

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 *NEW YORK TIMES* BESTSELLING AUTHOR

JENNIFER L.
ARMENTROUT

GRACE AND GLORY

THE FINALE TO THE HARBINGER TRILOGY

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Harbinger üçlemesinin birinci kitabı Fırtına ve Öfke için övgüler

"Her sayfa beni daha fazlasını istemeye itti."

-Brigid Kemmerer, *New York Times* çok satan yazarı

"Bu vahşi, aksiyon dolu yolculuk, alkışlanacak bir kadın kahramana ve hâlâ hayalini kurduğum bir aşka sahip. Şiddetle tavsiye edilir!"

-Kresley Cole, *Arcana Günlükleri*'nin #1 *New York Times* çoksatan yazarı

"Jennifer L. Armentrout'un sarhoş edici yeni fantezisi şimdiye kadarki en iyisi!"

-Gena Showalter, *New York Times* çoksatan yazarı

#1 *New York Times* ve uluslararası çok satan yazar **Jennifer L.**

Armentrout Charles Town, Batı Virginia'da yaşıyor. Onun eyaleti hakkında duyduğunuz tüm söylentiler doğru değil. Yazmakla uğraşmadığı zamanlarda zamanını okuyarak, spor yaparak, gerçekten kötü zombi filmleri izleyerek, yazarmış gibi yaparak ve kocası ve Border Jack'i Apollo ile takılarak geçiriyor.

Yazar olma hayalleri, zamanının çoğunu kısa öyküler yazarak geçirdiği cebir dersinde başladı... Bu da matematikteki kötü notlarını açıklıyor. Jennifer genç yetişkin paranormal, bilim kurgu, fantezi ve çağdaş romantizm yazıyor. Ayrıca J. Lynn adı altında yetişkin ve yeni yetişkin romantizmi de yazıyor. Jennifer okuyucularından haber almayı seviyor. Onu Twitter'da [@jlarmentrout](https://twitter.com/jlarmentrout) hesabından takip edebilir, Facebook ve Goodreads'te bulabilir ya da www.jenniferlarmentrout.com adresindeki blogunu ziyaret edebilirsiniz.

**Jennifer L. Armentrout'un kitapları
Inkyard Press'ten temin edilebilir**

Haberci*
***(okuma sırasına
göre)***

Fırtına ve Öfke
Öfke ve Yıkım
Zarafet ve Zafer

Karanlık Elementler
***(okuma sırasına
göre)***

*Acı Tatlı Aşk** Beyaz*
Sıcak Öpücük
Taş Gibi Soğuk
Dokunuş Her Son
Nefeste

Bağımsız başlıklar

Yarın Yoksa Sonsuza
Kadar Sorun

*Karanlık Elementler'in dünyasında geçer; ayrı olarak da okunabilir.

**Ebook prequel companion novella; tam uzunluktaki romanların tadını çıkarmak için okunması gerekmez.

Jennifer L. Armentrout

Grace ve Glory

Kendi hayatlarını ve sevdiklerinin hayatlarını büyük riske atarak hayat kurtarmak ve mağazaları açık tutmak için yorulmadan ve durmadan çalışan tüm sağlık çalışanlarına, ilk müdahale ekiplerine ve temel hizmet çalışanlarına. Teşekkür ederiz.

İçindekiler

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Teşekkür](#)

Zayne benden sadece birkaç adım ötede duruyordu, şaşırtıcı derecede serin Temmuz esintisi sarı saçlarının kenarlarını çıplak omuzlarından kaldırıyordu.

Ya da gördüğüme inandığım şey buydu.

Yavaş yavaş kör oluyordum. Görüş alanım zaten ciddi şekilde kısıtlanmıştı ve çevresel görüşüm yok denecek kadar azdı. Sonunda, iğne ucu kadar bir görüşten başka bir şey kalmayacaktı. Her iki gözümde de katarakt oluşmuş, bu da merkezi görüşümün bulanıklaşmasına ve gözlerimin ışığa karşı daha da hassaslaşmasına neden olmuştu. Bu retinitis pigmentosa olarak bilinen genetik bir hastalıktı ve damarlarımdan pompalanan melek kanı bile hastalığın ilerlemesini engelleyemiyordu. Her türlü parlak ışık görmemi zorlaştırıyordu ve düşük ışık da daha iyi değildi, geceleri her şeyi gölgeli ve görmeyi zorlaştırıyordu.

Rock Creek Park'ın içindeki lamba direkleri arkamdaki yürüyüş yolunu aydınlatırken, düşündüğüm şeyi görmüyor olmam fazlasıyla mümkündü. Ayrıca birkaç gün önce cehennemi bir travma geçirmiş, Aşırı Uzun Monologların Habercisi olarak da bilinen psikopat baş melek Gabriel tarafından epik boyutlarda bir dayak yemiştin, bu yüzden bunun gözlerime ne yaptığını sadece Tanrı biliyordu.

Ya da beynimi.

Zayne beyin hasarı ya da kederden kaynaklanan bir halüsinasyon olabilir. Aslında bu iki şeyden biri daha mantıklıydı. Çünkü karşımda nasıl duruyordu? Zayne... Tanrım, ölmüştü, tüm Gardiyanların öldükten sonra yaptığı gibi bedeni çoktan toza dönüşmüştü. Bizi birbirimize bağlayan, onu benim Koruyucum yapan, ikimize de güç ve hız veren bağ, ona ne kadar aşık olduğumu gerçekten anladığım anda bize sırt çevirmişti. Fiziksel olarak zayıf düşmüştü ve Gabriel bundan faydalanmıştı. Zayne'in son sözlerini duymuştum. *Sorun yok.* Gabriel'in onu Son nefesini. Koruyucu ve Trueborn olarak bizi birbirimize bağlayan o kordonun içimde koptuğunu hissettim.

Ölmüştü.

Ölmüştü.

Ama tam orada, önümde duruyordu ve ben yeni yağmış kar ve *nane-kış* nanesi kokusu alıyordum. Eskisinden daha güçlüydü, sanki

yaz havası kışın sırlıslıklamdı.

Bu koku yüzünden, bir an için onun bir ruh olup olmadığını merak ettim- Ölen ve öbür tarafa geçen biri. Öbür dünyaya göç eden ruhlar sevdiklerini kontrol etmeye geldiklerinde, insanlar genellikle onlara ölen kişiyi hatırlatan bir koku alırlardı. Bir parfüm. Diş macunu. Bir puro. Şenlik ateşi. Her şey olabiliirdi, çünkü Cennet... Cennetin belli bir kokusu vardı; en çok neyi arzuluyorsanız onun gibi kokardı ve ben Zayne'in hayatta olmasını her şeyden çok istiyordum.

Şu anda cennetin kokusunu alıyorum.

Ama o korkak görüşümle bile Zayne'in bir ruh olmadığını görebiliyordum. Etten ve kandan oluşuyordu, ışıldayan bir et ve *kan*. Teninde daha önce var olmayan hafif bir parıltı vardı.

Artık soluk mavi olmayan gözlere bakarken başım döndü. Şimdi yoğun, canlı bir renk tonundaydılar ve bana alacakaranlıkta gökyüzünün safirin en derin tonunda olduğu kısa anları hatırlatıyorlardı. Gardiyanların ne böyle gözleri vardı ne de çocukken Jada'nın tavan arasında bulduğu eski Glo Worm bebekleri gibi parlıyorlardı.

Ve Gardiyanların Zayne'in geniş omuzlarından yayılan türden kanatları olmadığı kesindi. Bana genellikle pürüzsüz deriyi hatırlatan Gardiyan kanatları değildi bunlar. Hayır, bunlar tüylüydü; beyaz ve kalındı, altın çizgileri vardı ve ilahi bir ateşle, *zarafetle* parlıyordu.

Bu dünyada ve ötesinde, Tanrı'nın dışında sadece iki şey güçlü ve her şeye kadir *lütü* içinde taşıyordu. Ben o şeylerden biriydim.

Ama Zayne benim gibi bir Trueborn değildi ve o da Soy ağaçlarına bir melek tünemiş olan birkaç insan, onlara sulandırılmış, çok daha az güçlü bir *lütü* vererek ya görmelerini sağladı ya da başka psişik yetenekler sergilemelerine neden oluyordu. Hayatım boyunca bana tek Trueborn, yani bir melek bir insanın birinci nesil çocuğu olduğum söylenmişti ama bu tam olarak doğru değildi. Gabriel'in çocuğu Sulien vardı, ama Zayne onu öldürmüştü, bu yüzden sanırım olduğum eşsiz kişi olmaya geri dönmüştüm. Tüm bunlar önemsizdi, Çünkü Zayne bir Warden'dı.

Bu tür bir *zarafete* ve kanatlara sahip diğer tek varlık bir melekti ama Zayne o da değildi.

Ama artık tamamen melek kanatlarına sahipti - *zarafetle* parlayan tüylü melek kanatları.

"Trin...?" dedi ve ben keskin bir nefes aldım. Tanrım, bu onun sesiydi ve tüm vücudum titriyor gibiydi. Onun sesini tekrar duymak için her şeyden vazgeçebilirdim ve şimdi vazgeçmiştim.

İleriye doğru titrek bir adım attım.

"Seni... hissedebiliyorum." Bana bakarken sesi kafa karışıklığıyla doluydu.

Koruyucu bağını mı kastediyordu? Farkındalığın vızıltısını aradım, Benim olmayan duyguların ipuçlarını. Hiçbir şey bulamadım. Hiçbir bağ yoktu. Bağ yoktu.

O artık benim koruyucum değildi.

"Trinity," diye tekrarladı usulca ve ben o zaman duydum. Sesinin tonunu. Kapalı. Kafa karışıklığından daha fazlasıydı. "Bu isim... bir şey ifade ediyor."

Kalbim küt küt atmaya başladı. "Çünkü bu benim adım."

Başını gölgelere doğru eğdi ama bakışlarını hâlâ hissedebiliyordum. O... o beni hatırlamıyor muydu? Endişe çiçek açtı. Beni nasıl hatırladığına dair hiçbir fikrim yoktu.

geri döndü ya da neden bir meleğe benziyordu, ama eğer başına hafızasını etkileyecek bir şey geldiyse, ona yardım ederdim. Bunu birlikte çözerdik. Önemli olan tek şey hayatta olmasıydı. Kolumu kaldırarak bir adım daha attım-

Bir an birkaç metre ötemde duruyordu ve sonra tam önümdeydi, o inanılmaz kanatları arkasındaki dünyayı kapatıyordu. Zayne herhangi bir Gardiyan'ın yapabileceğinden daha hızlı hareket etmişti, benden bile daha hızlı.

Şaşkınlıkla irkildim ve başımı başka yöne çevirdim. Aklımın bir köşesinde, Zayne'in görüşümün nasıl çalıştığını ve ne kadar zor olduğunu bildiğini biliyordum.

hareketleri takip etseydim, böyle hareket etmezdim. Ama hafızasında bir şeyler olduğu açıktı ve-

Zayne çenesini eğip derin derin nefes alırken elimi tuttu. Başını kaldırarak ürperdi. Gözlerim irileşti. Şimdi olduğu kadar yakinken, yüzünün tanıdık çizgilerini ve açılarını görebiliyordum, ama onları gördüm... Onları daha net gördüm ve bu da mantıklı değildi. Kanatları ay ışığını engelliyordu ve yakındaki lamba direklerinin parıltısı onu nasıl bu kadar iyi görebildiğimi açıklayacak kadar yakın değildi. Yüz hatları çok belirgindi ve orada... orada gerçekten bir parıltı vardı-

"Beni alt edebileceğini mi sanıyorsun, küçük nefilim?" diye sordu.

Bir dakika. Ne?

Gözlerimi ona diktiğimde tüm duyularım alarma geçti. "Küçük-?"

İyileşen derim ve kaslarım, beni göğsüne doğru çekerken sıcak bir şekilde alevlenerek protesto etti. Kolu çelikten bir kol gibi belimi sıkıca

kavradı. Tutuş eziciydi ama vücudunun benimkine teması hâlâ şok etkisi yaratıyordu.

düşünceleri dağıtıyor ve yüksek sesle çalmaya başlayan uyarı zillerini susturuyordu. Başını bir kez daha eğdi ve tüm bedenim beklentiyle gerildi. Bir sürü tuhaf şey oluyordu ama beni öpecekti ve ben bunu asla istemezdim-

Yüzünü saçlarıma gömdü ve bir kez daha derin derin içine çekti.
"Kokun... Onu biliyorum. Beni çağırıyor. Neden?"

"Beni tanıdığın için mi?" Ben önerdim.

"Belki," diye mırıldandı Zayne ve bir an için bana sarıldı ve ben bunu iyiye işaret olarak algılamaya başladım. "Ama sen... *Zarafetin* farkındayım. Çok güçlü. Bir *baş melek* gibi," dedi, son kelimeyi sanki tedavisi olmayan bir hastalıktan bahseder gibi ağzından kaçırdı.

Bu da ne böyle?

Başımı çevirdim, kollarımı yanlarımda sıkıştıkları yerden kaldıramadım.
"Zayne, benim," dedim olanları anlamlandırmaya çalışarak. "Trinity."

İnanılmaz derecede hareketsizleşti. "Önemli bir şey var - adın, kokun," diye araya girdi, beni tutuşu yumuşarken bir kez daha ürperdi. "Çok fazla şey hissediyorum. Tüm açgözlülüğü ve oburluğu, tiksintiyi ve nefreti. İçimde, beni dolduruyor."

Bu kulağa hiç de iyi gelmedi.

"Ama harika kokuyorsun. Sarhoş edici. Tanıdık geliyor," diye tekrarladı. Başını kaydırıp ve ağzını çenemde hissettim.

Nefesim kesildi, duyularım savaştan hislerin patlamasıyla boğuldu. Bedenim onun yakınlığını kabullenmişti ama beynim ya da kalbim aynı fikirde değildi. "Bırak beni, neler olduğunu anlayalım."

Zayne bırakmadı.

Güldü.

Ve o kakhaha... Sevdiğim ve değer verdiğim sese hiç benzemiyordu. Tüylerim diken diken oldu, hem de eğlenceli ve iyi bir şekilde değil. Gülüşü soğuk, hatta acımasızdı ve onun acımasız olan tek bir yanı bile yoktu. "Beni yere bırak, Zayne."

"Bana öyle demeyi kes."

Kalbim tekledi. "Bu senin adın."

"Benim adım yok."

"Evet, biliyorsun. Ben Zayne-"

"Ve canım istediğinde seni yere indireceğim," diye araya girdi. "Tahmin et ne oldu, küçük nefilim. İstemiyorum."

Tamam. Onu tüm varlığımla seviyordum, her şeyden çok seviyordum. Ayrıca şu anda onun ruhsal durumu hakkında da aşırı endişeliydim. Ona yardım etmek istiyordum ve edecektim ama beni gerçekten kızdırmaya başlamıştı.

"Bana *küçük nefilim* demeyi kes," diye uyardım. "Sen busun."

"Ben bir Gerçek Doğan'ım, ama bunların hiçbirisi benim adım değil. Trinity ya da Trin." Kıpırdandım, kurtulmaya çalıştım. Boğazının arkasından alçak, hayvani bir ses yayıldı. "Beni yere bırak yoksa yemin ederim-"

"Tanrı mı? Tanrı üzerine yemin eder misin?" Tekrar güldü. "Tanrı hepimizi terk etti."

İçimden bir şok geçti. Rahatlama, kafa karışıklığı, kızgınlık ve çok daha güçlü ve sarsıcı bir şeyin vahşi bir karışımı. Zayne'i tanıdığımdan beri ilk kez onun kollarında korku hissettim.

Vücudum buz kesti ve kendi kişisel alarm sistemim korku şimşegine tepki verdi. İçimin derinliklerinde, *zarafetim* kıvılcımlandı.

Zayne tısladı, gerçekten de kızgın, vahşi bir kedi gibi tısladı. *Zarafetim* içimde titreştiği anda öfkeli, çok büyük bir vahşi kedi. Bu garip ötesiydi.

İçgüdülerim beni ele geçirdi. Vücudumu döndürerek, iyileşen yaralarımın verdiği acıyı görmezden geldim ve dizimi kaldırarak kasıklarına vurdum.

Ya da en azından denedim.

Zayne hareketi bekliyordu. Dizim kalçasına çarptı. Bir öfke dalgası ve hızla büyüyen bir panik içimi kapladı, *zarafetim* bana baskı yapıyor, dışarı çıkmayı talep ediyordu, ama buna karşı koydum. Kafası karışık ve ölümden melek kanatlarıyla yeni dönmüştü, bu yüzden onu *çok fazla* incitmek istemedim. Benim *lütfulum* bundan daha fazlasını yapardı. Onu öldürebilirdi.

Bir kolumu kurtarmayı başararak çenesine yumruk attım, eklemlerimde bir acı parlaması yaratacak kadar sertti ve o da gülümsedi. Sanki ben ona yumruk atmamışım gibi gülümsedi ve dudaklarının kıvrımı tamamen yanılttı. Buz gibi ve insanlık dışıydı.

"Ah," diye mırıldandı. "Bundan daha iyisini yapman gerekecek."

Avucumla vurdum ve çenesinin altından yakaladım. *Beni* kenara iterken -hayır, fırlatırken- acı içinde homurdandı. Keskin bir iniltiyle birkaç metre geriden yere çarptım. Şok hâlâ beni sıkı sıkıya kavırıyor, yeni bir acı dalgasının acısını hafifletiyor, başımı kaldırıp ona bakıyordum.

Bu Zayne'di ama değildi.

Beni asla bir frizbi gibi fırlatmazdı. Bunu hak etmiş olsam bile, Tanrı biliyor ya, son derece iğrenç olabilirdim, ama Zayne bunu asla yapmazdı. Suratinin ortasına bir tekme atsam bile bana zarar verecek şekilde parmağını bile kıpırdatmazdı.

Acıyı ve şaşkınlığı üzerimden atarak dizlerimin üzerine çöktüm-

Altın rengi ten ve kanatlardan oluşan bir bulanıklık vardı, takip edemeyeceğim kadar hızlıydı ve sonra gömleğimin ense kısmından tuttu. Beni yerden kaldırdı ve doğruca havaya kaldırdı. Yerden birkaç *metre* yükseklikte sallanıyordum.

Vay anasını.

Kanatları yükseldi ve açıldı. Devasa ve güzeldiler. Ayrıca, o anda gerçekten korkutucuydu. Sanki öfke nöbeti geçiren bir çocuktan farksızmışım gibi beni orada tuttu! Hem de küçük bir tane.

Ve bu gerçekten benim sürtük düğmemi çevirdi.

Tekme attım ve onu karnından yakaladım. Gömleğimi tutuşu gevşedi ve birden *uçmaya* başladım.

Karnımın üzerine düştüm ve bir kez daha yere çarptım. Ciğerlerimdeki hava hızla boşalırken kaburgalarım acı saplandı. Tamam. Frizbi gibi fırlatılmak gerçekten de böyle hissettiriyordu. Artık farkı biliyordum. Bildiğim iyi oldu. İnleyerek ters döndüm ve oturmaya başladım. Çok uzağa gidemedim. Orada, üstümdeydi, yüzü bana dönüktü. O parlak mavi gözler buz parçaları gibiydi. Bakışları bedenimi, ruhumu dondurdu.

"Zayne, lütfen-"

Çenemi kavradı, parmakları tenime bastırıyordu. "Bana öyle demeyi kes."

"Bu senin adın-"

"Değil."

"O zaman sana ne demem gerekiyor?" diye bağırdım. "Ahmak mı?"

Dudaklarının bir tarafı yukarı kalktı. "Bana ölüm diyebilirsin. Kulağa nasıl geliyor?"

İçimde büyük bir korku patladı ama bunu sakladım. "Kulağa nasıl geliyor? Kulağa oldukça aptalca geliyor."

Sırıtiş dondu.

Yumruğumu

salladım.

Eli bir anda dışarı fırladı ve bileğimi yakaladı. Gözlerini benden ayırmamıştı bile, çenemi bile bırakmamıştı. "Bu tanıdık geliyor."

"Söylediğin bir şeyi sana söylemem aptalca mı geliyor? Çünkü öyle olmalı."
_"

"Hayır." Gözleri kısıldı. "Bu. Kavga."

"Çünkü birlikte antrenman yaptık! Birbirimizle dövüştük," dedim ona aceleyle, panik ve öfkemi yenmeye çalışarak. "Birbirimizi incitmek için değil. Asla birbirimizi incitmemek için."

"Birbirimizi asla incitmemek için," diye tekrarladı yavaşça, sanki bu kelimelerin nasıl bir araya geldiğini anlayamıyormuş gibi. Gözleri kapanırken başı yana doğru eğildi. "Bu..." Parmakları çenemin kırılacağından emin olana kadar sıktı. "Beni tanıyorsun. Sen önemlisin."

İçimdeki korkuyu bastırdım. "Çünkü... çünkü birbirimizi tanıyoruz. Birlikteyiz. Sen bunu yapmazdın. Bana zarar vermezsin."

"Yapmaz mıydım?" Sesi daha da şaşkın geliyordu. "Nedenmiş o? Sen bir nefilimsin. Bir başmeleğin *lütfunu* taşıyorsun."

"Bunun bir önemi yok. Bana zarar vermezsin çünkü beni seviyorsun," diye fısıldadım, sesim çatlıyordu. Gözlerim yaşlarla doldu. "İşte bu yüzden."

"Aşk mı?" Yanmış gibi sarsıldı ve çenemi bıraktı. "Seni seviyor muyum?" "Evet. Evet! Birbirimizi seviyoruz, Zayne, ve her ne olduysa

Sen, bunu düzeltebiliriz. Bunu birlikte çözebiliriz ve-"

"Biz mi?" Eli boğazımda kıvrıldı, kavraması ölümcül olmaktan çok uzaktı. "Biz diye bir şey yok. Zayne diye biri yok," diye tükürdü. "Ben *Fallen*'ım."

Bu sözlerin herhangi bir zarar vermesi ya da bir anlam ifade etmesi için zaman yoktu. Elini sadece en ince hava miktarı geçene kadar sıktı. Sıkıp sıkmayacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Eğer öyleyse, sırf beni öldürmek için mi hayata dönmüştü? İronik bir şekilde uygun görünüyordu. Eğer durum böyle olursa, tabii ki süper ölü ve süper kızgın olacaktım, ama aynı zamanda kalbim de çok kırılacaktı. Çünkü Zayne bu her neyse ondan kurtulduğunda, yaptığı şeyin bilgisi onu yeniden öldürecekti.

Ben bunu hak
etmedim. O da hak
etmedi.

Sonra yaptığım şeyi açıklamak zordu. Ellerim bilinçli bir düşünce olmadan havaya kalktı. Titreyen parmaklarımı yanağına koydum ve avucumu göğsüne bastırdım. Et ete karşı.

Zayne gözlerini kırıştırdı ve geri çekilirken elini bıraktı. Yana doğru dönüp muhteşem oksijeni içime çekerken parlak gözlerinde kısa bir anlık kafa karışıklığı vardı. Beni bırakmasına neyin sebep olduğunu, biraz daha baskı uygulamasına neyin engel olduğunu bilmiyordum. Tekrar nefes aldığım için çok mutluydum, şu anda gerçekten umurumda değildi.

Elini omzuma koydu, gerildim ama tek yaptığı beni sırt üstü çevirmek oldu. *Neredeyse şefkatliydi.*

"Ne..." Başını tekrar salladı ve sarı saç tellerini savurdu. "Neden bana saldırmadın? Neden bana dokunuyorsun? İçindeki gücü hissedebiliyorum. Benimle savaşılabirsin. Kazanamazsın ama orada öylece yatmaktan iyidir."

Onu öldürmemekten daha iyi, demek istedim ama bunu yapmanın bir anlamı olmadığını ben bile anlayabiliyordum. Onu ikna etmek işe yaramayacaktı. Çatılardan onu sevdiğimi haykırsam da bir fark yaratmayacaktı. Buradan çıkmalı, güvenli bir yere gitmeli ve ne yapacağımı bulmalıydım.

cehennem oluyordu. Yapmak üzere olduğum şeyi yapmaktan nefret ediyordum ama başka bir seçenek yoktu.

Kalçama uzanarak gömleğimin altında saklı duran demir hançeri açtım.

"Neden benimle dövüşmüyorsun?" diye sordu. "Sen düşmansın. Benimle savaşmalısın."

Bana düşman demesini bile sindiremiyordum. "Seninle dövüşmeyeceğim çünkü seni seviyorum, seni lanet olası aptal." Parmaklarım onun elindeki

Yüz hatları, anlayamadığı bir şey yaptığımda bana her zaman attığı bakışa bürünürken, ki bu sık sık oluyordu, hançerin sapını tuttu. Kalbimi parçaladı.

"Özür dilerim," diye fısıldadım.

Zayne başını tekrar yana eğdi. "Özür dilerim-"

Toprak ve çimenlerin üzerinde şaha kalkarak kolumu yüksek bir kavisle savurdum. Bıçağın keskin kenarı onu çenesinin altından yakaladı. Darbeyi hızlı tuttum ve sığ, sadece onu sersemletecek kadar.

Zayne tökezleyerek geri çekildi, güzel yüzü öfkeyle buruşmuştu. Boğazını sıktı ve ruhumu ürperten bir kükreme çıkardı. Ayağa fırladım, tereddüt etmedim. Sanki şeytan peşimdeymiş gibi havalandım.

* * *

Koştum, koştum, körlemesine trafiği kestim ve neredeyse Spor ayakkabılarım kaldırımı döverken sayısız insanla karşılaştım. Nasıl olup da bir araba tarafından ezilmediğimi anlayamıyordum. Vücudumun her yeri acıyordu ama yavaşlamadım. Nereye gittiğimi bile bilmiyordum-

Beni takip edin.

Bana ait olmayan ses etrafımda yankılanırken ayaklarım tökezledi. Ağır ağır nefes alarak yavaşladım. Sert sarı sokak lambaları kaldırımlara uğursuz gölgeler düşürüyordu. Yüzler ve bedenler, şekilsiz bir karaltıdan başka bir şey değildi.

Sokaktan korna sesleri gelirken ve insanlar bağıırken bulanıklaştı.

Beni takip et, Trueborn.

Ya aklımı kaçıırıyordum, ki benim naçizane, tarafsız görüşüme göre bu noktada tamamen anlaşılabilir bir durumdu, ya da gerçekten kafamın içinde bir ses duyuyordum.

Ama kafanızın içinde sesler duymak da aklınızı kaybettiğiniz anlamına gelmiyor muydu?

Beni takip et, Michael'ın çocuğu. Sana aşık olanı geri getirmek için tek umudun bu.

Dünya'ya düşmekte olan bir yıldıza benzeyen ani bir görüntü oluştu. Zayne. Bu Zayne'di.

Düşmüş.

Düşmüş olduğunu söyledi.

Bunun ne anlama geldiğini biliyordum ama olamazdı.

Beni takip edin.

Ses... sanki güç akıtıyor gibiydi. Hayal edebileceğim bir ses değildi. Kuru bir şekilde yutkundum, bakışlarım düzensiz bir şekilde etrafta geziniyor ve hiçbir şey göremiyordum. Zayne ölümden dönmüştü, *Pet Sematary*'deki gibi farklı bir şekilde ve kanatlarla dönmüştü ama dönmüştü. Bu oydu ve yaşıyordu, yani kafamın içinde gerçek bir ses duyuyor olabilirdim.

Bu noktada her şey mümkündü.

Ama eğer ses gerçekse, göremediğim bir şeyi nasıl takip edebilirdim ki?

Bu düşüncem biter bitmez duydum ki, "*Lütfuna güven. O nereye gideceğini bilir. Olman gereken yere zaten yolun yarısındasın.*"

İnayetime güvenmek mi? Neredeyse gülecektim ama bunu yapamayacak kadar bitkin düşmüştüm. Olmam gereken yere çoktan varmış mıyım? Tek yaptığım koşmaktı.

Körlemesine koşuyordum.

Bilinçli bir düşünce olmadan koşardım. Tıpkı Zayne'e dokunduğum zamanki gibi. Her iki seferde de içgüdüler devreye girmişti ve içgüdü ile *zarafet* bir ve aynıydı.

Zayne'e ne olduğunu anlamama yardımcı olacak her şeyi denemeye hazırdım.

Hızımı artırarak koşmaya başladım ve sola dönene kadar düz gittim. Hiçbir sebep yoktu. Bir sokağa girdim ve devam ettim. Sonra sağa döndüm. Yağmur yağmaya başladı, durmadan yağıyordu. Nereye gittiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kalbim kaburgalarımın çarparak sıkışık bir köşeyi geçtim. Sesi bir daha duymadım ve tam da hayal gördüğümden korkmaya başlamıştım ki, caddenin karşısındaki kiliseyi gördüm... yavaş yavaş netleşiyordu. Taştan inşa edilmiş, birçok çan kulesi ve kulesi olan bu kilise

Ortaçağdan fırlamış gibiydi. Her parçam, yönlendirildiğim yerin orası olduğunu biliyordu. Nasıl ya da neden, hiçbir fikrim yoktu.

Geniş basamakları tırmanırken, yanan iki lamba direğinin arasından geçerken kiliseyi tanıdığımı düşündüm. Aziz Patrick Kilisesi falan mı? Ay ışığı kapının üstündeki haçın üzerinde parlıyordu ve bir an için sanki ilahi bir ışıkla parlıyor gibi göründü.

Oyuğun altından geçerken sığ bir nefes aldım. Yağmur yüzümden ve giysilerimden aşağı akıyordu. Ağzımın altında kan toplanmıştı. Benim kanım mıydı? Zayne'in mi? Emin değildim. Muhtemelen yeni iyileşmiş olan bir kaburgamı kırmış olabileceğime dair içimde bir şüphe vardı ama acı hissetmiyordum.

Belki de çok fazla şey hissettiğim için bedenimin mola için yalvarmasına yer bırakmıyordu.

"İşte bir şey çıkmıyor," diye mırıldandım, kapıya yaklaştım ve durdum.

Vücudumdaki her tüy diken diken oldu ve tedirginlik hissi yutkunmakta zorlanana kadar arttı. Ne bekleyeceğimi bilmeden ağır kapıları açtım ve iki yüzyıl önce inşa edilmiş binanın içine adım attım. Bir Ani bir elektrik çatlağı derimin üzerinde dans etti, sanki ait olmadığım bir yerde olduğuma dair bir uyarı gibiydi.

Bırakın bir başmeleği, herhangi bir meleğin çocuğu olmak bile, temelde tüm kutsal silindirler için savaşmak üzere yaratılmış olsam da, büyük bir hayır-hayırdı. İçimdeki her içgüdünün dönüp gitmemi talep etmesine o kadar da şaşırmamalıydım.

Ama ben yapmadım.

Sağ tarafımdaki küçük kapı gıcırdayarak açılırken kaslarım kilitlendi. Kırmızı süslemeli beyaz cüppeler giymiş genç bir rahip dışarı çıktı.

Bana başıyla işaret etti. "Bu taraftan lütfen."

Beklendiğim için minnettar mı olmalıydım yoksa gerçekten korkmuş mu görünmeliydim, emin olamadan ayaklarımı hareket ettirdim. Sessizce rahibi dar bir koridorda takip ettim. İlerlerken birkaç adımda bir durup mumları yaktı. Eğer durmasaydı, muhtemelen bir duvara çarpacaktım.

Denizci Aziz Brendan'ın heykeli kilisenin girişini koruyordu. Bir elinde bir tekne, diğesinde ise bir asa tutuyordu. Azize Brigid onun karşısında, eli kalbinin üzerinde duruyordu.

Rahip beni mabede doğru götürürken heykellerin beni izlediğine dair ürpertici bir his vardı içimde. Gözlerim gördüklerimi yavaşça bir araya getirirken adımlarım duraksadı.

Dört taş melek yerde diz çökmüş, kanatları geriye doğru kıvrılmıştı.

Onların içinde

Ellerinde kutsal su olduğunu tahmin ettiğim leğenler vardı, çünkü yağmur suyu ya da başka bir şey topladıklarından şüpheliydim.

Rahip kenara çekildi ve bana ilerlememi işaret etti. Kalbim boğazımda, mabede girdim. Tam karşımda, ana sunağın üzerinde hem çarmıha gerilmiş hem de dirilmiş İsa'yı taşıyan on üç ayaklı bir haç asılıydı.

Soğuk bir esinti bana ulaştı ve verdiğim bir sonraki nefes sisli bulutlar oluşturdu. Bu... garipti. Soğuk havaya eşlik eden zengin sandal ağacı kokusu da öyle. Döndüm ve rahibi gitmiş buldum. Yok olmuştu.

Harika.

Kutsala saygısızlık etmek gibi olmasın ama burası yalnız kalmak istediğim bir yer değildi. Taş melekleri geçmeye başladım-

Hep birlikte eğik başlarını kaldırdılar ve leğenlerini uzattılar.

Aman Tanrım, bu bir kova dolusu kâbus demektir. Taş taş çarparken koridora doğru koşma isteğime karşı koyarken midem bulandı. Meleklerden birinin kolları leğenden ayrıldı ve yavaşça hareket ederek sunağın sağını işaret etti. Yavaşça dönerken tüylerim diken diken oldu.

Nefesim kesildi.

Sunağın önünde durmuş, Amazon'dan kimsenin satın alamayacağı bir tür beyaz tunik ve pantolon giymişti. Vücudunun ana hatları tamamen cismani bir şekil alırken parıldıyor gibiydi. Beyazımsı sarı buklelerinin uçlarından çıplak ayaklarına kadar, şimdiye kadar gördüğüm en güzel şeydi.

Konuşmak için ağzımı açtım, ama sonra kanatları vücudundan ayrılarak her iki yönde en az sekiz metreye yayıldı. O kadar parlak ve beyazdılar ki loş ışıktaki parlıyorlardı. Gürültüsüzce hareket ediyorlardı ama kanatların gücü havayı karıştırıyor, aramızda birkaç metre olmasına rağmen saçlarımı geriye savuruyordu. Gözlerimi kısarak öne doğru eğildim. Her birinin ucunda ne vardı?

Kanat mı? Bir şey vardı.

Aman Tanrım.

Kanatlarının ucunda gözler vardı. Yüzlercesi!

Bakışlarım tekrar yüzüne yöneldiğinde tüylerim diken diken oldu ama hemen gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım. Acı vericiydi; güzelliğinin saflığı tenimi kesiyor, aklımdan geçen her karanlık düşünceye ışık tutuyordu.

Onun ne olduğunu, ne tür bir melek olduğunu biliyordum. Bir Taht.

Onlara bakmak, sahip olunan her sırrı ifşa etmek ve her biri için yargılanmak demekti. Ve şimdi yargılanıyordum. Başını yana eğişinden parlak mavi gözlerinin deriyi ve kasları delip geçmesine kadar tüm tavırları bana *her şeyi* gördüğünü söylüyordu.

Ve etkilenmedi.

O kristal gözlerde ölüm vardı. "Hayatta bir sonraki aşamaya geçmek" ya da "cennetin kapısında durmak" türünden bir ölüm değil. Son ölümün boşluğu - bir ruhun ölümü.

Derin bir nefes aldım ve konuşmaya başladım. Melek ağzını açtı.

Kulakları tırmalayan bir ses, vitray pencereleri ve sıraları sarsarak hiçbir insanın yapamayacağı ya da dayanamayacağı bir oktava ulaştı. Kulaklarımı tutarak iki büklüm oldum. Sanki binlerce trompet aynı anda çalıyor ve beni derinden sarsıyordu. Ses mabette yankılandı, kafamın patlayacağından emin olana kadar kafatasımın etrafında zıpladı. Islak sıcaklık kulaklarımdan ellerime doğru süzüldü.

Daha fazla dayanamayacağımı düşündüğümde ses kesildi.

Titreyerek kanlı ellerimi indirdim ve başımı kaldırdım. Kanatları sessiz hareketine devam ederken melek bana acımasızca baktı.

"Bu özeldi," diye mırıldandım.

Konuşmadı ve uzayıp giden sessizlik dayanılmazdı.

"Beni buraya sen çağırdın," dedim, kendimi bir başka doğaüstü feryada hazırlayarak. Bu gelmedi. Bir yanıt da gelmedi. "Zayne'e yardım etmenin tek yolunun bu olduğunu söylemiştin."

Yine de hiçbir şey yoktu.

Ve kendimi kaybettim. Tüm acı, korku, keder ve hatta Zayne'i tekrar görmenin sevinci içime çöktü. "Kafamın içinde konuştun, değil mi? Sana gelmemi söyledin."

Sessizlik.

"Beni duymuyor musun? Kendi çılgılığın kulak zarını mı patlattı? Yoksa bu senin için eğlenceli mi? Bu kadar mı? Gabriel bu dünyanın sonunu getirmeye mi çalışıyor?"

Cennet sizin için yeterli eğlence değil mi? Lanet olsun sana!" Boğazımı kaşıyarak bağırdım. "Peki. Sadece burada durup bana bakmak mı istiyorsun? Ben de aynı şeyi yapabilirim. Daha da iyisi, dışarı çıkıp karşılaştığım her insana meleklerin gerçek olduğunu söylemeye ne dersin? Bunu kanıtlayabilirim. Sadece *zarafetimi* çıkaracağım. Sonra onları birkaç iblisle tanıştırayabilirim ve işim bittiğinde-"

"Buna gerek kalmayacak." Zengin müzikal bir sesle konuşuyordu, insanlıktan eser olmayan sonsuz bir nezaketle. Kendisiyle o kadar çelişiyordu ki irkildim. "Onun için buradasın, seni korurken ölen kişi için."

O zaman irkildim. "Evet. Ama o yaşıyor." "Biliyorum."

"O haklı değil."

"Tabii ki değil."

Silkindim, her yerim titredi. "Ona ne oldu? O nasıl burada?"

Taht başını yana eğdi. "O bir suç işledi yardımınıza koşarak özveride ve fedakârlıkta bulundu. Bunu en saf sevgiyle yaptı. Eski ihtişamına yeniden kavuştu."

"Eski Glory mi?" Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Taht başını salladı. "Ama o seni seçti. Düşmeyi seçti."

Taht'ın söyledikleri kafama dank etmeye başladığında oda dönüyor gibiydi. Mantıklı gelmiyordu ama meleğin Zayne Düştü derken ne demek istediğini biliyordum. Zayne'in Düşmüş olduğunu söylerken ne demek istediğini biliyordum.

Anlamadığım şey bunun nasıl mümkün olduğuydu.

Tekrar konuşmadan önce birkaç derin, sakinleştirici nefes almak zorunda kaldım. "Zayne bir Gardiyan ve benim Koruyucumdu. Nasıl oldu da hiçbir zaman bir Melek mi?"

Kanatları yükseldi ve sonra duruldu. "Sence Gardiyanlar ne yapıyordu? taş a çevrilmeden önce? Yaratıcının onları can sıkıntısından mı var ettiğine inandınız?"

Kaşlarımı çatmaya başladım. Evet, ben de tam olarak buna inanıyordum.

"Hayır. Tanrı sadece sıkılmış değildi. Sizin Gardiyan dedikleriniz bir zamanlar insanlığın muhafızlarıydı, büyük muhafızlardı ama başarısız oldular. Günahın ve ahlaksızlığın cazibesine kapıldılar. Düştüler."

"Anlamıyorum. Bana söylendi-"

"Düşmüşlerin Gardiyanlar tarafından bu Dünya'dan temizlendiğini mi?" Belli belirsiz gülümsedi. "Geçmişlerini yeniden yazdılar. Utançlarını saklamak istedikleri için onları suçlayabilir misin?" Sunaktan indi ve benim gerilmeme neden oldu. "Yaptıklarını o kadar derinlere gömdüler ki, birçok nesil doğdu ve gerçek geçmişlerini asla bilmeden Cennetlere gitti. Düşenlerin bazılarının başmelekler ve Alfalar tarafından kanatları ve *zarafetleri* ellerinden alındı. Diğerleri cehenneme kaçtı. Ama kaçmayanlar ve günahlarının farkına varanlar cezalarını çektiler. Taşa gömüldüler."

"Yaşıyor mu?" Fısıldadım.

"Kötülüğün her yerde olduğu ve hiç kimsenin, Tanrı'nın meleklerinin bile bundan muaf olmadığı konusunda bir uyarı oldular."

"İlk taş gargoyler oldular." Birinin taş a hapsediğini düşününce dehşete kapılarak küçük bir nefes çektim. "Ne kadar süre?"

"Yüzyıllar," diye cevap verdi Taht omuz silkerek.

Ağzım açık kaldı. Taşa hapsedilmiş yüzyıllar mı? İçlerinden herhangi biri zihinleri bozulmadan oradan nasıl çıkabildi?

"Ancak iblis nüfusunun artmasıyla birlikte Tanrı müdahale etti ve Alfalar mezardakilerden bazılarına bir seçim hakkı tanıdı.

şeytanları ve insanları korumak ya da gömülü kalmak."

Bu bana pek de özgürlük ya da seçim gibi gelmedi ama ne biliyordum ki?

"Seçimi kabul edenler ilk Gardiyanlar oldular, onların gerçek Hatırlatma görevi görmesi için taş formu tasarlandı ve insanlarla kaynaşabilmeleri için insan formu geri verildi. Bir isyan riski olmaması ve insanları korumaya ve Tanrı'nın iradesine hizmet etmeye devam edecek bir soy yaratabilmeleri için lütufları hala kaldırıldı." "İşte Gardiyanlar gerçekte budur."

Birden aklıma iblis prensin, tanıdığı Bambi'yi geri almak için cadılar meclisine gittiğim gün bana söyledikleri geldi. *İyi ki Gardiyanlar Düşmüşleri çağlar önce yok etmiş, değil mi?* Sonra Roth sanki benim bilmediğim bir şeyi biliyormuş gibi kıkırdamıştı. Roth biliyordu! Bu yüzden sürekli olarak Gardiyanlar hakkında iğneleyici yorumlar yapıyordu.

"Bekle. Seçimi kabul etmeyenler mi? Ya da seçim hakkı verilmeyenler mi?" diye sordum. "Onlara ne oldu?"

"Bunun cevabını zaten biliyorsun."

Keskin bir nefes aldım. Aldım. Sadece bunun doğru olmasını istemiyordum. "Hâlâ gömülü durumdalar."

"Öyleler." Yüce

Tanrım.

Taht beni izledi. "Sonra, bir Gardiyan öldüğünde, yargı önüne çıkar. Ya ebedi huzura kavuşurlar ya da kendilerine Şan bahşedilir. Bir zamanlar oldukları gibi yeniden doğmak için."

Gardiyanların nasıl bu hale geldiklerini öğrenmek akıllara durgunluk veriyordu ve aklımda sorular vardı. Mesela iblisler bunu nasıl sakladılar? Sır mı? Eğer Roth gerçeği biliyorsa, ki bildiğine bahse giriyordum, o zaman daha fazlası olmalıydı. Ama şu anda sadece Zayne önemliydi. "Yani geri getirildiğini söylediğinde, o bir... melek mi yapıldı?"

Başını salladı.

"Zayne'in kanatları vardı - büyük, kabarık melek kanatları - ve *zarafeti* vardı. Hem de çok fazla. Düşmüşlerin kanatları ya da *zarafeti* olduğunu düşünmezdim." Bana hep böyle söylenmişti ve Roth bile öyle demişti. Sadece Lucifer kanatlarını ve *zarafetini* korumuştum, çünkü Tanrı bunun yapılması gereken bir şey olduğunu fark etmeden önce kovulmuştu.

"Herkes kurtuluş verilmez. Yalnızca gerçekten hak eden ya da yararlı olduğu anlaşılanlar yüceliklerine yeniden kavuşturulur, *lütufları* ve kanatları verilir.

O seçildi," diye tekrarladı Taht. "O yeniden yaratıldı."

Ağzımı açtım ama sonunda, gerçekten içime işlediğinde söyleyecek söz bulamadım.

Zayne bir melek olmuştu, gerçek bir melek, ve sonra düşmüştü...

Bunu nasıl yapmış olabilir?

Oraya geri dönüp onu bulmak ve yüzüne bir tokat atmak istedim. Hayır. çünkü minnettar değildim. Zayne'i geri istiyordum. Ne yapabileceğimi görmek için Azrail'e gitmeye hazırdım ama o Cennet'te lanet bir melek olmuştu. Melekler genellikle işlerin büyük kısmında işe yaramazlardı ama onlar *melekti*. Bunun nasıl hissettireceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. ama harika olmalıydı. Eve dönmek gibi olmalıydı.

Onu bundan asla alıkoyamazdım. Gözyaşlarım gözlerimi yakarken duygularım beni boğdu. Dudaklarımı birbirine bastırarak başka tarafa baktım. O kadar ağladıktan sonra nasıl hâlâ gözyaşı kalabilirdi? Bunu nasıl yapabilmişti? Bu gece onu görmek bir rüyanın gerçekleşmesi gibiydi ama ne pahasına? O... o bana aşık olmuştu ve benim kim olduğumu bilmiyor gibiydi.

"Ağlamak istiyor olmalısın," dedi melek yumuşak bir sesle.

Kulaklarımı meleğe doğru çevirdim. Meleğin sesinde ve gülümsemesinde beni şok eden bir hüznün vardı. Her zaman meleklerin duygusuz olduğuna inanmıştım ama onun sözlerinde duyduğum şey gerçektir.

"Zayne, çok az kişinin kendi başına başarabildiği bir şeyi başarmıştı. kendi" dedi. "Eğer onun yerinde olsaydım, Cennet'te kalırdım. Cennete artık erişilememesini sağlamaya yardımcı olur, herhangi bir yozlaşmış ruh girmeden önce kapıları mühürlerdim."

"Kapıları mühürlemek mi?" Gözlerimdeki yaşları kırptırdım.

Taht başını salladı. "Çoğumuz bu dünyanın," dedi kollarını iki yana açarak, "kaybedilmiş bir dava haline geldiğini düşünüyoruz. Gabriel'i durdurmanın mümkün olmadığını ve yapabileceğimiz tek şeyin onun pisliğinin bize ulaşmasını engellemek olduğunu düşünüyoruz."

Şaşkınlıkla ona bakakaldım. "Cenneti Dünya'dan karantinaya mı almak istiyorsun?"

"Ama onun yerine ben buradayım," dedi, sanki bu, oradaki gerçeği mazur gösterirmiş gibi

Gabriel adındaki kendi pisliklerinden ellerini yıkamak isteyen meleklerdi.

Beni meleklerin ne kadar sinir bozucu olduklarından uzaklaştırabilecek tek şey bir sonraki söylediğiydi.

"Zayne'in önünde pek çok seçenek vardı. Sonsuz huzura kavuşabilirdi. Yeniden doğup, kapıları korumak için Cennette kalabilirdi. O

Gabriel neyi başarsa başarsın gelecek olan son savaş için ordularımızla birlikte eğitim almayı seçebilirdi. Kendisine en çok ihtiyaç duyulacak doğru zamanda Dünya'ya dönmeyi seçebilirdi. Ama o size dönmeyi, şimdi ve sonsuza dek sizin yanınızda savaşmayı seçti, onu şimdi dönerse Düşeceği konusunda uyarmamıza rağmen." Dağlarda esen rüzgâr gibi ses çıkaran kısa bir kahkaha attı. "Ne istediğini bu kadar yüksek sesle itiraf etmemiş olsaydı ya da ona böyle seçenekler sunmamış olsaydık bile, sana dönmenin bir yolunu bulacağını biliyorduk."

Bana söz verdiği şey bu değil miydi? Ne olursa olsun, bana geri dönmenin yolunu bulacaktı.

"Yani, düştü ve bir Düşen sadece kanatlarından ve *zarafetinden* sıyrılabilir bir kez dünyaya bağlandıklarında," diye açıkladı Taht. "Bunu yapabilecek güce sahip hiçbir melek bu zamanlarda böyle bir şeye kalkışmaz." Bir duraklama oldu. "Ayrıca, bir Düşmüş olarak bile davamız için yararlı olmaya devam edeceğini umuyorduk. Kalbinde kim olduğunu koruyacağını ve Gabriel'i yenmeye yardım edebileceğini düşündük. Yeniden girdiğinde yanacağı konusunda onu uyardık."

"Bu tam olarak ne anlama geliyor? Yeniden girişte yanma mı?"

"Düşüşünde ihtişamını kaybetti ve insan ruhunun en kötü yanlarına maruz kaldı. Açgözlülük. Şehvet. Oburluk. Tembellik. Gurur."

"Gazap. Kıskançlık. Anlıyorum." Taht'ın sözünü kestim ve eğer daha önce Cebrail'le yüzleşmemiş olsaydım ve babam baş melek Mikail olmasaydı, Taht'ın bana attığı bakıştan korkabilirdim. "Çok fazla hissetmekle ilgili bir şeyler söyledi. Sanki-bilmiyorum. Benimle ilgili şeyleri tanıdık buluyor gibiydi ama hissettiği şey onu engelliyor gibiydi. İçimdeki *zarafeti* hissediyor gibiydi. Saldırdı."

"Çünkü düşüşünde sadece insanlığın günahına tanık olmakla kalmadı, kendisinden önce düşenlerin öfke ve acısına da maruz kaldı."

Ağzımı açtım ve sonra kapattım. Ben... Ben bunu kavrayamadım bile, Zayne'in ne hissettiğini anlamaya başlayamadım bile.

"Düşüş'ün duyularını aşırı yükleyebileceği ve onu enfekte ederek kim olduğunu silebileceği konusunda onu uyardık ama o sizin için herhangi bir iblis kadar aşağılık ve kötü bir şeye dönüşme riskini göze aldı."

Sözleri kalbime saplanan bir bıçak gibiydi.

"Bu gece seni gördüğünde, *zarafetini* hissetti. Çamura bulanmış kanınızdaki saflık bile onu çağırdı," dedi.

kana bulanmış kısmından rahatsız olacak enerjiyi bulamadı. "Onun çelişkili durumunda

Ve kendisinden önce düşenlerin öfkesi ve acısıyla, büyük olasılıkla sizi kendisini Cennetlerden kovan kardeşlerden biri olarak gördü. Gardiyanları da aynı şekilde görecektir. Böyle bir durumda kaldığı sürece, her gözeneğine sızan şiddetle harekete geçme olasılığı o kadar artar. Sadece sizin ya da Muhafızlar için değil, insanlar için de -masumlar için- bir tehlike haline gelecektir." Taht iç çekti. "*Zarafetine* sahip bir Düşmüş, kalbi ve zihni ne kadar temiz olursa olsun çok tehlikeli bir düşmandır. Zarar görmeden geri döneceğini ummuştuk. Yanılmışız. İşte buradayız."

O dört kelime çok kesindi.

Göğsüme dayanılmaz bir ağırlık çöktü. Kalbimin çekebileceği tüm acıyı çektiğine inandığım için ne kadar aptalmışım. Yanılmışım. Hâlâ oradaydı ve yeniden kırılıyordu. Benimle birlikte olmak için her şeyden vazgeçmişti ve kaderin korkunç bir cilvesi olarak, benimle birlikte olmak için nefret ederdi.

"O zaman hiç umut yok mu?" Sesim küçük ve yorgun geliyordu. "Eskisi gibi olmayacak mı? Bundan kurtulamayacak mı?"

Taht geri çekildi ve etrafındaki ışık yavaşça soldu. "İnsanın inancı varsa her zaman umut vardır."

İnanç. O anda neredeyse gülecektim ama gülersem muhtemelen hiç durmayacaktım. Genç rahip birini aramak zorunda kalacaktı.

Eğer genç rahip hâlâ buradaysa. Sanki sırta kadem basmış gibiydi.

Taht titremeye başladı ama sonra katılaştı. "İyi iş çıkardın eksikliklerine rağmen. Pek çok kişi Gabriel'le ilk savaşınızdan sağ çıkacağınıza inanmıyordu."

Vay be. Bu beni her konuda çok daha iyi hissettirdi. "Yine de baban sana inanıyordu."

"Öyle mi?" İnançsızlık sesimde bir kilise çanı gibi çınladı.

Tekrar gülümsediğini sandım ama ışığının solmasıyla yüz hatları bulanıklaşmıştı. "Bunun için sana bir hediye verdi."

"Hediye mi?" Temkinli bir şekilde sordum. Hediye istemiyordum. Zayne'i geri istiyordum, tanıdığım ve sevdiğim Zayne'i. Dışarıda kim bilir neler yapan dengesiz psikopatı değil.

Zayne'in her parçasını yok edecek şeyler yapmak, çünkü o özünde iyiydi.

"Sana zaten bir hediye verildi." Melek uzandı ve parmaklarını yanağımda gezdirdi. İçimden bir elektrik sarsıntısı geçti ve

ve görüşümün köşeleri beyaza döndü. "İçinizde olan şey bir armağandır. Hem *lütuf* hem de ihtiyaçtır, zihninin kavrayabileceğinin ötesinde bir güçtür ve yine de sana ait bir güçtür. Kaosla kaplı kalbe saldırmak için onu kullan."

Anlamaya başladığımda ona baktım. "Michael'ın Kılıcı." Geri adım attı, kanatlarındaki gözler hep bir ağızdan yanıp sönüyordu.

"Michael'ın Kılıcı'nı Michael'a karşı kullanmam gerektiğini mi söylüyorsun?"

Zayne?" Sesim tizleşti. "Onu kalbinden bıçaklamak mı? Bu onu öldürür!"

"*Lütfunuz* değer verdiğiniz şeylere asla zarar veremez. Sadece onarabilir."

İşte bu Jedi saçmalığına benziyordu. "Ve bunun için sadece senin sözüne mi inanmam gerekiyor?" Ben talep ettim. *Lütuf* bir kez çağrıldı mı, yok olur. İblis. İnsan. Gardiyan. Melekleri bile. Benden Zayne'i sevdiğim için, Michael'ın Kılıcı'nın bir Gardiyan'ın derisini sudan başka bir şey değilmiş gibi kesebilecekken ona zarar vermeyeceğine mi inanacaktım? Misha'yı önemsemiştim ve *lütum* onun hayatını sona erdirmişti.

"Hiç inancınız yok mu?"

Cevap vermek için ağzımı açtım.

"Bu cevabı zaten biliyorum." Kanatları alevlendi ve gözleri doğrudan bana dikildi. "Bu retorik bir soruydu, Trueborn. Sen, en güçlü baş meleklerden birinin çocuğu, her zaman inançtan yoksun oldun." Taht bana gülümsedi. "Ne Tanrı'nın ne de babanın sana olan inancının hiç azalmamış olması iyi bir şey."

Sarsıldım, nutkum tutuldu.

"Başarısız olma, Trueborn. Gabriel'i yenmek için ona ihtiyacın olacak. Haberci'yi yenmek için her şeye ihtiyacın olacak," dedi Taht ve Roth ile Layla'nın şu anda nerede olduğunu bilip bilmediğini merak ettim. Yoğun altın parıltı onun üzerinde dalgalanırken akıllıca bir kararla bu konuya değinmemeye karar verdim. Gözlerim sulandı ve ağrıdı. "Onun için çok geç olabilir. Düşenlerin çoğu gömüldükten sonra bile kurtuluş seçeneği verilmeyecek kadar kaybolmuşlardı. Umarım senin iyiliğin için durum böyle değildir. Gabriel endişelerinizin en küçüğü olacak. Düşmüş'ünüz şu anki haliyle sizi öldürebilir. O yüzden dikkatli olun. Sizinle birlikte olmak için düşen kişinin elleriyle ölmek sizin için hiç de hoş olmaz."

Rahatsız edici mi?

Çok daha açıklayıcı kelimeler bulabilirim. Korkunç. Yürek parçalayıcı. Berbat. Acı verici. Trajik.

Kabaca nefes verdim. "Ve eğer işe yararsa," diye başladım ve sonra kendimi düzelttim. "Eğer başarılı olursam, Zayne bir melek olmaya geri dönecek mi?" Kalbim bambaşka bir nedenle sıkışarak sordum.

Meleklerin duyguları yoktu. Ya da en azından ben hep buna inanmıştım ve Gabriel de bunu doğruladı. Eğer Zayne geri gelirse, onu geri alamayacaktım. Eskisi gibi olmayacaktı. Ama iyi olacaktı. Hayatta olacaktı ve bu... bu yeterli olmalıydı.

Taht birkaç saniye boyunca sessizce beni inceledi. "Birçok kişi iblislerin sevgiden yoksun olduğuna inanır, öyle değil mi? İnsan ruhuna sahip olmadıkları için."

İçimi bir tedirginlik kapladı. Aklımı mı okuyordu? Tanrım, umarım okumuyordur.

Ama iblisler sevebilirdi. Roth Layla'yı seviyordu ve o Cehennem'in Veliaht Prensi'ydi.

Melek başını eğdi. "Bilinenin ve hatta bazı kardeşlerimizin iddia ettiğinin aksine, melekler duygudan yoksun değildir, Trueborn. Sadece bazı şeyleri farklı hissederiz. Aramızdaki en yaşlılar için bu zordur ama biz aşktan, şehvetten ya da nefretten aciz değiliz," diye devam etti. "Düşenler bunun kanıtıdır. Gabriel de şimdi bunun kanıtı."

Ona bakarken, haklı olduğunu fark ettim. Düşen melekler bunu bir sürü insani duyguya yenik düştükleri için yapmışlardı ve Gabriel... onda çılgın bir kıskançlık ve acı vardı. İçimi bir rahatlama kapladı-

"Ama Zayne bir melek olmayacaktı. Bir Gardiyan olmayacaktı. Olduğu gibi kalacaktır," diye devam etti Taht. "Bir ayağı Cennet'te, diğeri Cehennem'de olan, dünyaya bağlı bir Düşmüş. Gökler tarafından dışlanan ve *lütfunu* koruyan sadece bir kişi daha var."

Göğsüm çukurlaştı. "Lucifer."

"Ve bunun onun için nasıl sonuçlandığını görüyorsunuz."

Bu son derece üzücü haber ve muhtemelen en motivasyon kırıcı moral konuşmasıyla birlikte Taht, soğuk havayı ve sandal ağacı kokusunu da beraberinde götürerek ortadan kayboldu.

Orada ne kadar durduğumu, Kutsal Ayın'ın bulunduğu yere ne kadar baktığımı bilmiyordum; zihnim, Taht'ın yapmam gerektiğini söylediği şeye inanmamakla başka seçeneğim olmadığını bilmek arasında gidip geliyordu.

Taht haklı da olsa haksız da olsa bu sonuncusu doğruydı.

Yavaşça arkamı döndüm. Taştan melekler bir kez daha leğenlerinin üzerinde eğiliyorlardı. Bakışlarım sıralara kaydı. Zayne'in onun dehşete kapılacağı bir şeye dönüşmesine izin veremezdim, eninde sonunda onu lekeleyecek ve olduğu kişiyle ilgili iyi olan her şeyi yok edecek bir canavara. Buna izin vermem mümkün değildi, çünkü onun için bu ölümden daha kötü bir kader olurdu.

Gerçekten başka seçenek yoktu.

Derin bir iç çektim, ama aldığım bir sonraki nefesle birlikte içimi çelik gibi bir kararlılık doldurdu, acıyı dindirdi ve iliklerime kadar işleyen yorgunluğun yerini aldı. İçimde uğuldayan enerjiyi besleyen küçük bir umut kıvılcımı vardı ama neyle karşı karşıya olduğumu biliyordum.

Ya Zayne'i kurtardım ya da onu öldürdüm. Ya da o beni öldürdü.

Şu anda odaklanmam gereken çok şey vardı. Sadece haftalar sonra gerçekleşecek olan Başkalaşım sırasında Gabriel, iblis Bael'in ve Cehennem'e ait ruhların Cennet'e girebilmesi için Dünya ile Cennet arasında bir yarık açmayı planlıyordu. Onu durdurmanın bir yolunu bulmalıyım.

Trueborn olarak görevim buydu -beklediğim şey- ama Gabriel'i tek başıma yenmek için yeterli olmadığımı biliyordum. Bu yüzden Roth ve Layla Lucifer'ı tepeye çıkarmaya çalışıyordu. Taht bu yüzden Gabriel'i yenmek için Zayne'e ihtiyacım olduğunu söylemişti. Roth ve Layla'nın başarısız olması ihtimaline karşı bir plan üzerinde çalışıyor olmalıydım ama Zayne... şu anda öncelikli olan oydu.

Görevim beklemek zorundaydı ve bunun Tanrı'yı kızdırması umurumda değildi.

Kiliseden dışarı çıktığımda yaptığım ilk şey telefonumu arka cebimden çıkardım. Neyse ki o şey beni bir bez bebek gibi oradan oraya savurmaktan kurtulmuştu.

Gözlerimi kısarak ekranın ışığında rehberimi açtım. Zayne bir noktada Nicolai'nin numarasını telefonuma eklemişti. *Olası bir Acil durum*, demişti bir gece biz Haberci ve iblis Bael'i avlarken.

Eğer bu acil bir durum değilse, neyin acil olduğunu bilmiyordum.

Nicolai'ye ve klanı Zayne hakkında bilgi vermem gerekiyordu, onunla karşılaşmaları ihtimaline karşı. Beni hatırlamadıysa, onları da tanıyacağından şüpheliydim.

Kalbim ağırlaştı, parmaklarım telefonun etrafında sıkıştı. Nicolai, DC Wardens klanının başı, ikinci çalışta cevap verdi. "Alo?"

"Nicolai? Ben Trinity," dedim, Zayne'in insanlardan saklanmanın öncelikler listesinde üst sıralarda olmadığına karar vermesi ihtimaline karşı gözlerimi dört açarak. "Seni görmem gerek. Acil bir durum var."

"Her şey yolunda mı?" diye sordu, sesindeki endişe belirgindi. Ben iyileşirken Danika ile birlikte birden fazla kez ziyaretime gelmişti. O ve Danika... çıkıyorlar mıydı? Gardiyanlar gerçekten çıkmazdı. Tanışıklar ve çiftleşirlerdi ama Nicolai ve Danika bu geleneği bozuyorlardı. "Kahretsin," dedi bir süre sonra. "Bu aptalca bir soru. Her şey olabildiğince yolunda mı?"

"Şey." Sanki yağmuru durdurma umutları varmış gibi şemsiyelerini tutarak geçen insanların bulanık yüzlerini izleyerek kelimeyi uzattım.

yanlamasına geliyordu. Ona söylemem gereken şey telefonda yapılacak bir şey değildi. "Sayılır. Ve biraz da değil. Seninle yüz yüze konuşmam gerek."

"Dairede misin? Yirmi dakika içinde orada olabilirim."

"Dairede değilim," diye cevap verdim. "Sanırım Aziz Patrick Kilisesi'ndeyim?"

Bu açıklamayı bir anlık sessizlik izledi. "Orada ne yaptığını bilmek istiyor muyum?"

"Muhtemelen hayır, ama sana her şeyi anlatacağım."

"Tamam. Bana bir saniye ver." Kağıtlar hışırdadı ve sonra dedi ki, "Dez oraya yakın olmalı. Ona bir araba ayarlayıp sizi almasını söyleyeceğim." Müdürlerin programlarını kâğıt üzerinde tutup tutmadığını merak ettiğim sırada bir duraksama oldu. "Yalnız mısınız?"

Sesimi alçak tutarak, "Ben iblislerden özgürüm," dedim. "Dışarıda tek başına olman akıllıca mı?" diye sordu.

Bu sorudan rahatsız olamayacak kadar meşgul olan zihnimle, "Muhtemelen hayır. Dez'e onu bekleyeceğimi söyle."

Telefon görüşmesini sonlandırdıktan sonra kilisenin kameriyesinin altında geri çekildim ve Nicolai'ye Zayne'in hayatta olduğunu ve bununla ilgili her şeyi nasıl söyleyeceğimi düşündüm. Onun ne olduğu hakkındaki gerçeği bildiğinden şüpheliydim ama

Throne bunun sır olarak kalması gereken bir şey olduğunu söylememişti.

Duvara yaslandım, etrafı izlerken şakaklarımda bir ağrı başladı. Dez'in çok iyi gözbebeklerine sahip olmadığımı hatırlamasını umarken dikkatli bakışlarım sürekli akan insan ve arabaların üzerinde geziniyordu. Sonunda yanlış arabaya binmeyi gerçekten istemiyordum.

Yaklaşık on dakika sonra, koyu renkli bir SUV rölantide kaldırıma yanaştı ve bir süre sonra yolcu camı açıldı. İçeriye göremedim ama sesi tanıdım.

"Trinity?" Dez seslendi.

Teşekkürler bebek İsa, diye hatırladı. Hızla ilerlemeye başladım ama düşük ışıktaki basamaklar arasındaki mesafeyi asla kestiremediğim için yavaşladım. Merdivenlerden düşmeden ve yüzümü kırmadan inmeyi başardım. Kalabalık kaldırımda ilerlerken yakınlığımda bir kişi vardı. Sokaklarda Zayne'le birlikte yürümeye alışmıştım, kaldırımı bir tür sıcak Musa gibi temizliyordu. Her nasılsa, önümde yürümek yerine yanımda durmasına rağmen bana yol gösterirdi.

Cipin kapısını açıp içine tırmandığımda kalbim sıkışmıştı. *Onu geri getireceğim. Yapacağım*, deri koltuğa gömülürken kendime söz verdim. "Özür dilerim." Kapıyı kapatırken yüzümü buruşturdum. "Sırılsıklam oldum."

"Merak etme," diye cevap verdi ve ben de Müdür'e baktım. Gençti, Zayne'den birkaç yaş büyüktü. Hayatımda gördüğüm en sevimli ikizlere sahipti. İçlerinden biri, Izzy, nasıl yer değiştireceğini yeni öğreniyordu. Ayrıca ayak parmaklarını ısırma alışkanlığı vardı ki bu garip bir şekilde çok sevimliydi. "Nicolai onunla konuşman gerektiğini söyledi. Acil bir durum olduğunu söyledi."

Kemerimi bağlarken başımı salladım. "Beni aldığınız için teşekkür ederim..." Yolcu penceresinden dışarı bakarken sözümü yarıda kestim.

Yaşlı bir adam kaldırımda duruyordu. İlk bakışta normal görünüyordu. Koyu renk pantolonu ve beyaz düğmeli gömleğiyle, etrafında durmuş karşıdan karşıya geçmek için bekleyen iş adamlarından herhangi biri olabilirdi. Ancak elinde şemsiye yoktu ve orada durup pencereden bana bakarken yağmur ona dokunmuyor gibiydi. Kafasının yarısı göçmüş gibiydi, kanlı bir kemik ve et yığını halinde bana bakıyordu, yüzünün harap olmamış tarafına büyük bir dehşet ifadesi kazınmıştı.

Onu tanıdım.

Bu Josh Fisher'dı - okulun kronik hasta çocuklara hizmet verecek bir tesis olarak yenileneceği kisvesi altında Tepedeki Tepeler'i satın alarak Gabriel ve Bael'e yardım eden senatör. Gerçekte, okulun bulunduğu arazi *Buffy*'den fırlamış bir Cehennem Ağzı'ydı ve birkaç güçlü ley hattının kesiştiği bir ruhani güç merkezinin tam ortasında yer alıyordu. Gabriel'in, altındaki toprakta yatan şeye ulaşmak için okula girmesi gerekiyordu. Orada, sonunda Cennet'e açılan kapı olacak geçidi yaratmıştı bile.

Gabriel ve Bael onlara yardım edecek mükemmel kişiyi bulmuştu. Senatör Fisher, ölen karısıyla yeniden bir araya gelebilmek için çaresizce çabalayan bir adamdı. Acımak istemediğim bir adamdı ama şimdi her zamankinden daha çok acıyordum. Bu tür bir kayıp ve kederin onu nasıl düşünülemez olanı yapacak biri.

Ama artık ölmüştü. Ya çatı katının penceresinden atlayarak ya da aşağı atılarak.

"Kahretsin," diye fısıldadım.

"Ne?" Dez kaldırımdan uzaklaştı. "Neye bakıyorsun sen?"

Ona aracı durdurmasını söylemek için boynumu büktüm ama göz açıp kapayıncaya kadar Senatör Fisher gitmişti. Lanet olsun. Koltuğa yaslandım. Senatör

Zayne'le birkaç dakika "konuştuktan" sonra Harbinger ve Bael'le ilgili baklayı ağzından çıkardı ama bilgi saklıyor da olabilirdi - artık süper-ölmüş olduğu için paylaşması daha muhtemel olabilecek bir bilgi.

"Senatör Fisher'dı," dedim ona.

Sadece birkaç Gardiyan benim ne olduğumu biliyordu -Dez ve Nicolai bunlardan ikisiydi. Diğer bir Gardiyan olan Gideon ise sadece hayaletleri görebildiğini biliyordu ama Zayne'le her şey ters gittiğinden, Trueborn'un tüm klanla birlikte çantadan çıktığından emindim.

"O ölü değil mi-bekle." Kırmızı ışığa geldiğimizde bana baktı. "Yani onun hayaletini mi gördün?"

"Evet, o... pek iyi görünmüyordu." Senatörün beni arayıp aramadığını merak ederek bakışlarımı pencerelere diktim ve muhtemelen kaçık bir düşmüş meleğe dair herhangi bir işaret aradım. Çok geç olana kadar onun geldiğini görebilecek değildim ama neyse.

"Eğer biri hayaletse, bu onun hayatına devam etmediği anlamına gelir, değil mi? Ve ruhlar da öbür tarafa geçmiş olanlardır." Dez doğru tahminde bulunmuştu.

"Evet." Buz gibi parmaklarımla dizlerimi sıktım. "Fisher'ın hayatına devam etmemesine şaşırdığımı söyleyemem."

"Muhtemelen nereye gideceğinden korktuğu içindir." "Hiç şüphesiz."

Dez arabayı sürerken aramıza sessizlik çöktü, Potomac'ı geçerken parıldayan şehir ışıkları yerini karanlığa bıraktı. Sessizlik uzun sürmedi. "Dayanabiliyor musun?" diye sordu.

Başımı salladım.

"Nasıl iyileşiyorsun?"

"Güzel," dedim, içimdeki öfke patlamasını bastırırken parmaklarım dizlerimin etrafında sıkılaştı. Dez sadece iyi davranmıyordu. O da Zayne gibi iyi *biriydi*. Onun ilgisinden rahatsız olmamalıydım. "Olduğundan daha kötü görünüyor hissediyor."

"Bu rahatlatıcı, çünkü sana karşı dürüst olmalıyım - acı verici görünüyor."

"Başlangıçta pek... eğlenceli değildi." Aslında cehennem gibiydi. Sadece yırtılan derinin iyileşmesi ya da parçalanan kemiklerin birbirine kaynaması değil, uyanıp Zayne'in gerçekten öldüğünü hatırlamak da işin en kötü kısmıydı. Onun ölümünün soğuk ve yürek parçalayıcı gerçekliğini yaşamamak için vücudumun tekrar tekrar iyileştiği binlerce saati seve seve yaşıyordum.

Ve bunu tekrar yaşamak zorunda kalma ihtimalim vardı.

Keskin bir nefes aldım ve dizlerimin üzerindeki tutuşu gevşettim.

"Biliyorum... Zayne'in senin için çok şey ifade ettiğini biliyorum," dedi Dez bir süre sonra ve ben gözlerimi sıkarak kapattım. Bu hareket hâlâ iyileşmekte olan hassas derimin çekilmesine neden oldu. "Onun için çok şey ifade ettiğini biliyorum. O hepimiz için çok şey ifade ediyordu." Titrek bir nefes aldı ve o anda ona neler olduğunu anlatmamak için kendimi zor tuttum, ama her şeyi sadece bir kez açıklamak istiyordum. "O..."

Zayne her şeydi.

Dez boğazını temizledi. "O aramızdaki en iyisiydi. Bunu hiç fark ettiğini sanmıyorum ve eminim ki hepimizin babasından sonra başa geçseydi, onun arkasında toplanırdık. Geçmişte ne olduğu umurumuzda değildi. Ruhunun bir parçası eksik olabilirdi ama o çoğumuzdan daha fazla ruha sahipti."

Ona baktım, keşke Zayne de burada olsaydı da bunu duysaydı, ama Dez'in ona söyleme şansı olacaktı. Michael'ın Kılıcı'nı onun kalbine saplamam gerekiyordu.

Tanrım.

Bakışlarımı başka yöne çevirerek kesik kesik bir nefes verdim. "Bu durum Zayne'i bir süre rahatsız etti -klan lideri rolünü üstlenmemek gibi bir şey- ama bunu kabullenmeyi başardı. O... fark etti ki, dönüşmekte olduğu kişi diğer gardiyanların inandığı şeylerle aynı çizgideydi. Onun için sorun değildi. Gerçekten."

"Bunu sana o mu söyledi?" "Evet."

"Çoğu Gardiyan'ın sahip olduğu 'gördüğün yerde tüm iblisleri öldür' duruşundan mı bahsediyordu?" diye tahmin etti. "Hepimiz öyle değiliz. Ben öyle değilim. Nicolai da öyle değil."

Geçmişte Roth ve Cayman ile çalıştıklarını düşününce bunu zaten tahmin etmiştim.

"Ama anlıyorum," diye devam etti Dez. "Özellikle de Layla'yla olanlardan sonra. Ondan sonra geri dönüş yoktu."

Hayır, yoktu. Zayne'in babası ve neredeyse tüm klan, yanlışlıkla ruhunun bir parçasını aldıktan sonra onu öldürmeye hazırken olmazdı. Onu onlar yetiştirmişti ve yaptıklarının arkasında kötü bir niyet olmadığını, sadece hem onun hem de Zayne'in aptallığı olduğunu bilmeleri gerekirdi.

Zayne ve Layla'nın önceki ilişkisine duyulan kıskançlık çoktan gitmişti. Bu bilgiyi çevreleyen garip acı karışımı da öyle.

Zayne'in yanında yetişmiş olanın ben olmam gerekiyordu. Artık bunların hiçbirinin önemi yoktu ve Zayne'le vakit kaybetmiş olmak beni kızdırıyordu.

o.

"Bu arada," dedi Dez. "Kanaman var."

"Ne?" Elimi kaldırarak çeneme dokundum. Parmaklarım uzaklaştı lekeli. Demek benim kanımdı. Parmaklarımı kotuma sildim. "Önemli bir şey değil."

"Uh-huh," diye mırıldandı.

Neyse ki ondan sonra konuşmadı ama Müdür'ün yerleşkesine olan yolculuk sonsuza kadar sürecekmış gibi görünüyordu. Sonunda devasa evin önünde durduğunda, neredeyse kendimi SUV'den dışarı atacaktım. Dez hemen arkamdaydı. İlerlemeye başladım.

Ve ilk basamağı görmediği için hemen ayağı takıldı.

Kendimi tutarak iç geçirdim ve dikkatlice ilerledim. Dez etrafımdan dolaşarak kapıyı açtı ve içeri girdik. Biraz zaman aldı. Dez'i Nicolai'nin ofisine doğru takip ederken gözlerimin fuayenin parlak ışığına alışması için birkaç dakika geçti. Yolda ya geceyi geçirmek üzere yola çıkmış ya da içeri girmekte olan birkaç gardiyanın yanından geçtik. Bize geniş bir alan bırakmaları, muhtemelen hakkımdaki gerçeği öğrendiklerini gösteriyordu.

Endişelenmeliydim. Dışarıda bir Trueborn'un etrafta olması fikrinden pek de hoşnut olmayan Gardiyanlar vardı. Çoğu unutulmuş bir geçmişle ilgiliydi, hatta Michael'dan daha çok babam olan Potomac Highlands klanının başı Thierry bana anlatana kadar benim bile bilmediğim bir geçmişle ilgiliydi. Görünüşe göre bir bağlanma ile ilgiliymiş ve bir isyana yol açmış. Bir sürü Gardiyan öldürülmüş, Gardiyanlarla olan bağlar koparılmış ve Trueborn'lar ölmüş.

Bana kadar.

Ve Sulien'e kadar.

Ama o ölmüştü, yani her neyse, bana kadar.

Dez kapıyı iterek açtı ve önce Nicolai'yi gördüm. En genç klan lideri, Thierry'nin sık sık oturduğu türden bir masanın arkasında oturuyordu. Yüzünde oldukça etkileyici bir yara izi vardı, bu da onun belalı havasına katkıda bulunuyordu.

Yanında duran esmer, parlak saçlı kadın Gardiyan da onu bir seviye yukarı taşıdı. Danika tanıdığım hiçbir kadın gardiyana benzemiyordu. Ben bile Onu Jada ile karşılaştırdım, o da cesurdu. Danika, kadınları çevreleyen arkaik kurallara göre oynamadı ve Nicolai'nin onu o yaldızlı kafese geri koymaya çalışmadığı gerçeği, onu daha da çok sevmemi sağladı.

Gideon da oradaydı, Nicolai'nin diğer tarafında duruyordu, telefonu avucunun içindeydi. Zayne ondan her zaman yerleşik teknoloji uzmanı olarak söz ederdi, ben ise onu yerleşik hacker ve her işin ustası olarak düşünürdüm.

Ben ilerlerken bana baktı ve acaba Nicolai ve Zayne ile burada olduğu, hayaletleri görebildiğimi öğrendiği zamanı mı düşünüyor diye merak ettim. İçimde sulandırılmış melek kanı olduğunu düşünmüştü. Attığı küçük geri adıma bakılırsa, artık içimde çok şey olduğunu bildiğine inanıyordum.

Nicolai başını kaldırdığında omuz hizasındaki kahverengi saçları geriye düştü. Konuşmaya başladı ama Danika ondan önce davrandı.

Doğrulurken sesi endişe doluydu. "Yaralandın mı Trinity?" Yüzümdeki kanı silmek için durmuş olmayı dileyerek başımı salladım. "Önemsiz bir şey."

"Kız kardeşimi çağırabilirim," diyerek masadan uzaklaştı. "Kulaklarınızdan kan geliyor. Doktor değilim ama bu pek de önemsiz görünmüyor."

Saçmalık.

Bunu ben de unutmuşum.

"Buna gerek yok." Sandalyeye baktım ve oturmaya başladım ama sırlıslıkam olduğumu hatırladım. Bugün zaten yeterince döşemeyi mahvetmişim. "Ben iyiyim."

Danika tartışmak ister gibi görünüyordu. "Eğer eminseniz." Gideon'a baktı. "Biz de tam çıkıyorduk-"

"Sorun yok. Gitmek zorunda değilsiniz." Kollarımı kavuşturdum. "Bunu ilk ağızdan duymanız muhtemelen en iyisi."

"Bize söyleyeceğin şey, seni son gördüğümünden neden daha kötü göründüğünü açıklıyor mu?" Nicolai sordu.

Dudaklarım büzüldü. Geçen seferkinden çok daha iyi göründüğümü düşünüyordum. Ama yine de yansımamı görmemişim. "Öyle."

"Tamam." Sandalyeye başıyla işaret etti. "En azından otur. Islansan da umurumda değil."

Teşekkürlerimi mırıldanarak oturdum. İçime dolan ani rahatlama, Nicolai'nin görünüşümle ilgili gözleminin muhtemelen gerçeklikten uzak olmadığının bir göstergesiydi. Dez duvara karşı pozisyon alırken, "Bunu açıkça söylemekten başka nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum," dedim. "Zayne yaşıyor."

Herkes dondu kaldı. Nefes aldıklarını sanmıyorum ve o kadar uzun süre kimse bir şey söylemedi ki, Dez sonunda kendini toparladığında tekrar söylemek üzereydim.

"Trinity, olamaz," dedi, sesi yumuşak ve fazla nazikti.

"İnanın bana, kulağa nasıl geldiğini biliyorum ama o yaşıyor. Onu gördüm. Onunla konuştum. Onu *hissettim*. O etten, kemikten ve kanatlı," dedim onlara. "Yaşıyor ama tam olarak aynı değil. O düşmüş bir melek, hâlâ kanatlarına ve ilahi ateşe sahip. *Grace*."

Nicolai ve Danika bana boş boş bakıyorlardı ve Dez ile Gideon'un da aynı şeyi yaptıklarını varsayıyordum.

"Ve bundan kısmen o sorumlu." Kendimi işaret ettim. "Ve Zayne'i gördükten sonra konuştuğum Throne kanayan kulaklardan sorumlu."

Telefon Gideon'un avucundan kaydı ve ağır bir gümbürtüyle yere düştü.

"Daha yeni başladığım için muhtemelen bunu orada bırakmak istersin," dedim ona.

"Tamam," diye fısıldadı Gideon.

"Zayne beni Rock Creek Park'ta buldu ve beni gerçekten tanımadı. Sanki tanıdı ama sonra tanıyamadı ve bana *Fight Club* gibi davrandı. Kaçmayı başardım - onu bir şekilde kestim ve kaçtım ve kaçarken kafamın içinde bana kiliseye gitmemi söyleyen bir ses duydum."

Karşımda duran Nicolai yavaşça göz kırptı.

Tüm bunların kulağa ne kadar uçuk geldiğini bilsem de yine de ilerlemeye devam ettim. "Taht'ı ve bir grup ürkütücü taş meleği gördüğüm yer orasıydı, ama hareket ettiklerini görmek hayatımın geri kalanında aklımdan çıkmayacak olsa da onlar önemsiz sayılır. Taht bana neler olduğunu anlattı," dedim ve sonra onlara Taht'ın benimle paylaştığı her şeyi yapmam gereken şeye kadar anlattım. Zayne'e nasıl bir seçim hakkı verildiğini. Üzerindeki yanık

yeniden giriş. Ve şu anki durumunda Gardiyanları ve içinde *zarafet* olan her şeyi nasıl düşman olarak gördüğünü. Onlara Taht'ın Zayne'i uyardığını söyledim... masum insanlar için bir risk haline gelebileceğini. Bitirdiğimde tek istediğim oraya geri dönüp onu bulmaktı.

Taht'ın uyardığı şeye dönüşmeden önce, kendini asla affedemeyeceği bir şey yapmadan önce onu bulun.

"O... Şanını geri kazandı, ki bu... Bunun ne anlama geldiğinden tam olarak emin değilim ve düşebildi-" Sesim çatladı ve her parçam gerildi. Gözlerim yanarken burnumdan yavaşça nefes verdim. "Geri dönüp benim yanımda benim için savaşmak için düştü."

"Bu ruh," dedi Gideon kısık sesle ve dikkatimi çekti. "Glory temelde insan ruhuna eşdeğerdir, ama melekler için."

Oh.

Bu mantıklı.

Bu da durumu daha da kötüleştiriyordu, çünkü bu Zayne'in ruhunu kaybettiği anlamına mı geliyordu?

Gideon, "Şan bizim, yani Gardiyanların saf bir ruha sahip olmasının nedenidir," diye devam etti ve oturması gerekiyormuş gibi göründü. "O olmadan, o..."

Taht'ın söylediklerini düşündüm ve kusmak istedim. "Wraith gibi mi olacaktı?"

Gideon başını salladı ve eğer oturuyor olmasaydım muhtemelen düşerdim. Wraithler öldükten sonra ruhları alınmış insanlardı. Bazı iblisler bunu yapabiliyordu. Bazen bir hayalet çok uzun süre oyalandığında ve yoluna devam etmeyi reddettiğinde olurdu. Çok uzun sürenin ne olduğuna dair bir zaman sınırı yoktu. Her hayalet için farklıydı. Bu öylece gerçekleşebilecek bir şeydi. Her iki durumda da, hayaletlerin son derece tehlikeli, kindar ve kindar oldukları söylenebilir. Nefret ve acının kişileşmiş haliydiler. Saf kötü niyet.

"Ama bir Düşmüş'ün başına gelen tek şey bu olamaz," diye karşı çıktım. "Taht, Zayne'in Düşüş sırasında zarar görmeyeceğini umduklarını söyledi. Düşmeyi seçtikten sonra bile Gabriel'e karşı savaşta faydalı olacağını umuyorlardı. Bir Düşmüş'ün davranışlarını yönlendiren tek şey Zafer ya da ruh eksikliği ya da her neyse o olmamalı." Hepsi bana bakıyordu. "Umarım bana inanırsınız."

"Söyledikleriniz doğru olmak zorunda. Nereden geldiğimizi bilmenin tek yolu bu." Gideon, Nicolai'ye doğru döndü. "Tek yolu bu."

Nicolai yavaşça başını salladı ve sonra arkasına yaslanıp bir elini başının üzerinde gezdirerek ensesini sıktı. "Gerçekten geri döndü."

"Evet. Gerçekten öyle." Kaşlarım çatıldı. "Siz ikiniz Gardiyanların aslında düşmüş melekler olduğunu biliyor muydunuz?"

"Bu rolü üstlendiğimde öğrendim. Bana Alfalar söyledi," diye yanıtladı Nicolai, Dünya ile iletişim kuran melekler sınıfından bahsederken

Gardiyanlar.

"Ne?" Danika Nicolai'ye döndü. "Biliyor muydun?" Ona vurmasına bir saniye kalmış gibi görünüyordu. "Ve bana söylemedin mi?"

"Sana söylemediğim pek çok şey var." Danika'nın yüzündeki ifade onu geriye yaslanmaya itti. "Sana söyleyemediğim."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Gerçekten mi?"

"Neden ona kızgın değilsin?" Nicolai Gideon'u işaret etti.

"Çünkü benimle aynı yatakta yatmıyor," diye karşılık verdi.

Yikes-a-doodle.

Konuyu daha az garip bir sohbete çevirme zamanı.

"Nereden biliyorsun?" Gideon'a sordum. "Bunun klan liderlerinin mezarlarına götürdükleri bir şey olduğunu sanıyorum."

"Öyle, ama ben... Çok eski kitaplara erişimim var-çok uzun zaman öncesine ait mektuplar ve günlükler. Birinin günlüklerine rastladım ikinci ya da üçüncü kuşak Gardiyanlar. Bunu orada okumuştum ve Abbot'a bu konuda gitmişim," diye açıkladı Zayne'nin babasını kastederek. "O da doğruladı."

"Yani, Zayne..." Danika elini ağzına bastırdı ve Zayne'in hayatta olduğunu tam olarak o an anlamış olmalıydı. "Nasıl... nasıl görünüyor?"

"Zayne gibi, kanatları hariç. Beyaz ve *zarafetle* çizgili. Gözleri de derin, çok derin bir mavi. Rengi gerçek dışı gibi." Kirli ellerime baktım. "İyi görünüyordu. Aslında mükemmel." Sertçe yutkundum. "O çok güçlü, benden bile daha güçlü."

"Çünkü o hâlâ zarafetini koruyan düşmüş bir melek," dedi Dez ve kumral bukleleri sanki parmaklarını aralarından geçiriyormuş gibi görünüyordu. Konuştuğumuz süre boyunca. "O aslında bir melek."

"Herhangi bir melek değil." Gideon bana bakıyordu. "Anlayabildiğim kadarıyla, Düşenlerin çoğu ikinci küredendi. Onlar Tanrı'nın yarattığı ilk Melek Düzeni olan Güçlerdi. İnsan ve göksel âlemleri koruyan seçkin savaşçılar gibiydiler. Biz de öyle soyundan geliyordu. O bir Güç ve bu yüzden kanatlarındaki *zarafet* görülebiliyordu. İçinde bir baş melek kadar enerji var."

Harika.

Neden koruyucu meleklerden ya da az önce Tanrı hakkında şarkı söyleyenlerden falan kaynaklanmasınlar ki? Ama hayır, *seçkin* savaşçılar olmalıydı.

Nicolai, "Düşmüş bir Güç," diye fısıldadı, şimdi elini yüzünde gezdiriyordu. "Tanrım. Neredeyse durdurulamaz olurdu. Klan zaten tüm Harbinger-kırbaç-Gabriel karmaşası yüzünden yüksek alarmda, ama bizim de Zayne'in farkında olduklarından ve şu anda ne yapacağı belli olmayan biri olduğundan eminim."

Gideon, "Herkesin haberdar olduğundan emin olacağım," dedi.

Gardiyanların Zayne'den uzak durmaları için uyarılmaları gerektiğini düşünmek beni mahvediyordu. Buraya gelme sebebim buydu ama... "Henüz tamamen kötü değil. Beni tanıyan bir parçası vardı. Bu hüsnükuruntu değil, çünkü bana ciddi zararlar verebilirdi. Beni öldürebilirdi ama yapmadı. Hâlâ orada ve Taht bana çok geç olmadan onu geri getirmem için ne yapmam gerektiğini söyledi. Ben sadece..."

"Ne?" Dez sordu.

"Ben sadece... Yapmam gereken şeyin onu gerçekten nasıl öldürmeyeceğinden emin değilim."

Nicolai, "Ayrıntılara ihtiyacım olacak Trinity," dedi.

Avuçlarımı dizlerime sürttüm. "Taht, *lütfumun* değer verdiğim birine asla zarar vermeyeceğini söyledi. Onu kaosla kaplı bir kalbe saldırmak için kullanmam gerektiğini söyledi."

"Michael'ın Kılıcı." Nicolai'nin kaşları kalktı. "Sanırım bu, Michael'ın Kılıcı'nı onun kalbine saplaman gerektiği anlamına geliyor."

"Hemen hemen."

"Bu onu nasıl öldürmeyecek?" Danika'nın gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Ben de bunu merak ediyorum ama Taht bana 'İnançlı olmalısın' dedi," dedim.

"Taht'ın sana yalan söylediğini düşünemiyorum," dedi Gideon.

"Gerçekten mi?" diye cevap verdi Dez. "Melekler genellikle açıkça yalan söylemezler, ama kesinlikle bir sürü gerçeği dışarıda bırakırlar."

"Yine de tahtlar farklıdır. Onlar gerçeklerin konuşmacıları ve yalanların görücüleridir," dedi Gideon ve ben tüm o ürpertici gözleri düşündüm. "Eğer Bunu ona Throne söylemiş, o halde doğru olmalı."

"Doğru ya da değil, bunu yapmak zorundayım." Ellerim hareketsiz kaldı. "Zayne şu anda dışarıda ve ne yaptığına dair hiçbir fikrim yok. Umarım uyukluyordur ya da sağlıklısız yiyecekler yiyordur. Muhtemelen durum böyle değil ve Taht... çok geç olabileceği konusunda uyardı. Düşüğünde hissettiği tüm o şeyler, şu anda hissettikleri ona çoktan... bulaşmış olabilir."

Danika başını başka yöne çevirdi ve onun da benim gibi bu düşünceye dayanamadığını biliyordum.

Titrek bir nefes aldım. "Eğer onu geri getirmeye çalışmaz ve bu riski göze almazsam, kötü biri olacak. Zayne'in asla yapmayacağı şeyler yapacak."

Nicolai usulca, "Görünüşe bakılırsa çoktan olmuş," dedi, bana bakıyordu ve ben onun ne gördüğünü biliyordum. Yeni çürükler.

O yanındaki gerçek. "Onun bir canavara dönüşmesine izin veremem. Bunu ona yapmayacağım. Bunun ona olmasına izin vermeyeceğim. Yapamam."

Dez bir an bile tereddüt etmeden, "Katılıyorum," dedi.

"O halde oyun planımız nedir?" Nicolai ellerini masanın üzerine koydu. "Bundan sonra ne olacak?"

Duş mu? Üzerimde kir ve çamur vardı. Ve kan. Nicolai'nin kastettiğinin bu olduğundan şüpheliydim. Bunun için zamanım olduğundan da şüpheliydim. "Oraya gidip Zayne'i arayacağım. Beni bir kez bulmuştu, sanırım yine bulacaktır.

Tekrar. Taht, onun benim *lütufuma* çekileceğini söylemişti. O zaman ben... Ben onu geri getireceğim."

"Tamam o zaman." Dez'e döndü. "Hadi gidelim."

Bunun ne anlama geldiğini anlamam bir anımı aldı. "Onu aramak için dışarı çıkamazsınız. Size geri döndüğünü söyledim, o yüzden ondan uzak durun."

Nicolai benimle yüzleşti. "Bu işte sizinleyiz. Sen Zayne'i bulmak için oraya git, biz de sizinle birlikte orada olacağız."

"Teşekkürler, ama bunun akıllıca olduğunu sanmıyorum. O çok-"

"Kafası karışık. Muhtemelen bizim için tehlikeli bile olabilir. Evet, biliyorum. Hepimiz biliyoruz, işte bu yüzden dışarıda tek başına olmamalısın."

"Sen bir Trueborn'sun," dedi Gideon. "Bu oldukça havalı. Aynı zamanda anlamam gereken bir şeydi, özellikle de Zayne'in senin Koruyucun olması. Sen kendi başına güçlü ve ölümcülsün ama o düşmüş bir melek, Trinity. Tamamen düşmüş olmayabilir, yani bizim için tamamen kaybolmuş olabilir, ama çok güçlü bir melek sınıfıyla karşı karşıyasın ve büyük bir hasar vermekten kendini alıkoyamayabilir. Bunu tek başınıza yapamazsınız ve ona doğru yürüyüp bıçaklamanıza izin vereceğinden şüpheliyim. Dikkatini dağıtmak için bize ihtiyacın olacak."

Gerildim, hem seyirci kalmama istekleri karşısında alçaldım hem de düpedüz dehşete düştüm. "Bakın, teklifiniz için minnettarım ama buraya yardım istemeye gelmedim.

_"

"Biliyorum. Bunu hepimiz biliyoruz," dedi Nicolai. "Buraya bizi uyarmaya geldiniz ve bu duyarlılığınızı takdir ediyorum ama size yardım teklif etmiyorum. Siz alıyorsunuz."

Öne doğru eğildiğimde göğsümde bir düğüm oluştu. "Peki Zayne birinizi dışarı çıkarırsa ne olacak?"

Nicolai, "Bu bizim alabileceğimiz bir risk," diye cevap verdi.

"Memnuniyetle," diye atıldı Dez ve ona doğru baktığımda Gideon'un başını salladığını gördüm. "Onu geri getirmeye yardım etmek için hayatlarımızı seve seve riske atarız."

"Bunu duymak harika. Hepiniz harikasınız. Gerçekten. Ama ya bu olur mu? Ve ben onu geri getirmeyi başarabilir miyim?" Odayı tarayarak sordum. "Bunun Zayne'e ne yapacağını düşünüyorsun?"

Odadaki herkes sessizliğe gömüldü.

"Zaten yeterince saçmalıkla uğraşmak zorunda kalacak." Söz konusu saçmalığın asgari düzeyde olmasını ve beni fırlatıp atmakla sınırlı kalmasını umuyordum ama onu tanıyordum, bu onu derinden yaralayabilirdi. "Buna bir de biz eklemek istemeyiz."

"Haklısın," dedi Danika'nın sesi. "Buna katkıda bulunmak istemiyoruz ama hiçbir şey yapmadan da durmayacağız." Öne çıkıp yanıma oturdu.

"Sanırım Zayne'i oldukça iyi tanıyorum," dedi ve bu doğrudu. Arkadaştlar ve bir noktada daha fazlası da olabilirlerdi. Zayne'in babasının istediği de buydu. "Eğer bu herhangi bir Müdür'ün başına gelseydi, bunu görmezden gelmezdi. Bunu sen de biliyorsun. Hemen orada olur, lanet olası eve döndüğünden ve diğerinin içinde bulunduğu karmaşaya katkıda bulunmadığından emin olmalıyız ve herhangi birimiz de öyle yapmalıyız."

"Ama bunu garanti edemezsin. Bunu ben bile garanti edemem," diye karşı çıktım. "Ve bunun işe yarayacağını bile garanti edemezsin," diye karşı çıktı. "Bu Zayne bundan bile sağ çıkacaktır."

Soğuk hava göğsümü doldurdu. "Haklısın. Hepiniz bunun için orada olmak istiyor musunuz?" "Hayır," diye yanıtladı Nicolai. "Eğer bu durum düzelmezse senin yanında olmak istiyoruz. iş."

Nicolai'yi ya da diğerlerini akıllı ve mantıklı olanın evde kalmak olduğuna ikna etmek mümkün değildi. Öyle yaparlarsa şehir kaosa sürüklenmeyecekti. Haberci ortaya çıktığından beri iblis faaliyetleri çok azalmıştı. Önümüzdeki birkaç günü Netflix izleyerek geçirebilirlerdi.

Orada

Cayman'a göre, bu yayın hizmetinde gerçekten ilginç saçmalıklar vardı, bir tür orta yönetim gibi olan şeytan şeytani dünya. O akşam erken saatlerde daireden ayrıldığımda, kefalli bir adam, büyük kediler ve cinayet hakkında bir tür belgesel izlerken sızmıştı.

Ama Gardiyanların böyle bir hayatı yoktu.

Çenemdeki ve kulaklarımın altındaki kanı yıkamak için biraz zaman ayırdıktan sonra, kendimi yanımda Dez ve yakınımnda birkaç diğer Gardiyanla birlikte Rock Creek Parkında amaçsızca yürürken buldum. Gideon, Zayne'in nerede olduğuna dair bize ipucu verebilecek herhangi bir çağrı gelmesi ihtimaline karşı polis merkeziyle bağlantı kurarak yerleşkede beklemişti. Nicolai buralarda bir yerdeydi ama Dez ve benden sonra Danika'yla bir şeyler "konuşmak" için ayrılmıştı. Danika yardım etmek istiyordu. Nicolai buna kesinlikle karşıydı. Bu savaşı kimin kazandığına dair hiçbir fikrim yoktu ama Danika'nın kazanacağına bahse girmiştim.

Parka gitmeden önce, Zayne'in bir şekilde polisi hatırlama ihtimaline karşı ve Cayman ile hayalet ev arkadaşım Peanut'a hayatta olduğumu bildirmek için daireye uğradık.

Dairede üçü de yoktu.

Peanut'ın onu görebilen yeni arkadaşıyla birlikte olduğunu düşünerek -ki *hala* kontrol etmem gereken bir şeydi- ya da hayaletlerin boş zamanlarında ölümsüz olarak ne yapıyorlarsa onu yapmaya gittiğini düşünerek Dez ve ben parka doğru yola çıktık. Cayman aslında biz oraya varmadan hemen önce mesaj atmıştı. Telefon numaramı nereden bulduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama "Hâlâ hayatta mısınız?" diye bir mesaj göndermişti. Ben de hızlıca "Evet" diye cevap verdim ve ardından bunun kanıtını isteyen bir yanıt aldım.

telefonumla "pislik bir başmelek" değil de bendim.

"Benden korkuyorsun" diye mesaj atmıştım.

Evet. Bu sensin. Dikkatli ol. Benim gözetimimde öldürülürsen Roth çok kızar.

Buna nasıl cevap vereceğimi gerçekten bilmiyordum. Ama tüm bunlar sonsuzluk kadar önceymiş gibi geldi.

Zayne geldiğinde oturduğum bankın yanından yüzüncü kez geçerken hayal kırıklığı içimi yakıp kavurdu. Bu sefer durdum ve karanlık ağaç sırasını taradım. En azından yağmur durmuştu. Hava Temmuz ayına göre hâlâ garip bir şekilde soğuktu.

Benden sadece birkaç adım ötede, Dez arkasını döndü. Warden formunda, Derisi koyu gri ve granit kadar sertti ve saçlarını ayıran iki kalın boynuz çeliği delip geçebilirdi. Büyük, kösele gibi Birine çarpıp gözümü kaybetme ihtimalime karşı kanatlarımı geriye çekmiştim. Şu anda çoğu geceye karışmıştı. "Bir şey görüyor musun?"

"Godzilla şu ağaçların arasında saklanıyor olabilir ve ben onu göremem."

"Özür dilerim. Bir şey hissediyor musun demek istemiştin?"

"Hayır." Ellerimi kalçalarımın koydum. "Ya artık parkta değil ya da geride kalıyor."

"Sana geri çekilecek bir tip gibi geldi mi?" Dez sordu, sesi gerçek haliyle daha kısıktı.

"Pek sayılmaz, ama ne bilebilirim ki? Daha önce hiç düşmüş bir meleklerle karşılaşmadım." Bakışlarım bankın dış hatlarına kayarken başımı salladım.

"Sanırım başka bir yeri kontrol etmemiz gerekiyor." Ya da burada Gardiyan bakıcıları olmadan dışarı çıkmam gerekiyordu, çünkü Zayne'in Gardiyanlar yüzünden yaklaşmıyor olma ihtimali çok azdı. "Nereye? Benim hiç fikir."

"Şehrin herhangi bir yerinde olabilir."

"Bu bariz bilgi pek de yardımcı olmuyor," diye cevap verdim.

Dez bana doğru yürürken kıkırdadı. O kadar iri birine göre, bir hayalet kadar sessiz hareket ediyordu. Zayne de öyleydi.

Keskin bir acı patlaması kalbimi delip geçti.

O da öyle.

"Ama Zayne gibi düşünmeyi deneyebiliriz," dedi, bana o kadar yakın durdu ki artık bir gölge bloğu değildi. Şimdi bir Gardiyan şeklinde karanlık bir kütleydi. İyileştirme. "Ve biliyorum, aklından neler geçiyor olabileceği hakkında hiçbir fikrimiz yok, ama bir parçası hâlâ işliyor olsaydı aklından neler geçeceğini biliyoruz ve kötülüğün nerede bir araya gelme eğiliminde olduğunu biliyoruz."

Bunu düşünürken yüzünün genel yönüne baktım. "Bu akıllıca." Bir nefes verdim. "Pekâlâ. Eğer Zayne'in bir parçası hala çalışıyorsa, bence giderdi... daireye giderdi, ama biz ve ondan hiçbir iz yoktu. Sanırım o..." Avuç içimin topuğunu ağrıyan kalçama sürttüm. "Ağaç ev! Yerleşkedeki. Bu onun için önemliydi."

"Gideon'a orayı kontrol etmesini söyleyeceğim," dedi ve yer değiştirdiğinde her nasılsa parçalanmayan taktik pantolonunun arkasından cep telefonunu çıkardı.

"Başka bir yer var mı?"

"Ekmeksiz sandviç satan bir yer mi?" Dedim ve kalbimdeki çekiş beni yere kadar sürüklemekle tehdit etti. "Dondurma salonu! Ama orası açık olmazdı. Sanırım zorla girebilirdi." Beynimi zorladım. "Sanırım eskiden Ulusal Alışveriş Merkezi'nin etrafındaki park alanında yürümeyi severdi."

"Ağaç evi kontrol etmesi için Gideon'a mesaj attım," dedi. "Diğer yerleri de araştırabiliriz."

"Ağaç evi de kontrol etmemiz gerektiğini düşünmüyor musun?"

"Gideon bölgeyi kontrol etme konusunda akıllı davranacaktır. Bunu görünmeden yapacaktır," dedi Dez. "Ve eğer Zayne oradaysa, bize haber verecektir."

Sanırım bu konuda onun sözüne güvenmek zorunda kalacaktım. Aklıma başka bir yer geldi. "Kahretsin. Peki ya Stacey? Onunla gerçekten yakın arkadaş. Sence onu araştırır mı?"

"Seni gerçekten tanıyor gibi görünmüyorsa, onun peşinden gideceğinden şüpheliyim," dedi ve bu bir rahatlamaydı. "Ama evini araştıracağım."

"Peki ya şeytanın gittiği yerler?" Parkın çıkışına doğru ilerlerken sordum. "Zayne kötü olduğundan değil," diye ekledim. "O sadece... bilinçsizce kötü olabilir."

"Zayne'in kötü olduğunu düşünmüyorum. Eğer öyle olsaydı, burada duruyor olur muydunuz bilmiyorum."

Zayne'in ellerini boğazımda hissetmek için konsantre olmama gerek kalmadı, elleri soğuktu. Ona dokunmasaydım beni öldürüp öldürmeyeceği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama durmuştu. Eğer gerçekten kendini kaybetmişse, benim dokunuşumun hiçbir anlamı olmazdı.

"İnsanların olduğu yere giderlerdi. Gecenin bu saatinde barların ve kulüplerin etrafında olurlar," diye devam etti Dez. "Birçoğunun takıldığı bir kulüp var. Roth'un kulübün üstünde bir yeri var ya da vardı. Bir göz atabilir

Ama bir Düşmüş'ün oraya gidip gitmeyeceği konusunda hiçbir fikrim yok - iblisler onun ne olduğunu ya da onlara ne yapacağını hissedebilir mi?"

Gardiyanlardan hiçbirinin Roth ve Layla'nın şu anda nerede olduğuna dair bir fikri olmadığını düşünerek, Roth'un bu kulübü kontrol etmesini sağlamak gibi bir şeyler mırıldandım.

Park halindeki cipe yaklaştığımızda Dez tekrar insan formuna büründü. Arka koltuktan bir yerlerden aşırıldığı düz, koyu renkli bir tişörtü giydi ve ben tam olarak kaç tane tişört sakladığını merak ettim.

Sonra yola çıktık ve kendime umutlanmamamı söyledim. Bu da kendime bütün cips paketini yemememi söylemek gibi bir şeydi.

Çoğu insanın yatma vakti geçmiş olmasına rağmen hâlâ trafik vardı ama dondurmacıya rekor sürede ulaştık ve Dez'in binayı kontrol etmesi için yavaşladık. Işık yanmıyordu. Zorla girildiğine dair belirgin bir işaret yoktu. Umudum bir darbe almıştı ama bu karanlıkta bir atıştı. On dakika sonra ikinci hedefimize vardık.

Ulusal Alışveriş Merkezi.

Gecenin o saatine göre etrafta şaşırtıcı sayıda insan vardı. Yürümeye başladığımızda Dez insan formunda kaldı ve ensemde farkındalığın ağır ürpertisini hissetmem çok uzun sürmedi.

Bir ağacın altında toplanmış bir gruba bakarken duyularım keskinleşti. Hiçbirinin yüz hatlarını seçemiyordum ama ne hissettiğimi biliyordum. "Burada iblisler var."

Dez bakışlarımı takip etti. "Onları görüyorum."

Yanlarından geçerken bizi fark etmemiş gibi görünüyorlardı. "Sanırım onlar Fiend."

Zebaniler, neredeyse iblis dünyasının şakacıları, Murphy Yasası'nın canlı örneği olan daha düşük seviyeli iblislerdi. Eşyalarla, özellikle de elektronik aletlerle uğraşmayı severlerdi. Gerçi içlerinden birinin canı sıkılıp birkaç blok ötedeki sokak lambalarına sürtünmeye karar verdiği için trafikte sıkışan biri olsa, bazılarının bunu yapmayacağını tahmin ediyordum.

onları zararsız küçük şakacılar olarak görüyor.

Dez, "Ben onlara göz kulak olurum," diye tavsiyede bulundu.

Ona baktım. "Onları cehennemin ateşten halkalarına göndermek istemiyor musun?"

Rüzgâr saçlarını alnından kaldırırken homurdandı. "Eğer kimseye zarar vermiyorlarsa, onlarla bir derdim yok. Ya senin?"

Tekrar onlara baktım, ağaçların gölgelerinden onları zar zor ayırt edebiliyordum. "Potomac Highlands topluluğunda büyüdüğümü biliyorsun. Belli ki." Nicolai, eğitimdeki Gardiyanların şehirleri koruyan savaşçılar haline geldiği Accolade'den önce geldiğinde Zayne ile birlikte gelmişti. "Her zaman tüm iblislerin kötü olduğuna inanarak yetiştirildim ama Zayne... durumun her zaman böyle olmadığı gerçeğine gözlerimi açtı. Bir Gardiyan'ın bu tür bir aydınlanmanın kaynağı olması garip ama sonra Roth ve Cayman'la tanıştım ve..." Cehennemin gerçek veliaht prensini ve insanların isteklerini yerine getiren bir iblis simsarını nasıl tarif edebilirdim ki?

arzu ve isteklerine karşılık insan ruhundan parçalar mı? Namuslu vatandaşlar falan da değillerdi. "Kendi başlarına iyi değiller, ama... dikkatlice kötüler." Dikkatlice kötü mü? Bunun üzerine kendi gözlerimi devirdim. "Bu muhtemelen beni gerçekten kötü bir Trueborn yapar."

Dez bıyık altından güldü. "Hiç böyle tanımlandıklarını duymamıştım ama ne demek istediğini anlıyorum. Dünyada gerekli kötülükler var, Değil mi? Tanrı ve Lucifer arasındaki anlaşmanın onurlandırılması için iyi ve kötü arasında tutulması gereken bir denge. Herkes kendi kulvarında kaldığı sürece, bu böyledir."

Dez haklıydı. İblisler bir gereklilikti ve aynı zamanda bir amaca hizmet ediyorlardı. Yasak meyvenin vücut bulmuş haliydiler. Fısıltıları, hediyeleri ve manipülasyonları her insanın karşılaştığı bir sınavdı. İblisler İnsanların özgür iradelerini kullanmaları. Doğru yapmak ya da yanlış yapmak. Limonlardan limonata yapmak ya da cehennem azabı çekmek. Affetmek ya da intikam almak. Olmak

Yardım eli uzatan kişi veya yumruk atan kişi olmak. Eğitmek ya da yanlış bilgilendirmek. Sevmek ya da nefret etmek. Çözümün bir parçası olmak ya da sorunun bir parçasıdır. Ebedi doğruluk yolunda ilerlemek ya da yoldan saparak ebedi lanetin içine düşmek.

Bunların her birinin arasında koca bir gri dünya vardı ve insanların nereye varacaklarını belirleyen de o gri alanda yaptıklarıydı.

Sorun, birçok iblisin kendi şeritlerinde kalmamasıydı. Cehennemde kalmaları emredilen ama Kuzgunlar gibi yukarıdan gelenler vardı, Nightcrawler'lar ve insan olarak geçmesi mümkün olmayan diğerleri. Bir de Üst Seviye iblisler vardı ve bu dengeye neredeyse hiç saygı göstermiyorlardı.

Roth ya da Cayman'ın kendi kulvarlarında kaldıklarından da şüpheliydim. Ama her neyse. Onlar için burada değildim.

Haberci için burada olmam gerekiyordu. Bu hassas dengeye nükleer bomba atan baş melek Gabriel. Ama şimdi? Zayne için buradaydım.

Dez ve ben National Mall'da uzunca bir süre dolaştık ve bu pek de parkta bir gezinti sayılmazdı. Zayne'in beni gezdirmeyi, müzelere falan götürmeyi planladığını düşünmek acı vericiydi ama ben böyle AVM'ye tanıtılıyordu.

Ama yine de olabilirdi ve ayrıca önümdeki birkaç metrenin ve genel şekillerin ötesinde bir şey görebiliyor değildim. Her zaman burada değilmişim gibi davranabilirdim, çünkü her geçen dakika Zayne'in burada olmadığı daha da netleşiyordu.

Geriye sadece insanların toplandığı barlar ve kulüpler kalıyordu. Dez'e göre, kapanmadan önce bir saatten az vaktimiz vardı.

Dez'in neden bir Düşmüş'ün insanları arayacağını düşündüğünü sormak bile istemiyordum ama Dupont Circle'a vardığımızda sokakların tabelalar ve sürekli yanan farlarla aydınlandığını görünce sormak zorunda kaldım.

"Sizce neden bir Düşmüş, bir Düşmüş ile aynı bölgeye çekilir? İblis mi?" Tika basa dolu birkaç barı geçerken Dez'e yakın durdum, rastgele açılan kapıları ve tökezleyen sarhoşları sürekli taradım.

kaldırımda gezinmek söz konusu olduğunda benden daha fazla sorun yaşıyordu. "Düşmüşler hakkında pek fazla bilgi yok," dedi Dez ben

kaldırımdan aşağı inen bir grup gülen kızı fark etti. "Ama Tanrı'nın onların peşinden gitmesine neyin sebep olduğunu hatırlıyorum."

"Her beş saniyede bir nefilim yavruları üretmenin yanı sıra, ve dürüst olmak gerekirse bunun nasıl bu kadar büyük bir mesele olduğunu anlamıyorum, çünkü merhaba."

"Bu terimden hoşlanmadığımı sanıyordum." "Sevmiyorum."

Sırıttığını düşündüm, çünkü yanından geçtiğimiz kıkırdayan kız grubu ona bakarken tamamen sessizleşti. Fark etmemiş gibiydi. "Buna cevap veremem ama Düşmüşler de insanlara aynı şekilde çekildiler.

iblislerdir. Hala tam sertifikalı göksel meleklerken, daha iyi bir yaşam tarzına ulaşmak için insanlarla birlikte çalıştılar, ancak Düşüklerinde, karizmalarını ve çekiciliklerini... günden zevk almak için kullandılar."

Midem bulandı. Zayne'in günden zevk aldığını düşünmek bile istemiyordum. "Düşmüş melekler de bazı Üst Seviye iblislerle aynı tür yeteneklere mi sahipti?"

Tereddüt etti ve cevabımın bu olduğunu biliyordum. "Sanırım öyle."

Aman Tanrım.

Üst Seviye iblisler sadece sözleriyle insanları her türlü rahatsız edici şeyi yapmaya yönlendirebilir.

Bakışlarım bütün gece açık olan bir kafeye doğru kaydı. İçerideki bistro masalarda oturan birkaç kişi ve sırada bekleyen bir avuç insan vardı. İki genç adam ellerinde strafor bardaklarla kapıya doğru yöneldi. Arkalarında, gecenin bu saatinde dışarıda olamayacak kadar küçük bir çocuk onları takip ediyordu. Küçük çocuğun yüz hatlarını seçemeyecek kadar uzaktaydı ama onun bir ruh olduğunu biliyordum.

Belki de onların çocuğu? Küçük bir kardeş? Emin değildim ama öbür tarafa geçtiğini ve şimdi geri döndüğünü biliyordum.

Genç adamlar nemli gece havasına adım atarken yavaşladım. Küçük ruh aniden ileri atıldı ve zengin kahverengi tenli olanın yanından geçti. Adam tökezledi, ruh geçip giderken yere baktı ve göz açıp kapayıncaya kadar gözden kayboldu.

"İyi misin, Drew?" diye sordu diğer adam koluna dokunarak.

"Evet. Ben..." Drew çocuğun kaybolduğu noktaya baktı. "Evet, öyleyim. Her şey yolunda."

Onları izlerken, Drew'un ne kadarını hissettiğini ya da muhtemelen ne kadarının farkında olduğunu merak ettim. İnsanlar genellikle bir hayaletin varlığını hissedebilirdi, özellikle de bir insanın içinden geçip gittikleri o ürkütücü ve sinir bozucu şeyi yapıyorlarsa.

Ve hayaletin ne kadar aktif ve güçlü olduğuna bağlı olarak, bir tanesini bile görebilirlerdi. Ama ruhlar farklıydı. İnsanlar genellikle o tanıdık kokuyu yakalarlardı. Bazen aniden sıcaklık hissederler ya da açıklanamaz bir şekilde vefat eden kişiyi hatırlarlardı. Drew denen adamın hissettiği kadar yoğun bir şekilde hissetmek bana onun içinde biraz melek kanı olduğunu düşündürdü.

Dez durmuştu ve ben de tekrar hareket etmeye başladım. Boş midem guruldadı ve en son ne zaman yemek yediğimi bilmediğimi fark ettim. Normalde bu devriyelerde üç günlük yemeğimi ve Zayne'in topladığı her neyse onun yarısını yemiş olurdum.

İştahım hemen kayboldu.

Barlar kapanmaya başlayınca yaya trafiği arttı, bu da kaldırımlarda yürümeyi çok daha zor hale getirdi ama ben işyerlerine yakın durdum. Aşağı yukarı aynı zamanlarda iblislerin varlığını hissettim. Hiçbir şey Üst Seviye bir iblis gibi ciddi olsa da, bina hayal kırıklığı hızla çaresizliğe dönüşüyordu.

Nerede olabilir ki? Bakışlarımı gökyüzüne kaldırdığımda karanlıktan başka bir şey göremedim. Ne yapıyordu acaba? Daha önce hissetmediğim ama şimdi çirkin başlarını kaldıran ağrı ve sızıları kabullenmeyi reddederek yoluma devam ettim. Ya şehri terk ettiyse? Panik çiçek açtı ve yerini çaresizlik duygusuna bıraktı. Tanrım, bunu düşünemezdim bile. Düşünemezdim. Düşünemezdim.

Dakikalar bir saate daha dönüştü. Sokaklar sessizleşti. Trafik yavaşladı. Her adım daha da ağırlaştı.

Dez sonunda durdu. "Trinity," dedi, sesi yorgun ve ağırdı. "Vakit geldi."

Ne demek istediğini biliyordum ama yine de "Ne için?" diye sordum.

"Eve gitmek için." Bana doğru yürüdü ve yanımda durdu. "Bunu yarın da devam ettirebiliriz, ama eğer buradaysa, burada olmak istemez. bulundu." Bir duraklama oldu. "Dinlenmen gerek Trinity. Ölesiye yorgunken onu bulmak hiçbirimize iyilik getirmeyecek."

Dez haklıydı ama ben tartışmak istiyordum. Zayne'i bulana kadar burada kalmak istiyordum ama başımı salladım ve Dez'i arabaya kadar takip ettim. Yolcu koltuğuna tırmandım, gözlerimi kapattım ve beni dinleyen her kimse Zayne'in hâlâ şehirde olması, güvende olması ve çok geç olmaması için dua ettim.

Loş ışıklı daireye topallayarak girdiğimde şafak sökmek üzereydi. I Asansör kapısı arkamdan kapanırken durdum, etrafıma bakarken hareket edemiyordum.

Gördüğüm her şey bana Zayne'i hatırlatıyordu. Düşmüş Zayne'i değil, ama *benim* Zayne.

Tavandaki açıkta duran metal kirişler ve çıplak duvarlar daireye oldukça endüstriyel bir hava veriyordu. Yaşam alanının büyük bir bölümünü iki Gardiyan'ın yan yana uzanabileceği genişlikte gri bir kesit kanepeler kaplıyordu. Sade krom kaplamalı sehpa ve kahve masası kişisel dokunuşlardan yoksundu. Normalde yemek alanı olarak kullanıldığını tahmin ettiğim bir alanın köşesinde, rulo haline getirilmiş eğitim minderlerinin üzerinde asılı bir kum torbası vardı. Aşağıya baktığımda, kapının yanında Zayne'in bir çift spor ayakkabısını gördüm, koşuya hazırlanmak için oraya yerleştirilmişti. Günlerdir kimse onlara dokunmamıştı.

onun ölümünden beri. Ne Roth ne de Layla. Daireye girip çıkan Gardiyanlardan herhangi biri de değil. Bakışlarımı kaldırdığımda kalbim acıyordu.

Neredeyse her şey bana Zayne'i hatırlatıyordu. Boş odada açık bırakılan televizyon Zayne'in yapacağı bir şey değildi. Bu ya iblis komisyoncu Cayman'ın ya da hayalet ev arkadaşı Peanut'ın marifetiydi. Kıvrılmış cips poşetleri, mutfak adasındaki boş soda kutuları ve lavabodaki kesinlikle Zayne değildi. Dağınıklık burada bulunan herhangi bir kişinin eseriymiş ama ortadan ikiye ayrılmış Oreos paketi kesinlikle bana aitti.

Eğer Zayne burada olup bunu görseydi, muhtemelen iç çeker ve sonra da sanki her yerin dekontamine edilmesi gerekiyormuş gibi temizlik yapmaya başlardı. Bu dudaklarıma bir gülümseme getirdi.

Ve göğsüme bir sancı daha.

Spor ayakkabılarımı ayağıma geçirerek kendimi kapıdan uzaklaştırdım, kanepeye doğru yürüdüm ve uzaktan kumandayı buldum. Televizyonu kapattım ve sessizliğe dayanamayarak beş saniye sonra tekrar açtım.

Sonra iki yatak odasına açılan dar ve kısa koridora yöneldim. Sol taraftaki boştu. Zayne oranın kendi odası olduğunu söylemişti. Ona kızgındım. Sadece bir yatak vardı ve onu da benim odama koymuştu.

benim odam aslında *bizim* odamızdı. Aralık bırakılmış kapıya baktım. Kapıyı itip açmadan önce sonsuzluk gibi gelen bir süre orada dikildim.

Yukarı bakmaya cesaret edemedim. Bunu yapamazdım; Zayne'in tavana yerleştirdiği yıldızlara doğrudan bakamazdım. Zayıf, yumuşak ışıkla zar zor başa çıkabildim.

parlıyordu. Bakışlarımı aşağıda tutarak, ışık düğmesini bulana kadar duvara vurdum, sonra yapılmamış yatağın yanından geçtim ve temiz pijamalar bulana kadar valizimden dökülen kıyafetleri karıştırdım.

Banyoya girdim, kapıyı arkamdan iterek kapatırken ışığı açtım. Aynada, evden ayrıldığımdan beri ilk kez kendimi gördüm.

Pijama altı parmaklarımın arasından kayarak sessizce yere düştü. İlerlerken onları orada bıraktım. Yansımam beni şok etti.

Koyu renk saçlarım dağınık bir şekilde kurumuştı ama bu yeni bir şey değildi. Yanaklarımdaki, gözlerimin altındaki mavi renkli iyileşmekte olan morluklar da öyle. Yeni olan, çenem boyunca daha morumsu olan çürüklerdi. Boğazımın etrafındaki iyileşen morluklara yenileri eklenmişti.

Gözlerimi kapadım ve çenemi sıkarak çığlık atmamak için kendimi zor tuttum. Boğazım acıyana ve kulaklarım çınlayana kadar çığlık atmak istedim. Bir daha hiçbir şey hissedemeyinceye kadar çığlık atmak istedim çünkü bu doğru değildi. Adil değildi. Benim için değildi. Zayne için değil. Eğer çok geç olmasaydı, onu geri getirebilseydim ve bunu hatırlasaydı...

Bu onun bir parçasını
öldürecekti. Tanrım. Zayne'i
özledim.

Jada'yı özledim.

Thierry ve Matthew'u

özledim. Peanut'ın şapşal

kıçını özledim.

Ama Jada, Thierry ve Matthew ile konuşursam benim için endişeleneceklerini biliyordum -tüm bunlar için- ve bunu onlara yapmak istemiyordum. Özellikle de yapabilecekleri hiçbir şey yokken. Buraya gelebilecek gibi değillerdi. Gabriel etrafta dolanırken, burası çok tehlikeliydi.

Yine de küçük, çocuksu bir yanımda sadece zamanı geri sarmak değil, aynı zamanda geçmişi hepimizin barbeküde falan olduğu bir zamana çevirmek istiyordu. Cayman bile orada olurdu ve Peanut garip bir şey yapardı, mesela birinin yediği sosisli sandviçi yiyormuş gibi davranırdı.

Ama zamanı geri saramaz ya da geçmişi değiştiremezdim.

Kalbim ve göğsüm ağırlaşınca aynadan uzaklaştım ve duşu açıp sıcak suyu yükselttim. Üzerimdeki kirli giysileri sıyrarak içeri girdim. Sıcak sprey eski ve yeni sıyrıklara çarptıkça sıktığım dişlerimin arasından hava tıslıyordu. Suyu ittim, pembe ve kahverengi suyun temizlenene kadar giderin etrafında dönmesini izledim. Saçımı iki kez yıkadım ve ananas ve mango kokulu jöle kolumdan aşağı sızacak kadar çok vücut yıkamasıyla kanepeye aşırı yüklendim. İşim bittiğinde banyo buharlı bir meyve sepetine dönüşmüştü.

Pijamalarımı giydikten sonra Zayne'in tarağını aldım ve saçımdaki düğümleri çözdüm, umarım daha sonra bu yüzden sinirlenme şansı olur. Banyodan çıkarken yastığı ve battaniyeyi alıp oturma odasına götürdüm. Kanepenin köşesini yatağa çevirdim ve battaniyeyi etrafıma sararak uzandım. Battaniye tatlı kokuyordu, çikolata ve Matthew'un içmeyi sevdiği şekerli şarap gibi. Bambi-Roth'un tanıdığı gibi kokuyordu. Altı ayak boyundaki yılan son birkaç günü yanımda kıvrılmış, ben iyileşirken başını bacağıma yaslayarak dinlenerek geçirmişti. Sanırım bunu Roth'a dönmesine yardım ettiğim için yapmıştı. Ama yastık...

Başımı çevirdim, yanağımı yastığa bastırdım. Kış nanesi kokuyordu. Gözlerimi sıkarak kapattığımda gözlerimin arkası yandı.

Hâlâ umut vardı.

Yaşıyordu.

Çok geç değildi.

Uykuya dalana kadar kendime sürekli bunu söyledim. Uyanana kadar dakikalar geçmiş gibi geldi.

"Trinnie!" diye bir ses doğrudan yüzüme doğru bağırdı.

Sarsılarak doğruldum, gözlerim açılırken kalbim kendini tavanın yakınlarında bir yere fırlattı. Yerden birkaç metre yükseklikte Peanut'ın hayalet formu duruyordu.

"Tanrım," diye mırıldandım, birkaç kez göz kırptım. Sessiz gün ışığı pencerelerin önünden süzülüyordu. "Sanırım bana kalp krizi geçirttin."

"Sen mi? *Sana* kalp krizi mi geçirttim?" diye bağırdı ve halkın yüzde 99,5'inin onu duyamaması iyi bir şeydi. "Bütün gece neredeydin? Eve geldim ve sen yoktun. Sürekli geri geldim ve sonra oldu."

Saçlarımı yüzümden uzaklaştırarak görüşüm netleşene kadar bekledim. Peanut'ın siyah saçları dağınıktı, sanki bir rüzgâr tünelinin içindeymiş gibiydi. Ve

Whitesnake konser tişörtü de kırmızı Chuck Taylor'ları kadar eskiydi ama ayaklarına odaklandığımda dizlerinden aşağısının tamamen şeffaf olduğunu fark ettim.

Kaşlarım kalktı. "Saat kaç?"

"Bilmiyorum. Ben ölüyüm. Saatim varmış ya da saate ihtiyacım varmış gibi mi görünüyorum?" "Kendi banyona ihtiyacın olduğunu düşünüyorsun, o zaman neden saate ihtiyacın olduğunu mu düşünüyorsun?" Mırıldandım.

"Bu farklı," diye itiraz etti, alçalarak. Sehpa vücudunun yarısını yemiş gibi görünüyordu. "Ölmüş olmam mahremiyetime ihtiyacım olmadığı anlamına gelmez."

"Sanki başkalarının mahremiyetine saygı duyuyorsun da." Sehpanın üzerindeki telefonuma uzandım. Ekranı baktım ve uykuya daldığımdan beri sadece birkaç saat geçtiğini gördüm. Gerçek anlamda dinlenmek için yeterli değildi.

Ama Zayne'in başını belaya sokacak kadar uzun.

"Şu anda mahremiyet kimin umurunda? Bütün gece yoktun ve bir şey oldu... bir şey oldu." Dramatikliği azaltmasıyla tanınmayan adam ellerini yanaklarına vurdu. "*Bir şey oldu.*"

"Ne oldu?" Battaniyeyi itip ayağa kalkarken sordum. Peanut'ı tanıyordum, korktuğu her neyse muhtemelen normal bir şeydi. "Olan şey" buzdolabının çalıştığını duymasıydı mesela.

"Süper garip bir şey, dudette."

Kemiklerim ve kaslarım kaskatı kesilmiş, kendimi yüz yaşında gibi hissederek mutfağa doğru yürüdüm. "Ne oldu, Peanut?" Buzdolabının kapağını açtım ve bir kola aldım.

Fıstık sehpadan dışarı sürüklendi ve mutfağa doğru döndü. Vücudunun alt kısmı daha da sertleşti. Konserveyi açıp ağzıma götürdüğümde, "Ne olduğunu bilmiyorum," dedi. "Ama hiçbir şeyin içine çekildim."

Kabarcıklı karbonatlı iyilik boğazıma çarptı ve tam o konuşurken en iyi şekilde yaktı. Sertçe yutkunurken neredeyse boğuluyordum. "Ne? Ne? Hiçbir şey mi?"

Gözlerinin ne kadar büyük olduğunu görebileceğim kadar yaklaştı. "Evet. Ben de aynen öyle dedim. Aşağıda Gena ile takılıyordum," dedi ve ben kızın alt katlardan birinde yaşadığını bildiğimi aklıma not ettim.

-Alt katlardan birinde. Nedendir bilinmez, konu bu kız olunca Peanut'ın aklı başından gidiyordu. "Ve sonra sanki görünmez bir ip beni yakalamış gibi hissettim ve yoğun bir beyaz parıltı oldu.

ama ışık düşüyor gibiydi. Olamaz diye düşündüm, istesem de istemesem de öbür dünyaya gideceğim."

Ona baktım, hayaletlerin uyuşturucu kullanmasının mümkün olup olmadığını düşünürken bir içki daha aldım. Ve eğer öyleyse, onunla konuşmak zorunda kalacak mıydım?

"Ama öbür dünya değildi. Hayır. Birdenbire, daha önce hiç görmediğim insanlarla birlikte süper gri ve durgun bir yerdeydim. Yani bir sürü insanla." Mutfak adasından geçip yanıma geldi, böylece benden iki santim uzaktaydı. "Ne kadar yakın olduğumuzu görüyor musun?"

"Uh. Evet."

"Burası işte bu kadar kalabalıktı. Hepimiz bu hiçlik dünyasına tıklmıştık, önce birbirimizin kişisel alanına girdik. Kafam çok karıştı ve çok korkmuştum. Nerede olursam olayım, uyuşturucu ya da çılgınlık değildi. Birkaç dakika sonra buraya geri döndüm. Yine de bu yer. O..." Omuzlarını silkeleyerek geriye doğru süzüldü. "Boştu, Trinnie. İnsanlarla doluydu ama *boştu*."

Ona bakarken uyku ve yorgunluk sisi dağıldı. Bu onun olağanüstü sıradan bir şeye verdiği normal aşırı tepkilerden biri değildi. Ciddi davranıyordu ve-

Gazoz kutusunu indirdim. "Parlak, düşen bir ışık patlaması olduğunu mu söyledin? Saat kaç civarı?"

"Bilmiyorum. Gün batımından birkaç saat sonra mı? Pek dikkat etmiyordum.

dikkat." Peanut ayağa kalkmaya başladı. "YouTube'da *Kanışlerin İnsanlarla Egzersiz Yapmasını* izliyordum."

Kaşlarım çatıldı ve bunu sorgulamaya başladım ama bu fikri kafamdan attım. "Ve nereye gittiğini bilmiyorsun?"

"Hayır, Trinnie. Yani, o muydu bilmiyorum," dedi tavan vantilatörlerinden birine çok yaklaşarak.

"Ne olduğunu düşünüyorsun?"

"Bilirsin işte." Vantilatöre ulaştı. Kanatlar başının üst kısmını kesti.

"Araf. Araf'ın içine çekildim."

Tamam. Bunu söylemesini beklemiyordum. "Emin misin?"

"Hiç gitmedim, o yüzden yanılıyor olabilirim. Burası kulağa hiç de radikal gelmiyor," dedi fan kafasının içinde çalkalanmaya devam ederken. Tanık olmak çok rahatsız edici bir şeydi. "Ama böylesine moral bozucu bir yerin nasıl hissettireceğini hayal ediyorum. Sanki hiç umut yokmuş ve sadece... hiçbir şey yokmuş gibi."

"Bu kulağa... garip geliyor," diye mırıldandım, endişeliydim. Başına gelen şeyin Zayne'le bir ilgisi olması pek olası değildi, ama düşen parlak bir ışık onu muhtemelen Araf olabilecek bir yere çekmişti.

Zayne'le aynı anda mı? Olmadıysa bile, tekrar olabilir miydi? Peanut çok can sıkıcı olabilirdi ama ben... şey, onu sinir bozucu bir kardeşe duyulan sevgi gibi seviyordum.

Sanırım bunu da sürekli büyüyen stresli şeyler listesine ekleyeceğim.

"Her neyse, belli ki çok korkmuştum ve seni bulmaya geldim ama burada değildin." Tavan vantilatörü şimdi yüzünü kesiyordu. "Ne yapıyordun sen? İblisleri ya da Dehşetin Habercisi'ni avlıyor olamaz mıydın?"

Kararsızlığın Habercisi mi? Neredeyse gülecektim. "Hayır, avlanmıyordum. Sadece dışarı çıkıp kafamı boşaltmam gerekiyordu ve..." Kaşlarımı çattım. "Görüşümün kötü olduğunu biliyorum ama seni görebiliyorum. Lütfen vantilatörden çıkar mısın? Bunun ne kadar ürkütücü göründüğünü anladığınızı sanmıyorum."

"Ah, benim hatam." Geri geldi ve hatta bar taburesine oturdu, bir bacağını diğerinin üzerine atarak düzgün bir şekilde oturdu. "Biraz kafa dinlemeye mi ihtiyacın vardı? Aradığın boşluğu bulabildin mi?"

"Hem evet hem hayır." Adanın etrafından dolandım ve yanına oturdum. O zaman koltuğun içine, beline kadar gömüldüğünü fark ettim. Bakışlarımı ondan çekerek gazozu bardak altlığına yerleştirdim ve kendimi, anlaşılır bir şekilde, karşıma çıkacak yüz bir soruya hazırladım. "Dün gece Zayne'i gördüm."

"Gerçekten mi?" Peanut, ben devam edemedim kelimeyi uzatarak söyledi. "Kulağa nasıl geldiğini biliyorum ama bu doğru." Onun biraz görünür olan gözleriyle karşılaştım.

"O yaşıyor, Peanut, ve o düşmüş bir melek."

Şimdi bana öyle bir bakıyordu ki, birkaç dakika önce benim de ona baktığımı hayal ediyordum. Ona her şeyi anlattım ve yaklaşık bir saat kadar sürdü,

Çünkü sürekli bir şeyleri tekrar etmem gerekiyordu. Zayne'in beni tanımadığı kısımda adaya bırakılmış olan Oreo'ları yemeye başladım ve onu kalbinden bıçaklamam gerektiği kısma geldiğimde neredeyse tüm paketi bitirmiştım. Tüm bunlar olurken Peanut çıldırmış gibiydi, bir kayboluyor bir geri geliyordu. Tekrar tavana ve vantilatöre doğru süzüldü. Sonra dairenin içinde zıpladı ama sonunda adaya geri döndü ve sakinleşmiş görünüyordu.

"Demek dün gece yaptığım Şey buydu." Kolamı bitirdim. "Dez'le birlikteydim ve onu arıyorduk. Belli ki onu bulamadık."

Peanut bana baktı. "Ben de Gabriel'in senin sorunlarının en kötüsü olduğunu sanıyordum."

Boğuk bir kahkaha beni terk etti. "Sen de ben de." Gerinerek bir kutu granola çikolatasını aldım. Onları ben almamıştım ama Zayne'in de aldığını sanmıyordum       bunlar sağlıksız, çikolata parçacıklı türdendi. "Ő  anda Haberci'yi ya da Başkalaşım'dan önce onu nasıl durduracağımı düşünemiyorum bile."

"Ya da o zamana kadar hayatta kal," diye yorum yaptı Peanut. Barı ısıtırken ona karanlık bir bakışı fırlattım. "Ne?"

"Bunun bir faydası olmadı," dedim bir lokma granola ve çikolata yerken.

"Kaptan Apaçık Őapkamı takıyorum, tamam mı? Yardımcı olmadığını biliyorum,

ama nasıl yardımcı olacağımı bile bilmiyorum. Oh! Bekle. Belki diğer hayaletlere onu görüp görmediklerini sorabilirim." Adanın yarısına kadar ilerledi.

   çekerek kırıntılara baktım ve en karanlık korkularım bir Şekilde içimden döküldü. "Nerede olduğu, hatta hâlâ Şehirde olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok. Ne yapıyor ya da artık çok mu geç?"

"Ő ehirde olması gerekiyor," dedi Peanut. "Ve çok geç olamaz. Bunu aklından bile ge irme. Bunun ne sana ne de ona bir faydası olur."

Hayaletin Şaşırtıcı derecede sakın ve ölçülü yanıtına önce karşılık vermedim. Sonunda başımı salladım. "Biliyorum ama böyle düŐünmemek biraz zor. Onu bulmayı ve onunla gerçekten savaşmak zorunda kalmayı düŐünmemek imkansız. Güçlü olduğu için değil ama..."

"Ama onu sevdiğin için," dedi sessizce.

Başımı salladım. "Yapamam..." Burnumdan sertçe nefes alarak tekrar denedim. "Michael'ın Kılıcı'nı onun üzerinde kullanmanın nasıl bir Şey olacağını düşünemiyorum bile, iŐ e yarasa bile."

Birkaç dakika geçti ve Peanut sordu, "Ne yapacaksın? Buna cevap verme. Ne yapman gerektiğini zaten biliyorsun. Onu bulmalısın." Uzandı ve elini benimkinin üzerine koydu.

gri-beyaz mermer. Eli benimkinin içinden geçti ve arkasında tüyleri diken diken eden bir dalga bıraktı.

"Biliyorum." Ve yaptım. "Ama iŐ e yaramazsa - eğer bunu yaparsam ve bu onu öldürürse-"

"Eğer böyle olursa, içten içe bunun doğru şey olacağını biliyorsunuz. Cehennem gibi acıyacak. Elektrik çarpmasından daha çok acıyacak, bunu bilirdim. Ama Zayne... O kötü olmamalı. O öyle biri değil. O nadir bulunan biri. O iyi bir adam. Senin için fazla iyi."

Güldüm, çünkü bu doğruydı.

"Ama denemek zorundasın, Trinnie."

Elinin benimkinin üzerinde olduğu yere bakarken cevap vermeye başladım. Artık mermerin içine gömülü değildi. Normalde olduğu gibi benimkinin üzerindeydi ve yeterince uyumamış olmalıyım, çünkü yemin ederim... Elini hissedebiliyordum. Bu imkansızdı, ama gerçekten katı hissettiren serin bir dokunuş vardı. Somut. Yavaşça bakışlarımı onunkilere çevirdim.

"Zayne'i bulmalısın. Onunla ilgilenmelisin," dedi ve bir an için tamamen bedensel oldu. Neredeyse yanımda oturan, yaşayan, nefes alan herhangi bir insan gibiydi ve bana... Peanut gibi görünmüyordu.

Teni neredeyse... ışıltılı ve gözleri çok parlaktı, sanki arkalarında beyaz bir ışık vardı. "Ve ondan sonra, Haberciği durdurmanız gerekiyor. Aksi takdirde, bunların hiçbirinin önemi kalmayacak. Ne şimdi ne de öldükten sonra."

Peanut'la konuşmamdan saatler sonra bile hâlâ heyecanlıydım. O öğleden sonra ve gecenin ilerleyen saatlerinde Dez ile sokaklara çıktığımda bile Bu duyguyu sarsmak. Peanut zaten bilmediğim bir şey söylememişti ama söyleyiş tarzında bir şeyler vardı.

Ya da onun hakkında farklı olan bir şey.

Ama saniyeler sonra yine o tuhaf ama normal haline dönmüştü. Sağ elimi ovuşturarak, yakındaki bir çöp kutusunu tekmeleme dürtüsüne direndim.

Dez ve ben bir kavşağa geldik. Bu noktada, şehirdeki her bloğu yürümüşüz gibi hissediyordum. Ayrıca her on dakikada bir yaptığım telefonumu kontrol etme dürtüsüyle de savaştım.

O öğleden sonra Cayman'a ulaşmaya çalışmış, mesaj attığı numarayı birden fazla kez aramıştım ama cevap veren olmamıştı. Nasıl olduğuna bağlı olarak

Zayne ile ilgili habere herkes ilk tepkiyi verdiğinde, bunun mesaj atmam gereken bir şey olmadığını düşündüm. Ama geri aramadı. Mesajıma cevap bile vermemişti.

Tabii ki aklım hemen en kötü senaryoya gitti. Zayne bir şekilde Cayman'ı bulmuş, düşmüş meleklerle özgül korkunç bir şey yapmış ve ben de aptal iblisi sevdiğim için üzölmüş olacaktım. Layla gerçekten üzülecekti ve sonra Roth onu öldürmek isteyecekti-

Dez'in telefonu aniden çaldı. "Ben Gideon," dedi telefonu açarken. "Konuş benimle."

Lütfen. Lütfen bir ipucu olsun. Bu noktada herhangi bir şey, sadece bir tür söylenti olsa bile. Zayne'den hiçbir iz yoktu - ne bizden ne de şehri ondan herhangi bir iz bulmak için tarayan Gardiyanlardan - ve sadece bu da değil, burada bulunduğum süre boyunca tek bir iblis bile hissetmemiştim, bir Fiend bile. Gabriel'in gelişinden beri şehirde daha az iblis vardı ama en azından ben her zaman bir tane hissettim.

"Ne? Evet. Bu bir şey olabilir," diyordu Dez, ben sessiz kalmak için kendimi zorlarken arkasını dönerek. "Çok uzakta değiliz aslında. Bir kontrol edelim."

"Ne?" Telefonunu indirdiği anda talep ettim. "Gideon bir şey mi öğrendi?"

"Umutlanmamızı istemiyorum ama polise garip bir çağrı yapıldığını duymuş," dedi.

"Umutlarım tükenmedi," diye yalan söyledim. Kesinlikle öyleydi. "Ne tür bir arama?"

"Az önce bir adam aradı ve bir melek tarafından dövülen bir adam gördüğünü söyledi."

Önce bir, sonra iki kez göz kırptım. "Bu... bu kesinlikle Zayne olabilir." Durakladım. "Umarım birini dövmek için gerçekten iyi bir nedeni vardır."

"Ya da sarhoş ya da kafası güzel biri de olabilir," diye yanıtladı Dez. "Gideon, polislerin parkta dolaşp bir kontrol yapmasına bile şaşıracağını söyledi. arayın."

"Park nerede? Yakın olduğunu söylemiştin?"

Dez soluna döndü. "Yaklaşık iki blok aşağıda-"

O yöne doğru koşmaya başladım, laneti kulaklarımı tırmalıyordu. Hiç yavaşlamadım. Dez hemen arkamdaydı. Mutlulukla boş kavşağı geçtik, parkın tuğla duvarları görüldüğünde kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Girişi görene kadar koşmaya devam ettim.

Giriş, zeminden taş kemerin tavanına kadar kapalı kapılarla çevriliydi.

Bir öfke çılgılığı yutarak, tam Dez geldiğinde kaldırımın kenarına doğru geri geri gittim. Duvar belki dokuz ya da on metreydi.

Biraz daha yer olsa yapılabilirdi. Boş olduğundan emin olmak için arkamdaki sokağa bir göz attıktan sonra aceleyle ortaya çıktım.

"Trinity-" diye başladı Dez.

Yerden kalkarak duvara doğru sertçe koştum, kollarım ve bacaklarım pompalanıyordu. Vücudumdaki kaslar gerildi. Yaklaşık bir metre kala kendimi yerden fırlatarak havaya yükseldim. Bir an kendimi uçuyormuş gibi hissettim. Ağırlıksız.

Mesafeyi doğru

değerlendirmiştim. Sayılır.

Duvarı aştım ve tam üzerinden geçtim.

Lanet olsun!

Kendimi sert bir inişe hazırlayarak iki ayağımla birden yere çarptım. Darbe bacaklarımı, kalçalarımı ve omurgamı titretti. Bu tür bir düşüş bir insanda kesinlikle bir kemiği ya da omurgayı kırardı. Eğer formumun zirvesinde olsaydım, bu beni etkilemezdi bile. Ancak ben pek iyi durumda değildim, bu yüzden iniş canımı yaktı. Hem de çok. Ama tüm önemli kemikler sağlamdı. Dez yanıma geldiğinde çömeldiğim yerden kalktım.

Onun inişı benimkinden çok daha zarif ve hafifti. Bakmadan bile bunun Müdür formuna geçtiği anlamına geldiğini biliyordum.

Spor ayakkabılarım patikanın taşlarına vururken arkamdan bir küfür daha geldi. Güneş ışığıyla aydınlatılmış yürüyüş yolunu takip ederek, bana Noel'i hatırlatan türden ağaçların yanından geçtim ve parlak ışıklı bir açıklığa çıktım. Büyük bir fiskiye den akan suyun sesi nabzımın ritmine göre hareket ediyor gibiydi. Onun ötesinde... Gözlerimi kısıtım.

Şaka yapıyor olmalısın.

Fıskiye nin diğer tarafında milyonlarca basamak vardı ve şekillerini seçebilsem de burası kadar aydınlık değ illerdi. Hepsine lanet olsun.

"Dur!" Dez bağırdı.

Kayarak durduğumda yere baktım ve neredeyse yerdeki yumrulu bir kütleye çarptığımı gördüm. Pütürlü bir kütle kesinlikle bir cesetti.

"Kahretsin," diye fısıldadım, bir adım geri çekilerek.

Yerde yatan bir adamdı. Ne giydiğini seçemiyordum, çünkü... gözlerini kısarak baktığımda kan geliyordu. Oh. Gözlerinin olduğu yerden bir sürü kan akmış tı.

Midem bulandı. "Sence gözleri yanmış gibi mi görünüyor?"

"Evet," diye sert bir yanıt geldi. Kanatlarını geride tutan Dez diz çöktü ve adamın nabzını kontrol etti. "Ölmüş."

Bunun teyit edilmesine gerek olduğunu düşünmemiştim.

"Bu Zayne olduğu anlamına gelmez," dedi Dez ben daha korkumu dile getiremeden. Başını bana doğru kaldırdı. "Bazı iblisler görünüşlerini değiştirebilir. Bunu sen de biliyorsun."

Yaptım. "Ama neden bir iblis görünüşünü değiştirip kendine melek kanatları taksın ki?"

"Böyle berbat oldukları için mi? Birini kandırıp Bir melek gördüklerini sanıyorlar, oysa gerçekte bir kâbusun canlandığını görüyorlar," diye cevap verdi. "Bakalım bu zavallı ruhun kim olduğunu bulabilecek miyim?"

Dez adamı nazikçe yan çevirip cüzdanını almaya çalışırken etrafıma bakındım ve derin bir nefes alıp tuttum. Gözlerim yanıyordu. Burnum ve boğazım da öyle. Ağlamayacaktım. Ağlamayacaktım. Ağlamak hiçbir şeyi çözmezdi. Dez haklı olabilirdi. Bunu bir iblis yapmış olabilirdi. Zayne olduğu anlamına gelmek zorunda değ ildi.

Çünkü eğer öyleyse ve Zayne zaten bir can almışsa, o zaman zaten

-

Dez'in arkasındaki hava dalgalandı.

Başımı yana eğdim. Gözlerim olabilir. Yorulmuşlardı. Bir an sonra gözlerim olmadığını anladım.

Bir iblisin -çok güçlü bir iblisin- ani farkındalığı atmosferi statik elektrikle doldururken beni vurdu.

"Dez! Geliyor!" Bağırdım, çoktan harekete geçmiştim. Cesedin üzerinden sıçrayarak kendimi geçitle Dez'in arasına koydum. Dez yükselip etrafımda dönerken hava etrafımda kıpırdandı.

Sıcak, kokuşmuş bir rüzgâr saçlarımı yüzümden geriye savururken, önümdeki boşlukta devasa, iri bir form şekillendi. Bir an için bunun bir Hellion ya da Nightcrawler olduğunu düşündüm ve bu iki şey kimsenin görmekten memnun olacağı şeyler olmasa da ben memnun oldum. Cevap veren bir *zarafet* nabızı hissettim. Tüm öfke ve çaresizlikle karıştı ve şiddet ihtiyacına dönüştü.

Ama iblis tam şeklini aldığı anda, onun bir Hellion ya da Nightcrawler olmadığını anladım. İblis daha önce hiç görmediğim bir şeydi.

Derisi süt beyazı rengindeydi ve vücudu kılsızdı. Kurşun şeklindeki kafası... şey, kıpkırmızı bir göz, burun olduğunu tahmin ettiğim iki çeyrek boy delik ve minik köpekbalığı dişleriyle dolu dev, yuvarlak bir ağızdan oluşuyordu.

Dev bir solucana benziyordu; iki kolu ve iki bacağı olan dev, kaslı bir solucan.

"Bu da ne böyle?" diye sordum.

"Bir Ghoul," diye hırladı Dez. "Et yiyenler. Ruhları yemeyi de severler. Üst tarafta olması kesinlikle yasak. Gerçek hayatta ilk kez görüyorum."

Bakışlarım düştü ve gözbebeklerimi ağartmak istedim. "Peki iblisler neden *hep* çıplak?"

Gulyabani ağzını açtı ve bozuk homurtular ve tiz ciyaklamalar çıktı.

"Özür dilerim." Dez'in kanatları açıldı. "İblis solucanı dilini bilmiyorum."

Sesler yükseldi ve sonra... sonra kelimelere dönüştü - çok net duyduğum, kulağa yumuşak gelen kelimeler. "Nefilim için buradayız."

Gözlerimi devirdim. Gabriel tarafından gönderilmiş olmalıydılar. Sanırım Başkalaşım'a kadar beni şefkatli, sevgi dolu bakımı altında tutmak istiyordu. "Trueborn. Uygun terim *Trueborn*'dur."

"Umurumuzda değil," diye cevap verdi Gulyabani ve ben daha soru soramadan

"Biz" kısmı, vücudunun sol tarafının tamamı gerildi ve bir başka Gulyabani'yi dışarı attı.

"Bu da ne böyle?" Vücudunun sağ tarafından bir tane daha çıkınca ağzımı kapattım.

Dez, "Sanırım kopyalama olayını ders kitaplarından çıkarmışlar," diye yorum yaptı.

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Ana Ghoul'un sağındaki Dez'e doğru gitti. Hızlıydı, gulyabaninin elinden kurtuldu. Diğer ikisi bana doğru geldi.

Demir hançerlerim hâlâ üzerimdeydi ama *zarafetim* beni zorluyordu. Onu kullanmak istiyordum. Bana öğretilen ve eğitildiğim şeyin gözlerimden çok daha fazla engel olduğunu fark ettiğimden, *zarafeti* yalnızca en kötü senaryoda kullanma fikrini geride bırakmıştım.

Ancak bununla ilgili sorun, artık bağlı bir Koruyucumun olmamasıydı. *Zarafetimi* kullandıktan sonra ortaya çıkan zayıflıktan kaçınmak için güç toplayamazdım. Burnum büyük ihtimalle kanayacak ve bir gece önce kanamamış olsa bile muhtemelen daha fazla iblisi üzerime çekecekti.

Ama şu anda *zarafetimi* kullanmamam sorun değildi. Bıçaklanmaktan çok mutluydum.

Zarafeti aşığı iterek hançerlerimi açtım. Gulyabaniler bana saldırırken adrenalin duygularımı harekete geçirdi. Beklenti içimi yalayıp geçti, kaslarım gerildi. Dar görüş alanımın dışına çıkmamaları için aramızdaki mesafeyi korumam gerektiğini biliyordum ve son an gelene kadar bekledim.

Mümkün olan en kısa zamanda dönüp tekme attım. Spor ayakkabım Gulyabani'yi hiç olmayacak bir yerinden yakaladı. Ben ayağa fırlarken çığlık attı ve iki büklüm oldu.

Diğer Gulyabani rahatsız edici bir hızla hareket etti ve kafam büyüklüğündeki elleriyle bana doğru uzandı. Kolunun altına daldım ve dönerek hançeri Gulyabani'nin sırtının ortasına, tam kalbinin olduğu yere sapladım. Demiri çekip çıkararak, ölümünü işaret eden alevlerin patlamasını bekledim.

Gulyabani arkasını döndü ve ağzını açarak yüzüme doğru kükredi.

"Vay be." Gözlerim yaşardı. "Nefesin..."

"Kafa!" Dez bağırarak bir Gulyabani'nin arkasına geçti ve bir kolunu boynuna doladı. "Kafasını gövdesinden ayırmalısın."

Dudağım kıvrıldı. "İğrenç."

Önümdeki Ghoul başka bir Ghoul çıkardı ve ben inledim. "Oh, hadi ama."

Dez pençeli ellerini Gulyabani'nin boğazına geçirirken etrafıma bakındım. Gulyabani'nin arkasındaki çeşmenin çıkıntısını görünce ileri atıldım.

3 Numaralı Gulyabani indirdiğim darbeden sonra toparlanmıştı -bir nevi- ve bana doğru ayaklarını sürüyerek geldi. Yere vurdum, tekme attım ve bacaklarını altından süpürdüm. Ben ayağa fırlayıp koşarken Gulyabani sertçe yere düştü. Dört metrelik çıkıntıya atlayıp etrafımda döndüm.

"Aman Tanrım!" Girişi işaret ederek bağırdım. "Bakın! Ne kadar lezzetli bir et!"

Önümdeki aptal Gulyabani işaret ettiğim yöne döndü. Dez'in Ghoul'undan alevler fişkırdı ve çıkıntıdan fırladığımda patlamış bir kanalizasyon hattının kokusu bana çarptı. Gulyabaninin sırtına inip kollarımı boynuna doladım ve kolları dönmeye başladı. Etli bir yumruk Başımın yan tarafına sapladı ama ben tutundum ve hançeri boğazının yan tarafına, kolumun hemen altına sapladım.

Çürümüş kan fişkırırken hançeri boynuna doğru sürükledim ve o çırpınmaya başladı. Hançer omuriliğine isabet etti ve bu, zar zor sahip olduğum tüm kol kaslarımı harcadı. Etrafında dönerken, 4 Numaralı Gulyabani'nin Dez'e bir defans oyuncusu gibi saldırdığını gördüm.

Kafanın gevşediğini hissettiğim anda dizlerimi kullandım ve gulyabaninin üzerinden sıçrayarak atladım. Önümdeki ceset alevler içinde patlarken birkaç metre uzağa düştüm-

"Eek!" Tuttuğum kafa alev aldı. Titreyerek onu kendimden uzağa fırlattım.

Ağır bir el enseme indi ve iki gün içinde ikinci kez havaya kaldırıldım. Bu seferki tek fark, beni kimin tuttuğunun gözümü kamaştırmamasıydı.

Sadece gerçekten iğrendim.

Önümdeki hava bükülmeye başladı ve kalbim duracak gibi oldu. Oh, cehennem, hayır

-Tüyler ürpertici bir sihir beni buradan çıkaramayacaktı.

Bir elimle geriye uzanıp beni tutan kolu kavradım, bacaklarımı göğsüme doğru çektim ve sonra onları dışarı ve geriye doğru salladım. Ayaklarımı Gulyabani'nin orta kısmına çarparak tutuşunu kurdum.

Düştüm, son anda dönerek kalçamın üzerine düştüm. O zavallı kemiğin canına tak etmişti. Sırt üstü yuvarlanıp inerken kalçalarımıdaki ağrı beni yavaşlattı.

Tüm bunlar sona erdiğinde, kalça protezine ihtiyaç duyan en genç insanlardan biri olarak kayıtlara geçecektim.

Daha ayağa kalkamadan Gulyabani görüş alanımda belirdi. Dirseklerimi geriye iterek tekme attım. Gulyabani bileğimi yakaladı.

"Kahretsin!" Oturduğum yerde, beni kendisine doğru çekerken hançerli kolumu sallamaya başladım. Hava bir kez daha elektrikle doldu.

Bu Gulyabani o kadar aptal değildi. Hamlenin geldiğini gördü ve derhal tüm vücudumu havaya kaldırdı. Beni bir çingirak gibi salladı. *Zarafetim* bir kez daha canlandı ve bu sefer onu durdurmadım. Eğer yapsaydım, bu serseri

beni bir geçide götürecek ve geçidin bittiği yerin olmak istemediğim bir yer olduğundan emindim. Görüşümün köşeleri beyaza döndü-

Gulyabani hiçbir uyarıda bulunmadan beni bıraktı ve bir patates çuvalı gibi yere düştüm. Önce omzuma, sonra da kaburgalarımın inerek homurdandım. En azından hançerlerimi düşürmemiştim. Yani, kazandın mı?

Ayrıca, eğer varsa, kaburga protezine de ihtiyacım olacaktı. *Lütuf* Elimi çimlere koyup yukarı doğru itmeye başladığımda geri çekildi.

Yanımdan bir şey geçti. Kurşun şeklinde ve beyaz bir şey. Fıskiye'nin çıkıntısına çarptı.

Bir Ghoul kafasıydı.

Aptalca, yorgun bir nefes verirken alev almasını izledim.

"Teşekkürler, Dez," dedim, uzanıp biraz soluklanmama ramak kalmıştı. "Ben değildim," diye cevap verdi Dez, sesi fısıltıyı ancak aşırıyordu.

Çıkıntının yanmış çimentosuna bakarken dudaklarımın kenarları aşağıya doğru döndü. Fazla kullanılmış bir Porta-Potty'nin kokusu geri çekildi ve farklı bir koku üzerime yıkandı - daha taze, keskin bir koku.

Wintermint.

Kalbim tekledi.

Yavaşça sırtüstü yuvarlandım ve diğer tarafıma dönerek yukarı baktım. Gördüğüm ilk şey çıplak ayaklardı. Her nasılsa temizdiler. Bunu neden fark ettiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu ama fark etmişim. Ayakları nasıl hâlâ temizdi? Bunca zamandır etrafta uçuyor muydu? Bakışlarımı kaldırdım ve şimdi ne kadar yakınsa, pantolonun Taht'ın giydiği ketenle aynı türden olduğunu fark ettim, inanılmaz derecede iyi dikilmiş görünen bir keten. Yukarı bakmaya devam ettim. Karnı ve göğsü hâlâ çıplaktı. Sonra kanatları gördüm, *zarafetle* çizgili görkemli beyaz kanatlar, genişçe açılmış ve arkalarındaki her şeyi engelliyordu.

Zayne yukarıda durmuş, gerçek olamayacak kadar mavi, onun olamayacak kadar soğuk gözleriyle bana bakıyordu.

"Zayne," diye fısıldadım.

Hareket etmedi. "O şey seni öldürecekti." Kalbim küt küt atmaya başladı. "Muhtemelen. Eninde sonunda."

Zayne başını eğdi. "Buna izin veremezdim."

Bu iyiydi. Aslında iyiden de öteydi. İçime bir rahatlama çökmeye başladı.

"Eğer öleceksen," diye devam etti, "o zaman bunun benim ellerimle olması daha uygun görünüyor."

Pekala.

Rahatlama ve yükselen umut duygusu kısa sürdü, çöktü ve oldukça muhteşem bir şekilde yandı.

"Ne kadar romantik," diye mırıldandım, bu sözlerin neden olduğu acı dolu boşluğu görmezden gelerek.

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye sordu, hem sinir bozucu hem de etkileyici bir kayıtsızlıkla. "Ne de olsa senin yüzünden öldüğümü söyledin. O zaman senin de benim yüzümden ölmen gerekmez mi?"

"Benim *için* öldüğünü söyledim, benim yüzümden değil," diye düzelttim.

"Bunun ne farkı var?" Başını hafifçe çevirdi ve çenesinin altında yara olmadığını görebildim. Onu derin kesmemiştim ama çoktan iyileşmişti. "Yerinde olsam bunu yapmazdım."

Kanatlarının ötesini göremiyordum ama Dez'in gerçekten cesur ve gerçekten aptalca bir şey yapmak üzere olduğunu anlamak için mantık sıçraması gerekmiyordu. Ve Zayne'in uyarısını dinlemişti.

"Akıllıca bir seçim," dedi Zayne, bakışları tekrar bana yöneldi. Kısa bir an için cildinin altın rengine, Gabriel onu öldürmeden önce orada olmayan parlaklığa gerçekten bakabildim. Bu bir Muhtemelen çoğu kişi için fark edilmeyecek ince bir parıltı, ama bu onun *lütuf*.

Midem bulandı. Gerçekten de ilahi bir ateşle doluydu ve herhangi bir Gardiyan benim saldırmam için dikkat dağıtmak amacıyla onunla karşı karşıya gelirse hayatta kalamayacağını biliyordum. Eğer Dez onun peşinden giderse.

Dez'in karısı Jasmine'i, bana karşı ne kadar nazik olduğunu ve ikiz bebeklerini düşündüm. Buradan çok ama çok uzakta olmalıydı.

Ama Zayne önümdeydi ve riski ne olursa olsun denemek zorundaydım. Ne kadar bencilce olursa olsun.

"Biz de sizi arıyorduk" derken sesimi dengede tutmayı başardım.

"Biliyorum."

"Öyle mi?" Yanıtının beni nasıl sinirlendirdiğini saklamak için çok uğraştım. "Bunu açıklamak için neden şimdiye kadar bekledin? Seni son gördüğümde suratıma kapandın."

"Evet," diye cevap verdi duygusuzca. "Ama meşguldüm."

Kalbim korkuyla sıkışmıştı. Bulamadığımız başka cesetler de var mıydı? "Arkamızdaki ölü adamla mı? Bu kadar yoğun mu?"

Zayne diz çöktü ve kanatlarını o kadar çabuk geriye attı ki nefesim kesildi. Yüzlerimiz sadece birkaç santim ayrıydı ve ne kadar yakın olursak olalım, farklı olanın sadece gözlerinin rengi olmadığını görebiliyordum. Gözbebeklerinin arkasında *zarafetin* olağanüstü parıltısı vardı.

"Ölümünün yasını tutuyor musun?" diye sordu, bu soru beni ürküttü. Sırtını Dez'e dönerek diz çökmüş olması ikimize de Müdür'ü uzaktan yakından bir tehdit olarak görmediğini gösteriyordu. "Sence haksız bir şekilde mi öldü?"

"Onu neden öldürdün?"

"Fark eder mi?"

"Evet," dedim. "Öyle."

Bana soğukkanlılıkla baktı. "O adam, eğer ona öyle diyebilersen, yırtıcıların en kötüsünden başka bir şey değildi. Onun tüm günahını hissettim."

Kalbim sıkışmıştı. "Ne... Ne demek istiyorsun?"

"İnsanların günahlarını, en karanlık, en içten düşüncelerini hissedebilirim," diye tekrarladı, iki beyin hücrem olduğunu düşünmediğini belli eden bir ses tonuyla. Bakışları arkamdaki cesede kaydı ve ben Bu yeni yeteneği hakkında beni bilgilendirmeyi unuttuğu için zihinsel olarak Taht'a lanet etti. "Sadece çocuklarla ilgili *düşünceleri* yoktu. Yaptıklarına dair *anıları* vardı."

İkiyle ikiye bir araya getirdim ve boğazımda safra tadıyla karşılaştım. Biraz rahatlama hissetmenin doğru mu yanlış mı olduğunu bilmiyordum.

adamın iyi bir adam olmadığını biliyordum. Cinayet kötü bir şeydi ama Zayne'in iddia ettiği şey doğruysa, onun için o kadar da kötü hissedemezdim. Sadece bunun Zayne için ne anlama geldiğini bilmiyordum.

Ya da benim

için.

Ama her

neyse.

"Kötü bir karar veriyorsun," dedi Zayne ve beni düşüncelerimden sıyırdı. Beni izliyordu ama benimle konuşmuyordu.

Dez ne yapıyordu?

"Şu anda kendimi aşırı cömert hissediyorum," dedi Zayne. "Ama bir adım daha atarsan bu attığın son adım olur."

Kafasının arkasında gözleri var mıydı? Hiçbir fikrim yoktu ama soğuk tehdidi gerçeğin ağırlığını taşıyordu. Bunun onun son uyarısı olduğu açıktı.

Gözlerimi ona dikerek, o düzlükte bile Ses tonu ve gözlerindeki yırtıcı parıltı Zayne'e benziyordu. Evet, farklı olan şeyler vardı. Parıltı ve kanatlar. Ama ben Ne kadar değiştiğini. Düşüşü her şeyi nasıl silebilirdi? Glory -ruhu- bu kadar güçlü müydü? İçinde yaşamına dair herhangi bir anı var mıydı yoksa artık bağlı olmadığı bir bilinçle ilişkili belirsiz hisler miydi? Bu yüzden mi ona tanıdık geliyordum ama o nedenini bilmiyordu? Ya da umursamıyordu? Yoksa Gulyabani'yi öldürmesinin, boynumu kırmamasının nedeni, bu bilincin onu hala anlayamadığı ilkel, temel bir düzeyde yönlendirmesi miydi? Artık çok mu geçti?

"Hala orada mısın?" Fısıldadım.

Gözlerinin ve ağzının etrafındaki deriyi sıkılaştıran bir duygu titreşimi vardı. Şaşkınlık mı? Ben de öyle düşünmüştüm. Bu bana, ona vurmak yerine yanağına dokunduğumda bana nasıl baktığını hatırlattı.

Eğer gerçekten kaybolmuş olsaydı, şu anda kafa karışıklığı hissetmezdi. En azından ben böyle düşünüyordum - düşünmek zorundaydım. "Hâlâ çok mu fazla hissediyorsun?" Onun ve Taht'ın Düşüşü hakkında söylediklerini hatırlayarak sordum. "Hâlâ

Bu geceden önce ne olduğunu biliyor musun? Kim olduğunu?" Hiçbir şey söylemedi.

"Sen de onun gibi bir Gardiyandın. Sen benim koruyucumdun, bana bağlıydın.

Beni korurken öldün. Bunu hatırlamıyor musun?"

Zayne'in göğsü keskin bir nefesle yükseldi.

"Bunu beni sevdiğin için yaptın, herhangi bir bağ ya da görev yüzünden değil," diye devam ettim. "Düşmeden önce hiçbir şey hatırlamıyor musun? Adını bile hatırlıyor musun?"

"Sana bana ne diyebileceğini söyledim," diye hırladı ve tenime bir ürperti gönderdi.

"Ne? Ölüm mü? Düşmüş mü? Bu senin adın değil. Zayne," dedim, hissettiğim her şeyi kelimelere dökmeye zorlayarak. Ona olan tüm sevgimi ve korkumu, tüm umudumu ve acımı. "Onun adını hatırlıyor musun? Müdürün mü? O senin için bir kardeş gibi-"

"Dur." Boynunu bir o yana bir bu yana çevirdi, gözleri kısa süreliğine kapandı. "Bunun konuyla ilgisi yok. Kim olduğum önemli değil-"

"Nasıl fark etmez?" Ben karşı çıktım. "Sadece öfke ve nefret olamazsın. Olduğun tek şey bu olamaz. Parka indiğin anda var olmaya başlamadın. Bütün bir hayatın vardı. Nazik, iyi ve adilsin. Seviyorsun. Yas tutuyorsun. Sen-"

"Ben bunların hiçbirini değilim!" diye kükredi ve kanatlarını açıp genişçe yayıldı. Işıltılı parıltı yoğunlaştı, o kadar parlak titreşiyordu ki gözlerimden acı fışkırdı. Kollarından, *her iki* kolundan da altın-beyaz ışıık fışkırdı.

Aynı anda birkaç şey oldu.

Zarafetini çağırıldığını biliyordum ve ne tür bir silah üreteceğini merak etsem de, bunu öğrenecek kadar aptal değildim. Dez adını haykırdı, başka bir şey daha haykırdı ve Zayne etrafında döndü. Zayne

Kanatlarının kenarları, üzerimde yükselirken yumuşak bir okşayışla yanağımın üzerinden geçti. Bunu daha sonra takıntı haline getirmek üzere dosyaladım, kafama kanatlarla vurmadığına şaşırdım. Dez'e odaklanmışım, sırtı bana dönüktü ve işte o an gelmişti. Dikkati dağılmıştı ve Dez'e ulaşmasına izin veremezdim. Bu onu geri getirme şansımı ya da...

Ya da ona huzur ver.

Benden uzaklaştı ve ben de *lütfulu* çağırdım. Sonunda serbest kaldı, içimden güç alarak görüşümün köşelerini beyaza çevirdi. Ayağa fırladığımda zarafet sağ koluma güç verdi-

Zayne o kadar hızlı döndü ki neredeyse inanılmazdı. *Zarafetim* bile bileğime ulaşmadan sağ kolumu yakaladı. Beni kendi etrafında döndürerek diğer kolunu belime doladı ve beni kendine doğru çekti. Sol kolumu yanıma hapsederken soğuk teninin teması şok etkisi yarattı. "Hiç sanmıyorum."

Michael'ın Kılıcı pırıl pırıl yanıyor, göksel ateşler saçıyor ve çatırdıyordu ama onun tutuşu bir mengene gibiydi. Bileğimi zar zor hareket ettirebiliyordum. *Lütfu* çağırıldığını biliyordu. Sersemlemenin de ötesine geçmiş ve doğrudan "ne oluyor" bölgesine girmiştım. "Nereden biliyordun?"

"Canlandığını hissedebiliyordum. Şimdi de senin içinde hissedebiliyorum. Beni çağırıyor," diye cevap verdi, serin yanağını yanağıma bastırarak. "Kanımda ve kemiklerimde bir ateş bu. Nasıl bilemedim?"

"Bu şık ve uygunsuz bir yetenek," diye tersledim, çığlık atma isteğıme zorlukla karşı koyarak. Taht böyle bir şeyi ima etmişti ama Zayne'in benim *zarafetimi* hissedebilmesiyle ne kastettiğini çok daha açık bir şekilde ifade edebilirdi.

"Öyle değil mi?" Elini kalçamın üzerinde gezdirdi. "Sırtım sana dönükken bana saldıracaktın. Beni sevdiğini mi sanıyordun?"

Kalbim kaburgalarımın çarparken, elinin hançerimin kabzasına ne kadar yakın olduğunun ve bileğimi nasıl kavradığının farkındaydım. Bu değildi

acı verici bir tutuş. Bunu hatırlamak önemli görünüyordu. "Seni seviyorum. Seni her şeyden çok seviyorum-"

"Pek sevgi dolu bir şey gibi görünmüyor." Başı hafifçe kayarken çenesi yanağıma sürtündü. "Belki de hayatına değer vermiyorsun, çünkü seni uyarmama rağmen hareket ettiğine yemin edebilirim.

Belki de onun hayatına daha çok değer veriyorsundur? Hareket etmeye devam edersen önce onu sonra da seni öldürürüm."

Müdür dondu kaldı ama içinden alçak, gürleyen bir hırıltı yayıldı.

Zayne kıkırdadı ve sesi o kadar buz gibiydi ki ürperdim. "Bunun beni korkutması mı gerekiyordu?"

"Evet." Dez'in pençeli elleri yumruk oldu. "Öyle olmalı." "Öyle değil."

Elini çektim ama kılıçla hiçbir yere varamadım. Boşluğa doğru çıkıntı yaptı. "Beni öldüremeyeceksin."

"Ben değil miyim?"

"Öyle olsaydın çoktan yapardın," diye homurdandım, hâlâ mücadele ediyordum. "Belki de seninle oynamak hoşuma gidiyordur." Başını tekrar hareket ettirdi ve

Yanağım, şaşırtıcı derecede tanıdık ve tamamen farklı bir şekilde benim yanağım boyunca uzanıyordu. "Belki sıkılırim. Belki de sıkılmam? Ama bildiğim bir şey var ki, *zarafetini* daha uzun süre kullandıkça kendini yakacaksın, küçük nefilim."

"Elbette *bunu* diğer her şeyden daha çok hatırlarsın." İçimdeki her şeyi kullanarak, ki bu çok fazlaydı, kolunu ve tutuşunu çektim. İçimden bir hayal kırıklığı çılgılığı yükseldi. Bir santim bile hareket etmemiştim.

"Sesin kızgın geliyor, *küçük nefilim*."

"Nefilim değil! Trueborn!"

Ayağımı kaldırarak onun çıplak ayağına vurdum. Zayne acıdan çok şaşkınlıkla inledi ama belimdeki tutuşu yeterince gevşedi. Sol kolumu, beni tutan kolun üzerine doğru savurarak kurtuldum. Onun

Kolunun altında dönüp onu bükerken parmaklarım bir santim kaydı. Karanlık bir şekil yanıma konarken yumuşak tüylerin kenarları yanağımı gıdıkladı. Dez dişlerini göstererek Zayne'in koluna uzandı.

Bir an Zayne'in elinden kurtulmaya çok yaklaşmışım -Michael'in Kılıcı'nı kullanmaya çok yaklaşmışım- ama sonra ayaklarım yerden kesildi ve havaya savruldu. Çimlere çarptığımda *zarafetim* söndü. Darbe acımasızdı ama daha kötüsü de olabilirdi. Dez olabilirdim.

Fıskiyeli havuzlardan birine çarparak taşı çatlattı. Su havuzuna düştü.

Zayne ikimizi de kâğıttan uçaklarmışız gibi fırlatmıştı ama her nasılsa ben kendimi çok daha yumuşak, bedenime daha nazik bir bölgede bulmuştum. Dez Müdür formundaydı. Ona bir şey olmazdı ama ben o hızla havzaya çarpmış olsaydım, ışık gibi sönerdim.

Zarafetimi çekmeye başladım. Göğsümde, kalbimin hemen altında zayıf bir şekilde alevlendi. Şu anda olduğum kadar bitkin olmamalıydım. Vücudum Gabriel'in dayağından sonra hâlâ kendini iyileştiriyor olmalıydı çünkü *bu kadar* bitkin olmamalıydım.

Kanatlar saçlarımı karıştırarak Zayne'in yakınlarda olduğuna dair bir uyarı görevi gördü. Başımı arkaya doğru eğerek yan döndüm. Üstümde duruyordu, geniş kanatlarında *zarafet* dalgalanıyordu. Bakışlarımız buluştu ve sonra tutuştu. Ben ayağa kalkmaya çalışırken burun deliklerini açarak beni izledi, göz temasını hiç kesmedi. Beni alt etme fırsatı sonsuzdu. Herhangi bir noktada, ben daha ne olduğunu anlamadan hayatıma son verebilirdi. Ama o hiçbir şey yapmadı.

bana karşı hareket etti. Belki aptalca bir saflık ya da çaresizlikti ama içimde bir umut belirdi. Eğer gerçekten kaybolmuşsa ve beni bir tehdit ve meydan okumadan başka bir şey olarak görmüyorsa -ve görünüşe göre şu anda çok zayıf bir tehdit- beni ortadan kaldırabilirdi.

Ama yapmadı.

Ona doğru adım attığımda başını eğdi ama hareket etmedi. Kalbim kapana kısılmış bir kuş gibi çırpınıyordu, bir adım daha attım ve sonra bir adım daha, aramızda sadece bir iki santim kalana kadar durmadım.

Beni neyin ele geçirdiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Belki de birkaç önemli beyin hücrelerini kaybetmiştim. Son bir hafta içinde kaç kez savrulduğumu düşünürsek bu mantıklı olurdu. Ya da belki yaşamak için fazla aptaldım. "Şimdi beni öldürecek misin?"

Çenesinde bir kas kıpırdadı.

Aldığım her nefes çok sık, çok hızlıydı. "Yapabilirsin, değil mi? Ter bile dökmedim. Sen neden yapmadın?"

Gözleri hafifçe büyüdü. "Ölmek mi istiyorsun?"

Başımı salladım. "Seni istiyorum. İstedğim şey bu. *Seni* geri istiyorum."

Kaşları çatıldı ve sonra bakışlarının ağzıma düştüğünü gördüm. Yüz hatlarındaki yırtıcı parıltı değişti, bambaşka bir şekilde yoğunlaştı. Bu bakışı ve ihtiyacın, arzusunun ani gerginliğini doğal olarak tanıdım. O zamandan beri ondan gördüğüm ilk insani şeylerden biriydi bu.

geri döndü. Dudakları aralandı ve bir şey söyleyip söylemeyeceğini bilmiyordum. O anda yapabileceğimi düşündüğümde daha hızlı hareket ettim. Ayak parmaklarımın ucuna kadar uzanırken soğuk yanaklarını kavradım. Başını kendime doğru çektim ve dudaklarımı onunkilere bastırdım.

Onu öptüm.

Onu hissetmek bazı açılardan aynıydı. Teni avuçlarımın altında pürüzsüzdü. Dudaklarının şekli ve biçimi aynıydı. Hâlâ taze, sabah havası tadındaydı. Ama benzerlik burada sona eriyordu. Hareket etmiyordu. Dudakları çok soğuktu. Başımı eğip Zayne'in hâlâ orada olduğunu, tamamen insanlık dışı bir yaratığa dönüşmediğini kanıtlayacak bir tepki vermesi için dua edip yalvarırken nefes alıp almadığından emin değildim.

Hiçbir şey yoktu.

Gözlerim yaşardı. Onu tekrar tekrar öptüm, yanaklarım nemlendi-
Sonra Zayne *değişti*.

Ağzı benimkinin altında yumuşadı ve açıldı. Başını eğdi, ağzını benimkiyle daha iyi hizaladı ve ben de şükürler olsun diye bağırabilirdim ama bu o anda garip ve ters etki yaratırdı. Bu olmak istediğim son şeydi. Dilinin dokunuşunu hissettim ve bu soğuk değildi. Vücudum kızardı. Onu öpen sadece ben değildim. O da beni öpüyordu ve bu öpüşme yumuşak ya da sorgulayıcı kalmadı. Derinleşti, aç ve vahşi, tüketen ve güçlü hale geldi. Bir dalga

Tüylerim diken diken oldu. Boğazının arkasından derin bir gümbürtü geldi ve kızarıklık daha da sıcaklaştı. Parmaklarının ucu yanağıma, saçlarıma dokundu. Eli düzleşti, teni serin ama benimkine karşı ısıniyordu

-

Zayne başını öyle bir salladı ki neredeyse devriliyordum. Şaşkınlık içinde gözlerimi açtım ve birkaç metre ötede, parlak park ışıklarından birinin altında durduğunu gördüm. Göğsünün benimki kadar sert bir şekilde inip kalktığını ben bile görebiliyordum.

"Hâlâ oradasın," diye fısıldadım.

Başını önce sola sonra sağa çevirdi, gözleri kapanırken boynundaki tendonları gerdi. "Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Sorun değil," dedim titreyen ellerimle yüzümdeki yaşları silerek. "Çünkü o biliyor."

"Kim?" diye sordu kısık sesle.

"Zayne."

Gözleri açıldı. Kanatları havaya kalktı ve uzun bir an için her şeyi yanlış anladığımı düşündüm. Kanatlarında yanan *zaraleti* bana karşı kullanacaktı ve o Taht beni gerçekten hayal kırıklığına uğratacaktı.

"Seninle oynamayı bıraktım," diye uyardı. "Seni bir daha gördüğümde öldüreğim."

Ve böylece o güçlü kanatlarını indirip havalandı. O kadar hızlı yükseldi ki, düşmek yerine yükselen bir yıldız gibiydi. Gece gökyüzüne doğru fırladı ve hızla bir anıdan başka bir şey olmadı.

Dez fiskiyeden çıkarken su şırıl şırıl akıyor, yere düşerken homurdanıyordu. "Cidden onu öptün mü?"

"Ben yaptım." Gözlerimi gece gökyüzünden ayırmadım. Dünkü yağmur fırtınasından bu yana devam eden bulutların koyu şekilleri aralanıyordu. Burnumdan ıslak bir sıcaklık sızıyordu. Yukarı uzanıp kanı sildim. yere düşmeden önce.

"Açıkçası bu konuda ne diyeceğimi bile bilmiyorum."

"Hâlâ içeride." Gözlerimi kısıtım ve daha kalın kataraktı olan sağ gözümü kapattım.

Bir sessizlik oldu. "Bundan emin misin Trinity? Çünkü o şeyde Zayne gibi davranan hiçbir şey yoktu."

Onları gördüm. Küçük ışıık zerrecikleri. *Yıldızları* gördüm. "Evet. Eminim."

Üst üste ikinci gece, gecenin köründe boş daireye topallayarak geri döndüm. Ayakkabılarımı kapının yanında tekmeleyerek çıkardım, anahtar kartımı tezgâha bıraktım ve doğruca duşa yöneldim. Bu sefer sadece kir ve bir şekilde saçıma bulaşmış olan ot parçaları giderin etrafında dönüyordu. Kan yoktu. Zayne'in temiz gömleklerinden birini giyerken bunun bir gelişme olduğunu düşündüm. Oldukça iyi bir uyku tişörtü olmuştu ve şu anda umurunda olduğundan şüpheliydim.

Battaniye ve yastığı kanepede bıraktığım yerden topluyorum, Onları yatak odasına geri getirdim - bizim olması gereken odaya. Ağrıyan kalçamı kullanarak kapıyı kapattım ve yatağa döndüm. Tavandan gelen yumuşak beyaz parıltı yeterince aydınlık değildi, ama karanlığa doğru gözlerimi kısarak ilerledim-

Dizim yatağın çerçevesinden kırıldı. Acı derin ve zonkluyordu. "Kahretsin."

İğrenç derecede şiddetli acıya rağmen nefes alarak battaniyeyi yatağa bıraktım ve yastığı baş ucuma attım. Sonra yatağa girdim ve derin bir nefes aldıktan sonra tavana baktım. Kalbimde bir sızı hissettim. Tavana rastgele dağılmış her bir yıldızın soluk ışığını izlerken bıçak yarası gibiydim.

Potomac Highlands'e geri döndüğümde, tavanımda yıldızlar vardı. Bazıları onları inanılmaz derecede şatafatlı bulabilir ama gerçek olanları görmek benim için çok zordu. Bir yıldız gördüğümü sandığım zamanların yarısında aslında bir uçaktan ya da cep telefonu kulesinden gelen ışıkları görüyordum. Bir gün, bir gün olduğunu söyleyebilirim hızla yaklaşırken, gökyüzüne bakar ve yıldızlarla kaplı bir gökyüzü kadar basit ve çarpıcı bir şeyi artık göremezdim.

Zayne yıldızların, sahte bile olsa, karanlıkta parladığını görebilmenin benim için ne kadar önemli olduğunu biliyordu. Benden nefret ettiğine ve Koruyucu bağından pişmanlık duyduğuna inandığım bir dönemde onları tavana yerleştirerek yaptığı şey, bir insanın yapabileceği en güzel şeylerden biriydi.

benim için yaptıklarını. Bu, hâlâ düşmüş meleğin içinde olduğunu bildiğim Zayne'di.

Umutum vardı.

Öyle hüsnükuruntu türünden bir umut değil, gerçek bir umut. Çok geç olmadığını biliyordum. Zayne'in beni öldürmek için sonsuz fırsatı vardı. Geldiği andan itibaren, bir saat kadar önce bir roket gibi havalanana kadar bana ciddi zarar verebilirdi. Ve eğer ölmemi istiyorsa, o Gulyabani'yi ortadan kaldırmak amacına yardımcı olmadı.

Sonra tekrar, "Seni öldüren ben olmalıyım" olayı pek sıcak ve heyecan verici değildi, ama belki de Dez ve beni fırlattığında, çok daha yumuşak bir alana düşmem tesadüf değildi. Ya da döndüğünde o kanatlarla beni yere sermekten kaçınmıştı. Bunların hepsi bilinçdışı bir düzeyde olabilirdi, şu anki durumunda anlayamayacağı bir düzeyde.

Peki ya öldürdüğü adam? Bu konuda jüri hâlâ teknik olarak kararını vermemişti.

Parktan ayrılmadan önce Dez adamın kimliğini bulmuş ve Gideon'a adam hakkında bir şey bulup bulamayacağını kontrol ettirmişti. Eğer Zayne'in iddia ettiği doğruysa, masum birinin canını almamıştı. Bütün gün herhangi bir cinayetin haklı olup olmadığını tartışabilirim, ancak geçmişte Gardiyanlar sadece ibislere yardım etmekle kalmayıp aktif olarak korkunç eylemler gerçekleştiren kötü insanları ortadan kaldırmamış gibi değildi. Yani, şimdilik bu konuda pişmanlık yok.

Önemli olan Zayne'in hâlâ orada olmasıydı. Sadece bunu nasıl başarabileceğimi bulmam gerekiyordu.

Yıldızlara bakarken battaniyeyi çeneme kadar çektim. Zayne'i bulmak neredeyse imkânsız görünüyordu. Tekrar ortaya çıkması için kendimi bir ibisle tehlikeye atmam mı gerekecekti? Başı dertte iyi bir genç kız olamadım, bu yüzden bu planın işe yarayacağından şüpheliydim. Sadece bu da değil, ya kendimi Gabriel'in ellerinde bulursam? Zayne'i tekrar ortaya çıkarmanın bir yolunu bulsam bile, Michael'ın Kılıcı'nı nasıl kullanabilirdim? *İnayetimi* çağırdığımı hissedebildiğine göre, sürpriz unsuru olmayacaktı. Onunla dövüşmek ve bir şekilde üstünlüğü ele geçirmek zorundaydım. Bunu başarmak için içimdeki her şeye ihtiyacım olacaktı. Gabriel'le tekrar savaşmak gibi olacaktı ve *bunun* nasıl sonuçlandığını biliyordum.

Onu sadece bana getirecek değil, aynı zamanda bayıltacak bir şey bulabilmeyi diledim.

İç çektim. Yıldızlara tutulan dileklerin kabul edilmediğini biliyordum ama denemek istiyordum-

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. İşte o zaman, yumuşak bir şekilde parlayan Zayne Takımyıldızı'na bakarken, dileğim bir fikir olarak gerçekleşti.

İstese de istemese de Zayne'in bana gelmesini sağlayabileceğini hissettiğim tek bir kişi vardı. Ve eğer düşmüş bir meleği nasıl etkisiz hale getireceğini bilen biri varsa, bu o olmalıydı.

Kocakarı.

* * *

Zayne'i ihtiyacım olan yere götürmenin bir yolu olduğunu umduğum şeyi keşfettikten sonra uyuyabilmemin imkânı yoktu.

Enerjik bir şekilde bacaklarımı yataktan kaldırdım ve başucu lambasını açtım.

Tek sorun, cadılarla tanıştığımızda Roth'un beni götürdüğü otelin nerede olduğuna dair hiçbir fikrim olmamasıydı. Ne sokak tabelalarını görebiliyordum ne de yön soracak kadar ileri görüşlüydüm.

Crone'un da cadılar meclisinin geri kalanı gibi şehri çoktan terk etmiş olma ihtimali vardı. Hâlâ hayatta olanlar.

Roth ya da Layla'ya sormazdım çünkü Cehennem'de cep telefonu çekmiyordu. Gideon muhtemelen yerini bulabilirdi ama meclisten geriye kalanları Gardiyanların radarına sokmak istediğimden emin değildim.

Elbette, şu anda daha büyük sorunları vardı. Hepimizin vardı ama cadılar kesinlikle

öldürülecek Müdürler listesindeydi. Bazıları, yani Faye, senatöre insanları top mermisine çeviren bir büyü sağladıktan sonra bunu hak etmişti ama tüm cadılar hak etmemişti.

Sadece vücudumun bazı kısımlarını kullanmak isteyenler.

Ama her şeyden sonra, eğer bir sonrası varsa, Gardiyanların cadıların peşine düşme ihtimali olabilirdi. Bu bilgiyi bilmeye ne kadar ihtiyacım olsa da bunu yapamazdım.

Ancak, Bambi'yi serbest bırakan anlaşılmayı bozmak için otele gelen ve telefonlarıma cevap vermeyen bir iblis tanıyordum.

Telefonumu mutfakta unuttuğumu fark ederek ayağa kalktım ve kapıya gidip açtım.

Kafatasımın tabanındaki karıncalanmaların patlaması ani ve keskindi. Elim kalçama gitti ama demir hançerlerimin yanımda olmadığını fark ettim. Şifonyerin üzerinde miydiler? Hayır. Banyo tezgahında. Banyo tezgahında. Lanet olsun.

Ama *zarafetim* vardı. Göğsümde nabız gibi atıyordu ama her zamanki kadar yoğun değildi. Dinlenmeye ve zamana ihtiyacım vardı ama ikisi de olmayacaktı.

Dar koridordaki açık alan eğrildi. Bunun başka bir ürkütücü Gulyabani olmamasını umarak ve bir iblisin apartmana girmek üzere olduğunu ima ederek korkmamaya çalışarak

lütuf.

Bir saniye sonra, siyah saçlı bir iblis önümde durdu. Cayman'ı tanıdığımda içimi bir rahatlama kapladı.

Zarafeti geri çektim. "Seni öldürmeme ramak kalmıştı. Buraya nasıl girdin?"

"İçeri davet edildiğime göre, istediğim zaman buraya gelebilirim." Hiçbir şey olmamış gibi bilgi bombasını patlattı, rüzgârda savrulan saçlarını yüzünden geriye savurdu. "Ve evet, siz sormadan söyleyeyim, vampir mitosu buradan geliyor. İçeri girmek için izin almak gerekiyor. Ve hayır, vampirler gerçek değil. İblisler gerçek."

Vampir meselesini sormayı planlamamıştım ve ayrıca ne Zayne'in ne de benim onu buraya davet ettiğimizi hatırlamıyordum. Zayne'in bunu öğrendiğinde memnun olacağından da şüpheliydim ama şu anda bunun bir önemi yoktu. "Sana ulaşmaya çalışıyordum."

"Öyle mi? Gördüğün gibi, bir yandan hayatta kalmaya çalışırken bir yandan da tüm lanet şehrin etrafında koşturup tüm Zebanileri dışarı çıkarmakla meşguldüm," dedi ve lafı gelmişken söyleyeyim, biraz yıpranmış görünüyordu. Normalde oldukça şıktı ama üzerinde BTS grubu olan siyah gömleğinin yakası kırıışmış ve yırtılmıştı ve kot pantolonunun dizindeki deliğin bir moda ifadesi olup olmadığı konusunda hiçbir fikrim yoktu.

"Bu yüzden bu gece hiç iblis hissetmedim. Neden?" Başka neyin yanlış gidebileceğini merak ederek sordum. "Ne oluyor?"

"Neler oluyor?" Kara kaşları alnına doğru tırmandı. "Şu anda ciddi misin? Sanki bilmiyorsun?" Bir adım daha yaklaştı ve ben Yanık odun kokusu mu? Ve normalde altın rengi olan gözleri şimdi kızgın kömür gibiydi. "Ne yaptın, Trinity?"

Kaşlarımı çattım. "Evet, neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok. Ben hiçbir şey yapmadım ama sen burada, benim kişisel alanımdasın. Benden korktuğunu hatırlatmama gerek var mı?"

"Evet, bu sokaklarda yürüyen en kötü yaratıklardan biriydin ve senden korkuyordum, ama bu, görünüşe göre hafızasını kaybetmiş ve tüm iblislerden aniden aşırı derecede nefret eden, Cennet tonluk bir *lütufla* sallanan düşmüş bir melek ile tanışana kadardı."

"Oh," diye fısıldadım, gerilerek. "Zayne'den bahsediyorsun."

"Oh? *Oh*? Tüm söyleyeceğin bu mu? Evet! Zayne'den bahsediyorum, kendisi çok ama çok güçlü bir düşmüş melek, eğer beni ilk seferinde duymadıysanız."

"Seni duydum. Bu yüzden sana ulaşmaya çalışıyordum. Senin ya da herhangi bir iblisin peşinden gideceğine dair hiçbir fikrim yoktu ama seni uyarmaya çalıştım. Cevap vermedin."

Gözleri kısıldı. "Telefonda konuşmayı sevmiyorum."

"Sana mesaj attım!" Ben de karşılık verdim. "Ve aynen şöyle dedim: 'Seninle konuşmam gerek. Bu çok önemli.'"

"Ve dediğim gibi, hayatta kalmaya çalışmakla meşguldüm."

Kollarımı kavuşturdum. "Bunu nereden bilebilirdim ki?"

"Şöyle bir mesaj bırakmak aklınıza geldi mi: 'Hey, en sevdiğim iblis simсарı Zayne geri döndü. O bir Fallen, bu yüzden lanet olası tepelere doğru kaçsanız iyi olur' şeklinde bir mesaj bırakmak aklınıza geldi mi?"

"Bunu ilk söylediğimde kimsenin bana inanmadığını düşünürsek, bunun mesaj atmam ya da sesli mesaj olarak bırakmam gereken bir şey olduğunu düşünmedim," diye gerekçelendirdim. "Ve herhangi bir iblisin peşinden gideceği hakkında hiçbir fikrim yoktu."

"Tabii ki iblislerin peşine düşecek!" dedi sanki bu benim zaten biliyor olmalıydım. "Belli ki yeni bir Düşmüş. İçinde zerre kadar güç olan her şeyin peşinden giderler ve özellikle iblislerden nefret ederler. 'Ben hala siz aşağılık iblislerden daha iyiyim' tavrını aşmaları onlarca yıl alıyor. Gardiyanlar bunu nereden aldı? Bu yüzden pek çoğu Cehennem Takımına katılmadı." "Bekle." İblis'e baktım. "Gardiyanların aslında ne olduğunu biliyordun. ne oldu?"

"Duh, Trinity. Duh." Döndü ve mutfağa doğru yürüdü. O giderken ışıklar yandı. "Hayatın için koşmak iştahını açıyor, bu yüzden açlıktan ölüyorum."

"Nasıl oldu da hem sen hem de Roth bunu bildiğiniz halde ağzınızı nispeten kapalı tutmayı başardınız?" Onun peşinden gittim. "İblisler nasıl oldu da bunu çatılardan haykırmadı?"

"Her iblis bunu bilmez." Cayman elini kaldırdı ve bir kutu Cheez-It Atıştırmalık Karışımı odanın öbür ucundan eline doğru uçtu.

Dostum, o yeteneği çok istiyordum.

"Sadece Patron'la en eski ve en bağlantılı olanlar Müdür'ün gerçek kökenlerinin farkındadır. Bunu çatılardan haykırmak o sinir bozucu körü körüne inancı yener, değil mi? Bu yukarıdaki kişiyi kızdırır.

ve aşağıdaki. Kimsenin buna ayıracak zamanı yok." Kanepeye uzanırken kutuyu soyarak açtı. Taht'ın söylediklerinin neredeyse aynısını tekrarlayarak, "Ve hangi Gardiyan kökenlerini bulmuş olursa olsun, Düşenlerden geldiklerini kabul etmeden önce mezarlarına giderler," dedi. "Düşmüş meleklerle ne olduğunu yeniden yazanlar Gardiyanlardı. Kendi küçük kirli sırlarını öldürdüler."

"Tamam. Harika. Düşmüş melekler hakkında her şeyi biliyorsun, ama hala yanlış." Koltuğun köşesine çöktüm. "Ben hiçbir şey yapmadım. Zayne düşmeyi seçti."

Cayman başını benimkine doğru çevirdi ve keşke gözlerinin kırmızımsı siyah tonunu kaybedip kaybetmediğini anlayabilseydim. "Anlatır mısın?"

Ben söyledim.

Cayman'a tüm bildiklerimi anlattım, ta ki birkaç dakika önce Kocakarı'nın bana yardımcı olabileceğini fark edene kadar. "Taht'ın söylediklerinin doğru olduğunu mu düşünüyorsun? Benim *lütfumun* Zayne'i öldürmeyip geri getireceğini mi?"

"Dürüstçe mi? Hiçbir fikrim yok," diye itiraf etti boş kutuyu tezgâhın üzerine bırakırken. Bütün peynirli kraker kutusunu nasıl yemişti? ilişkilendirebileceğim bir şey. "Bir Düşmüş'ün bir Gardiyan ya da aşağıda gerçekten büyük bir oyuncudan başka bir şey olduğunu hiç görmedim. Ve olanlar

benim takımımda mı? Kanatlarını ve *zarafetlerini* koruyarak cehenneme girmeyi başaranlar uzun süre orada kalmadılar. Patronumuz, neredeyse kendisi kadar güçlü bir şeyin aynı 666 alan kodunu işgal etmesine izin verecek kadar aptal değildir. Kanatlarını kopardı, dolayısıyla *lütuflarını* aldı. O zaman bile, o Düşmüşler hala çok güçlüler. Roth bile onlardan birine bulaşmak istemez. Onun ve hepimizin şansına, onlar işlerinden çok fazla zevk alıyorlar."

"Cehennemdeki düşmüş meleklerin işi var mı?" diye sordum.

"Herkesin bir işi vardır, Trin the Trueborn. Biz onlara Yargıçlar diyoruz. Onlar zamanlarını gerçekten kötü insanların sonsuza kadar keşke daha iyi hayat seçimleri yaptı," dedi. "Ama mesele şu ki, çok uzun zamandır, yani Bizans İmparatorluğu'ndan bu yana hiçbir melek Düşmedi ve bir de Layla var. O bir Düşmüş'e en yakın şey ama tam olarak değil."

"Huh? Onun yarı Müdür yarı iblis olduğunu sanıyordum?"

"Hem öyle hem değil. Uzun lafın kısası, ona orijinallerden birinin kanı verildi - bilirsiniz, ilk Düşen meleklerden birinin. Annesi de öyleydi ama yine de o gerçek bir Düşmüş değil. Lilith de öyle."

Bunu bilmiyordum ve orada çok fazla hikaye olduğunu hissettim.

"Her neyse, kanatlarına ve *zarafetine* yeni kavuşmuş bir Düşmüş için nelerin mümkün olabileceği konusunda uzman değilim, bu yüzden Taht'ın doğruyu söyleyip söylemediğini söyleyemem. Meleklerle çoğu şeytana güvendiğimden daha az güvenirim ama yine de hoş bir şey."

Bakışlarım ona çevrildi.

"Sana aşık olduğumu. Bu... bu çok ağır, kızım. Gerçek bir aşk. Roth'un Layla'yla birlikte olmak için Patron'un emirlerine karşı geldiğini biliyorsun." Öne doğru eğildi. "Bu meleklerin düşmesine eşdeğer bir şey ve sana duyduğu gerçek, derin bir aşk."

"Biliyorum," diye fısıldadım, kanepenin minderlerine gömüldüm.

"Bana aptal romantik bir iblis diyebilirsiniz ama böyle bir aşkla her şeyin mümkün olduğuna inanmak zorundayım." Arkasına yaslanarak ayak bileğini dizine dayadı.

"Ben de buna inanıyorum." Ve inanmak zorundaydım. Yorgun bir nefes verdim. "Zayne hiç iblis öldürdü mü?"

"Evet. Bir çift. Tamam, bir çiftten daha fazla. Dürüst olmak gerekirse bir ev dolusu vardı," diye cevap verdi.

"Oh, hayır." Elimi yüzüme sürdüm.

Cayman kıkırdadı. "Şu haline bak, ölü iblisler için üzülüyorsun. Baktan bir Trueborn oluyorsun, biliyor musun?"

"Biliyorum ama Zayne'in tek derdi öldürmek değildi... yani, gerçekten kötü olmayan iblisleri."

"Evet, biliyorum. O ilerici bir Müdür," dedi ve ben elimi bıraktım. "Ya da öyleydi. Her neyse, endişelenme. Onlar 'o kadar da kötü olmayan' iblisler değildi. Bazılarını hak etmişti. İşi savsaklayanlar, kuralları bulanıklaştıranlar. Evdekiler bir sürü Kuzgun'dan başka bir şey değildi."

"Bununla başlayabilirdin, biliyor musun?" Kuzgunlar dev gibiydi, İnsanlar ve kemikleri de dahil olmak üzere her şeyi yiyen iki ayak üzerinde yürüyen fare iblisler.

"Ve sen de 'erkek arkadaşım artık düşmüş bir melek' diye başlayabilirdin," diye cevap verdi ve yüzünde bir gülümseme gördüğümü sandım. "Sanırım ödeştik."

"Sanırım öyle. Seni kovaladığı için üzgünüm," diye teklif ettim.

"Gerçekten ciddiylim."

"Öyle olduğunu biliyorum. Ve bunu kişisel algılamıyorum." Durakladı.

"Ve biraz ateşliydi."

Kaşlarım kalkarken bakışlarım ona kaydı.

"Ne? Düşmüş melek Zayne seksilik ölçerde en üst sırada. Elimde değil." Omuz silkti. "Ben bir iblisim."

"Eminim Zayne bir numaralı hayranı olarak seni kaybetmediğini duysa mutlu olurdu," dedim alaycı bir ifadeyle.

"Ben onun bir numaralı hayranı değilim. O Bambi."

"Ne?" Elimi kaldırdım. "Bekle. Buna cevap verme. Bunu duymakla uğraşacak kadar beyin boşluğum yok."

Cayman kıkırdadı ve bir iblisin kıkırdamasını hayal ettiğim kadar ürkütücüydü. "Bu arada, Düştüğünden beri buraya geldi mi? Eğer öyleyse, seninle sohbet etmeyi seviyorum ama buradan lastik bir top gibi zıplamak zorunda kalacağım."

"Henüz gelmedi. Nerede yaşadığını hatırlamadığı için mi yoksa apartmandan kaçtığı için mi bilmiyorum."

"Her iki durumda da bunu bir bonus olarak sayıyorum." Bir kolunu kanepenin arkasına dayadı. "Sen de öyle yapmalısın."

Yapardım ama Zayne'in buraya gelmesi onu bulmamı kolaylaştırırdı. Yine de onu hazırlıksız yakalama konusunda yardımcı olmazdı. "Peki, Crone'un hâlâ o otelde olup olmadığını biliyor musun?" Bizi tekrar yola soktum ve genellikle herkesi yoldan çıkaran ben olduğum halde bunu yapan kişi olmak garipti. "Ve bana otelin nerede olduğunu söyleyebilir misin?"

"Seni otele götürebilirim ama Crone'un hâlâ buralarda olup olmadığını bilmiyorum ve oraya vardığında tek başınasın," diye ekledi. "Bence sen küçük, havalı bir yarı meleksin ama bir anlaşma için çağrılmadığım sürece cadılara bulaşmam. İstemedenden de olsa onlardan birini kızdırıp, sevdiğim bir yerimin düşmesine ya da aynı derecede korkunç bir şeye neden olmak istemem."

"Anlaşılabilir."

"Ve sizi hemen şimdi ya da güneş doğduğunda oraya götürmemi talep etmeden önce, Kocakarı'yı kesinlikle bu saatte ya da Pazar günü ailesinden başka bir yerde bulamayacaksınız."

Yarının pazar olduğunu fark etmemiştim bile. Ya da bugün. Her neyse. "Cadılar Pazar gününü dinlenme günü olarak kabul eder mi?"

"Öyle yapıyorlar. Bazı iblisler de öyle." Tamam o zaman.

"En iyisi Pazartesi öğleden sonrayı denemek." Ayaklarını sehpaye vurarak elini kaldırdı. Uzaktan kumanda kendini ona doğru fırlattı. "Sen biraz dinlen. Ben kaleyi korurum."

Uyumak yapabileceğim son şey gibi görünse de dinlenmeye ihtiyacım vardı ama Cayman burada kalamazdı.

"Gitmelisin," dedim ona. Cayman kaşlarını kaldırdı. "Bu çok kaba."

"Seni burada istemediğimden değil. Sadece senin için güvenli değil," diye mantık yürüttüm. "Zayne henüz buraya gelmedi ama bu gelmeyeceği anlamına gelmez. Sen bile ve eğer ben uyuyorsam ve o gelirse, sen ölürsün." "Ve eğer sen uyuyorsan ve o gelirse, sen de ölürsün," diye belirtti.

"Beni henüz öldürmedi ve eline çok fırsat geçti. Buraya geleceğini sanmıyorum ama eğer buradaysan, ben güzellik uykumu çekerken senin öldürülmeden endişe ederek dinlenmeyeceğim," diye cevap verdim.

"Gidecek bir yerin var, değil mi?"

Başını salladı. "Zayne'in gitmediği yerler var." "O zaman oraya git. Sabah sana mesaj atarım."

Cayman bir an beni inceledi. "Bu benden hoşlandığın anlamına mı geliyor? Bana değer verdiğin? Gelecekteki bebeklerine benim adımı mı vereceksin?"

Gözlerimi devirdim. "Ben o kadar ileri gitmezdim."

"Ama benden hoşlanıyorsun." Kumandayı önce bana sonra da ona doğrulttu. "Küçücük bir Trueborn bir iblisin güvenliğini önemsiyor. Dünya kesinlikle sona erecek."

"Her neyse." Sırıttım. "Evimden defol."

"Burası bir apartman dairesi."

"Kapa çeneni."

Cayman koltuktan kalkarken güldü. "Yalan söylemeyeceğim. Düşmüş ama çok ateşli Zayne'in olacağı yerden uzakta olmayı tercih ederim, bu yüzden bugün ve yarın arasında öldürülmemeye çalışın."

"Yapmamaya çalışacağım."

"Sonra görüşürüz, ev beceriklisi." Cayman barış işareti yaptıktan sonra iblis patlaması gibi bir şey yaparak ortadan kayboldu.

Buna gerçekten imrenmiştim.

Kapının kilitli olduğundan emin olduktan sonra yatağa geri döndüm ve başımı yastığa koyar koymaz uykuya daldım.

Beni ne uyandırdı bilmiyorum ama bir şey uyandırdı. Yönümü şaşırmış bir halde doğruldum. Dışarısı hâlâ karanlıktı ve oda Zayne Takımyıldızı tarafından hafifçe aydınlatılmıştı. Gözlerimin gemiye binmesini dileyerek odanın etrafına bakındım.

Kürek kemiklerimin arasında bir dizi karıncalanma patlak verdi ve uykunun kalıcı sisini sildi.

Yakınlarda bir iblis vardı.

Cayman dönmüş müydü? Battaniyeyi itip ayağa kalkarken bundan şüpheliydim. Hançerlerime uzanırken ödünç aldığım gömlek kalçalarımından ve uyluklarımdan kayıyordu.

Kahretsin, hâlâ banyodaydılar. Aceleyle içeri girdim ve onları tezgahımdan aldım. Oturma odasına doğru ilerledim. Cayman'ın izniyle mutfakın tepe lambası açık bırakılmıştı ve dairede kimsenin olmadığını görebiliyordum. Yine de o his omuzlarımdan arasında uğuldamaya devam ediyordu.

Yakındaki bir dairede bir iblis mi vardı?

Peki Peanut hangi cehennemdeydi?

Kapıya doğru yöneldiğimde bir tıkırtı duydum; cama çarpan bir çizik sesi. Yavaşça tavandan tabana pencerelere döndüm. Karanlıktan ve uzak, lekeli ışıktan başka bir şey göremiyordum ama bu camları tırmalayan bir şey olmadığı anlamına gelmiyordu.

"Oh, adamım," diye mırıldandım, sürünerek ilerledim. Apartmanın oldukça yukarısında olduğumuzu düşünürsek, dışarıda zararsız, tüylü bir hayvan olmadığını biliyordum.

Demir hançerleri sıkıca kavrayarak kanepeyi geçtim ve adımlarım yavaşladı. Dışarıda kesinlikle bir şey vardı, gölgeler daha kalındı. Ürkütücü tıkırtılar tekrar duyuldu, ardından keskin bir şeyin kalın cama sürtünme sesi geldi.

Pencerenin önünde durdum, gözlerimi kısarak öne doğru eğildim ve yüzümü serin pencereye dayadım.

Basık, kürkle kaplı burun deliklerinin üzerine yerleştirilmiş kömür kırmızısı gözler bana bakıyordu.

Bir çığlık attım ve pencereden geri sıçradım. Birden gölgelerin neden hareket ediyormuş gibi görüldüğünü anladım. Gördüğüm kanatlardı ve pencerelerin dışında kesinlikle tüylü bir şey vardı.

"İmpler," diye mırıldandım, derin bir iç çekerek. Onları en son gördüğümde Haberci tarafından gönderilmişlerdi. Bu da demek oluyordu ki, eğer şimdi buradalarsa, Gabriel nerede olduğumu biliyordu.

Pek şaşırtıcı değil ama korkutucu.

Ve sinir bozucu.

Çünkü gerçekten sadece uyumak, Kocakarı ile konuşmak ve hafif psikopat erkek arkadaşımı iyileştirmek istiyordum. Bunu istemek çok mu fazlaydı? Belki de şeytanı görmezden gelirsem ortadan kaybolacaktı.

Şeytan pençeli yumruğunu pencereye vurdu ve tüm camı salladı.

Sanmıyorum.

Lanet şey camı kıracak, hatta muhtemelen parçalayacaktı ve bu uğraşmak isteyeceğim son şeydi.

İç çekerek pencereden döndüm. Şeytan yine cama vurdu. "Evet, evet. Seni duyuyorum. Oynamak istiyorsun. Oynayacağız."

Yalınayak, yarı çıplak ve umursamadan asansöre bindim ve çatı katının kodunu girdim. Yukarıda başka kimsenin olmadığını umarak, kapılar sessizce açıldığında boş olduğunu görünce rahatladım.

Buraya daha önce hiç çıkmamıştım ama Zayne'in bir keresinde buranın kiracılar için yeşil bir alan olarak tasarlandığını söylediğini hatırlıyordum. Uzun direklerden sarkan güneş ışıkları, çatının geniş alanlarına yayılmış beyaz gölgeliklere bağlı olarak usulca parıldıyordu. Bir yerlerde bir havuz vardı.

klor herhangi bir gösterge idi. Şezlonglar ve yuvarlak masalar arasında dikkatle gezinirken tüylerim diken diken oldu. Gözlerimden kaynaklanıyor olabilir ama çatıda gezinirken hiç "yeşil" alan görmediğimden emindim.

Soğuk bir

İnsanların çatıdan düşmesini engelleyen cam düzleme yaklaşırken esinti kanopileri yakaladı.

Demir hançeri cama vurarak seslendim: "Buradayım, bekliyorum. Lütfen acele edin. Yorgunum ve huysuzum."

Sessizlik ve ardından tiz bir çığlık kulaklarıma ulaştı. Cam duvardan geri adım atarak derin bir nefes aldım. Güneş ve ay ışığından gelen ışık ancak görmeme yetiyordu ama idare edilebilirdi. Daha önce çok daha az eğitimle daha kötü koşullarla başa çıkmıştım.

Bir saniye sonra, karanlık bir şekil binanın yanından cam duvarın üzerinden yukarı doğru fırladı. İki pençeli ayağıyla benden bir metre kadar uzağa kondu ve bir an için keşke şeytanı göremeseydim diye düşündüm.

Bu şey bir iblis ağacından düşmüş ve aşağı inerken her çirkin dala çarpmış olmalıydı. Neredeyse yarı saydam kanatlarını kaldırıp çığlık atarken yürüyen dev bir yarasaya benziyordu.

Demir hançeri göğsünün derinliklerine sapladım. İblis alevler içinde kalırken, "Aptal," diye mırıldandım.

İmplerler şiddet yanlısı olarak bilinirlerdi ve pençeleri insanlar ve Gardiyanlar için oldukça zehirliydi, ancak az önce kanıtlandığı gibi zekâlarıyla da tanınmazlardı.

Esneyerek döndüm ve kapıya doğru ilerlemeye başladım, yumuşak, Zayne kokulu yastığın hayalleri düşüncelerimi meşgul ediyordu. İki adım atmıştım ki gökyüzünden bir gölge düştü, sert bir gümbürtüyle çatıya indi, sonra bir tane daha ve bir tane daha-

Önümde yedi iblis duruyordu, vücutları kamburlaşmıştı. Belki sekiz.

Durmak için kaydım, içlerinden biri tıslayınca gözlerim büyüdü. İmplerler asla yalnız seyahat etmezdi. Bunu unutmuştum. "Aptal olan benim," diye fısıldadım, *zarafetim* içimde zonklarken geri çekildim.

İçlerinden biri öne doğru hamle yaptı ve ben de çatının zeminine çarptım. Uzanmış kolu başımın üzerinden geçti ve ben de fırlayarak hançeri sırtına sapladım. Dönerek hançeri bir diğerinin göğsüne sapladığımda ısı bana geri döndü.

Bir kanat havayı yararak yan tarafıma çarptığında alevler patladı ve beni yana doğru savurdu. Birdenbire ortaya çıkan bir şezlonga takıldım ve pelüş çimlerin üzerine düştüm.

Oh, hey, yeşil alanı buldum.

Ayağa fırladım, gölgeli çatıyı taradım ve etrafımda döndüm, kalbim güm güm atıyordu. Beş ya da altı tane kalmış olmalıydı. Emin değildim. Saymak zordu.

Keçeleşmiş kürk ve kırmızı bir bulanıklık önümde belirdi. Şeytan çok yakınımıydı. Geri sıçradım ve az önce bana saldırmış olan şezlongu kaptım. Onu kaldırdım ve şeytana doğru fırlattım.

Metal sandalye yüzüne çarptığında şeytan gıcırdadı. Durdum, daha önce hiçbir şeytandan böyle bir ses duymamıştım. "Bir köpek oyuncacı gibi ses çıkarıyorsun. Çok şirin."

Sandalyeyi kenara itip, beni şarj etti.

Yan tarafa doğru dans ettim ve hançerle iblisi boğazından yakaladım. Sandalyenin kalıntıları üzerinde topallayarak ilerlerken kükürt kokusu beni boğdu. "Yine de hoş kokmuyorsun." Öğürdüm. "Ya da hiç sevimli görünmüyorsun-"

Pençeler gömleğimin arkasını kavradı ve bir kalp atışı sonra havadaydım, çatının üzerindeydim ve hızla tırmanıyordum. Çok büyük olan gömleğim Şeytan çatının üzerinden uçtu. Gömleğimi çıkarmaya başladım. Panik patladı. Hangi iç çamaşırını almıştım? Aman Tanrım, kışında Hump Day yazan iç çamaşırıydı. Bu lanet olası tişörtten düşüp ölecektim ve üzerinde Çarşamba yazan iç çamaşırlarımla kaldırıma saçılmış halde bulunacaktım ama günlerden *Pazar*'dı.

İnsanlar günlerdir bunları giydiğimi düşüneceklerdi. Adli tabip dehşete düşecekti.

Bunun olmasına izin veremezdim.

Hâlâ çatının üzerindeyken hançerleri yüksek ve geniş bir yay çizerek savurdum ve şeytanın kollarına sapladım.

Sıcak, ıslak kan başımın tepesine sıçrarken şeytan çılgılık attı ve sonra hızla düşüyordum. Kötü bir deja vu hissi beni çarptı ama bu sefer beni kurtaracak bir Koruyucu yoktu. Bu düşüş beni öldürmeyecekti ama çok acıtacaktı, sanki bir sürü kırık kemik acıtacaktı ve ben daha yeni iyileşmişim.

En azından bu düşüşün beni öldüreceğini düşünmemiştim. Kendimi acıya hazırlarken kalbim tekledi-

Bir kol beni belimden yakaladı ve serbest düşüşümü öyle bir durdurdu ki ciğerlerimdeki hava aniden boşaldı. Bir yo-yo gibiydim, o kadar hızlı sarsıldım ki tüm vücudum spazm geçirdi. Ellerim açıldı ve hançerler serbest kaldı, sırtım havadan daha soğuk olan sert bir göğüsle birleşirken çatıya düştü.

Kış nanesi etrafımı sardı.

Kalbim hızla ve ağır bir şekilde çarparken başımı çevirdim ve havayı kesen altınla çizgili dolgun beyaz tüylerin görüntüsünü yakaladım.

Zayne beni yakalamıştı.

Nereden geldiği ya da neden burada olduğu önemli değildi. Beni yakaladı, tıpkı daha önce yaptığı gibi ve bu onun hala orada olduğunun bir başka kanıtıydı.

"Beni kurtardın," diye nefes nefese kaldım. "Yine." "Kurtardım mı?"

"Belli ki," diye zorladım, omzumun üzerinden bakarken soğuk rüzgârın etkisiyle zorlukla nefes alabiliyordum.

Zarafetin aydınlattığı canlı mavi gözler benimkilerle buluştu. "Huh." Kaşlarımı çatmaya başladım. "'Huh' ne demek?"

Sola saptı, bir şeytanın yolundan çıktı. "Bunun anlamı bu." Zayne bıraktı.

Beni düşürdü.

Zayne beni bıraktı.

Düşerken çılgılık bile atamayacak kadar sersemlemiştim. Bir şeytanın karanlık şekli bana doğru fırladığında bir çılgılık duydum ve lanet olası bir şeytan hayatımı kurtarsa ne boktan bir şey olurdu.

Zayne şeytanı havada yakaladı-

Suyun şoku ciğerlerimi ele geçirdi ve beni yutarak aşağıya çekti. Klor gözlerimi ve burnumu yaktı.

Aptal havuzu buldum.

Bir çuval kaya gibi havuzun dibine çöktüğümde, içimi kızgın bir öfke kapladı ve *zarafetimi* ateşledi. Ayaklarımı havuzun dibine dikip tekme atarken görüş alanımın köşeleri beyaza döndü. Saf, sınırsız bir öfkeyle yukarı doğru yüzdüm. Yüzeye çıktım, "Pislik!" diye bağırırken ağız dolusu havayı içime çektim.

Cevap olarak gelen kıkırdama beni daha da sinirlendirdi. Öfke kaynaklı bir baygınlık geçirmiş olabilirim, çünkü havuzun güvertesine nasıl çıktığımı bile bilmiyordum. İleriye doğru *sıçrarken* üzerimden su aktı, tişörtüm hiç bahsedilmeyecek yerlerime yapıştı. Isı kolumdan aşağıya doğru dalgalandı ve ardından beyaz bir ateş yükseldi. *Grace* elimden patladı, alevler tükürürken

Parmaklarım, avucumda şekillenen sıcak kabzanın etrafında kıvrıldı. Kılıç ağırdı ama doğası gereği tanıdıktı.

Gökyüzünden bir şeytan düştü ve önüme kondu. Ağızını açtı.

"Kapa çeneni," diye hırladım Michael'ın Kılıcını iblisin içinden geçirirken, dikkatim sadece önümdeki altın-beyaz kanatlara odaklanmıştı.

Birileri güzel tüylerini kaybetmek üzereydi.

Zayne bana doğru dönerken bir şeytan alevler içinde patladı. Ağız bir şey söyleyecekmiş gibi açıldı. Çenesini kapattı, bakışlarıyla birlikte çenesi de alçaldı.

"Bu hiç hoş değildi," diye ısırdım.

"İblis kanı kokuyorsun," diye cevap verdi o düz sesiyle. Başını eğdi. "Çok ıslaksın, küçük nefilim."

Bakışlarının, sırlıslıkla gömleğimden açıkça görülebilen iki çok özel bölgeye takıldığını fark ettiğimde, hiçbir şey yapamayacağımı anladım.

sorun şu anda onu kalbinden bıçaklıyor.

Hiç de değil.

"Ben de çok kızgınım." Kılıcı ileri doğru savururken ellerimi kabzasında birleştirdim. *Grace* tükürdü ve çatırdayarak havayı doldurdu.

"Anlayabiliyorum." Zayne ileri atıldı ve kılıç ona ulaşamadan bileklerimi yakaladı. "Ve ben de biraz tahrik oldum."

Geriye yaslanıp ağırlığımı tek ayağıma verirken öfke dolu bir çığlık attım. Tekme attım ve onu karnından yakaladım.

Zayne homurdandı ama gitmesine izin vermedi. "Ah." Kolunu bükerek beni etrafında döndürdü. Beni kendine doğru çekti ve teninin soğukluğu ince, ıslak gömleğinden sızdı. "Daha birkaç saat önce kendimizi aynı çıkmazın içinde bulmamış mıydık?"

Tutuşuna karşı koyarken beyaz ateş çatırdadı ve zonkladı. "Beni bir daha gördüğünde öldüreceğini söylediğinde mi?" Ben de karşılık verdim. "Onun yerine beni kurtardın."

"Ama hâlâ seninle görüşüyorum." Çenesi eğildi ve yanağını sıyırdı. "Öyle değil miyim?"

"Evet ve gece daha yeni başlıyor." Başımı geriye attım ama o darbeyi savuşturdu. "Neden buradasın ki?"

"Evini izliyordum."

Sertleştim. Artık nerede yaşadığımızı hatırladığını biliyordum. "Bu çok ürkütücü."

"Öyle mi?"

"Evet ve bu aynı zamanda yanlış. Burası *bizim* yerimiz."

Bileklerimi sıkıca kavradı. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Elbette bilmiyorsun. Kendine beni öldüreceğini ya da beni kurtarmadığını çünkü buna ihtiyacın olduğunu söylemeye devam et. Seni iyi hissettiren her neyse."

Diğer kolu belimi çevreledi. "Beni iyi hissettiriyorsun."

Onun sözlerine karşılık olarak oldukça utanç verici bir sıcaklık parlaması oldu.

Sesinin sonunda nasıl değiştiğini, sertleştiğini, derinleştiğini. O anda kendime mi yoksa ona mı daha çok kızdığımı bilmiyordum.

"Kendini yıpratacaksın." Dudakları çenemin kıvrımında gezindi ve tenimde dans eden oldukça uygunsuz bir ürperti gönderdi. "Sonra ne olacak, küçük nefilim? *Zarafet* yok. Hançer yok. Sadece sen ve ben olacağız."

"Her zaman sadece sen ve ben vardık, *Zayne*."

Sözlerimden mi yoksa adını kullanmamdan mı ürktü bilinmez, sol bileğimi kurtarmama yetecek kadar gevşedi. Ondan uzaklaştım ve bir an için Michael'ın Kılıcı aramızda yoğun bir şekilde zonkladı.

O zaman gülümsedi ve kalbim yerinden çıkacak gibi oldu, çünkü bu Gülümsemesi. Sıcak. Büyüleyici. Nazik. Tanıdık.

"O zaman belki seni hayatta tutarım," dedi. "Seni bir kafeste tutarım, benim güzel küçük nefilim. Benim evcil hayvanım olabilirsin."

Evcil hayvanı mı? Gözlerimi kırptım. Düşündüğüm şeyi ima etmemişti. "Belki de senin-"

Öne doğru çekti, ben de kendimi bırakmaya çalıştım ama ayaklarım ıslak güvertede kaydı. Karıncalanmalar omuzlarımda patladı.

Beni yana doğru döndürdü. Bakışlarım çatıda bize doğru hızla ilerleyen gölgelere yöneldiğinde kanatları geri çekildi.

Kırmızı ve siyah dumanlardan oluşan iki kasırga üzerimize gelirken sandalyeler ve masalar havaya kalktı, yanlara doğru uçtu.

Gözlerimi kısıtım. "Bu da ne böyle?"

Duman genişledi ve sonra dağıldı, iblislerin pürüzsüz, mumsu derileri ve oval şekilli, gözbebekleri olmayan gözleri ve geniş, acımasız ağızlarının üzerindeki burun delikleri ortaya çıktı.

Bunlar Ghoul değildi. Genellikle Cehennem için değerli olan şeyleri almak üzere gönderilen Arayıcı iblislerdi.

Gabriel nasıl oldu da onları kendi tarafına çekti? Beni değil, Zayne'i gördüklerinde durdular. Zayne'i.

"Düşmüş," diye fısıldadı içlerinden biri gırtlaktan gelen bir sesle.

Zayne kanatlarını kaldırdı. Görmedim ama üzerimizde yükselirken saçlarımı karıştırdıklarını hissettim.

Diğer Arayıcı iblis küfretti. "Ben bunun için kaydolmadım." Topuklarının üzerinde döndü ve koşmaya başladı, kırmızı ve siyah dumanlar etrafında toplanıyordu.

Peki o zaman.

Zayne güverteden bir roket gibi havalandı. Arayıcı iblis çok uzağa gidemedi.

Diğer iblise baktım. İlerlemeye başladı, belli ki benden o kadar etkilenmemişti.

"Benimle geliyorsun, nefilim." Şimdi biraz kırılmıştım.

"Bunu zorlaştırma," diye emretti iblis. "Sonunda sadece kendine zarar vereceksin."

"Gerçekten mi?" Michael'ın Kılıcı yoğun bir şekilde titreşiyordu. "Tanrım," diye mırıldandım, kenara çekilerek. "Bu gece *en kötüsü*."

Kılıcı savurdum. Arayıcı iblis hızlıydı ama ben daha hızlıydım. Geri sıçradı ama ben dönerek kılıcı yukarı doğru savurdum ve onu orta yerinden yakaladım. Ateşli kılıç, sanki kemikleri ve kasları kağıt mendilden başka bir şey değilmiş gibi onu kesti.

"Kahretsin," diye mırıldandı Arayıcı iblis, alevler vücudunun... parçalarının üzerinde dalgalanmadan hemen önce.

"Uyarıcı son sözler," dedim arkamı dönerek.

Diğer Arayıcı iblis de aynı sonla karşılaştı. Sayılır. Düşünmek bile istemediğim bir sürü... yırtılma ve kopma sesleri vardı.

Zarafet göğsümün ortasında zonklarken kollarım titredi. Henüz tükenmemiş olmalıydım ama yaklaşıyordum. Normalde daha uzun süre dayanabilirdim ama yine de fazla dinlendiğim söylenemezdi. Yeterince vardı Yapılması gerekeni yapmak için içimdeki meyve suyu. Burnumun altında ıslak bir sıcaklık toplanırken kalbim yeniden çarpmaya başladı. Zayne *zarafetimi* zaten hissetmişti, bu yüzden onu çekmem ne yaptığım konusunda onu uyarmayacaktı.

Şimdi her zamankinden daha iyi bir zamandı. Çatıdan Zayne'in durduğu yere doğru ilerlerken kendime böyle söyledim. Crone'a ihtiyacım bile olmayacaktı.

Zayne buradaydı ve ona çok sert bir yumruk atmak istememe rağmen oradaydı. Öyle olmalıydı. Yoksa neden beni izlesin ki? Yoksa neden bana destek olmak için bir değil iki kez gelsin? İçerideydi ve öyle ya da böyle onu kurtaracaktım.

O muhteşem kanatlar sessizce geriye doğru savrulurken göğsümde bir baskı oluştu. Omzunun üzerinden bana baktı. Alt dudağını dişlerinin arasında sürüklerken dudaklarının bir tarafı yukarı kıvrıldı.

Aptal, *aptal* kalbim tekledi ve adımlarım sadece bir kalp atışı için durakladı.

Ve hepsi bu kadardı.

O kadar hızlıydı ki, çok hızlıydı ve en iyi durumda olsam bile bir fark yaratmazdı. Ben daha kılıcı kaldıramadan kolumu yakaladı.

Başını eğip Michael'ın Kılıcı'na birkaç santim yaklaştığında derisinin altındaki parıltı arttı. "Kanaman var."

Cevap verme şansım olmadı.

Diğer kolu bana dolandı ve beni kendine doğru çekti. Kaslarının gerildiğini ve demetlendiğini hissettim. Bir an için havaya kaldırıp beni götüreceğini sandım. Tıpkı söylediği gibi beni bir kafese koyacaktı.

Ama havada uçmadı. Yana doğru sıçradı ve bir anlık bir farkındalık oldu. *Zarafet* üzerindeki hakimiyetimi kaybettim. Michael'ın Kılıcı suya çakılmadan hemen önce çöktü.

Bacaklarımız ve çalkalanan baloncuklarla birlikte aşağı indik. Battıkça batarken bakışları akan suyun içinden benimkilerle buluştu. Konuşurken dudakları kıpırdadı ve Tanrım, melekler yarı balık falan mıydı? O tüylerin içinde solungaçlar var mıydı?

Sorulacak daha iyi bir soru vardı. Beni boğacak mıydı? Beni kendisine ne kadar sıkı tuttuğuna bakılırsa bu çok kolaydı. Tutuşunu kırmak mümkün değildi.

Bu soru yerini paniğe bırakmadan önce havuzun dibini itti. Birkaç dakika sonra yüzeye çıktık ve o da bıraktı. Geri batmadım, kendimi suyun belime ulaştığı daha sık bir uçta buldum.

Nefes nefese burnumun altını silerken geri geri gittim. Aşağıya baktım ve yaklaşan şafağın en zayıf izlerinde, parmaklarımda kanın daha koyu parıltısının olmadığını görebiliyordum.

Kalbim yine tekledi. O... o benim kanımın ne yapacağını biliyor muydu ya da hatırlıyor muydu? Bu yüzden mi ikimizi de havuza atmıştı?

Yukarı baktım, onu izliyordum... beni izliyordum. Ben havuzun duvarına doğru geri geri giderken ikimiz de konuşmadık. Yakındaydı, yüz hatları olduğundan daha netti.

benim için öyle olmalıydı. Dudaklarının gerginliğinde, yeni yeni anlamaya başladığım ama yine de fark ettiğim bir gerginlik vardı. Kalbim şimdi tamamen farklı bir nedenden dolayı çarpıyordu. Yaklaştı, kanatları arkasındaki suyu yarararak ilerliyordu. Kaskatı kesildim ama hareket etmedim.

Önümde durdu ve bakışlarını karşılayabilmek için başımı geriye eğmek zorunda kaldım. "Neden beni daha önce öptün?"

Sorusu beni hazırlıksız yakaladı ve cevap vermem bir anımı aldı. "Çünkü ben... ben sana ulaşmak istedim."

Görememem gereken kalın kirpikleri bakışlarını siper ederek indi. "Öyle mi?" diye sordu, sesi daha yumuşaktı. Daha önce hiç duymadığım kadar Zayne'e benziyordu.

İçimden ürpertici bir farkındalık dalgası geçti. "Buradasın," dedim kalın bir sesle, ellerimi sudan kaldırarak. Ellerimi göğsüne koyana kadar ne yaptığımı bile bilmiyordum.

Temas sırasında derin bir nefes almış gibi görünüyordu. Avuçlarımı onun çok soğuk tenine dayadım. Onu itmedim. Sadece... sadece ona dokundum.

"Sana ulaşım ulaşmadığımı sen söyle," diye fısıldadım gömleğin kenarları yüzeye çıkma tehdidiyle benden uzaklaşırken.

Bakışları benimkine kaydı ve o parıltı... tenindeki ve gözlerindeki ışıltı daha da parladı. Ona bakmak neredeyse acı vericiydi ama gözlerimi kaçırmadım.

"Neden burada olduğumu bilmiyorum," dedi.

Buna inanmayı reddettim. "Evet, inanıyorsun. Belli bir seviyede inanıyorsun."

Yüz hatları gerildi ve sonra başını benimkine doğru indirirken bulanıklaştı. "O zaman bana nedenini söyle."

Ona daha önce söylediğim halde, dinleyeceği ya da anlayacağı bir şekilde nasıl söyleyebilirdim? Çünkü ben onu seviyordum, o da beni seviyordu, ama

Kelimeler... kelimelerin bir anlamı yok gibiydi.

Ve sonra yaptığım şeyi bu yüzden mi yaptığımı bilmiyordum. Daha önce yaptığım gibi ona ulaşmak için miydi, yoksa içime çöreklenmiş olan acıdan mı kaynaklanıyordu ya da sadece önce davran sonra düşün mantığıyla hareket eden pervasız dürtüselliğim miydi?

Ağzımı onunkine götürdüğümde nedeninin bir önemi yoktu. Önemli olan tek şey, beni öldürmekle ya da kafese koymakla tehdit etmesine ve daha önce onu gerçekten kalbinden bıçaklamak istememe rağmen bunun doğru hissettirmesiydi. Gerçekten. Normal bir dünyada bunların hiçbirisi doğru olmazdı. Yapmak üzere olduğum şey kesinlikle olmazdı. Bir sürü inciye sarılırdım ama bu... bunların hiçbirisi normal değildi. Biz normal değildik ve burada normlar, kurallar ve beklentiler siyah ve beyaz değildi. Griydiler ve biz bunun içinde boğuluyorduk ama beni daha önce öptüğünde, içimde hâlâ bir parçanın olduğunu biliyordum.

Oradaki Zayne beni tanıdı - bizi ve birbirimiz için ifade ettiğimiz her şeyi tanıdı. Zayne'in o parçasına ulaşmak her şeye değerdi.

Dudaklarım onunkilere değdiği anda ürperdim, o da ürperdi. Öpücük... parktaki gibi değildi. Onu dürtüklemek ya da bir tepki vermesini beklemek yoktu. Oradaydı ve tepkisi anında oldu.

"Ben... Sana ihtiyacım var," dedi, sesi kalındı. "Bana her zaman sahipsin, Zayne."

Ağzını benimkine bastırdı ve öpücük su ve kış nanesi tadındaydı, tanıdık ama bilinmeyen.

Ve o öpücük, dudaklarının dokunuşu, dili... hepsi hızla daha fazla bir şeye, daha derin ve daha sert bir şeye dönüştü. Ve her şey hızla kontrolden çıktı.

Kolunu bana doladı ve benimki boynuna dolandı. Duvarı ittim, ona doğru bastırdım ve sonra beni tekrar duvara yapıştırdı, vücudunun ağırlığı ve hissi tüm düşüncelerimi daha oluşmadan dağıttı. Parmaklarım saçlarının ıslak tellerine gömüldü ve eli suyun altındaydı, uyluğumun ve kalçamın üzerinden süzülüyordu, yüzen

gömleğin kenarlarına ve daha yukarıya, tam olarak daha önce dikkatini çeken şeye. Dudaklarımdan boğuk bir ses çıkarken sırtım kamburlaştı.

Çıldırııcı ve baş döndürücü öpücükte yakalandı ve ardından gelen tüm yumuşak sesler arasında kayboldu. Isı beni içten içe yaktı, tenini ısıttı ve kanımı ateşe verdi. Bacaklarımı kaldırıp beline doladım, nefesim kesilene kadar öpüşüp koklaşırken ona doğru sallandım ve orada da durmadım. Bizi harekete geçiren ilkel bir tür ihtiyaçtı, Fiziksel olanın ötesine geçen bir şeydi ve tehlikeli bir şekilde dans etmek gibiydi.

Dilinin benimkiyle birlikte hareket etmesi, ellerinin vücudumun kabarıklıklarını ve çukurlarını keşfedip oyalanması, çıplak tenimin üzerinde gezinmesi ve sonra daha aşağılara inmesi, giysilerin dayanıksız bariyerlerinin altından kayması. Elleri orada açılıp kapanıyor, beni hareket etmeye zorluyordu ama benim zorlanmaya ihtiyacım yoktu. Ve şimdi o uçurumun kenarındaymışım gibiydi; tenini, omuzlarını, kollarını kavrayışım, onu yaklaştırmaya çalışmam ve zonklayan ağrı neredeyse acı verecek kadar şiddetli bir hale gelene kadar ona doğru bastırarak hareket etmem ve bükülmem. Pantolonunun kaygan, sırlıslık bel bandını çekişimde ve o giysiyi parçaladıkça kalçalarımın sarsılışındaydı.

Sonra o uçurumdan aşağı yuvarlanıyor, takla atıyor ve dönüyorduk.

Ve bundan geri dönüş yoktu - ondan - ve sonuç ne olursa olsun, bunu yapmak istemezdim. Bundan pişman olmayacaktım, çünkü bu oydu. Beni tutan ve bana dokunan Zayne'di ve içimdeki gerilimi yaratan da oydu. Beni havuzun duvarından kaldırdığında, kalçaları benimkilerle buluşana kadar onun muazzam baskısı içeri ve içeri ittiğinde, bu sarmal zaten sıkılaşıyor ve bükülüyordu. Orada bir Bir rahatsızlık hissi, bir dolgunluk şoku kaskatı kesilmeme ve ağzının içine doğru solumama neden oldu ama kendini tutan Zayne'di ve ağzından düzensiz bir ses çıktı. Ve sonra hareket etti. Hareket ettik ve birbirimizi içimize alırken hiçbir şey yavaş değildi.

Ve ağzı benimkini hiç terk etmedi. Onu öpmeyi hiç bırakmadım, vücutlarımız bir araya geldiğinde bile, şimdi birlikte sallandıklarında ve sarmal çözüldüğünde, dalgalanan, yoğun bir zevk selini serbest bıraktığında, cıgıllıklarım dudaklarına düştü, etrafımda, içimde titrerken.

Çılgınlık dindiğinde, ikimizin de bedenini sarsan sarsıntıların sonuncusundan çok sonra, dudaklarımız nihayet ayrıldı. Ben konuşmadım. O da yapmadı ama yine de beni kendine çekti, kollarını sırtımda kavuşturdu, ben de omuzlarını kavradım. Yer değiştirdi, alnını

omzuma bırakmadan önce benimki. Dudakları oradaki teni okşadı ve yumuşak bir ısırık geldi.

Nabız yavaşlayınca gözlerimi açtım. İlk fark ettiğim şey kanadıydı. Yüzüme o kadar yakındı ki, her bir tüy panelinin aslında birkaç küçük tüy paneli olduğunu görebiliyordum. *Zarafetle* parlayan ince damar ağını görebiliyordum.

Bir elimi kaldırdım. Parmaklarımın uçları tüylü yumuşaklığa değdi-

Başını kaldırdı ve eli daha da hızlandı. Bileğimi yakaladı ve parmaklarımı geri çekti. "Yapma," diye uyardı, diğer kolu etrafımda gerilmişti. "Onlar..."

Kalbim yine güm güm atıyordu. "Onlar ne?"

Gözleri benimkileri aradı ama uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. Küçük bir sonsuzluk gibi hissettiren bir süre boyunca beni öylece tuttu. "Artık biliyorum," dedi. "Neden sana geldiğimi. Bu yüzden."

Bir umut kıvılcımı çaktı ama sonra gözlerim kısıldı. "Az önce yaptığımız şey bu değil."

"Değil mi?" Kolu tekrar sıkılaştı, beni sıkıca kendine çekti ve benden bir nefes aldı. "Sorun *bu*." Yüz hatlarına bir kibir ifadesi yerleşti ama alnı benimkine döndüğünde hızla kayboldu. "*Dahası* da var."

O zaman umut sadece kıvılcımla kalmadı. Bir şenlik ateşi gibi kükredi.

"*Dahası* var."

"Biliyorum." Elim ve belimi bıraktı, kalçalarımı kavradı. En azından Zayne'in bu versiyonu için şaşırtıcı derecede nazik bir şekilde beni kendisinden uzaklaştırdı. Elleri birkaç dakika orada kaldı ve sonra uzaklaştı. Benden uzaklaştı, tenindeki parıltı soluklaşana kadar hafifledi. "İşte bu yüzden benden uzak durmalısın, çünkü sana zarar veririm. İstemesem ya da bunu kastetmesem bile, bir parçamı kaplayan şey seni incitecek. Benden uzak dur."

Sonra ince bir su serpintisi içinde kayboldu.

Zayne'in durduğu yere bakarken havuzun duvarına yaslandım.

Benim bir parçamı alan şey sana zarar verecek.

Bu sözler önemliydi. Orada bir tanıma vardı. İşleyen bir düzeyde Zayne'in orada olduğuna dair daha fazla kanıt vardı. Daha fazla kanıt ihtiyacım olduğundan değil.

Sözleri içimde bir ürperti bıraktı ama kalbim... Yumruğumu göğsüme bastırdım. Eskisi kadar kötü acımıyordu.

Havuzda ne kadar kaldığımı bilmiyorum ama ben hareket edene kadar şafağın inci grisi gökyüzünde iz bırakmaya başlamıştı. Havuzdan çıkarken ne iç çamaşırlarımdan ne de eleştirel karar verme becerilerimden eser vardı.

Az önce olanlardan pişman mıydım? Hayır. Olmalı mıydım? Bazıları pişman olmam gerektiğini düşünebilirdi ve ben bile çatıda ilerleyip kutu büyüklüğündeki aptal "yeşil alanın" yanında hançerlerimi bulurken bunun harika bir hayat seçimi olmadığını fark edebiliyordum. Michael'ın Kılıcı'nı onun dikkati... dağılmışken kullanma fırsatını kaçırmış mıydım? Muhtemelen hayır. Benim de aynı şekilde dikkatimin dağılmış olduğu gerçeğinin yanı sıra, yine de *zarafetimi* çağırdığımı hissedeceğini biliyordum.

Zihnim her şeyi gözden geçirirken dairenin kodunu girdim. Korunmadığımızı ve bebek yapmanın aramızda gerçekleşebilecek bir şey olup olmadığına dair hiçbir fikrimiz olmadığını düşünürsek, şimdi bir yana, bu tam olarak en akıllıca şey değildi. Üçboynuzluların üremesinin mümkün olup olmadığını bile bilmiyordum. Bildiklerim arasında kuşlar ve arılar yoktu.

Ama oldu.

Hiçbir şey bunu değiştiremeyecekti.

Hem Düşmüş Zayne'nin hem de Gabriel'in yordakçıları'nın beni nerede bulacaklarını bildikleri gerçeğinin yanı sıra bunu da endişelenmem gereken şeylerin sürekli büyüyen listesine eklemem gerekecekti.

Aslında Jada burada olmadığı için minnettardım, çünkü beş saniye içinde ona her şeyi anlatırdım ve o da... söyleyecek çok şeyi olurdu.

Gerçi şu anda bunu yapacak beyin boşluğum yoktu. Az önce olanlar hakkında gerçekten düşünemiyordum bile. Zayne'in kuru bir gömleğini giydim ve yatağa geri döndüm, hançerler yastığın üzerindeyken uykuya daldım

Başımın yanında.

* * *

Pazar gününün büyük bir kısmını uyuyarak geçirdim, sadece mesajlara cevap vermek ve tuvalete gitmek için uyandım. O zamana kadar vücuduma iyileşmesi için gereken zamanı vermediğimi fark etmemiştim. Vücudumun muhtemelen daha fazla zamana ihtiyacı vardı ama cevapladığım mesajlardan biri Dez'den gelmişti.

Dünyanın en kötü lisesinde bir şeyler olmuştu. Beni aldığımda daha fazla şey anlatmayı planlamıştı ama

Orada her ne olduysa, sonrasında içimin ısınacağından şüpheliydim.

Neyse ki ben bayginken başka iblis ya da düşmüş melek ziyareti olmadı ama bu erteleme nin ne kadar süreceğini bilmiyordum. Daire tehlikeye girmiş olabilirdi ve Zayne'in aklını başına getirsem bile burada kalamayabilirdik.

Ama bu daha sonrası için bir sorundu. Tıpkı sabahın erken saatlerinde Zayne'e ne yaptığım ve Peanut'ın gerçekten bir anlığına Araf'a çekilip çekilmediği gibi.

Üzerime bir kot pantolon ve hançerlerimi saklayacak kadar uzun bol bir gömlek giydikten sonra Peanut'ı gördüm. Penceredeki çizikleri sormuştu ve içeri girmeye çalışan bir iblis olduğunu söylediğimde çılgılık atıp ortadan kayboldu.

O zamandan beri onu ne gördüm ne de duydum.

Bir kutu mikrodalga pastırmanın tamamını yedikten sonra -RIP, atardamarlarım- Dez'le buluşmak için aşağı indim.

Kapalı gökyüzünde gözlerimi kısarak kaldırımda duran siyah SUV'ye dikkatle yaklaştım. Umarım gelen Dez'di ve kaçırılmak üzere değildim.

Yolcu camı açıldı ve Dez'in bulanık yüzü görüldü. "Hey," diye seslendi. "Atla."

Kapıyı açarak kendimi yolcu koltuğuna attım. Ona baktım ve hemen aklıma Zayne ve o havuz geldi. Yanaklarımın yandığını hissederek, trafiğe girmeye odaklandığı için minnettar oldum. Şu anda bunların hiçbirini düşünmemeye gerçekten ihtiyacım vardı.

"Ee, okulda ne var ne yok?" Arkama yaslanıp cebimden bir saç bağı çıkarırken sordum. Kravatı ağzımda tuttum ve sonra saçlarımı topladım.

Saçlarım klor gibi kokuyordu.

Ugh.

"İyi olmayan bir şey dışında mı? Tam olarak emin değilim," diye yanıtladı. "Polis şefi bir saat kadar önce uzmanlık alanımıza daha uygun olduğunu düşündüğü bir konuda bizimle temasa geçti."

Gardiyanlar ve kolluk kuvvetleri arasındaki ilişki tuhaftı çünkü dünyanın yüzde doksan dokuzu gerçeklerden habersizdi aptal kurallar yüzünden. Bildiğim kadarıyla, sadece en yüksek kademedekiler

Wardens'ın gerçekte ne avladığını biliyordu. Çoğu bunu bir şekilde iblislere maruz kalarak öğrenmişti. Kurallara istisnalar getirilmişti ve bazıları gerçekler konusunda kendilerine güvenilebileceğini kanıtladıktan sonra bilgi sahibi olmuştu. Birinin bu kadar güvenilir olduğunu nasıl kanıtlayabileceği beni aşıyordu, ancak Thierry bir keresinde bana FBI'dan Savunma Bakanlığı'na ve aradaki her istihbarat teşkilatına kadar her eyaletteki ve her federal kolluk kuvvetindeki yetkililerin iblislerin kesinlikle aramızda olduğunu farkındaydı. Matthew ajanslardan birinin içinde iblis faaliyetleriyle ilgilenen çok gizli bir departman olduğunu ima etmişti. Bunun doğru olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama eğer doğruysa, Gabriel meselesinin tamamını dinliyorlar mıydı?

Öyle olsalardı onları suçlayamazdım.

"Görünüşe göre Cumartesi günü okulda çalışan inşaat işçilerinin ailelerinden çok sayıda kayıp ihbarı almışlar," diye devam etti Dez. "İşçilerden hiçbiri eve dönmemiş ya da telefonlara cevap vermemiş. telefonlar."

Saçımı toplayıp dağınıklığı hızla örerken saç bağının arkasından "Ah, dostum," diye mırıldandım. O okul kayıp ruhlarla doluydu. Çoğu hayatına devam edememiş hayaletlerdi ve intikamcı, öfkeli hayaletlere dönüşmüşlerdi. O okuldaki herkes için bir tehdit oluşturunlardı ama orada sadece onlar yoktu. Okulun her yeri

Gölge İnsanlar-ölen bir iblisin geride bıraktığı öz-ve pazartesilerin en pazartesisinde kötü bir gün geçiren bir hayaletten çok daha tehlikeli ve korkunçlardı. Tüm hayaletler, wraithler ve Gölge İnsanlar orada kapana kısılmış, portalın açılmasını bekliyorlardı.

Cennet'e girip, kötü bir suçiçeği salgını gibi onu enfekte etti. Bir insanın o binada nasıl çalışabildiği beni aşıyordu ama restorasyon tüm hızıyla devam ediyordu. Hayaletlere inanmayan insanlar bile okulda bir gariplik olduğunu hissetmişlerdi.

"Evet." Dez cipi yaya geçidinde yavaşlatırken başını salladı. "Bir birim kontrol etmek için dışarı çıktı ve içeri girdikten sonra onlarla teması kaybettiler. bina."

Örgünün ucunu bağlarken Dez'e baktım. "Bu hiç iyi değil." "İyi değil."

"Ve tahmin edeyim, paylaşılacak daha iyi olmayan haberler var."

"Evet. Başka bir birim onları kontrol etmeye gitti. Binaya girdiler ve sadece bir tanesi dışarı çıktı."

Kaşlarım kalktı. "Okul ortağı yedi mi?"

"Polise göre, ortağı dev bir siyah kütle tarafından tavana doğru çekilmiş."

Dudaklarım aralandı. "Demek okul ortaklarını yemiş. Tanrım." Başımı salladım. "O okulun kapatılması gerekiyor."

"Katılıyorum, ben de kaptana bunu söyledim. Muhtemelen bir tür suç mahalli olacağından, insanların kısa bir süre için içeri girmesini engelleyecektir. İnşaatın daha uzun süre durdurulması için ne yapabileceğini araştırıyor.

terim." Sağa döndü ve tekrar durmadan önce bir adım kadar ilerledik.

Pencereden dışarı bakarken kaşlarımı çattım. Pazar akşamı neden bu kadar çok trafik vardı?

Dez'in daha iyi bir sorusu vardı. "Oraya son gidişinizde dev bir siyah kütle gördünüz mü?"

Homurdandım. "Hayır, ama bir sürü hayalet ve Gölge İnsan gördüm. Gölge İnsanlar konusunda uzman değilim ama bu onların yaptığı bir şey olabilir. Birisi tavanı delip geçebilir."

"Bu eğlenceli olacak," diye yorum yaptı. "Sen onları görebildiğin ve biz göremediğimiz için seni de getirmenin iyi bir fikir olduğunu düşündüm."

Başımı salladım. Mantıklı gelmişti. "Ve orada bir şeyler oluyor olmalı. Ne kadar çılgınca görünse de, işçiler ne kadar zamandır büyük sorunlar yaşamadan orada çalışıyorlar. Ondan önce, yaz okulu mu? Ve benim bildiğim tek şey bir çocuğun merdivenlerden aşağı itilmesi oldu. Peki şimdi ne değişmiş olabilir?" Bunu düşündüm. "Peki ya Sam'in ruhu? Stacey'i okuldan uzak durması için uyarmak üzere geri geldi, çünkü kötü bir şeyler olacağını hissetmişti. Hissettiği şeyin portal olduğunu düşündüm."

"Belki de okulun açılışına hazırlık olarak okulu boşaltmak istediler. Başkalaşım mı?" Dez önerdi. "Ama bu pek mantıklı değil." Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Bu en az iki hafta sonra olur."

Pencereden dışarı bakarken, acaba bir şey mi tetikledi diye düşündüm. hayaletlerin ve Gölge İnsanların daha vahşi hale gelmesine neden oldu? Yoksa bu sadece doğanın kendi akışına bıraktığı bir şey miydi? Herhangi bir hayalet ya da hortlak kapana kısıldıkça daha tehlikeli hale gelirdi.

"Orada çok sessizsin." "Özür dilerim.

Sadece düşünüyordum."

"Zayne hakkında mı?"

Omuz silktim. Crone'a gitme planlarımdan ona bahsetmemiştim ama vazgeçmeye karar verdim. Bu, paylaşılmaması daha iyi olan bir şeydi. Yarın. Ya beni vazgeçirmeye çalışacağını ya da kendisini de davet edeceğini hissediyordum.

Dez bir an sessiz kaldı. "Nicolai bu konuda seni aramamı istemedi."

"Ne?" Ona doğru baktım.

"Zayne'le olanlar yüzünden dikkatinin dağılacığından endişeleniyor."

Ben mi? Dikkatin mi dağıldı? Neredeyse gülecektim. "Öncelikle, benim her zaman dikkatim dağınıktır. Sürekli bir dikkat dağınıklığı içindeyim." İki parmağımı kaldırdım. "İkincisi, itiraf edeyim. Zayne bir öncelik. Doğru ya da yanlış, umurumda değil. Ama Haberci'yle uğraşmak hâlâ benim görevim. Ben bunun için yetiştirildim." Dudağım kıvrıldı. Yetiştirilmek mi? Kulağa korkunç geliyordu. "Bunun için *eğitildim*. Eğer Harbinger'la ilgili bir şeyler oluyorsa, benim de bu işin içinde olmam gerekiyor. Zayne ve Haberci'ye neler olduğunu birbirinden ayırabilirim ve nihayet..." Kaldırdığım üç parmağıma baktım ve sonra elimi indirdim. "Sonunda diye bir şey yok. Sadece bir ve iki var."

Dez sıırttı. "Biliyorum ama bunun bir tuzak olabileceğinden endişeleniyor. Gabriel'in seni dışarı çekmeye çalışacağı bir yol."

"Olabilir," dedim ve Dez bana baktı. "Bilmiyorum eğer Gardiyanların beni getirip getirmeyeceğine inanıyor. Belki de inanıyordur ama nerede yaşadığımı bilmiyor değil. İmpler ve başka bir iblis dün gece ortaya çıktı."

"Ne? Bu konuyu şimdi mi açıyorsun?"

Dez frene basınca gözlerim fal taşı gibi açıldı. Daha küçük kırmızı bir araba hızla önüne çıkmıştı. "Önemli bir şey değil. Onların icabına baktım."

"Önemli bir şey değil mi? Gabriel nerede kaldığını biliyorsa orada güvende değilsin."

"Gabriel muhtemelen her zaman nerede kaldığımı biliyordu ve her ne sebeple olursa olsun dün gece minyonlarını peşimden gönderdi," diye belirttim.

"Bizimle kalabilirsin-"

"Ve seni tehlikeye mi attı? Karınızı ve çocuklarınızı? Bunu mu istiyorsun? öneriyorsun?" Çenesinin sertleşmesini izledim. "Çünkü beni orada bulmasını engelleyen ne? Bunu riske atmaya niyetim yok. Senin de istediğini sanmıyorum."

Cipi ağaçlarla kaplı tepeden aşağı doğru yönlendirirken sessizdi. "Orada tek başına olmamalısın."

"Ben değilim. Benim
Peanut'ım var." Dez bana
baktı.

"O bir hayalet," dedim yine omuz silkerek.

"Buna ne diyeceğimi bile bilmiyorum."

"Söyleyecek bir şey yok." Ayağımı arabanın tabanına vurdum. "İ
Endişenizi takdir ediyorum. Nicolai'nin bile. Ama ben olduğum yerde iyiyim
ve eğer durum değişirse-" büyük ihtimalle değişebilir "-hepinize haber
veririm."

"Evden neden ayrılmak istemediğini anlıyorum."

"Anlıyor musun?" Kaşlarımı kaldırdım.

"Zayne geri gelir diye gitmek istemiyorsun. Orada olmak istiyorsun."

Ağzımı açtım ama gökyüzünün koyu mavisine bakarken kapattım.

Göğsümde bir baskı oluştu. Başka kimseyi riske atmak istemiyordum ve
evden ayrılmam gereken bir zamanın gelebileceğini biliyordum ama Dez de
haklıydı. Zayne'in beni bulma ihtimaline karşı orada olmak istiyordum.
Bir şekilde benim müdahalem olmadan bu durumdan kurtuldu. Beni
aramaya gelirse diye orada olmak istedim.

Sarılmak için olmasa bile.

Eğer Dez, Zayne'in çoktan apartmanda -daha doğrusu apartmanın
çatısında- olduğunu bilseydi, muhtemelen beni domuz bağıyla bağlar ve
bir yere saklardı.

Mantıksız davrandığımı biliyordum. Kıçımı toplayıp saklanmam
gerektiğini biliyordum ama ne zaman mantıklı ve aklı başında olanı yaptım
ki? Hiç yapmadım. Tırnağımı kemirmeye başladım. Ama belki yarın gece
bu saatlerde Zayne'i etkisiz hale getirmenin bir yolunu bulmuş olurdum,
böylece onu geri getirebilirdim.

Ya da onu serbest bırak.

Dez, "Dikkatli olmalısın Trinity," diye söze başladı.

"Öyleyim." Sayılır. Lise göründüğünde omuzlarıma bir ağırlık çöktü.
İşaretle bir polis aracı dışarıda, başka bir siyah, işaretsiz arabanın yanında
duruyordu.

Perili bir lise görmekten bu kadar mutlu olacağımı hiç düşünmezdim.

Dez plakasız aracın arkasına yanaştı. Motoru durdurarak bana döndü ve
içgüdülerim bana bir tür derin konuşmaya hazırlandığını söyledi.

"Bakın! Polis bayan!" Emniyet kemerimi çözdüm ve kapıyı açtım. Cipten
düşmek üzereydim.

Polis Hanım plakasız sedanın dışında durmuş telefonuyla konuşuyordu.
Bağırmamdan mı yoksa araçtan sıra dışı bir şekilde inip çıkmamdan mı
bilinmez, uzun boylu Siyah kadın bana doğru döndü.

Ona oldukça gösterişli bir el salladım. "Hayalet Avcıları'nı aradınız mı? Eğer öyleyse, biz buradayız."

Telefonu yavaşça indirdi ve Dez'e döndü.

"Yüzbaşı Washington, ben Trinity." Dez'in sesi zaten yorgun geliyordu. "Bize danışmanlık yapıyor."

"Gerçekten mi?" Polis şefinin ses tonu şüpheyile dolup taşıyordu.

Dez, "O bu tür konularda uzmandır," diye ısrar etti.

"Ölü insanlar görüyorum."

Kaptan ağzını açtı ve "Biliyor musun, benim için sorun değil" demesi biraz zaman aldı.

Sırıttım.

"Orada neler oluyor Yüzbaşı Washington?" Dez bana açıkça okuyabildiğim bir bakış atarken sordu.

Kapa çeneni. Kapa çeneni.

"Biliyorsam ne olayım, Dez. Üç kayıp memur var ve biri de arabasında oturuyor," dedi ve telefonu koyu renk pantolonunun ön cebine yerleştirirken, kısa kollu blazer ceketini geriye iterek yanında kılıfında duran silahı ortaya çıkardı. "Tek yaptığı dua etmek."

Kaşlarım kalktı. "Gerçekten mi?"

Bana kısa bir bakış atıp başını salladı. "Pek bir şey söylemedi. Tek bildiğim, Memur Lewis öldürülmeden önce ana salonu geçemedikleri. yakaladım."

"Tavandaki siyah bir kütle tarafından mı?" Dez açıklığa kavuşturdu.

"Evet ve size şunu söyleyeyim, Memur Lee otuz yıldır polis teşkilatında. Onu korkutan çok az şey vardır." Ellerini kalçalarının üzerine koyarak okula baktı. "Onu hiç böyle görmemiştim. Gördüğünü söylediği şeyi gördüğüne inanıyorum. Bu yüzden sizi çağırdım ama diğerlerine de söylediğim gibi, bu işi ne kadar süreyle size bırakabileceğime söz veremem. Kayıp memurlarım var ve ikinci çağrı telsizden yapılmamış olsa da ilki telsizden yapılmıştı."

Kaşlarımı çattım. "Diğerleri-?"

Yukarıdan bir gölge düştü ve büyük bir gürültüyle önüme düştü. Gıcırdayarak geri sıçradım. Tek gördüğüm bir Gardiyan'ın sert, gri derisiydi. "Yüce Tanrım."

"Üzgünüm," diye sert bir cevap geldi, pürüzsüz derili kanatlar geri çekilirken. Müdür aramızda bir ya da üç adımlık kişisel mesafe bıraktı. O da

Siyah saçlı başı eğikti. Boynuzları cilalı obsidyen rengindeydi. "Seni korkutmak istememiştim."

"Sorun yok." Gözlerimi kısarak çatıya baktım. Başka bir Gardiyan kenarda tünemişti. İnip ilk Gardiyan'a katıldı. Bu seferkinin saçları daha açık kahverengiydi, kafatasına yakın kesilmişti ve bir önceki gibi boynuzları vardı. "Gargoyle yağıyor."

"İstediğin gibi bekledik," dedi ilk Gardiyan ve geçirdiğim mini kalp krizinden sonra kendime geldiğimde gömlek giydiğini fark ettim. Kanatlarını açmış Müdür formundayken.

Huh.

"İçeriden gelen bir ses duymadık," dedi diğer Müdür, ben daha iyi görebilmek için yana doğru adım atarken.

İlk Müdür'ün giydiği gömlekte omurganın her iki yanında iki yarık vardı. Kanatlarının çıkması için fazlasıyla yeterli bir alan. Bu gülünç derecede zekiceydi ve başka hiç kimsenin bu yöntemi yakalayamadığı düşünülüğünde utanç vericiydi.

Birinci Müdür bana bakarak, "Tek bir ses bile yok," diye onayladı. Ellerimi birbirine kenetledim ve gülümsedim.

"Gömleğini beğendim."

Kısa bir süre Dez'e döndü ve sonra yutkundu. "Teşekkürler mi?"

"O bir... danışman mı?" Kaptan Washington sordu. "Ölü insanları görmek dışında hangi sıfatla?"

"*Bu* türden," dedim, *zarafete* izin verirken kararan gökyüzünü işaret ederek içimde nabız gibi atıyordu.

İnsanlar normalde ne olduğum hakkında hiçbir fikre sahip değildi. Ta ki ben *zarafetimin* bir kısmının geçmesine izin verene kadar. Ne gördüklerini ya da hissettikleri bir şey olup olmadığını -içlerindeki hayatta kalma içgüdüsüne hitap eden bir şey- bilmiyordum ama Kaptan Washington bir adım geri çekildi ve sedanın çamurluğuna çarptı.

Ve sık sık geri adım atan bir kadına benzemiyordu.

"Harika. Harika," diye fısıldadı boğazını temizleyerek. "Hepiniz içeri girmelisiniz."

Dez, "Memurlarınızı bulacağız," diye söz verdi ve bunun yapılacak en akıllıca şey olmadığını düşündüm.

Dez yanımdan geçerken gömleğimi tuttu ve beni de yanında götürdü. "Ne olduğunu açıklamaman gerektiğini sanıyordum," dedi alçak bir sesle.

"O benim ne olduğumu bilmiyor ve Gardiyanlar da zaten biliyor, her neyse." Derin bir nefes alarak sonunda bakışlarımı gerçek

Okul.

Hemen, keşke yapmasaydım dedim. İçeride ışıklar yanıyordu, hoş karşılanan ama yine de grotesk bir parıltı. Derimin üzerinde yüzlerce küçük şişlik oluştu. Daha önce olduğu gibi, birinci katın aydınlık pencereleri boş olmasına rağmen binlerce gözün üzerimde olduğunu hissettim.

Hâlâ oradaydılar - hayaletler, hortlaklar ve Gölge İnsanlar. Ve bekliyorlardı.

Kaptanın önünde takılıp boynumu kırmak istemediğim için geniş basamakları dikkatle tırmandım. Bu benim algılanan kabadayılığımı tamamen mahvederdi. Benim

sakin temposunun tenimin üzerinde dans eden ürpertici sürünge hissiyle hiçbir ilgisi yoktu. Yoktu. Hiç alakası yok.

Okulun kapalı girişine ulaştığımızda derin olmayan bir nefes aldım ve iki Gardiyana baktım. İzlediğim hissi on kat artmıştı. "İkinizle de tanıştığımı sanmıyorum."

"Sadece geçerken," diye cevap verdi akıllı tişörtlü olan. "Benim adım Jordan." Sonra başını diğer Gardiyana doğru salladı. "Bu Teller."

Açık renk saçlı Müdür başını salladı.

"Sizinle tanıştığımıza memnun oldum çocuklar." Yeniden okula odaklandım. "Umarım hepiniz akıllısinizdir ve burada kalmanız gerektiğini söylediğimde beni dinlersiniz."

"Böyle bir şey olmayacak," dedi Dez çakıllı bir sesle, biz merdivenlerden yukarı çıkarken yer değiştirmişti.

"Zeki olmadığını zaten biliyorum. Umarım öyledir." Gerginlik ensemeye yerleşti. "İçinde ne olduğunu göremeyeceksiniz. gerçekten güçlü değillerse. Şanslı ya da şanssız olabilirsin ve Gölge İnsanları görmek isterlerse onları görebilirsin. Her iki durumda da muhtemelen yapabileceğiniz pek bir şey olmayacaktır."

Teller pencereleri tararken, "Bunu biliyoruz," diye cevap verdi. "Ama oraya tek başına girmene izin vermeyeceğiz. Burada olman bile yeterince kötü. Nic sırf bu yüzden kışımıza tekmeyi basacak."

"Bizi bundan vazgeçiremeyeceksin," diye onayladı Jordan. "Oraya seninle birlikte gidiyoruz. Tartışmak sadece bunu geciktirir ve bunun ne yararı olur?"

Hiç kimse. Çünkü içeride hâlâ hayatta olan biri varsa, kurtarılması gerekiyordu. Daha da kötüsü, kaptanın subaylarını çıkarmak için harekete geçmek zorunda kalacağını hissediyordum, bu da daha fazla insanın oraya gireceği anlamına geliyordu ve bu istediğim son şeydi.

"Tamam. Eğer bu yüzden yıllarca terapi görmen gerekirse, seni uyarmadığımı söyleyemezsin," dedim ve ilerlemeye başladım.

Ayağım hemen görmediğim bir basamağa takıldı. Öne doğru tökezledim, Dez kolumu tutunca kendimi yakaladım.

"İyi misin?" Jordan sordu.

"Evet." İçimi çektim. "Aslında ben yasal olarak körüm," dedim ve gerçeği söyleyerek kendimi şaşırttım.

"Kahretsin," diye mırıldandı Jordan. "Hiç fark etmezdim."

"Gerçekten mi?" Şüpheyile yaklaştım.

Yarım bir sırtış gördüğümü sandım. "Ben sadece senin çok dikkatli olmadığını düşünmüştüm." "Bu da doğru," diye yorum yaptı Dez.

Gözlerimi devirdim, ama ben... Az önce sanala itiraf ettiğime inanamıyordum.

iyi göremediğim yabancılar. Görme sorunlarımı ya kendime sakladım ya da o kadar da önemli değilmiş gibi davranırdım ki bu da genellikle keskin ve acı verici bir şeye çarpmamla ya da talimatları okuyamayıp feci sonuçlara yol açmamla son bulurdu. Zayne'e güvenmem çok uzun zaman almıştı ve şimdi bile ona hayatım pahasına güveniyordum. İnsanlara anlatmak konusunda neden bu kadar isteksiz olduğumu bile bilmiyordum.

Tamam, bu bir
yalandı. Nedenini
çok iyi biliyordum.

İnsanların görme eksikliğimin beni zayıf yaptığını ya da yeteneksiz olduğumu düşünmelerini istemiyordum. İnsanların bana acımasını ya da sempati duymasını istemiyordum. Kör olan kız olarak değil, kendim olarak görülmek istiyordum, ama aslında bendim - nasıl savaşılabileceğini bilen ve yenilmeye hazır olan, 90'ların eski sitcom'larını maraton gibi izlemeyi seven ve annesini özleyen, kaybetmenin nasıl bir his olduğunu bilen ve delicesine, derinden aşık olan bir Trueborn. Ben aynı zamanda kör olan bir kızdım. Başıma gelenler kim olduğumun toplamı değildi, ama kim olduğumun bir parçasıydı.

Bunu fark etmek neden on dokuz yılımı almıştı, hiçbir fikrim yoktu ama kendimi çok olgun hissediyordum. Okula girdiğimde gülümsüyordum.

Gülümseme uzun sürmedi.

Kapı arkamızdan kapanır kapanmaz, hava kalınlaşıyor ve etrafımızda dönüyor gibiydi. Boş vitrinleri ve kapalı dolap kapaklarını sürekli tarayarak ilerledim. Tüylerim diken diken olmuştu.

kulaklarım diken diken olurken. Dinlemeye çalışırken adımlarım yavaşladı.

"Bana mı öyle geliyor yoksa burası neredeyse donmak üzere gibi mi?"
Jordan sordu.

Nefes aldığım anda nefesimi görmeyi bekliyordum ama odaklandığım şey bu değildi. Kaşlarımı örerek başımı yana eğdim ve birkaç dakika daha dinledim. "Sanırım siz bunu duymuyorsunuz."

Teller, "Kafamın içinde buranın tüylerimi ürperttiğini fısıldayan sestem başka bir şey duymuyorum," diye mırıldandı. "Ve bu benim kendi sesim."

Sırıttım. "Gevezelikler duyuyorum."

"Hiçbir şey görmüyor musun?" Dez bana döndü.

Başımı salladım. "Henüz değil." Normal bir tavan gibi görünen şeye baktım. "Tavan tarafından yenen polis mi? Bundan daha uzağa gidemediler, değil mi?"

"Doğru," diye yanıtladı Jordan.

Sağıma döndüm, tüm vücudum gerilmişti. Spor salonunun kapıları kapalıydı ve içeride ışıklar yanıyordu ama ne olduğunu hatırladım son kez kapıların ötesinde. Basketbol oynamayan ölü insanlarla dolu bir spor salonu.

"Geçide şuradan erişiliyor, değil mi?" Jordan sordu.

Başımı salladım. "Eminim hepiniz görmek için sabırsızlanıyorsunuzdur ama mecbur kalmadıkça oraya gitmenin akıllıca olacağını sanmıyorum. Orası büyük bir kısmının Geçen sefer Gölge İnsanlar vardı. Birçoğunu öldürdüm ama eminim yerlerine yenileri gelmiştir."

Teller, "Geçidi koruyorlar," diye iddia etti.

"Onlar kesinlikle-" Karanlık bir şekil spor salonunun kapısındaki pencerelerin önünden geçti ve bir saniye sonra pencerede gri ve çarpık bir yüz belirdi, ağzı açılarak sessiz bir çığlık attı.

Başka bir hayalet belirdi, bu seferki baş aşağı asılı duruyordu. Tel tel, koyu renk saçları yüzünü gizliyordu. Bir el camı tırmalıyordu, derisi yamalı ve doğal olmayan koyu bir renkteydi.

"Neye baktığını bilmek istiyor muyum?" Dez sordu.

"Bir oda dolusu hayır." Spor salonuna doğru yürürken gürültülü bir şekilde nefes verdim. Kollarımdaki tüyler diken diken olurken *zarafetim* nabız gibi atıyor ve zonkluyordu. Kola uzandım.

"Memur tavandan emildiğine göre üst kata bakmamız gerekmez mi?" Teller merak etti.

Yapabilirdik ama içimden bir ses yapmamıza gerek olmadığını söylüyordu. "Ben size izin verene kadar burada kalın."

Beni dinlediklerini umarak kapıları ardına kadar açtım.

Ve hayaletler koridora yayıldı, ben içeri bakarken yanımdan ve içimden *geçip* gittiler. Buraya en son geldiğimde ışıklar kapatılmıştı. İçeride ne olduğunu görememiştim ve bunun iyi bir şey olduğunu düşünmüştüm. kabus hayat buluyor.

Yanılmışım.

Görmek çok daha kötüydü.

Spor salonu hayaletlerle doluydu. Rastgele dolaşanlar en taze görünenlerdi. Bazıları neredeyse canlı görünüyordu, ya doğal yollardan ya da görünmeyen nedenlerle ölmüşlerdi. Etraflarındaki diğerlerinin farkında değil gibiydiler ve açık kapıya doğru bile dönmediler. Bir an Son seferinde burada olmadıkları hissine kapıldım. Onları gördüğümde kalbim sızladı. Bir şekilde buraya getirilmişler ve sonra da melek koğuşları tarafından içeride hapsedilmişlerdi. Onlar iyi insanlardı ve büyük ihtimalle hayatlarına devam etme şansları olmayacaktı.

Göğsünde mavi bir grafik olan beyaz gömlek ve mavi kot pantolon giymiş bir adam kahverengi saçlarını çekiştirerek volta atıyordu. "Anlamıyorum. Anlamıyorum.

Anlıyorum," diye tekrar tekrar mırıldandı.

Bakışlarımı ondan çektim. Peki ya diğerleri? Ew.

Bir süredir ölüydüler ve burada hortlaklardan bir adım uzakta olacak kadar uzun süre mahsur kalmışlardı. Derileri gri ya da mumsu, korkunç bir renkteydi,

ve çoğunda gerçekten iğrenç yaralar vardı. Kafada ve göğüste delikler.

Kurşun yaraları. Boğazları kesilmiş. Yüzler şişmiş ve morarmıştı. Vücutlar şişmiş ve şekilsizdi.

Varlığımızın farkındaydılar ve saf kötücüllük kokan bir şekilde gülümsediler.

"Bu da ne...?" Jordan etrafına bakarken kanatları çırpındı. Kafasında iğrenç, kanlı bir delik olan bir adam az önce içinden geçip gitmişti. Müdür'ün mavi gözleri kocaman açılmıştı. "Bir-? Ne var biliyor musun? Cevap verme. Bilmek istemiyorum."

Kabaca yutkunarak başımı kaldırdım ve keşke kaldırmasaydım dedim.

"Tanrım."

Binlerce hamamböceği gibi tavana üşüştüler, kirişlerin ve birbirlerinin üzerinde süründüler. Duvarları ve üst üste dizilmiş tribünleri boğdular.

Bir hayalet yanımdan geçip koridora sürüklendi ve talihsiz ayrıntılara girdi. Gençti, öldüğünde benden daha yaşlı değildi. Boğazı ve göğsü yırtılmış, kalın, jölemsi bir doku ortaya çıkmıştı. Bir Raver onu ele geçirmiş gibi görünüyordu ama kararmış damarlar omuzlarını ve kollarının üst kısmını kaplamıştı. Belki bir Nightcrawler? Pençeleri ve dişleri zehirliydi ve içinde kesinlikle çok yanlış bir şeyler vardı.

Dez'in önünde durduğunda ayakları yere değmiyordu. "Ölülerinizi toplamaya mı geldiniz?" diye sordu ince, şakıyan bir sesle. "Yoksa ölmeye mi geldin?"

"Seni göremez ya da duyamaz," dedim ona. "Ben duyabiliyorum, o yüzden onları rahat bırak."

Hayaletin başı sarsılarak bana doğru dönerken Dez bana baktı. Ben de ona el salladım. "Evet. Selam. İnsanlar nerede?"

Teller ve Jordan birbirlerine bakarken başka bir hayalet, birkaç telli tendonla ayakta duran parçalanmış bir bacağı sürükleyerek en yoğun kalabalığın arasından çıktı. Daha yaşlıydı, sade gömleği kanla lekelenmişti. "Biz

Burada," diye fısıldadı. "Tam önünde."

"Siz değil. Burada çalışan insanlar. Polisler mi?" Açıkladım. "Umarım hâlâ hayatta ve nefes alıyor olanları mı?"

"Bu gerçekten ürkütücü," diye mırıldandı Teller.

"Burada canlı kimse yok," diye homurdandı adam. "Sen bile. Sen zaten ölüsün ve sen-"

"Blabbity-blah-blah. Her neyse, dostum. Burada olmaman gerekiyordu. Muhtemelen hayatına devam etmesi gereken iyi bir insandın ama işte buradayız. Bana bir sebep göstermediğin sürece bunu sana karşı kullanmayacağım." Ölü kız saç örgüme uzandı. Ona uyarıcı bir bakış attım. "Sakın bana dokunmayı aklından bile geçirme," diye uyardım.

Gözlerimin kenarları bembeyaz oldu. "Seni buradan kovmakla kalmayacağım, işini bitireceğim. Kalıcı olarak. O yüzden geri çekil."

Gardiyanların duymuş gibi görüldüğü alçak bir inilti çıkarırken dudakları geriye doğru sıyrıldı. Durdular ve bize döndüler.

Kaşlarım kalktı. "Oh, sen yaşlı birisin, değil mi? Bir süredir ölüsün. Güzel. Çok etkilendim. Neden bana insanların nerede olduğunu söylemiyorsun?"

Başını doğal olmayan bir açıyla sallayarak geri çekildi. "Tam arkandalar."

"Birlikte olduğum insanlardan bahsetmiyorum." Sabrım tükenmeye başlamıştı. "Belli ki."

"Ben de değilim," diye şarkı söyledi.

Ensem gıdıklandı. Arkamı döndüğümde önce Dez'i ve koridorda bekleyen diğerlerini gördüm. Teller saçından kurtulmaya çalışır gibi yüzünü sildi. Saç falan yoktu. Hayaletlerden biri parmaklarını yanağında gezdirdi.

Hayaletler böyle ürkütücü olabilir.

Yavaşça bakışlarımı kapıların üstündeki büyük skor tabelasına kaldırdım- Aman Tanrım.

Skorbordun tepesinden sarkıyorlardı, başları eğik, kolları gevşek ve bacakları hafifçe sallanıyordu. Onlardan bir düzine kadar vardı. Dokuzu kot pantolon giymişti. Üçü koyu mavi üniforma giyiyordu.

Üzerime bastıran soğukluğu görmezden gelerek geri çekildim. İçlerinden birinin uzun kahverengi saçları vardı. Üzerinde mavi bir şey kabartılmış beyaz bir gömlek giyyordu.

önden ve kottan. Kalbim sıkışarak arkama baktım ve volta atan adamı buldum. Sertçe yutkundum.

Bu oydu. Kayıp işçilerden biri. "Neler oluyor?"

Dez açıklıkta oyalandı.

"Kayıp insanları buldum." Boğazımı temizledim. "Sanırım hepsi."

Dez ileri atıldı ve çürümekten şişmiş yaşlı bir kadına doğru yürüdü.

"Ne...?" Başını kaldırıp bakınca sustu. "Tanrım."

Bir hayalet gülerken bir diğeri *"İsa beni seviyor, evet seviyor..."* diye bağııyordu.

Hayalet yığınının arasından hızlı ve simsiyah bir şey fırladı. A Gölge Kişi. Lanet olsun. Çoğu hayalet fazla zarar veremez. Wraithler farklı bir hikâye olabilirdi ama Gölge İnsanlar? Zarar verebilir ve öldürebilirlerdi.

"Dikkat et!" Koridora doğru dönerek bağırdım.

"Bu ne-?" Jordan dönerken Teller'ın kanatları arkasından kavis çizdi.

Lanet olsun, tıpkı iblisler gibi Gölge İnsanları da görebiliyorlardı.

Teller yerden kalktı ama yeterince hızlı değildi. Gölge ona çarptı ve *içinden geçerken* onu geriye savurdu. Müdür geriye doğru düştü. Aşağıya doğru kayarken dolaplar takırdadı, insan formuna geçmeye başladığında derisi pembe beneklerle kaplandı.

"İyi misin?" Dez bağırdı.

"Aman Tanrım," diye soludu, Müdür formunu korurken öksürüyordu. "Bu da neydi böyle?"

"Bir Gölge Kişi," dedim koridoru tarayarak. "Gitmiş." Arkamda hayaletlerden biri kıkırdadı. "Sanırım."

"Ben iyiyim." Teller kanatlarını sallayarak ayağa kalktı. "Bu bir yük treninin çarpması gibiydi." Doğruldu. "Yanmakta olan bir yük treni."

"En azından seni almamış," dedim, onlardan birinin Cayman'a ne yaptığını düşünerek.

"Bir tane daha var!" Dez havaya yükseldi. "Lanet duvardan çıkıyor."

İşaret ettiğı yere doğru döndüğümde, duvarın tavanla birleştiğı yerden sıyrılan bir tanesini gördüm.

Bir top halinde aşağıya doğru fırladı ve zeminin yarısında tam boyuna kadar açıldı. Siyah duman ve gölgenin birleşiminden oluşan bir insan şeklinde yere indi, gözleri yanan kömürler gibi kanlıydı.

"Ben hallederim." *Zarafetimi* toplayarak ileriye doğru yürüdüm. Beyazımsı altın rengi ateş kolumdan aşağı yayılıp elime doğru akarken görüşümün köşeleri beyaza döndü. Bıçak kıvılcımlardan ve alevlerden fişkirirken sapın ağırlığı avucumda şekillendi.

Jordan arkadan, "Bu da daha önce hiç görmediğim bir şey," diye yorum yaptı.

SP hızla ilerledi ve arkasında siyah bir duman bıraktı. Saldırıya doğru adım atarak, orta kısmını kestim. Gölge kendi içine katlandı ve duman parçalarına dönüştü.

"Güçlü olabilirler," dedim Michael'ın Kılıcı'nı indirirken. Hayaletler bana geniş bir alan bıraktı. "Ama en akıllıları değiller." Diğerlerine döndüm. "Burada daha fazlası olmalı."

"İyi olduğuna emin misin?" Jordan sordu ve Teller başını salladı. Bize geri döndü. "Onlar öldü, değil mi? Kayıp insanlar?"

"Evet," diye homurdandı Dez. "Ve polisler."

Bakışlarımı Teller'dan çekerek cesetlere baktım. Midem bulandı. "Neden?" Ölü kıza bakarken sesim boğuk çıkıyordu.

"Çünkü senin geleceğini umuyorlardı," diye cevap verdi kısık bir sesle.

Bodruma açılan kapı ile portalın açıldığı anda içgüdülerim harekete geçti. Kötü bir deja vu hissine kapıldım ve LUD'lar için gerildim - bir metre boyundaki sıçanlara benzeyen küçük çirkin iblisler... eğer sıçanlar arka ayakları üzerinde koşabilselerdi.

Kapıdan gelen bu değildi. Geriye dönüp baktığımda, LUD'ları tercih ederdim.

Kapıdan parlak beyaz bir ışık patladı, tavan ve duvarlar üzerinde dalgalanarak yere dökülürken havayı güçle doldurdu. Gözlerimi korumak için elimi kaldırdım ama yoğunluk o kadar ani ve fazlaydı ki yine de bir anlığına kör oldum.

Elimi indirdiğimde arkamdaki duvara büyük bir şey çarptı. Umarım bu Dez değildir. Hayaletlerin yanlara dağıldığını görecektim kadar görüşümü netleştirdim. İlahi parıltıya karşılık olarak *zarafetim* zonkladı.

Kapıdan devasa bir şekil girdi ve ilk gördüğüm şey kanatları oldu; mürekkepli damarları olan devasa beyaz kanatlar.

Kalbim göğsümde sıkışıp kaldı.

Gabriel.

Gabriel spor salonuna girdiğinde korku göğsümde bir delik açtı ve tüm içgüdülerim buradan aceleyle çıkmamı istedi ama ben yerimde durdum, *zarafetimi* korudum.

"Trinity," diye konuştu ve sesi sinirlerime paslı çiviler gibi saplandı. "Geleceğini biliyordum."

Nicolai haklı olduğunu öğrendiğinde çok kızacaktı. Bu bir tuzaktı.

"Vay canına," dedim sesimi zorlayarak. "Bu pek de etkileyici olmayan bir girişti."

Gabriel durdu, başını yana eğdi. Daha yakındaydı, yüz hatları bana daha net görünüyordu ve damarlarındaki siyahın boynunun derisinin sürekli değişen tonlarına yayıldığını da söyleyebiliyordum.

Bu iyi olamaz.

"Trompetlere ve depremlere ne oldu? Gösteri yapamadınız mı?" Cık cıklayarak sordum. "Bunun için bir hap yaptıklarını duydum."

Başını dikleştirdi. "Görüyorum ki hâlâ ağzını kontrol edemiyorsun." "Ve bahse girerim neye atıfta bulunduğum hakkında hiçbir fikrin yoktur, bu da benim

"Olgunlaşmamış ukalalık daha az eğlenceli." Ben dikkatli bir adım atarken Michael'ın Kılıcı ateş püskürüyordu. Arkamda hiçbir hareket duymadım ve bakışlarımı Haberci'den ayırmamam gerektiğini çok iyi biliyordum. Tek umudum Gardiyanların düşmüş ama çok kötü yaralanmamış olmasıydı.

"Merak etme, Michael'ın çocuğu. Seni her zaman eğlenceli buluyorum."

"Bunu duyduğuma sevindim." Kalbimin yavaşlamasını diledim. Enerjimi korumam gerekiyordu. Koruyucu olmadan yorulacak, yavaş hareket edecek ve hata yapmaya eğilimli olacaktım. Bunun ne zaman olacağına dair belirli bir zaman sınırı yoktu ama hâlâ iyileşmekte olduğumu düşünürsek, muhtemelen o kadar uzun sürmezdi.

"Eminim öylesindir." Kanatlarını indirdi. "İtiraf etmeliyim ki seni bu kadar kavgacı görmek. Belki de birkaç kemiğinizi daha kırmam ve arkanızdaki Gardiyanlardan birini öldürmem gerekiyordur."

İçimi güçlü bir öfke kapladı ve Michael'ın Kılıcı yoğun bir şekilde parladı.

Başı arkaya düşerken Gabriel güldü. "Çok kızgınsın. Tadını alabiliyorum. Sözlerim acıtıyor mu? Koruyucunu aldığım için mi? Kızgın olmamalısın

Benimle birlikte. Tanrı umursasaydı, kayıplarınız bu kadar birikmezdi. Sevdiklerinizin ölümünün intikamını almak istiyor olmalısınız."

Gabriel Zayne'i öldürmüştü, Misha'ya ve hatta anneme olanlardan kısmen o sorumluydu ve benden Tanrı'yı suçlamamı mı istiyordu?

Aklını kaçırmıştı ama aklıma Zayne'in düşüşünün ve ardından geri dönüşünün farkında olmayabileceği de geldi. Bu faydalı olabilir.

Eğer Zayne kendine gelirse.

Ve eğer onu geri getirmeye çalışma şansım olsaydı.

"Bu bir oyun değil, Trueborn. Kazanabileceğin hiçbir şey yok. Her şey çoktan bitti. Neden bunu zorlaştırıyorsun? Koruyucunu kurtaramadın," dedi ve ben irkildim. "Ve hiç kimse insan ırkını kurtaramaz, hele ki kendilerini kurtarmak istemiyorlarsa. Onların zamanı sona erdi. Bunu durdurmanın bir yolu yok."

"Yine bu konuşma," dedim.

"Gerçek bu. Bunu görmek için tek yapmanız gereken dışarı çıkmak. Nefret, açgözlülük, gurur ve oburluk tarafından tüketilmelerine izin verdiler. Başkalarının acılarıyla besleniyorlar. Doğaları gereği benmerkezcidirler. Bunu düzeltmenin yolu yok, Trueborn. Onları kurtarmak yok."

"Sanki her insan böyleymiş gibi konuşuyorsun ve yalan söylemeyeceğim. Bir sürü boktan insan var ama ne var biliyor musun?" Dedim ki. "Hepsini aynı fırçayla boyamak, tüm meleklerin artık Tanrı ile kanka olmadıkları için tıslama nöbeti geçiren aşırı büyümüş çocuklar olduğunu söylemek gibi olur."

"Kankalar mı?" diye tekrarladı.

"Tanrım," diye mırıldandım. "BFFs sonsuza kadar en iyi arkadaş demektir. Cidden, bir kez daha soruyorum, senden nasıl korkabilirim ki? Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Lekeli *zarafet* alevlendi. "Ama zaten korkuyorsun; benden, pek çok kişinin ölümünde oynadığın rolden korkuyorsun. Korkuyorsun çünkü *onlar* hakkında haklıyım." Alay etti. "İnsan ırkı artık daha fazla şansı hak etmiyor. Onlar inançsız ve lanetliler ve Tanrı da en az yarattıkları kadar kayıp. Öfkene teslim ol ve bana katıl." Gabriel ellerini avuç içleri yukarı bakacak şekilde kaldırdı. "Ben senin hiç sahip olmadığın baban olacağım ve ikimizle birlikte, mahvoluşuna sahip olacaksın."

İçimden bir kahkaha patladı - ona bakarken kendimi tutamadığım yüksek sesli, iğrenç ve kıkırdayan bir kahkaha.

Gabriel kaşlarını çatmaya başladı.

"Özür dilerim. Korkutucu ve tehditkâr olmaya çalıştığımı biliyorum," dedim. "Ama buna sadece 'Luke, ben senin babanım' cümlesini eklersen mükemmel olur."

"Anlamıyorum."

"Tabii ki bilmiyorsun." Başımı salladım. "Kanatlarındaki o iğrenç şey beynine falan mı bulaştı? Çünkü aklını kaçırmışsın.

Aklıma." Kılıcın kabzasını iki elimle kavradım. "Haklısın. Kızgınlım ama senden başka kimseyi suçlayacak kadar mantıksız ya da aptal değilim. İntikam almak istediğim tek şey sensin. Öfkemin kaynağı olabilirsin ama mahvım olmayacaksınız."

Dudakları hırıltıyla kıvrıldı. "Bunu duymak inanılmaz derecede hayal kırıklığı yaratıyor, özellikle de bunu senin için kolaylaştırmak için sana bir değil iki şans vererek bu kadar cömert davranırken. Sana daha fazlasını vermeyeceğim."

Ben daha akıllıca bir yanıt veremedim Gabriel üzerime yürüdü. Tek nimet, *lütfunu* çağırmanın olmasındı.

Bu küçük bir lütuftu.

Michael'ın Kılıcı'nı savurdum ama iki bileğimi de avuçlarının arasına aldı.

"Seninle vakit geçirmek için can atan birini tanıyorum." Gabriel beni kollarımdan tutup yerden kaldırdı. "Bael pek de istekli olmadığını duyunca sevinecek. Seni daha yakından tanımak için sabırsızlanıyordu."

Ayaklarım havada sallanırken panik beni ele geçirmekle tehdit ediyordu. İlahi ateşin kıvılcımları yüzlerimizin arasındaki boşluğa zararsızca tükürüyordu.

"İblisler, içinde melek kanı olan her şeyi ağızlarına ve dişlerine almaya bayılırlar." Beyaz gözlerinden ince, mürekkep gibi siyah çizgiler sızıyordu. "Bana sadece canlı lazımsın. İlla tek parça olmana ihtiyacım yok."

Korku ve paniği bastırarak bacaklarımdaki ve karnımdaki kasları sıktım. "Tek parça olmazsam nasıl hâlâ hayatta olabilirim?"

"Bir bedeninin nelere dayanabileceğini bilersen şaşırırsın," diye homurdandı. "Ama bunu çok yakında keşfedeceksin."

"Kulağa harika bir zaman gibi geliyor ama ben pas geçmek zorundayım." Bacaklarımı yukarı doğru kıvırdım ve sonra tekme atarak ayaklarımı göğsüne çarptım.

Darbe canını yakmadı ama onu şaşırttı. Sendeleyerek geri çekildi. tutuşunu kırdı. Düşerken döndüm ve zavallı sol kalçamın üzerine yere çarptım. Acı alevlendi ama vücudumun bunu gerçekten algılamasına fırsat vermedim. Tekme attım.

Tekrar ayaklarına nişan aldım ama hamlemi önceden sezmişti. Kör noktamda saç örgümü kavradı ve başımı geriye doğru çekti.

"Bu tanıdık geliyor, değil mi?" diye mırıldandı. "Beni yenemeyeceğini bilmelisin. Karşı koymanın anlamsız ve acı verici olduğunu. Neden beni dener misin?"

Boynumdaki kasları gererken "Bilmiyorum," diye nefes nefese kaldım. "Sert bir kafam var."

"Kalın kafatası ya da değil, onu sadece ellerimle bile paramparça edebilirim." "Tebrikler." Kılıcı uzattım.

Gabriel yana döndü ama kılıcın ucu kalçasının üzerinden kayarak beyaz pantolonu ve altındaki deriyi kesti. Keskin bir nefes çekerken bacağına siyah, yağlı bir sıvı sıçradı.

Gözlerim şaşkınlıkla açılırken kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Onu kestim. Lanet olsun, onu kestim.

Geniş bakışlarım onunkilere kaydı ve yüzündeki şoku gördüm. Gabriel inanılmaz derecede hızlıydı ama onu kesmiştim. Bu zayıfladığı anlamına mı geliyordu? Belki de Kanatlarında ve damarlarında bir şeyler vardı.

Yanağıma gelen darbe beni sersemletti. Bir tuğla yığını gibi devrildim. Ağzıma kan doldu. *Zarafetim* geri çekilirken Michael'ın Kılıcı altın beyazı bir kıvılcım yağmuru içinde söndü. Sırt üstü yuvarlanırken küçük siyah patlamalar görüşümü noktaladı.

"Ah," diye fısıldadım, görüşümdeki lekeleri göz kırparak uzaklaştırdım. Çıplak bir ayak yüzümden birkaç santim uzaktaydı.

"Tanrım," diye kekeledim ve kendimi yan tarafıma attım.

Ayağının darbesiyle yer sarsıldı. Hançerlerimi kınından çıkararak ayağa kalktım. Parmakları boğazımı sıktı ve beni bir kez daha yerden kaldırırken nefesimi kesti. Kollarımı geniş bir kavis çizerek savurdum ve iki hançeri de Gabriel'in omuzlarına sapladım. Bıçaklar kasları ve dokuları keserek kemiğe saplandı.

Acı içinde uludu. "Seni aptal-"

Bana havai fişekleri hatırlatan bir dizi patlama sesi araya girdi. Gabriel'in Tüm vücudum sarsıldı ve kasıldı. Beni yere düşürdü ve bu sırada hançerlerimden kurtuldu. Gabriel etrafında dönerken dengemi kaybederek ayaklarımın üzerine düştüm. Kanatları bana çarparak beni bir kenara savurdu. Düştim, patlamalar bir kez daha hızla art arda patlarken öğürdüm. Başımı kaldırdım.

Yüzbaşı Washington kapının girişinde durmuş, silahını Gabriel'e doğrultmuştu. Hiç tereddüt etmeden ateş etti ve başmeleği göğsünden

defalarca vurdu.

Gabriel'in kükremesi yeri sarsarken ellerim omuzlarımı kavradı. Sallanmaya başladım ama kızıl-kahverengi saçları ve boynuzları gördüm. *Dez*. Yüzüne kan bulaşmıştı. Gabriel'i bulmak için döndüğümde beni kenara sürükledi. Kurşunlar onu alt edemezdi ve muhtemelen onu daha da sinirlendirirdi.

Ama Gabriel... spor salonunun girişlerindeydi. Hayaletler ondan kaçmak için birbirlerini eziyorlardı. Geri uçtu, çıktığı kapıdan içeri girdi.

Geri çekildi.

Derin ve düzensiz nefesler alırken buna inanamıyordum.

"İyi misin?" *Dez* beni ayağa kaldırdı ve göğsüne doğru çekti. "Trinity?"

Yüzbaşı Washington'ın durduğu yere bakarken başımı salladım. Silahı hâlâ elindeydi. Onun arkasında Teller ve Jordan ayağa kalkmaya çalışıyorlardı.

"Sanırım az önce gerçek bir meleği vurdum. Hem de defalarca," dedi Kaptan Washington boğuk bir sesle. "Bu cehenneme gideceğim anlamına mı geliyor?"

"Tam tersi," diye hırıldadım. "İster inanın ister inanmayın, tam tersi anlamına geliyor."

* * *

Olayın ardından yakalanmaya ne kadar yaklaştığımı düşünecek zamanım olmamıştı.

Zavallı kaptan şok geçiriyor gibiydi ve subaylarını skor tabelasında görmek de ona yardımcı olmadı. *Dez*'in ona ne söylediği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Bunları kendi departmanına, halka ya da işçilerin ve memurların ailelerine nasıl açıklayacaktı. Onu kıskanmadım.

Ya da *Dez*.

Nicolai biz okuldan çıktıktan kısa bir süre sonra ortaya çıkmıştı ve beni gördüğü anda Müdür'ü öldürmek ister gibi bir hali vardı.

Bu küçük maceradan elde edilen tek iyi şey, tadilatla ilgili tüm çalışmaların durdurulması ve Gabriel'in olası zayıflamasının keşfedilmesiydi. Ancak bu iki şey, anlamsız can kayıplarının gölgesinde kaldı. O işçilerin ya da memurların öldürülmesi için hiçbir neden yoktu ve bu, asla eskisi gibi olamayacak on iki aile ve arkadaş demekti.

Dez beni eve bıraktığı anda yıkılmış ve yanmıştım. Gardiyanların Zayne için devriye gezeceklerini ve onu görürlerse arayacaklarını biliyordum ama içgüdülerim bana bir tane bile yakalayamayacaklarını söylüyordu.

Onu bir anlığına gördüm. Gece boyunca uyudum, spor salonunun deşetinini beni takip edemeyeceğı türden derin bir uykuya daldım. Pazartesi öğleden sonraya kadar uyumuştum ama sonunda kendimi yataktan dışarı attığımda hâlâ üç bacaklı bir kaplumbağa hızıyla hareket ediyordum.

Hazırlanmak aşırı zamanımı aldı. Düşüncelerim bir gece önce olanlardan, Crone'u görme planıma ve Zayne ile yaptıklarına kadar her şeyle meşguldü. Sadece bu da değil, her Pantolondan çok tayt gibi duran ama kullanışlı arka cepleri olan siyah bir pantolon giydiğimde vücudumdaki kaslar kaskatı kesilmişti. Sadece temiz görünmekle kalmayan, aynı zamanda kalçalarıma bağlı hançerleri de gizleyen kolsuz bir tunik kaptığımda sırtım itiraz etti. Spor ayakkabılardan vazgeçerek, çok fazla çekiş gücü olan bir çift kalın tabanlı botu bağladım. Buna ihtiyacım olacağını düşündüm.

Sonra saçlarımı geriye doğru ördüm ve aynanın karşısında geçirdiğim zamanı bir çeşit merkez bulmak için kullandım. Çürükler konusunda kaydettiğim ilerleme kaybolmuştu. Yüzümü bir tuğla duvara çarpmış gibi görünüyordum. Sağ yanağımı ve ağzımın köşesini güzel bir kırmızımsı mavi morluk kaplamıştı.

Dudağımda naneli diş macunundan hoşlanmayan küçük bir yırtık vardı, ama bunun yirmi kat yukarıdan söz konusu duvara yüzüstü düşmüş gibi görünmekten çok daha iyi bir gelişme olduğunu varsayıyordum.

Başımı yana çevirip Gabriel'in parmaklarının bıraktığı güzel izlere baktım. Adamım, son izi daha yeni iyileşmişti-

İşte o zaman boynumun omzumla birleştiğı yerdeki silik morumsu çürüğü fark ettim. Tuniğın yakasını kenara çekerek aynaya doğru eğildim. Ne olduğunu anladığımda yüzüm ateş gibi kızardı.

Bir hickey.

"Ah, Tanrı aşkına," diye mırıldandım midem kıvrılırken. Tasmayı tekrar yerine oturttum.

Yatak odasına döndüm ve etrafa bakındım. Peanut'ın duvarlardan dışarı süzüldüğünü görmeyi bekliyordum ama ondan hiçbir iz yoktu. İç çekerek telefonumu elime aldım. Dez'den bir mesaj vardı. Beklendiğı gibi Zayne'den iz yoktu ama Gideon geçen gece parkta bulduğumuz ölü adamın izini bulmayı başarmıştı. Zayne'in gönderdiği adam. Görünüşe göre iyi bir adam değilmiş. Birden fazla suçlama mahkemede düşmüştü ama hapse atılması ve birden fazla tavsiye listesinde yer alması gerektiğini gösteren pek çok kanıt vardı.

Yani Zayne yalan söylememiști ve her ne kadar berbat bir durum olsa da bu iyi bir haberdı.

Bu gece ne yapmayı planladığım konusunda onu uyarmam gerektiğini bildiğimden, Cayman'la bugün bir ipucunu nasıl kontrol edeceğimizi mesaj attım.

Mesajı göndermemin üzerinden bir dakika bile geçmeden telefonum çaldı.

Ayrıntıların olmaması onu pek heyecanlandırmadı ama onu Zayne'i tek başıma aramaya çıkmayacağıma ikna etmeyi başardım.

Biraz zaman aldı.

"Dün gece gerçekten evde mi kaldın? Oraya geri dönmedin mi?" diye sordu. "Gerçekten mi?"

"Nasıl bir durumda olduğumu gördünüz. Sürünüyordum. Bütün gün uyudum.

Kirli kıyafetlerimi toplayıp küçük bir sepete atarken ona "İyi geceler," dedim.

"Evet, kesinlikle sürükleniyordun."

Başkalarına tam olarak ne kadar kötü göründüğümü merak ettim ve sonra aynada nasıl göründüğümü hatırlayarak kaşlarımı çattım.

Dez bir süre sessiz kaldı ama sonra derin bir iç çektiğini duydum ve muhtemelen duymak istemediğim bir şeyin gelmekte olduğunu anladım.

"Zayne hakkında çok düşündüm Trinity. Yapmamayı tercih ettiğim ama yapmam gereken çok şey düşündüm. Sanırım kendimizi onun... onun bize geri dönmeyebileceği gerçeğine hazırlamamız gerekiyor."

İçimdeki öfkeyi bastırarak çamaşır sepetini çamaşır ve kurutma makinesinin yanına koydum. "O orada, Dez. Orada olduğunu biliyorum."

"Buna inanmak istiyorum. Muhtemelen sandığınızdan daha fazla, ama parkta gördüğümüz kişi Zayne değildi."

"Hâlâ içeride," diye tekrarladım, bir deterjan kapsülünü Zayne'in gitmeden önce söylediklerini düşündükçe kıyafetlerimi değiştirdim. *Benim bir parçamı alan şey sana zarar verecek.*

"Güven bana, öyle olduğunu biliyorum. Onu geri getireceğim."

"Sadece hazırlıklı olmamız gerekiyor," diye yanıtladı Dez. "Tek söylediğim bu."

"Biliyorum." Çamaşırhanenin kapısını öyle sert kapattım ki, yakınlarda olsaydı Peanut'ı korkutabilirdi. *Peanut.* Aklıma bir şey geldi. "Gideon'dan benim için bir şeyi kontrol etmesini isteyebilir misin?"

"Tabii. Ne istiyorsun?"

"Yardım edip edemeyeceğini bile bilmiyorum ama burada yaşayan bir kız var.

Bu apartman kompleksi. Adı Gena," dedim ona. "Onu tanımıyorum.

soyadını ya da ailesinin kim olduğunu bilmiyorum. Tek bildiğim alt katta olduğu. Hangi dairede olduğunu bilmem gerekiyor."

"Bu sadece bir çocuğun ismiyle zor olacak, ama bazı daireler tüm sakinlerin yönetici ofisinde listelenmesini gerektirir. Gideon'un sistemlerine girip giremeyeceğine bakacağım."

"Mükemmel," dedim, bunun uzak bir ihtimal olduğunu bilerek.

Bir süre sonra, "Bu bilgiyi neden istediğinizi bilmek istiyor muyum?" diye sordu.

"Bir hayalet içeriyor, yani muhtemelen değil." "Haklısın. Bilmiyorum."

Buzdolabına doğru yürürken, rastgele aklıma gelen bir şey daha vardı. "Merak ettiğim bir şey daha var. Gideon Gardiyanların ve hatta Trueborn'ların tarihi hakkında çok şey biliyor gibi görünüyor, değil mi?"

Dez, "O hepimizden daha çok şey biliyor," dedi.

Buzdolabına bakarken küçük tırnağımı kemirdim. "Acaba herhangi bir Trueborn'un doğum yaptığının belgelenip belgelenmediğini öğrenebilir mi?" Yüzüm buruştu. "Yani, hamile kaldıklarına ya da bir başkasını hamile bıraktıklarına dair herhangi bir kayıt var mı?"

Diğer taraf o kadar sessizdi ki muhtemelen bir cırcır böceğinin hapşırdığını duyabilirdim. Sonra Dez boğazını temizledi. "Bu çok beklenmedik bir soruydu, Trinity."

Bütün yüzüm buruştu. Rastgele bir soruydu, gerçekten sormak istemediğim bir soruydu ama Dez'e sormak Thierry ya da Matthew'u arayıp onlara sormaktan çok daha iyiydi. "Sadece merak ettim."

"Ya da bir arkadaş istiyorsun, değil mi?" Ses tonu çöl kadar kuruydu.

"Evet. Kesinlikle bir arkadaş istiyor." Dönüp eğildim ve başımı tezgâhın soğuk granitine hafifçe vurdum. "Peki sence Gideon biliyor mudur ya da öğrenebilir mi?"

"Sorabilirim," dedi ve bir duraklama oldu ve sanki bir kapı kapanıyormuş gibi bir ses duyuldu. "Bakın, bunu açıkça söylemeden nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum."

Kafamı granite vurmaya bıraktım ve orada dinlenmeye başladım.

"Ama eğer Truebornlar ve Gardiyanlar biyolojik olarak uyumluysa, Gabriel ile yaşadıklarından sonra herhangi bir hamileliğin ...uygulanabilir," diye açıkladı beynini tel fırçayla fırçalamak istiyormuş gibi bir sesle. "Sadece söylüyorum, bilirsin, belki böyle düşünüyorsundur diye,

ama endişeleniyorsanız, hamilelik testi denen bir şey var, hemen hemen her yerden alınabilir-"

"Aman Tanrım, bunu biliyorum." Başımı kaldırdım. "Ve Gabriel'le olanlardan sonra bunun bir sorun olma ihtimali olmadığını da biliyorum."

"O zaman neden...?" İçine çektiği nefes telefonda duyulabiliyordu. "Trinity."

Yine irkildim. "Tamam. Şey, ihtiyacım var-"

"Sakın o telefonu kapatayım deme," diye araya girdi. "Zayne'i yine gördün, değil mi? Ne oldu böyle? Ne-?" Bir küfürle sözünü kesti ve tekrar konuştuğunda sesi rahatsız edici derecede yumuşaktı. "Bir şey mi oldu? Bir şey mi yaptı?"

Aman Tanrım, ne demek istediğini biliyordum.

Kafamı tezgâha vurmaya devam ettim. "Aktif olarak ve tüm kalbimle katılmadığım hiçbir şey olmadı."

Beni daha fazla sessizlik karşıladı. "Bu çok garip," dedim. "Hadi canım," diye karşılık verdi.

"Ben de bir T. Swift gibi davranmak ve kendimi bu anlatıdan çıkarmak istiyorum."

"Bu senin hikayen Trinity."

"Biliyorum," diye mırıldandım. "Benim için Gideon'a sorabilir misin? Çünkü dürüst olmak gerekirse, bunun Üçboynuzlar için mümkün olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok ve sadece bilmek istiyorum."

"Merakımı gidermek için."

"Elbette."

İç çekişi o kadar ağırdı ki telefonumu titretmemesine şaşırdım. "Evet, bilip bilmediğine bakacağım."

"Teşekkür ederim." Bu noktada yarı yarıya tezgâhın üzerine uzanmıştım. "Ben buradan çıkıp biraz çamaşır suyu içeceğim. Kurşunumuza ne olduğunu sana haber veririm."

"Trinity?"

"Evet?" Mızımızlandım.

"Dikkatli ol," dedi Dez, sesi yine yumuşaktı. "Sadece... sadece çok dikkatli ol, tamam mı? Zayne senin için çok şey ifade ediyor. Öyle olduğunu biliyorum. Bizim için de çok şey ifade ediyor. Ama sen de herkes için dünyalar kadar önemlisin ve sana bir şey olursa dünya diye bir şey kalmaz."

Cayman, insanoğlunun bildiği en garip konuşmadan kısa bir süre sonra geldi. Daireden çıkarken bir sonraki dakikadan sonrasını düşünmeme izin vermedim. Çok fazla şey belirsizdi ve çok fazla şey garanti olmayan şeylere bağlıydı. Crone şehri çoktan terk etmiş olabilirdi. Hâlâ otelde olabilirdi ama yardımına karşılık veremeyeceğim bir şey isteyebilirdi; sonuçta bana sadece kalbinin iyiliğinden dolayı yardım etmesini beklemiyordum. Muhtemelen reddedebilirdi. Cayman ve ben asansörle zemin kata inerken zihnimi boş tuttum. Arabası yoktu ama Uber Black'i çağırmıştı.

"Uber'e gitmenin tek yolu bu," dedi bana, siyah bir şehir arabası kaldırıma yanaşırken güneş gözlüklerini düzelterek.

Gergin enerjim arttıkça ve *zarafetimle* karıştıkça otele giden yol boyunca ayağım zıpladı. Tanıdık otele vardığımızda kendimi canlı bir tel gibi hissettim.

"Seni dairede bekleyeceğim," dedi Cayman. "Müsait olduğunda beni ara."

"Bu sefer cevap verecek misin?" Kapıyı açtım. Başını salladı. "Düşünceler ve dualar."

Güneş gözlüklerinin arkasından ona bir bakış attım ve kapıyı üzerine kapattığımda hâlâ kıkırdıyordu. Şık araba kaldırımdan uzaklaşırken arkamı döndüm ve kaldırımdan geçerek hala tuhaf bir şekilde serin olan havadan çıkıp otel lobisinin neredeyse buz gibi sıcaklığına doğru yürüdüm. Asansöre doğru yöneldim ve içeri girdikten sonra on üçüncü katın düğmesine bastım.

Geri adım atarak kapıların önünde durdum, hareketsizdim, Güneş gözlüklerim hâlâ gözlerimi koruyordu ve ellerim yanlarımdaydı. Asansör düzgün bir şekilde durduğunda, hızla atan kalbim nihayet sakinleşti. Dışarı çıkıp koridora doğru yürüdüm, koridorun kıvrıldığı yere kadar takip ettim ve sonunda restoran görüldü. Renkli camların arkasında yanan ışıkları görebiliyordum.

Bir yanımda burda olduğuma inanamıyordu. Son seferden sonra, gerçekten geri gelmeyi planlamamıştım. İçerisi bana göre bir mezarlıktan başka bir şey değildi.

Güneş gözlüğümü çıkarıp kollarından birini üstümün yakasına soktum ve sonra yukarıya, sola, Roth'un yok ettiği kameranın olduğu yere baktım. Yerine yenisi konmuştu. Bir başka iyiye işaret. Kapıyı açtım. Caz müziği çalmıyordu. Tabak çanak sesleri de yoktu. Gözlerim loş ışıklı iç mekana alışmakta biraz zorlandı ama

Hostes masasının arkasındaki kadını tanıdı ve koyu saçlı kadının nefesinin altında etkileyici bir küfür akışı mırıldanmasına dayanarak beni tanıdı.

"Rowena-"

"Bil diye söylüyorum," diye araya girdi. "Bu sefer hiçbir pisliği temizlemeyeceğim. Günlerdir külün asla olmaması gereken yerlerde kül buluyordum."

Bahsettiği külün cadılar meclisi arkadaşlarının insan kalıntıları olduğunu düşünürsek, o şeylerin olması gereken bir yer olmadığını düşünüyordum ama her neyse. "Umarım bu sefer arkamızda bir karmaşa bırakmak için bir neden olmaz. Crone burada mı?"

Rowena uzun bir süre cevap vermedi ama sonra başıyla onayladı. Onu takip etmemi işaret etti.

Her yerdeki bebek alpakalara teşekkürler.

Yemek alanını kapatan duvarın önünden geçtik ve olabildiğince hızlı bir şekilde görebildiğim her şeyi görmeye çalıştım. Restoran eskisinden çok farklı görünüyordu. Yuvarlak bir masa dışında tüm masa ve sandalyelerle birlikte tüm kabinler sökülüştü. Işıltılı bir avizenin altında duruyordu ve üç sandalye vardı. Biri doluydu.

"Al bakalım," dedi Rowena ve dönerek restoranın önüne doğru ilerledi.

"Orada öylece durma kızım," diye seslendi arkası bana dönük olan Kocakarı. "Artık gençleşmiyorum. Sol taraftaki koltuğu alabilirsin."

İlerlerken tüylerim diken diken oldu. Belli ki görünüşüm sürpriz değildi. Yutkundum ve onun oturduğu sandalyeye gittim.

İşaret etti, sonra oturdu ve onu daha net görebildi. Kocakarı yaşlıydı, Geçen yüzyılın başını görmüş gibi yaşlıydı. Saçları kar rengindeydi ve zengin kahverengi teni yoğun bir şekilde çizgili ve kırışıklı, ama gözleri her zamanki gibi keskin ve kurnazdı. Bakışlarım mor ve pembe parıltılı gömleğinin önüne kaydı. Üzerinde AY'DA BİTEN GÜNLER ŞARAP GÜNLERİDİR yazıyordu.

Bakışlarıyla karşılaştım. "Beni mi bekliyordun?"

"Elbette öyleydin." Kocakarı gülümsedi ve kırışıklıklar derinleşti. "Hatırlamıyor musun? Seni son gördüğümde bana daha önce hiç görmediğim bir şey getireceğini söylemiştim. Gerçek bir ödül."

Bir başka ürperti dalgası tenimi kapladı. "Öyle dedin ama ben... Sana hiçbir şey getirmedim."

"Henüz değil," diye cevap verdi, bir kadeh şarap olduğundan şüphelendiğim şeyi eline alarak. "Ama bana Fallen'ı getirdiğinde olacak."

Kocakarıya bakarken içimi bir inançsızlık kapladı. O biliyordu. Bana en ufak bir uyarıda bulunmadığı için kızmalı mıydım yoksa korkmalı mıydım bilmiyordum.

Muhtemelen korkmuştur.

"Ne düşündüğünü biliyorum," dedi ve ben yüzümü buruştururken uzanıp elimi okşadı. "Tam anlamıyla değil. Zihin okuma hiçbir zaman öğrenmek istediğim bir beceri olmadı ama seni gördüğüm anda bana çok özel bir şey getireceğini biliyordum."

Cevap vermeye başladım ama bir varlığın farkına vardım; serin havada tenime değen bir sıcaklık. Dönüp soluma baktım ve gördüğümü sandığım şeyi görüp görmediğimden emin olamayarak gözlerimi kıstım.

Görünüşe göre küçük bir çocuk bize doğru geliyordu. Kafasında bir yığın altın bukle olan bir çocuk. Yaklaştıkça on ya da on bir yaşından büyük olamayacağını gördüm. Kaybolup kaybolmadığını ve ailesini bulmamız, polisi aramamız ya da hiçbir çocuğun olmaması gereken bir yerde rastgele bir çocuk bulduğunuzda ne yapıyorsanız onu yapmamız gerekip gerekmediğini merak ederek karşımdaki koltuğa oturmasını izledim.

Sonra gözlerini gördüm.

Şaşkınlıkla irkilerek geri çekildim ve elim Crone'un elinin altından kaydı. Gözleri bir Gardiyan'ınki gibi canlı bir maviydi ama göz bebekleri bembeyazdı.

Küçük yüzünde bir gülümseme belirdi. "Merhaba Trinity." Küçük elini uzattı, kolu masanın ortasına ancak ulaşıyordu. "Ben Tony. Sonunda benim gibi biriyle tanışmak çok güzel."

Bakışlarım eline kaydı ve sonra yüzüne doğru yükseldi. "Sen bir..."

"Ben bir Trueborn değilim, ama çok fazla melek kanı taşıyorum. içimde, çoğundan daha fazla," dedi ve ben gözümü kırptım. Çocuk gibi görünüyordu, sesi çocuk gibiydi ama yetişkin gibi konuşuyordu. "Büyükbabam bir melekti. Bir Taht."

Bir Taht.

Oh. Aman

Tanrım.

Tanrım.

O muydu-

"Seni kilisede ziyaret mi etti?" diye düşüncemi tamamladı. "Ve sana Zayne'e nasıl yardım edebileceğin konusunda bilgi mi verdi?"

Tekrar göz kırptım. "Düşünceleri okuyabiliyor musun?"

"Hayır." Tony kıkırdadı ve o anda sesi küçük bir çocuk gibi çıkıyordu. "Ama ben bunu zaten gördüm."

Kehanet sahibiydi. Bir kahin. Gerçek bir kahin, 1-800-Hotline-Medyumlarından biri değil. Soy ağacında bir Taht'ın olması, geleceği görme olayıyla birlikte mantıklıydı, ama bir büyükbaba?

"Evet, melekler günah büyüklerin işine yaradığında kuralları esnetme eğilimindedirler.

İyi," diye cevapladı konuşmadığım soruyu. "Tıpkı babanın yaptığı gibi. Tıpkı daha birçoklarının yaptığı gibi."

Sonra parmaklarını oynattı.

Yavaşça masanın diğer tarafına uzandım ve onun küçük elini elime aldım. Tenimiz birbirine değdiği anda, koluma doğru ilerleyen ve tüylerimi diken diken eden bir sarsıntı oldu.

Tony sırtıttı, bırakmadan önce elimi sıktı. Bir bardak almasını izledim. "Elma suyu. Harika bir şey."

"Evet," diye fısıldadım.

Kocakarı kıkırdarak bakışlarımı üzerine çekti. "Buraya gelmenin bir sebebi vardı, değil mi Trueborn?"

"Evet," diye tekrarladım, arkama yaslandım. Bir an sürdü ama kendimi toparladım. "Evet, öyleyim. Zayne'e ne olduğunu biliyor musun?"

"Ona Şanının verildiğini ve onun Düştüğünü biliyorum." Kocakarı şarabını yudumladı.

"Bunu ona ben söyledim," diye açıkladı Tony.

Bakışlarım ikisi arasında gidip gelirken Kocakarı, "Öyle yaptı," diye onayladı. "Elbette bunu mümkün olan en belirsiz şekilde yaptı."

"Hey." Tony boş elini kaldırdı. "Ancak bu kadar yardım edebilirim. Kurallar böyle. Onları ben koymadım ama şahsen benim söylediğimin bu olduğunu düşünüyorum ve aynen aktarıyorum, 'Kutsal kılıcın kanından doğan biri, ikinci bir Düşüş'ten sonra doğan birinin kalbini elinde tutacaktır.' Parmaklarını şıklattı. "Oldukça açık, değil mi?"

Ağzımı açtım ve sonra kapattım.

Kocakarı'nın ağzının bir tarafı yukarı doğru kıvrıldı. "Ah, evet, çok açık."

Tüm bunlar şimdi kulağa biraz açık geliyordu ama... Başımı sallayarak yeniden Kocakarı'ya odaklandım. "Buraya, senin için bir yol olup olmadığını görmeye geldim.

Bana yardım et. Zayne'i kendime çekmeliyim ve bir şekilde..." Tanrım, bunu söylemekten bile nefret ediyordum. "Onu incitmeden etkisiz hale getirmeliyim ki... onu eski haline getirmeye çalışabileyim. *İnayetimi* kullanmak üzere olduğumu hissedebiliyor ve çok güçlü ve... ne yapacağı belli olmuyor. Üstünlüğü ele geçirmem gerekiyor."

"Peki ya onu eski haline geri getiremezsen?" diye sordu Kocakarı. "Ya o senin için kaybolmuşsa?"

Göğsüm acıyla sıkışırken nefesim kesildi. Bir an için, zaten yapmam gerektiğini kabul ettiğim şeyi seslendiremedim. "Zayne'in onun avlayacağı bir canavara dönüşmemesi için ne gerekiyorsa yapacağım ama onun benim için kaybolduğuna inanmıyorum. Kaybetmediğini biliyorum. *Biliyorum*."

"Yani, inancın var mı?" Toby sordu.

Ona baktım. "Ben..." Sözümü yarıda kestim. Bunu söylemek neden bu kadar zordu? İnanç... kaygan bir şeydi, sizinle kalır ve sonra siz farkına bile varmadan parmaklarınızın arasından kayıp giderdi. Kendimi psikanalize tabi tutacak zamanım olsaydı

Babamın yokluğuyla, yıllar boyunca yaşadığım kayıplarla ve hayatın genel adaletsizliğiyle bir ilgisi olacağından emindim ama tüm bunlar için zamanım yoktu. Önemli olan benim zamanımın olmasıydı. Çocuğa bakarken bunu biliyordum. Olmadığım anlar da oldu. Kahretsin. Ama şüphelerim olduğunda bile, ki Tanrım, çok vardı, bir amaç olduğuna dair inancım vardı.

Derin bir nefes aldım. "İnancım var. Belki her zaman değil. Belki Yarın yapmayacağım, ama ben... Her şey olup biterken onu tekrar kaybetmek için bu duruma düşeceğime inanmayı reddediyorum. I aşkımıza inancı vardı. Aşkımıza o kadar inanıyordu ki bana aşık oldu. Onun için hissettiklerimin onu geri getirmeye yeteceğine inanıyorum."

Tony bana onlarca yıl, hatta daha da yaşlı görünen gözlerle baktı. Başını salladı ve ben de dürüst cevabın doğru olup olmadığını sormak istedim. "Sana yardım edebilirim," diye açıkladı Kocakarı.

Başım ona doğru döndü ve neredeyse nefes alamayacaktım. "Yapabilir misin?"

Pembe, meyve kokulu şaraptan bir yudum daha alırken başını salladı. "Onu sana getirecek ve aynı zamanda tuzağa düşürecek bir büyüye ihtiyacın var."

Onu tuzağa mı düşürdü? Birden kafamda Dean ve Sam Winchester'ın bir görüntüsü oluştu. "Melek Tuzağı gibi mi? Doğaüstü *bir* şeye benziyor."

"Heh," diye kıkırdadı Tony. "Ben bir Castiel hayranıyım. Ya sen?"

Neredeyse o programı izlemek için çok genç göründüğünü söyleyecektim ama vazgeçtim. Muhtemelen çılgınca şeyler görmüştür. "Ben bir Dean hayranıyım."

"Tabii ki öylesin." Gözleri yuvarlandı.

"Siz ikinizin neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok," dedi Kocakarı. "Ama evet, Melek Kapanı gibi bir şey sanırım. Daha çok bir insan tuzağı gibi ama ne burada ne de orada."

Kafamın içinde etrafı çevrili bir pentagram gördüğümde kaşlarım kalktı. Televizyon izlemeyi gerçekten bırakmam gerekiyordu. "Bu büyü tuzağını, her neyse, nasıl oluşturabilirim?"

"Birkaç şeye ihtiyacınız olacak." Bir elini kaldırdı ve parmaklarıyla işaret etti.

Tony'nin dolaştığı yerden, gerçek bir cadıdan çok muhasebeciye benzeyen bir erkek öne çıktı. Açık tenli ve orta yaşlıydı, siyah bir takım elbise giymişti. Elinde bir şey taşıyordu. Onu Crone'un yanındaki masaya bıraktı ve dönüp geldiği yere doğru ilerlemeden önce ona doğru eğildi.

Kocakarı, şimdi elinin uzunluğundan daha büyük olmayan küçük bir cam sürahi olduğunu anladığım şeyi aldı. "Bunu bugün senin için pişirdim, bilirsin, ne olur ne olmaz diye," dedi göz kırparak ve ben ürperdim. "Yani hâlâ taze ama bu gece kullanılmalı." Bana uzattı.

Dikkatlice aldım, dar, oval şekilli bardağı elimde çevirdim. İçinde koyu altın rengi bir sıvı vardı ve... ve duman mı? Altın duman mı? "Bunun içinde ne var?"

"Şu, bu ve muhtemelen istemeyeceğiniz pek çok şey Biliyorum," diye cevap verdi ve bana attığı bakış, yorumunu sürdürmememin akıllıca olacağı konusunda beni uyardı. "Tek bilmen gereken bunun ona zarar vermeyeceği. Bunu onu bir Düşmüş olarak ilk gördüğün yere götürmelisin."

"Rock Creek Parkı," dedim ona ve tabii ki halka açık bir yer olması gerekiyordu.

Başıyla onayladı. "Bu gece güneş battığında açacaksın." "Bu yaklaşık olarak akşam 8:32 olacak, her ihtimale karşı merak ediyorum," diye ekledi Tony.

"Yanınızda onun kişisel bir eşyasını getirmeli ve toprağa koymalısınız. Eşya kanınızla yeni işaretlenmiş olmalı," diye talimat verdi ve yardım edemedim ama yakındaki tüm iblislerin kanımın kokusunu almamaları için güzelce saklanmış olmalarını umdum.

Anlaşılan Tony de aynı şeyi düşünüyordu, çünkü kafasını Kocakarı'ya doğru çevirdi.

"Sonra şişeyi açmanız ve içindekileri yanınızda getirdiğiniz eşyanın üzerine boşaltmanız gerekecek. Kısa bir süre sonra bir çember oluştuğunu göreceksiniz," diye devam etti. "Çemberin içine girdiğinde, *lütü* kesilecek ve dizlerinin üzerine çökecek. Kaybolmadan önce çemberin dışına çıktığınızdan emin olun, yoksa siz de *zarafetiniz* ya da gücünüz olmadan çemberin içine hapsolursunuz. Bunu istemezsiniz."

Hayır. Yapmadım.

"Bu sadece birkaç dakika dayanır," diye devam etti. "Melekler, Düşmüş olsun ya da olmasın, Gerçek Doğmuş olsun ya da olmasın, uzun süre kontrol altında tutulamayacak kadar güçlüdürler. Hızlı hareket etmeli ve tereddüt etmemelisiniz."

"İçmeyeceğim." Parmaklarımı şişenin etrafına kapatıp derin bir nefes aldım. Şişe dokunduğumda ısındı. Uyandığımda Zayne'in gitmiş olduğunu gördüğümünden beri üzerime çöken panik ve umutsuzluğun bir kısmı azaldı. "Teşekkür ederim."

Başını salladı.

Bakışlarımı onunkilere diktim. "Peki karşılığında ne istiyorsun?"

Kocakarı'nın gülümseyerek verdiği cevapta dudakları kıpır kıpırdı. "Bunu sana yaşlı kalbimin iyiliğinden verdiğimi düşünmüyor musun?"

Bakışlarını tutarak karşılığında gülümsedim. "Cadılar hakkında pek bir şey bilmiyorum ama genel olarak insanlar hakkında neredeyse hiçbir şeyin karşılıksız verilmediğini bilecek kadar çok şey biliyorum. Nedir o bağlar?"

"Akıllı kız," diye mırıldandı Tony.

Beyaz, tırtıla benzeyen bir kaş yükseldi. "İstediğim şey, eğer başarırısan, Düşmüşleri bana getirmen."

Şişeyi sıkıca kavradım. "Ondan ne istiyorsun?"

Koyu renk gözleri obsidyen parçalarına dönüştü. "Sadece bir tüy istiyorum."

"Sadece bir tüy mü?" Tedirginlik alevlendi. "Bir Düşmüş'ün tek bir tüyüyle ne yapabilirsin ki?"

"Sonsuz şeyler, çocuğum." Sonra bir gülümseme geldi yüzüne, gözleri kapanırken hülyalı, hüznü bir gülümseme. "Büyük ve imkânsız şeyler."

"Korkunç şeyler mi?" Vicdanımın omzuma vurmasından nefret ederek sordum.

"Tüm sihirler yüce ve korkunç şeyler için kullanılabilir." Kocakarı gözlerini açtı. "Sonuç her zaman büyüyü kullananların elindedir."

ve bunu hak etmeyen hiç kimse üzerinde korktuğunuz şekilde kullanmadım."

Ona baktım, bunun Zayne'in tüyünün inanılmaz derecede kötü bir şey için kullanılmayacağına dair kesin bir onay olmadığını biliyordum, ama ya onun sözüne inanmak ya da şişeyi ona geri vermek, Zayne ile oyun alanını eşitlemek için başka bir yol bulmak zorundaydım. İkincisi çok uzun sürebilir. Asla bulamayabilirim.

"Tamam," dedim. Bu muhtemelen yargılandığımda hesabını vermem gereken bir şeydi ama Zayne için her şeyi yapardım. Tıpkı onun benim için her şeyi yaptığı gibi. "Zayne'i sana getireceğim."

"Güzel." Şarap kadehine uzandı.

"Ama bil diye söylüyorum," dedim, dikkati bana dönene kadar bekledim. "Eğer ona herhangi bir şekilde zarar verirsen, seni öldürürüm. Büyünü bana karşı kullanma şansın bile olmaz. Sen farkına bile varmadan gerçekleşir."

Kocakarı yavaşça bir yudum aldı. "Daha azını beklemezdim."

"Aynı fikirde olduğumuza sevindim."

"Ben de öyle," dedi Tony. "Çünkü bu iş iyice garipleşmeye başlamıştı."

"Çoğu yetişkin konuşmasında olduğu gibi," diye yanıtladı Kocakarı.

"Bir gün bunu anlayacaksın."

"Ciddi misin?" Küçük kahin gücenmiş görünüyordu.

Kocakarı usulca güldü. "Senin hâlâ yatma saatin yok mu?"

Çocuğun gözleri kısıldı.

"Öyle," dedi Kocakarı bana ve buna ne diyeceğimi gerçekten bilemedim.

"Yollarımızı ayırmadan önce son bir şey daha, ki bunu çok kısa bir süre içinde yapmalıyız. Onu çaldığımı düşünmeden önce bunu annesine geri götürmeliyim."

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Tony nefesinin altında. "Sana anlatabileceğim şeyler..."

"Ama yapmayacaksın." Bana doğru eğildi ve bir an için sandalyesinden düşüp kalçasını kırabilirdi. Kahini yanağından öptü.

Tony gözlerini devirdi ve onun yaşındaki normal bir çocuğun yapacağını hayal ettiğim şekilde burnunu kırıştırdı. Yanağında parlak pembe bir ruj lekesi vardı.

Bir kez daha dik oturan Kocakarı bana yeniden odaklandı. "Bu gece bunu tek başına yapmalısın. Şeytani ya da Gardiyan hiçbir arkadaşın olmamalı. Onların enerjileri büyüye engel olacaktır."

Bunun işe yaramasını umsam iyi olur diye düşündüm, çünkü Zayne'i yeterince uzun süre zapt edemezse çok kızacaktı.

Sandalyemden kalkıp çocuğa bakarken tereddüt ettim. "Seni tekrar görecek miyim?"

O ürkütücü gözler benimkilere dikildi. "Buna cevap veremem."

Nedenini düşündüm. Çünkü aklına gelseydi, bu bana çok şey anlatırdı. Muhtemelen bana tüm bunların bir sonrası olduğunu söyleyebilirdi. Ya da olmadığını. Başımı sallayıp döndüğümde omurgamdan aşağı bir ürperti süzüldü.

"Roth'a selamımı söyle," diye ekledi Tony ve bakışlarım tekrar ona kaydı. Gülümsedi ve kalp atışlarım hızlandı. "Ona annemin bana getirdiği tavuklardan birine bayılacağını söyle. Anlayacaktır."

"Tamam," dediğimi duydum ve sonra dudaklarımda küçük bir gülümsemeyle oradan ayrıldım.

Tony az önce Roth'u tekrar göreceğimi söylemişti ve Roth bu gece ile şu an arasında cehennemden dönmezse, ki bu pek olası değildi, bu gece hayatta kalacağım anlamına geliyordu.

Yani en azından bu vardı.

* * *

Dez'i olan biten her şeyden haberdar etmek tam da beklediğim gibi oldu.

Dez, Zayne'i dışarı çıkarmak için bir cadının bana verdiği bir şeyi kullanma fikrine uzaktan yakından katılmıyordu ve bunu tek başıma yapmamdan da memnun değildi. Bunun yapmam gereken bir şey olduğuna onu ikna etmek biraz zaman aldı.

denedi ve sonunda ona parkın yediye kadar tüm insanlardan temizlendiğinden emin olarak yardım edebileceğini söyledikten sonra yumuşadı. Ona izin vereceğime söz verdim.

en kısa zamanda ne olduğunu bilmek istiyorum.

En azından bu konuşma bir öncekinden çok daha az garipti. Öte yandan

Cayman'ın zaten böyle bir hayatla ilgisi yoktu.

Dairede kalacağına söz verdi.

"Büyü bir şekilde onu kontrol altına alamazsa ve canını kurtarmak için kaçman gerekirse beni ara," demişti. "Seninle koşacağım."

Bu pek de ilham verici bir yorum değildi ama bana iblisleri üzerime çekme konusunda endişelenmeme gerek olmadığını söyledi. Zayne'in Cumartesi gecesi yaptığı şovdan sonra, çoğunun

cehenneme ya da şehir dışına geri döndüler, ama buna Gabriel ile çalışan iblisler dahil değildi.

Yani, evet, o cephede düşünceler ve dualar.

Zayne'in kişisel bir eşyasını bulmak pek de kolay olmadı çünkü temel ihtiyaçlar dışında pek fazla kişisel eşyası yoktu. Diş fırçasını ya da tıraşını almak istemedim çünkü her tarafını kanatmak ve üstüne Tanrı bilir ne dökmek zorunda kalacaktım, bu yüzden yine içinde uyumayı planladığım yıkanmamış gri gömleklerinden birini seçtim. Hâlâ onun gibi kokuyordu. muhtemelen rahatsız edici bir süre boyunca yüzüme tuttum.

Saatler geçip gidiyordu ve daha fazla bekleyemezdim. Cayman benim için bir araba sipariş etmişti ve ben de Rock Creek Park'a doğru yola çıktım. Son bir saatimi orada geçirdim; bankı, gömleğini ve gümbür gümbür atan kalbime yakın duran şişeyi sahiplendim.

*Her şey yoluna
girecek. Her
şey yoluna
girecek.*

Boş yürüyüş yoluna bakarken bunu tekrarlayıp durdum. Gardiyanların ne tür ipler çektiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama son gördüğüm kişi en az kırk küsur dakika önceydi. Sanırım bu küçük bir lütuftu, böylece diğer her şeyi takıntı haline getirmiyordum. Yavaş yavaş kararan gökyüzüne baktım ve göğsüm sıkıştı.

Telefonumda ayarladığım hatırlatıcı çaldı ve gün batımına bir dakika kaldığını bildirdi.

Banktan atlayarak aceleyle arkasındaki çimenlik alana gittim. Zayne'nin gömleğini dikkatlice şişenin yanına, yere koydum. Diz çöküp hançeri kınından çıkardım. Elimi gömleğinin üzerine koyarak hançeri avucuma dayadım. Kalbim küt küt atıyordu. İki elim de titriyordu.

*Bu işe
yarayacak. Bu
işe yarayacak.
Bu işe
yarayacak.*

Telefonumdan ikinci hatırlatma sesi geldi. Üzerimdeki gökyüzü en derin, en koyu maviye dönerken bir an bile tereddüt etmedim. Dilimledim Bıçağı avucumun içinde gezdirdim. Parlak kırmızı kan köpürüp fışkırırken içimden bir acı tıslaması yükseldi. Hançerimi kınına sokarken elimi yumruk yapıp avucumu indirdim ve elimi açtım. Elimi gömleğinin üzerinde gezdirerek pamuğa kan bulaştırdım.

Şişeyi kaptığım gibi kapağını açtım ve şişeyi masanın üzerine yatırdım. Zayne'in sapıklık yapıp beni izlememesi için dua ederken kanım Zayne'in gömleğinin aynı yerine bulaşmıştı.

Bu da şimdiye kadar hiç düşünmediğim bir şeydi. Bunun için endişelenmek için çok geç sanırım.

Altın rengi sıvı gömleğin üzerine döküldü. Çok fazla değildi ve ardından duman sızdı, gömleğe doğru yavaşça sürüklenirken düzinelerce ateşböceği gibi parlıyordu.

Gömleğimden bir ışık huzmesi fırladı ve takip edebileceğimden daha hızlı bir şekilde dışarı fırladı. Şişeyi bırakarak, altın ışık bir daire oluşturmak için hızla ilerlerken ayağa kalktım.

Etrafımda dönerek, çember tamamlanırken bacaklarımla sertçe ittim. Işık titreşti, içinden atladığımda yukarı doğru aktı, ışık çökerken çemberin hemen dışında ellerim ve dizlerim üzerinde yere çarptım.

"Tanrım," diye fısıldadım, örgümü omzumun üzerinden geriye iterek. Bu... bu çok yakın bir karardı.

Ayağa kalktım, geriye döndüm. Işığa dair hiçbir iz göremiyordum. Yaklaşan gölgeler arasında gömleğinin yumrularını zar zor seçebiliyordum ama iş bitmişti.

Ben orada dururken parkın ışıkları yandı, göğsüm hızla inip kalktı. *Zarafetim* içimde uğuldadı, kaygımla daha da arttı.

Lütfen.

Lütfen.

Lütfen.

Lütfen.

Lütfen.

Bakışlarımı artık karanlık olan gökyüzüne kaldırarak bir şey görebilmek için kendimi zorladım. Hiçbir şey yoktu. Bir yıldızın izi bile yoktu. Ya bu işe yaramadıysa? Ya yanlış bir şey yaptıysam? Önce içindekileri döküp sonra kendimi mi kesmem gerekiyordu? Talimatları yazmalıydım, çünkü hafızam-

Gökyüzünden düşmeden önce onu sadece bir saniyeliğine gördüm, çemberin başladığını düşündüğüm yerden birkaç adım öteye çömelmiş bir şekilde indi.

O yükselirken kalbim kekeledi, kanatlarını açarken yumuşak beyaz bir parlıltı yayıyordu. Gösteriş. Solmuş bir kot pantolon giymişti. Onları nereden aldığını ya da daha iyisi kimden *ödünc* aldığını bilmek istemediğime karar verdim.

En azından şu anda.

İşlevsel bir tuzak olduğunu umduğum şeyin iki yanından, birbirimize

bakıyorduk.
bir diğeri. Kullanılmadan geçen çok fazla saniye vardı. Onu içeri almam
gerekiyordu.

Tuzak.

Bir adım kadar öne çıktım. "Beni özledin mi?"

Başını eğdi. "Bir şey yaptın. Yaptığını biliyorum. Buraya gelmek için kontrol edilemez bir dürtü hissettim."

"Beni izlemiyor muydun?"

Başını iki yana salladı. "Artık seni izleyemem."

Artık kendine güvenemediği için mi? Bunu anlamak için zaman yoktu. "Seni aramak için sokaklarda dolaşmak istemedim."

"Sana benden uzak durmanı söylemiştim. Sana zarar vereceğimi söyledim," dedi, sesi alçak bir gürültüyle. "Ama yine de beni sana getirecek bir şey yaptın. Ölmek istediğine inanmaya başlıyorum."

"Beni öldürebileceğini mi sanıyorsun?" *Zarafetimi* çağırdım ve o da aceleyle karşılık verdi. Gözlerimin kenarları beyaza dönerken, beyazımsı altın rengi ışık omzumdan koluma doğru yayıldı. Michael'ın Kılıcı'nın kabzası avucumun içinde şekillendi, sıcak ve hoş karşılandı. Alev alev yanan kılıç çatırdayarak ve tıslayarak patladı. "O zaman gel ve beni al, Düşmüş."

Kalbimi durduran bir an için, meydan okumaya kalkışmayacağını düşündüm. Reddedeceğini düşündüm ve bu onun hâlâ orada olduğunun bir kanıtı olsa da, şu anda Zayne'nin başını kaldırmasına ihtiyacım yoktu. Bana Düşmüşler lazımdı.

"Bunun istediğin bir kavga olduğunu sanmıyorum." Zalim bir gülümseme dudaklarını büktü. "Benim."

Tenim kızardı ama çenemi kaldırdım. "Belki de istediğim sensin. Belki de değil."

Başı bir o yana bir bu yana döndü ve sonra çenesi sertleşti. "Seni uyarmaya çalışmadığımı söyleyemem," diye homurdandı ve o kadar hızlı hareket etti ki altın ve beyaz bir bulanıklıktan başka bir şey değildi.

Ama tuzağa girdiği anı gördüm.

Altın rengi, parıltılı ışık bir daire şeklinde yere doğru titreşiyordu. Zayne kayarak durdu, çenesini eğerek solmakta olan ışığa, yani gömleğine baktı.

Başını kaldırdı. "Ne yaptın?" "Oyun alanını eşitledim."

Dudakları geri çekildi ve ondan gelen ses içime bir korku şimşegi gönderdi. İnsanlık dışıydı. Korkunçtu. İleri atıldı ve ben tuzağın başarısız olması için hazırlandım-

Sarsılarak durdu, ellerini yumruk yaptı ve yüz hatlarına kazınmış öfkeyi görebileceğim kadar yakındı. Vücudunun üst kısmı öne doğru eğildi. Tendonları boynundan dışarı çıkmıştı. Dövüşürken omuzları boyunca kaslar esnedi ama Crone'un söz verdiği gibi dizlerinin üzerine çöktü.

Canlı, yanan gözlerini benimkilere dikti. Göğsü kabarıırken sesi gürledi: "Hile yaptın."

"Ben yaptım." Kılıcı öne doğru getirdim ve diğer elimi kabzasına doladım.

Gözleri kısıldı. "Onu kullanacak mısın? Benim üzerimde mi? Beni sevdiğini mi sanıyordun, küçük nefilim?"

"İstiyorum," diye fısıldadım, boğazım ve gözlerim yanıyordu.

"Aşk," diye tükürdü kanatları alçalıp göğsü yükselirken, sanki bunu yapmam için bana meydan okuyormuş gibi. "Elinden geleni yap, nefilim, ama doğru vur. Eğer yapmazsan, bundan kurtulacağım. O zaman seni yok ederim ve umurumda olmaz."

Gözyaşları yüz hatlarını bulanıklaştırırken ona "Ama bence sen yapardın," dedim. Bir adım öne çıktım. "Seni seviyorum. Seni şimdi seviyorum ve sonsuza dek seveceğim."

Sözlerime cevap vermeye fırsat bulamadan harekete geçtim, ne yaptığımı gerçekten düşünmeme izin veremedim. Michael'ın kılıcını geri çektim.

Seni seviyorum.

Kalbim tekledi ve sonra çatladı. Aldığım bir sonraki nefes içimde kopan şiddetli duygu fırtınası bir çığlığa dönüştü.

Seni seviyorum.

Alev alev yanan altın kılıcı ileri doğru iterek Zayne'in göğsünün derinliklerine, kalbine sapladım.

Bakışları benimkilerle buluştuğunda zaman yavaşladı ve sanki durdu. Bakışları şok olmuş gibiydi ve karmakarışık düşünceler arasında bir tanesi netleşti. Bunu yapacağıma inandığını sanmıyordum. O büyüleyici mavi gözleri dolduran şok, Düştüğünde kaybolan parçasından mı yoksa Zayne'in içinde kalan parçasından mı kaynaklanıyordu?

Bilmiyordum ama o ateşli bıçağı sanki kendi göğsümün derinliklerine saplanmış, kalbimi ve ruhumu delip geçmiş gibi hissediyordum. Panik içimde çırpındı, ruhumun derinliklerindeki kederle karıştı. Zamanı geri sarmak istedim. Geri dönmek ve bunu hiç yapmamış olmak istedim, çünkü işe yaramazsa, emin değildim... Yapılacak doğru şey olsa bile bunu atlatabileceğimden emin değildim.

Bunu atlatabileceğimi, yeterince güçlü olduğumu düşünmekle aptallık etmişim,

yeterince cesur. Değildim. İnsanlık dışı değildim ve babamın bunu fark ettiğinde hayal kırıklığına uğrayacağından emindim ama bu doğruduydu. Bu işe yaramazsa, gözlerindeki bakış, şok ve inançsızlık, bedenimden uzun süre sonra bile peşimi bırakmayacaktı.

tozdan başka bir şey değildi. Bu beni öldürecekti. Belki fiziksel anlamda değil ama beni ben yapan her parçamı harap edecekti. Artık eskisi gibi olamayacaktım ve şaşırtıcı bir kesinlik anında, Gabriel'in öfkem benim mahvoluşum olacak derken kastettiği şeyin bu olduğunu anladım. Ben Sulien kadar soğuk ve korkunç bir şeye dönüştü.

Ve sonra...sonra zaman artık donmamıştı.

Zayne kollarını geriye atarken gözleri kapandı, korkunç bir çığlık gece havasını böldü. Kanatları havalandı, her bir güzel, gür kanat genişçe açıldı. Başını geriye atarak boynundaki tendonların daha da öne çıkmasına neden oldu.

Göğsünün ortasından, kılıcın derine gömülü olduğu yerden bir enerji dalgası yayıldı, omuzlarını ve kollarını altın rengi bir ışıkla yıkadı. Kısa bir anlığına ilahi ateşin içinde kaldı, vücudu ve yüz hatları alevlerin içinde tamamen kayboldu. Artık onu göremiyordum.

Vücudumu bir titreme sararken dehşet beni ele geçirdi. Ateşin onu bütünüyle yutmasından korkarak kılıcı çekip çıkarmaya çalıştım. Kımıldamıyordu ve o ses, Tanrım, Zayne'den gelen o ses... O ses

Hayvani ve çiğ, içimi parçalıyordu. Sağ bacağımla geri çekilip kendimi destekleyip çekiştirirken kalbim küt küt atıyordu. Hiç boşluk yoktu. Kılıç sanki benim bedenimin bir uzantısı olduğu gibi onun bedeninin de bir parçasıymış gibi saplanmış gibiydi ve daha önce hiç böyle bir şey olmamıştı.

Dönen, kırbaçlanan ateş aniden geri çekildi ve bıçağın derinlere gömüldüğü yere doğru emildi.

Sessizlik.

Çılgılık yok.

Yakındaki kuşlardan ya da böceklerden ses yok. Hiçbir şey yok.

Kılıcın göğsüyle buluştuğu yerde ilahi bir enerji oluştu ve zonkladı. Zayne'in kolları yanlarına düştü, kanatları indi ve altın-beyaz ışık kütlesi uzandı, kılıcın uzunluğunun etrafını sardı, çalkalanıp bükülerek bana geri döndü. İçgüdülerim kılıcı bırakmamı söylüyordu ama yapamazdım, çünkü *lütuf* benimdi -benim bir parçamdı- ve bunu yapmayacaktı. izin verdim. Ama orada bana ait olmayan başka bir şey vardı. İlk dallar kabzaya ulaştı ve sonra o her neyse parmaklarımı yalayarak temas ettiği anda tüm düşüncelerimi yok etti.

İlahi güç göğsümün ortasına çarptı ve patlayan bir bomba gibiydi. Tüm bedenimi kapladı, derimi ıslattı, kaslarıma işledi, kemiklerimin derinliklerine yerleşti ve organlarımin etrafını sardı. İlahi enerji nefesimi çaldı, kalbimin etrafında kıvrıldı ve sonra sırtıma yerleşip omuzlarıma kök saldı. Hissettiklerimin acı mı, acıya dönüşecek kadar keskin bir zevk mi yoksa her ikisi mi olduğunu anlayamadan ayaklarım yerden kesildi. Ne olduğunun farkına bile varamadan düşüyordum.

Yere çarpışımı hissetmedim. Michael'ın Kılıcı'nın ne zaman çöktüğünü görmedim ya da *zarafetimin* geri çekildiği anı tam olarak hissetmedim. Gözlerimin kapalı olduğunu ya da bayılmış olma olasılığımın yüksek olduğunu bile fark etmedim ve bu olmuş olmalıydı, çünkü gözlerimi açmayı başardığımda, zamanın geçtiği ve ölçülemez bir kafa karışıklığı, kayıp hissi vardı.

Duyularım yavaşça, özenle kendilerini bir araya getirirken her kısa, sığ nefesi içime çekerek, göz kamaştırıcı, parıldayan ışıklarla dolu karanlık bir denize baktım. Ve onlardan o kadar çok vardı ki. Binlerce. Milyonlarca. Sayısız ve sayısız takımyıldızı, ışıklı, gök cisimleri ve ben onları *görebiliyordum*. Hepsini. Onları uzun zamandır görmediğim bir şekilde gördüm.

unuttuğumdan beri, onlarla ilgili anılarımın olmadığını kanıtlayan bir netlikle adaleti sağladı. O kadar güzel, o kadar sonsuzdular ki. Her biri sonsuz dilekleri ve sınırsız hayalleri temsil eden yıldızlarla dolu bir gece gökyüzünün sade ihtişamının üstesinden gelerek orada uzanırken gözlerim yaşlarla doldu. Gözlerimi kırpmaya cesaret edemedim, hatta ışıkların her biri, uzaktaki bulanık ışık zerreciklerinden başka bir şey olmayana kadar, o da görüş alanımın ötesinde kaybolana kadar karardığında bile. Sonra gözlerimi kapattım, içgüdüsel olarak bana muhtemelen hiç fark edemeyeceğim kadar büyük bir hediye verildiğini biliyordum. Asla solmayacak son bir net anı ve yıldızları bir daha asla göremeyeceğimden şüpheleniyordum.

Zayne.

Bu benim için şekillenen ve anlamlı olan ilk mantıklı, tutarlı düşünceydi.

Gözlerimi açtığımda, ağrıyan bedenimi hareket etmeye, beynimin verdiği komutlara yanıt vermeye zorlarken gökyüzüne bakmadım. Kaslarım ve sinirlerim yavaş hareket ediyordu ama bir kez programa ayak uydurur gibi olduklarında dizlerimin ve ellerimin üzerine tırmandım. Varlığımın her zerresi benden birkaç metre ötedeki gölgemsi şekle odaklanmıştı.

Zayne.

O da benim gibi elleri ve dizleri üzerindeydi, başı öne eğikti. Hala omuzlarına dökülen ve yere yaslanan kanatların şeklini seçebiliyordu.

Yaşıyordu.

Titriyordum, neredeyse orada yıkılacaktım ama bir şekilde kendimi tutmayı başardım. Hâlâ hayattaydı ve nefes alıyordu ama ne durumda olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

Gözlerimi kısarak ilerledim. Saçları öne düşmüş, yüzünü kapatıyordu. Adını söylemek için ağzımı açtım ama çocukça bir korku dilimi susturdu.

Ya işe yaramadıysa? Ya bir şekilde daha kötü bir şey yaptıysa?

Sonra hareket etti, iri vücudu titriyordu. Yavaşça başını kaldırdı. Saç telleri yüzünden geriye doğru kaymıştı. Gözleri kapalıydı ve Sınırlı ışıktaki yüz hatları bana daha net görünüyordu, ama bu sefer bunun tenindeki parlak ışıltı, yüzeyin altında mırıldanan *zarafet* olduğunu biliyordum. Kanatları seğirdi ve havaya kalktı. *Zarafet* hâlâ tüylerini elektrik akımları gibi çiziyordu. Gözleri açıldı, puslu ve odaklanmamıştı, ama hala mavinin o gerçek dışı tonundaydılar.

Ben. Temizlendi. Gerildikçe nefes alamıyordum, umutsuzca kendimi her şeye hazırlamaya çalışıyordum.

"Trin?" diye fısıldadı kısık sesle ve içimden kesik kesik bir nefes çıktı.
"Trin."

Hareket etmeye, sürünerek ilerlemeye başladım ama her nasılsa bir adım ya da daha fazla geri çekildim. "Sen...?" Boğazımı temizledim.
"Sen Zayne misin?"

O güzel kanatlar hafifçe yükseldi ve sonra alçaldı ve gözleri kısa süreliğine kapandı. "Benim."

İçimde yüzlerce farklı duygu patlak verip beni sular altında bırakırken, göğsümdeki baskı beni sıkıştırdı, büktü ve sıktı. Umut ve özlem, belirsizliğe ve hatta korkuya dönüştü. Ya bu bir tür numaraysa? Daha önce adımlı söylediğinde sesi hiç böyle çıkmamıştı. Aklımın bir köşesinde bunun farkındaydım ama o zaman kendimi bunun gerçekten işe yarayacağına hazırlamadığımı fark ettim. Bunun gerçek olmamasından korkuyordum. Hüzün sevinçle karıştı ve vücudum güçsüzleşti.

"Ben-" Ayağa kalkacakmış gibi doğruldu.

Geriye doğru sarsıldım ve kırımın üzerine düştüm. Hareketlerim üzerinde hiçbir kontrolüm yokmuş gibi görünüyordu. Birbiriyle çelişen bir duygu karmaşası beni yönetiyordu ve umudun beni ele geçirmesine izin verirsem yaşayacağım ezici hayal kırıklığından çok korkuyordum.

Zayne durmuştu ve zihnimin karmaşası içinde bunun bir anlamı olduğunu biliyordum. "Sana zarar vermeyeceğim. Sana asla zarar veremem-" Sözü nü kesti, omuzları gerildi. "Ama ben yaptım. Seni incittim. Ben..." Ellerine bakarken hâlâ dizlerinin üzerinde, geriye doğru sallandı. "Seni incittim-"

"Hayır, bana zarar vermedin," diye fısıldadım, sesinin gerçekten de ona benzediğini düşünerek. Ses tonunda bir tonlama vardı. Sıcaklık.

"Yapmadım mı?" Elleri kapandı. "*Hatırlıyorum.*" O kanatlar tekrar havalandı, yükseğe ve uzağa uzanırken beni ürküttü. Bakışlarını onunkilerden ayırdı.

Sonra ellerini kaldırıp omzunun üzerinden baktı. Esinti bazı küçük tüyleri karıştırıp, tüylerin üzerindeki çizgileri ortaya çıkarırken nefesinin altından bir küfür savurdu

zarafet. "Ben... Onların orada olduğunu unutup duruyorum. Eskisi gibi hissettirmiyorlar. Yer değiştirmek de öyle. Çoğu şey aynı hissettirmiyor."

Bana tekrar baktı ve teninin parıltısı dikkatle titreşerek irkilmeme neden oldu. Tüylü kanatları geriye doğru katlandı, içe doğru kıvrıldı ve sonra... sanki derisinin içine, sırtına sızmışlar ya da yok olmuşlar gibi kayboldular. Altın rengi parlaklığı soldu ve daha çok... daha çok Zayne'e benziyordu, psikopat Fallen'a değil.

"Bu gerçek mi?" diye sorduğumu duydum. Kaybolan kanatlar bana hâlâ başımdan yaralanmış bir şekilde sırtüstü yattığımı düşündürüyordu.

"Gerçekten işe yaradı mı? Bu sen misin, gerçekten sen misin? Beni hatırlıyor musun? Ve bana 'k    k nefilim' demeyecek misin?"

"Bu gerçek. Ben gerçeğim." Sesi sertti. "Bunu sormak zorunda kalmandan nefret ediyorum. Özür dilerim. Çok   z  r dilerim, Trin. Kendimi durduramadım..." Bakışları tekrar ellerine, avuç ileri yukarı bakacak şekilde uyluklarının yanında asılı duran ellerine kaydı. "Bu doğru değil. Kendimi durdurabilirdim. Durdurdum ama artık... Çok geçti." Elllerine bakmaya devam ederken başını salladı. "Sanki içimde bir şeyler eksik gibiydi. Anılar. Onlara erişim - nasıl hissettirdikleri ve ne anlama geldikleri. Beni uyardılar ve ben de üstesinden gelebileceğimi düşündüm." Bakışları benimkilere döndü. "Ama bu benim. Sana söz veriyorum, Trin. Gerçekten benim. Bana sadece benim hatırlayabileceğim bir şey sor."

Ona boş boş baktım. "şu anda hiçbir şey düşünemiyorum. Beynim hem çok dolu hem de çok boş."

O zaman gülümsedi ve kalbim yerinden fırladı. Bu *onun* g  l  msemesiydi, sıcak ve açık bir gülümsemeydi ve bu gülümsemeyi bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim. "Tamam. Bir şey düşünmeme izin ver." Alt dudağını dişlerinin arasına aldı ve eğer ayakta olsaydım bacaklarımın beni bırakacağını biliyordum. Zayne... bunu her zaman yapardı ama Düşüş'ten sonra sadece bir kez yapmıştı. "Anladım. Tavanında bir takımyıldızı var."

O anda gerçekten nefesim kesildi. Tanrı şahidim olsun ki, tökezleyerek ayağa kalktığımda ciğerlerim sıkışmıştı.

"Onu oraya ben koydum," diye devam etti yavaşça ayağa kalkarak. "Ona Zayne Takımyıldızı adını verdim ve sana o tavanı gösterdikten sonra olanlar tüm zamanların en güzel anılarımdan biri olmalı." Dudağını tekrar ısırırken sesi derinleşti. "Beni ne kadar çok sevdiğini gösterdin. Bana her şeyini verdin; bedenini, kalbini, *güvenini*."

Dünya ikinci kez durma noktasına geldi. Hareket ettiğimin farkında değildim. Kendimi ona doğru fırlatırken kaslarımın ve kemiklerimin ağrılı protestosu beni durdurmadı. Ya da bunu denedim. Dengem bozulmuştu, hareketlerim çok sarsıntılı ve sertti ve bu daha çok ona doğru düşmek gibiydi-

Hızla ilerlerken bir bulanıklıktı, o kadar hızlı hareket ediyordu ki irkilmeye bile fırsatım olmadı. Beni yakaladı, kolları etrafımı sardı ve ellerim göğsünün çıplak tenine değdiği anda anladım.

Bu *oydu*. Teni avuçlarıma değiyordu ve sıcaktı, artık dokunulamayacak kadar soğuk değildi, nefesi yanağımda geziniyordu. Beni tutan *oydu*.
Zayne'di.

Bir şekilde kendimizi yine yerde bulduk ama bu sefer Zayne dik oturuyordu ve ben de onun kucağındaydım. Tam bir ahtapota dönüştüm, bacaklarımı kalçalarına doladım ve kollarımı omuzlarına sıkıştırdım.

"Gerçekten hatırlıyorsun," diye fısıldadım, yüzümü boynuna gömdüm. Aldığım her nefes onunla doluydu.

"Seni ilk gördüğüm zamanı hatırlıyorum," dedi ve elinin başımın arkasında kıvrıldığını hissettiğimde ürperdim. "Olmaman gereken bir yerde, bir perdenin arkasında saklanıyordun. Gizlice dinliyordun."

"Kulak misafiri değildim," diye inkar ettim, kelimelerim çoğunlukla onun teni tarafından boğuluyordu.

Kıkırdadı ve sesi boğuk ve titrek çıksa da kalbime garip ve harika şeyler yaptı. Bir Düşmüş'ün o soğuk, kayıtsız gülüşü değildi bu. "Tamamen kulak misafiri oluyordun."

Kesinlikle öyleydim.

"Kendimi tanıtmaya çalıştığım da bana yumruk attığını da hatırlıyorum."

Boynuna karşı kaşlarımı çattım. "Çünkü gece vakti, ormanın ortasında gizlice bana yaklaştın."

"Çok dikkatli olmadığınızı söylemek istediniz, yanılıyorsam düzeltin, etrafta sinsice dolaşan ben değildim," diye alay etti.

"Yanılıyorsun." Onu daha sıkı sıkıttım.

Başımın tepesine bir öpücük bırakarak karşılık verdi. "Hatırlıyorum Kendini ilk kez ortaya çıkardığında. Thierry'nin ofisindeydik ve sanırım Nicolai kendi nefesinde boğulmuş olabilir. İlk kez kendini gösterdiğin zamanı hatırlıyorum.

bana kalp krizi geçirtti. Sen bana imgeleminden bahsettikten sonraydı."

Dudaklarımın kenarları yukarı kalktı. Kör olma bombasını patlattıktan sonra pek de yetenekli olmadığımı düşünmesini istemediğim için havalanmış ve bir çatıdan diğerine atlamıştım. Bundan pek de memnun değilmiş gibi davranmıştı ama içten içe memnun olduğunu biliyordum - heyecanlanmış ve meydan okumuştı.

"Ve şeytanın pençesini içimden çıkarmama yardım ettiğin geceyi hatırlıyorum." Sesi derinleşti ve bu kez ürpertimin her şeyle ilgisi vardı.

Onunla banyosunda ve yatağında yaşadığımız anıları. "Şimdi hepsini hatırlıyorum - o duygular ve anılar benim bir parçam."

Duygu seline karşı gözlerimi sımsıkı kapattığım için konuşamıyordum. Tüm duyularım parmaklarımın altındaki tenini hissetmeye odaklandı. Vücut ısısı eskisi kadar sıcaktı, normal bir insanınkinden daha fazla ısınıyordu. Titreyen ellerimi aşağıya, göğsünün üzerine çektim ve kalbinin üzerinde durdum.

Kalbi avucumun içinde güçlü bir şekilde atıyordu. Gerçekten işe yaradı.

Taht yalan söylemiyordu. Kocakarı bana bir tür ranza büyüü yapmamıştı. Hata yapmamıştım. Gerçekten işe yaramıştı.

Gözyaşları serbest kaldı ve onları durdurmak mümkün değildi. Yarıldım ve tüm umutsuzluk ve çaresizlik, keder ve hüznün, içimden dökülen rahatlatma ve çarpan neşeye çarptı. Hepsini tekrar dizginlemeye çalıştım. Bu mutlu bir andı, iyi bir andı ve bunu Zayne'i gözyaşlarımda boğarak geçirmeme gerek yoktu ama kendimi durduramadım.

Zayne yanağını başımın yan tarafına bastırdı. Vücudum titrerken konuştu, onu kaybettiğim andan beri zorlukla dizginleyebildiğim tüm bastırılmış duygularımı serbest bıraktı. Ne söylediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. O

Bu noktada bana yarı-platip olduğunu söyleyebilirdi ve ben de umursamazdım. Ellerimi kaldırdım, parmaklarımı saçlarının yumuşak tellerine batırdım.

"Gözyaşların beni öldürüyor," dedi ve ben bunu tamamen anladım. "Beni öldürüyor."

Zayne'di.

Zayne'di.

Zayne'di.

Onu hissederken düşünebildiğim tek şey buydu. Zayne yaşıyordu, geri dönmüştü ve bu gerçekten oydu. Ne kadar zaman geçti bilmiyorum.

Zayne bana fısıldamaya devam etti, ben tüm Washington DC şehrini batıracak kadar ağlarken bizi nazikçe salladı. Sonunda, bana saçma gelen bir sürenin ardından, gözyaşlarım azaldı ve her birkaç saniyede bir içimden geçen sarsıntılar durdu. Nefes alabiliyordum. Sonunda nefes alabildim.

Zayne yüzümü dikkatlice boynundan çıkardı. Gözlerimi kırıştıtararak Parmaklarımı bileklerine dolayarak uzandığımda yüz hatlarım netleşti ve ürperdim. "Özür dilerim. Hayattasın ve o sensin ve ben çok mutluyum,

Ve ağlamadan duramıyorum, çünkü ya bu bir tür süper detaylı rüyaysa? Bu daha makul görünüyor. Seni kaybettim ve geri döndüğünde Düşündüm ki-" Ne kadar yakın olsak da gözlerini görebiliyordum - beni bir yere fırlatması konusunda endişelenmeme gerek olmadığı için gerçekten görebiliyordum. "Gözlerini." Burunlarımız neredeyse birbirine değene kadar eğildim. Gözlerimi kısıtım. "Vay canına."

Elleri kalçalarımaya düştü. "Ne? Onları görmedim."

Cennette ayna yok muydu? Daha da iyisi, düştüğünden beri hiç aynaya bakmamış mıydı? Yanağına dokundum. "Gerçekten maviler. Çok ama çok mavi," dedim ona, ne diyeceğimi bilemez bir halde.

açıklayıcı kelimeler. "Ama göz bebeklerinin arkasında beyaz bir altın var. Sadece kenarlarını görebiliyorum. Bu bir *zarafet*. Daha önce fark etmişim, ama gerçekten böyle görmek

Bu mu? Daha önce hiç böyle bir şey görmemişim."

Başını çevirip yanağını avucuma bastırırken kalın kirpikleri gözlerini siper ederek aşağı indi. "Ne kadar fark edilir?"

"Son zamanlarda gerçekten kendine hiç bakmadın mı?" "Hayır. Ben..."

"Ne?" Cevap vermeyince yüzünü kendime doğru çevirdim. "Ne var, Zayne?"

"Sanırım yansımadıktan kaçırıyordum." Gözleri açıldı ama bakışları benden öteye odaklanmıştı. "Nedenini bilmiyorum. Bir şey olup olmadığını bile bilmiyorum.

Bilinçli bir seçim ya da ben olsaydım, ama olduğum şey... o zaman bile kendimi görmek istemedim. Bu muhtemelen mantıklı değil."

"Öyle." Başparmağını çenesinde gezdirirken içimi bir sızı kapladı. "Son birkaç günün nasıl geçtiğini hatırlıyor musun?"

Zayne uzun bir süre cevap vermedi. "Çok fazla kafa karışıklığı vardı. Anlamadığım pek çok duygu ve düşünce vardı ama hepsi çok tüketkendi. Hissettiklerimi ancak bu şekilde tarif edebilirim..." Çenesi avucuma karşı gerildi. "Çok fazla öfke ve kibir vardı ve bu, bilmiyorum... çarpık doğruluk duygusu mu? Sanki birdenbire tüm bu

Meleklerden ve içinde *zarafet* olan her şeyden nefret ediyordum ama iblislerden de nefret ediyordum, tüm iblislerden. İblislerden daha iyi ve daha üstün olduğuma inanıyordum. Bilmiyorum.

Düşmemiş olanlardan daha mı bilinçliydim? Her şeyden ve herkesten nefret ediyordum ve bu sanki... ne yaptığının ve ne söylediğimin farkında olmak ve onunla bağlantı kurmamak ya da onu anlamamak gibiydi."

Zayne devam ederken tüm vücudu benimkine karşı gerilmişti. "Beni bunun olabileceği konusunda uyardılar ama ben üstesinden gelebileceğimi

düşündüm. Sanırım bu işe girerken zaten sağlıklı bir kibir dozuna sahiptim, ama ne olduğunu tarif bile edemiyorum.

Tüm bu... güçlü, şiddetli duygularla bombardımana tutulmak gibiydi, aniden doğru hissettim, sanki her zaman benim bir parçammış gibi. Yargıç ve jüri olduğuma ve ne istersem, ne zaman istersem yapabileceğime dair bu inanç."

"Pek çok insan gibi konuşuyorsun," dedim.

Gülüşü kuru ve kısaydı. "Ama ben... Ne yaptığımı hatırlıyorum," dedi ve sesine suçluluk duygusu karıştı. "Düştükten sonra seni gördüğümde?" Gözleri tekrar kapandı. "Seni tanıyordum. Seni gördüğümde, seni ve adını biliyordum ve sonra bu anıları kaybettim. Benim için neden önemli olduğunu. Sen benim için bir düşmandın..." Gerginlik çizgileri ağzının etrafındaki deriyi paranteze aldı. "Hükmetmek zorundaydım. Sen beni parkta öpene kadar tek bildiğim buydu ve bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum ama elektrik çarpmış gibiydim. Birdenbire, nefret olmayan tüm diğer duygularla vuruldum ve seni o havuzda tekrar gördüğümde? Hâlâ ne hissettiğimi anlamıyordum ama o anda tek bildiğim sendin. Tek bildiğim seni istediğimdi. Seni istemiştin ve bu bendim.

Zayne." Sonra gözleri açıldı ve benimkilerle buluştu. "Çok üzgünüm Trinity. Ne yaptığımı biliyorum. Bana nasıl ulaşmaya çalıştığını biliyorum ve ben-"

"Dur." Ellerimle yüzünü kavradım. "Bunu kendine yapma. O sen değildin."

"Ama öyleydi," dedi sessizce, ellerini kollarımda gezdirerek. "O bendim, Trin. Ben oradaydım-"

"İşte bu yüzden beni hiç incitmedin."

"Sana hiç zarar vermedim mi?" Suçluluk duygusuna inançsızlık da eklenmişti. "Seni bir bez bebek gibi fırlatıp attım."

"Ben olsam o kadar ileri gitmezdim," diye mırıldandım doğru olmasına rağmen.

Bunu görmezden geldi. "Seni tehdit ettim, seni birden fazla kez tehdit ettim." Bakışları alçaldı ve konuştuğunda sesi çatallaştı. "Ellerimi boynuna dolamıştım. Bunu görmezden gelemem."

Eğilip alnımı onunkine bastırırken kalbim ağlıyordu. "Sen hatalı değilsin, Zayne. Bunu anlamalısın ve ne yaptığının farkına varmalısın. Bana çok kötü zarar verebilirdin. Beni herhangi bir noktada öldürebilirdin ama yapmadın. Çünkü sen de oradaydın, değil mi? Durduran *sendin*. Ortaya çıkıp o Gulyabaniyi öldüren *sendin* ve çatıya gelen de sendin."

"Seni bir havuza düşürdüm."

"Bunun için muhtemelen hiç beklemediğin bir anda seni yumruklayacağım ama o *havuzda* benimle birlikte olan sendin. O sendin ve Düştükten sonra her neye dönüştüysen oydu,

ve ben de oradaydım. O şeyleri bana sen yapmadın. Bunları birlikte yaptık çünkü senin orada olduğunu biliyordum" dedim. "Sen olmayabilirsin O zaman nedenini biliyordunuz, ama ne sizin ne de başka bir şeyin başka biri beni incitti. Hatta senden uzak durmam için beni uyarmıştın.

Dedin ki-" "İçimde olan şey seni incitebilirdi. Verirdi. Eninde sonunda kendimi durdurabilirdim. Kahretsin, beni tuzağa düşürdüğünde Sen." Gözleri benimkileri aradı. "Ve o parçam her geçen saat daha da güçleniyordu."

"Ve beni oradan oraya fırlatmak isteyen de o parçam mıydı?" Elimi kaydurdum parmaklarını saçlarına geçirdi. "Yani, oldukça sinir bozucu olabiliyorum, yani bu muhtemelen ilk kez olmuyor."

"Öyleydi." Ürperti. "Özellikle sinir bozucu olduğun zamanlarda bile."

"Biliyorum." Elbette biliyordum. Muhtemelen Zayne'in suratını tekmeleyebilirdim ve o hayal kırıklığıyla iç çekerdi. Neden mi? Çünkü o özünde iyiydi. Yüzünü görebilmek için arkama yaslandım. "Ama senin hâlâ orada olan parçan bunun olmasını engelledi. Önemli olan tek şey bu. Önemli olabilecek tek şey bu. Neden biliyor musun?"

"Neden?"

"Çünkü sana ihtişamın geri verildi - meleksi bir ruh - ve sen benim için düştün. Seni yumruklasam mı yoksa öpsem mi bilemiyorum. Benimle birlikte olmak için gerçek bir melek olmaktan vazgeçtin. Benimle olmak için büyük bir risk alarak düştün ve buradasın. Bana geri döndün."

"Senin sayende. Beni geri getirdin." Ellerini tekrar kollarımdan yukarı kaydırıp ve arkalarında ürperti izleri bıraktı. "Sen ne yaptın? Dışarıda, başka bir iblis deliğini daha kundaklamayı düşünüyordum," dedi ve ben gözümü kırpıttım. "Ve sonra buraya gelmek için kontrol edilemez bir dürtü vardı. Ne yapacağını nasıl bildin?"

"Siz buraya ilk geldiğinizde, kafamın içindeki bir ses beni bu kiliseye yönlendirdi ve evet, bu kulağa geldiği kadar ürkütücüydü. Aklımı kaçırdığımı sanmıştım ama kaçırmıyordum. Kilisede beni bir Taht karşıladı. Bana ne yapmam gerektiğini söyledi." Yüzünün her çizgisini içime çekerken saçlarının parmaklarımdan süzülmesine izin verdim. "*Lütfumun* değer verdiğim şeylere asla zarar vermeyeceğini söyledi, ama ben

korkuyordum. İşe yarayacağına inanmak istedim. Buna inanmaya ihtiyacım vardı ve inandığım anlar da oldu ama..." Panik biraz geri geldi. "Ama denemek zorundaydım. Kendime, işe yaramasa bile yine de doğru şey olduğunu söyleyip durdum. Sen..."

"O halde bırakılmak istemez miydin?" diye sözümü tamamladı.
"Haklısın. Yapmazdım."

Kabul etmesi kendimi daha iyi hissetmemi sağlamalıydı ama sağlamadı. Onu öldürebileceğim fikri kusma isteği uyandırdı. "Seni dışarı çekmem ve bir şekilde tuzağa düşürmem gerektiğini biliyordum ve sonunda Crone'u düşündüm. Bunu bana o verdi, aslında benim için hazırlamıştı. O biliyordu. Yanında bir çocuk vardı. O bir kahin. Biliyordu ve ona söyledi ve her neyse, bana bir büyü verdi ve işe yaradı."

Kaşları kalktı. "Sana öylece verdi mi? Beni yanlış anlamayın. Minnettarım. Kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar minnettarım. Ama bir cadı asla hiçbir şeyi bedavaya vermez."

"Yok." Ellerimi omuzlarına indirdim. "Bunu senin tüylerinden biri karşılığında yaptı."

Bana baktı.

"Bana bunu kötü bir şey için kullanmayacağı izlenimini verdi ve ben de ona inandım." Durakladım. "Sayılır. Gerçek şu ki, sana zarar vermeyeceğine söz verdiği sürece anlaşmayı yapardım ve o da yaptı. Muhtemelen buna katılmadığınızı biliyorum ve bunu anlıyorum.

Anlıyorum, ama-" "Sorun yok." Elini yavaşça kaldırdı, onu görmeden önce gördüğümünden emin olmak için yanağıma dokundu ve neredeyse tekrar ağlamaya başlayacaktım. Bu, onun *benim* Zayne'im olduğunun bir başka kanıtıydı. "Ben de aynı şeyi yapardım, her şeyi kabul ederdim." Nazıkçe yanağımın çizgisini takip etti. "Nasıl biri olduğum aklımdan çıkmayacak ve aklımın bir köşesinde duracak. Eminim Bazı anlar diğerlerinden daha kötü olacak ama bununla başa çıkacağım. Bundan emin olacağım, çünkü zaten yeterince aramız açıldı."

"Bu çok doğru," diye fısıldadım. Aramızda çok fazla engel vardı ve ben annemin sevdiği aşk kitaplarındaki gibi kendi sonsuza dek mutlu sonumuzu istiyordum. Kendi engellerimiz olmamıza gerek yoktu.

Parmakları hala hafifçe şişmiş ve morarmış olan çenemin yanında duruyordu. "Sana dokunmam acı çekmene neden oluyor mu?"

"Hayır. Şu anda kötü bir şey hissetmiyorum."

"Seni son gördüğümünden daha kötü görünüyorsun."

"Şey." Kelimeyi uzatarak söyledim. "Gabriel'le bir tür karşılaşma yaşadım." Her parçası inanılmaz derecede hareketsizleşmiş gibiydi.

"Ne zaman?"

"Dün gece." Ona hemen neler olduğunu anlattım. "İyi haber, bir süre o okula kimse alınmayacak ve sanırım bir şekilde zayıfladı."

"Orada olmalıydım."

"Artık buradasın. Önemli olan tek şey bu," dedim ona. "Yaralanmadım. Ciddiyim."

Bakışları yüz hatlarımda gezinmeye devam ederken başını hafifçe salladı. "Buna inanamıyorum. Sen..." Kısa bir süre başını kaldırdı, göğsü derin bir nefesle yükseldi ve bakışları tekrar benimkilerle buluştuğunda gözlerinin arkasındaki ışıltının daha parlak olduğuna yemin edebilirim. "Nasıl ayaktasın, bu kadar hızlı yürüyebiliyorsun?" Bakışları kolumu boydan boya dolaştı.

Artık zar zor görülebilen sayısız çürük. Sonra gözleri kısıldı. "Daha da iyisi, geri döndüğüm gece burada tek başına ne halt ediyordun? Şu anda bile mi?"

Bu sesi tanıdım. Sesi tıpkı uyarıda bulunmadan çatıdan çatıya atladığım geceki gibiydi.

"Gerçekten burada yalnız olmamalısın. Gabriel hâlâ dışarıdayken olmaz," diye devam etti. "O iblisleri senin peşinden gönderdi. Lanet olsun. Onlar da daire."

Bilmediğim bir bölgede onun önünde dolaşırken de aynı ses tonunu kullanıyordu.

"En azından geçen gece Dez seninleydi." Dudakları hafifçe çatıldı. "Dez iyi mi? Sanırım ben-"

"Onu bir çeşmeye mi attın? Evet. O iyi."

Zayne iç çekti. "Güzel, ama Roth hangi cehennemde? Layla? Burada olmamalısın, Trin. Tam olarak iyileşmemişken yalnız olmamalısın ve tam olarak iyileşmediğini biliyorum. Bunu söyleyebilirim. Zarafetinin zayıfladığını hissedebiliyorum."

Tamam, bunu hissetme yeteneği can sıkıcıydı, çünkü doğruydı, ama Zayne'in sesi destansı boyutlarda bir ders vermeye hazırlanıyor gibiydi ve ben kızamadım bile. Dudaklarımın kenarları kıvrıldı ve bu aynı anda hem garip, hem doğru hem de harika hissettirdi.

"Peki neden gülümsüyorsun?" diye sordu, ses tonunu bir kez daha inançsızlık doldurarak.

İçimden titrek bir kahkaha yükseldi. "Bana bir daha ders vereceğini ve bundan keyif alacağını hiç düşünmemiştim."

"Bir dahaki sefere bunu hatırlamaya çalış." Muhtemelen hatırlamazdım.

"I..." Sığ bir nefes aldım. "Sen öldüğünde, seni bir daha asla göremeyeceğimi düşündüm."

Yüzünün her çizgisi yumuşadı. "Sana ne söz vermişim? Eğer bir şey olursa, sana geri dönmenin bir yolunu bulacaktım."

Yüzü tekrar bulanıklaştı ve her şey gözlerini dolduran gözyaşlarıyla ilgiliydi. "Bana aşık olduğuna hâlâ inanamıyorum."

"Zafer, senin aşkınla karşılaştırıldığında hiçbir şeydi." Eğildi ve alnını hafifçe benimkine yasladı. Örgümden kaçan saç tutamlarını geri toplarken nefesi dudaklarımın üzerinde gezindi. yüzümü. "Elimden gelen her şeyi yaptım. Sen de elinden gelen her şeyi yaptın. Seni seviyorum Trinity ve ölüm bile böyle bir bağı koparamaz."

Bağ.

Biraz geri çekildim. "Seni hissetmiyorum," dedim ve kaşları düştü. "Yani, Koruyucu bağına hissetmedim. Sen geri döndüğünden beri göğsümdeki o küçük, bulanık sıcaklık topunu hissetmiyorum."

"Küçük, *tüylü* sıcaklık topu mu?" diye tekrarladı sessizce.

"Ve ben... Senin duygularının hiçbirini hissetmedim." Bunu yeni fark ediyor değildim. Sadece bunu gerçekten düşünecek zamanım olmamıştı. "Artık birbirimize bağlı değiliz." "Hayır, değiliz."

Ona, gözbebeklerinin ardındaki olağanüstü ışık parıltısına baktım. "Bu iyi haber. Seni bir daha zayıflatamam ve birlikte olabiliriz."

"Benim senin Koruyucun olmam zaten birlikte olmamızı engellememişti," diye cevap verdi kuru bir sesle ve bir bakıma haklıydı da. Sadece kaçınılmaz olanı ertelemişti ama bu akıllıca değildi. Neredeyse insan olmuştu. "Ama kural yok. Kesinlikle meleklerle özgü değil. Ben hâlâ bir... Ben hâlâ bir Düşmüş'üm. Sadece..."

"Psikotik mi?"

"Evet, ama o değil." Örgümün uzunluğunu elinin içinde gezdirdi. "Bir Trueborn bir Fallen ister mi?"

"Ne olursan ol, seni her zaman istiyorum," dedim ciddiyetle ve cevap veren gülümsemesi tatlı, süpürücü bir hareketle göğsümü doldurdu. "Ama o küçük, bulanık topu özlüyorum-"

Zayne aramızdaki mesafeyi geri aldı ve tek bir kalp atışında dudakları benimkilerle buluştu. Beni öptü ve tek bir dokunuşun yaratabileceği his cümbüşü beni şaşırtmaktan asla vazgeçmedi. Onun dudaklarımdaki, dilimdeki tadı, ruhumu yaralayan tüm pürüzler için bir merhem ve bir uyanıştı. Ağzını benimkine bastırması nazikti, ama bir sınırı vardı, kırılmaya çok yakın bir kısıtlama. Biliyordum ki

havuzda bu şekilde davranmayı düşünmemiş olsa da dikkatli olmaya çalışıyordu ama bu sadece ona ait değildi. Bu sadece Zayne'di. Onun kısıtlanmasını istemiyordum. Onu istiyordum, sunabileceği her şeyi-

Zayne aniden geri çekildi, aynı anda ensemde bir karıncalanma patlaması patlak vererek sertleşti. Ona baktım, öpücüğünün etkisiyle hâlâ biraz sersemlemiştim. "Sen... bunu hissediyorsun, değil mi?"

Bakışları benim öteme geçti. "Bir iblis yaklaşıyor."

Ağzımı açtım ve söyleyebileceğim onca şey arasından en aptalca şey ağzımdan döküldü. "İblisler hayvanat bahçesi yüzünden parka gelmiyorlar. Roth öyle söyledi."

"Roth her şeyi bilmiyor." Zayne hızla ayağa kalktı ve beni de yanında getirdi. Beni nazikçe arkasına, ayaklarımın üzerine oturttu. Gözlerimi kırıştırdım, bu manevrayı nasıl başardığını merak ediyor ve "Olduğun yerde kal," dediğinde bunu başarabildiği için biraz kıskanıyordum.

Arkamı döndüm. "Ama-"

"Yaralısın. Ben yaralanmadım."

"Yaralı değilim. Ben Trueborn'um-oh Tanrım," diye inledim, sülfür ve çürüme kokusu bize ulaştığında burnum sızladı.

"Koku," diye onayladı Zayne.

Yolun karşısındaki ağaçların arasından karanlık bir şekil belirlediğinde gözlerimi kıstım. O şey her neyse, en az bir metre boyundaydı ve kötü bir günde Cehennem'in bağırsakları gibi kokuyordu. İçimde *zarafet* kıvılcımları çaktı. Sadece

Bu kadar uzun boylu ve bu kadar kötü kokan şeytanlar, malum nedenlerden dolayı yukarı çıkmalarına izin verilmeyen türdendi. Umarım başka bir Ghoul değildir.

O şey elektrik direğinin altından geçti ve ay taşı rengindeki derisini tanıyarak iç çektim.

Nightcrawler.

Ki bu bir Ghoul'dan daha kötüydü.

Bu tür iblislerle uğraşmak istemezsiniz. Olağanüstü güçlüydüler ve ağızlarında zehirli bir zehir taşıyorlardı.

Bir insanı felç edebilecek pençeleri vardı ama bu... zincirlenmiş miydi? Metal boynunu çevreliyor ve yere çarparak çınılıyordu ve zincirin ucunda...

Ensemdeki baskı yoğunlaştı ve bir kalp atışı içinde başka bir formun şeklini seçebildim. Bu o kadar uzun ya da geniş değildi ama içgüdülerim bana onun Nightcrawler'dan çok daha tehlikeli olduğunu söylüyordu.

Sanki bir akşam gezintisine çıkmış gibi, yavaşça seti aştı ve lamba ışığının içinden geçti. Yüz hatları bulanıktı ama acı verecek kadar güzel olması gerektiğini biliyordum.

Tüm Üst Seviye iblisler öyleydi.

Zincirin ucunu tuttuğunu fark ettiğimde kaşlarımı çattım.

"Gerçekten bir Nightcrawler'ı mı yürütüyorsun?" Zayne sordu ve kaşlarım kalktı. Cidden ben de aynı şeyi merak ediyordum ve sormasına sevindim.

Üst Seviye iblisi güldü ama Nightcrawler bu yorumu eğlenceli bulmadı. Kuduz yaratıktan yayılan alçak, gürleyen bir hırıltı vücudumun her yerindeki küçük tüyleri kaldırdı.

"Benim adım Purson," diye duyurdu Üst Seviye iblisi kükürt ve duman dolu bir sesle. "Ben Cehennemin Büyük Kralıyım, yirmi iki lejyonluk *evcil* Nightcrawler'ın komutanıyım ve buraya Nefilim için geldim."

Derin bir nefes aldım ve sonra yavaşça nefesimi verdim. "Artık kimse *nefilim* kullanmıyor,"

Hayatımda belki de milyonuncu kez söyledim. "Bu saldırgan ve modası geçmiş."

"Bunu saldırgan ya da modası geçmiş bulmanızı önemseyen birine benziyor muyum?" Purson "hayır" dedi, ben de biraz ileri gidip "hayır" diyecektim. "Ben öyle değilim."

"Şok edici," diye mırıldandım.

O bunu görmezden geldi. "Gereksiz bir drama yaşanmaması için kim olduğumu açıkça belirtmek istiyorum."

Onun konuşması gereksiz bir drama gibi geldi.

"Ben gizli hazineleri bulan ve sırları bilenim. Saklanıp da benim keşfetmeyeceğim hiçbir yer yoktur."

"Yani sen iblislerin Indiana Jones'u musun?" diye sordum.

"Harika." "Indiana Jones mu?" diye tekrarladı iblis. "Kim olduğunu bilmiyorum."

Kaşlarım kalktı. "Indiana Jones'un kim olduğunu bilmiyorsun ve senin sırları bilen ve bir şeyleri bulan kişi olduğuna inanmam mı gerekiyor?"

"Neye inandığın umurumda değil. Benden kaçarsan fazla uzağa gidemezsin," diye uyardı Purson. "Sadece beni kızdırırsın ve sen-"

"Kapa çeneni." Zayne onun sözünü kesti. "Bunun için zamanım yok. Sevgilime daha yeni kavuşmuştum ve sen bu anı gerçekten mahvediyorsun."

Yavaşça Zayne'e baktım.

Vay canına.

İlk kez kanatsız sırtını gördüm. Sadece ay ışığında, sırtında daha önce olmayan garip bir desen seçebiliyordum. Mürekkebi teninden sadece bir derece kadar koyu olan bir dövmeyle benziyordu, ama... bir yara izi gibi kabarık görünüyordu.

"Kim olduğunuzu bilmiyorum." Purson'ın sesi meraklıydı ve bu ilginçti. Zayne'in ne olduğunu anlayamamıştı ama Arayıcı iblis anlamıştı. Kaçmıştı ama Zayne o sırada kanatlarını çıkarmıştı. "Kendini... farklı ama yine de tanıdık hissediyorsun. Keşfetmek çok ilgi çekici olurdu ama sen benimle ihtiyacım olan şey arasında duruyorsun. Bu yüzden onun kişisel çiğneme oyuncağından başka bir şey değilsin."

Nightcrawler şuh bir kahkaha attı. "Yapmamam gereken şeyleri

kemirmeyi severim."

"Üzgünüm," diye yanıtladı Zayne. "Ben tek kişilik, kişisel bir çiğneme oyuncağıyım ve ona aitim, bu yüzden teklifi geri çevirmek zorundayım. Teşekkür ederim, Yine de."

"Seçme şansın olduğunu söylemedim," diye tersledi Purson.

Dikkatli olmam gerekiyordu ama Zayne'in sırtındaki desen beni büyüledi. Kendimi kesinlikle kontrol edemediğimden ya da şu an böyle bir saçmalığın zamanı olmadığını dikte eden sağduyuya sahip olmadığımın, dokunmak için uzandım-

Zayne bana, "Bunu ben hallederim," dedi.

Altın rengi bir ateş derisinin altındaki damarları aydınlatarak sırtında hızla ilerliyordu. Şaşkınlıkla elimi geri çektim, *zarafet* sağ ve sol kollarından aşağı akarken ağzım açık kaldı, derinin altından aktı ve sonra havaya ateşlendi.

İlahi ateş ellerinden dökülüyor, çalkalanıyor ve spiral çizerek şekil alıyor ve hızla katılaşıyor. İki yanan sap. Yarım daire şeklinde iki adet dört ayaklı alevli bıçak.

Nightcrawler bir adım geri çekildi.

Ben de öyle.

Lanet olsun, bunca zamandır içinde miydi? Bana hükmetmeye kararlı bir Düşmüşken bile *zarafetini* bu şekilde ortaya koymamıştı.

"Ne demiştin sen?" Zayne gelişigüzel sordu. "Benim bir Seçim mi? Hepimizin seçimleri var. Sen hariç. Yaşamak ya da ölmek söz konusu olduğunda kesinlikle bir seçeneğin yok. Öleceksin."

Her şey çok çabuk oldu.

Purson zinciri bıraktı ve Nightcrawler ileri atıldı, ancak Zayne... bir şimşek gibiydi ve 20/20 görüşle bile hareketlerini takip edebileceğimi sanmıyordum. Önümdeydi ve sonra Nightcrawler'ın uzanmış kolunun altına daldı ve arkasından fırladı-

Nightcrawler'dan bir şey düştü ve etli bir parçayla yere çarptı.

Bir koldu, gerçek bir kol. Tamam.

Zayne bunu

anladı.

Bunu *çok* iyi

anladı.

Başını geriye atan Nightcrawler acı içinde uludu, sesi tilki ile vaşak arası bir şeydi. Zayne döndü, bir hilal şeklindeki

Bıçak havada süzölüp doğruca Nightcrawler'ın boynuna saplandı. Öne doğru düşen yaratık alevler içinde kaldı ve bir kül yağmuruna dönüşerek yere düşmeden önce Purson

gerçekten benziyordu. Derisi inceldi ve kum rengine dönüştü. Yüzünün her yerinde kürkler filizlendi ve sarı saç yele ile birleşti. Kösele gibi, kaba Sırtından kanatlar fışkırdı. Ağzı acayip bir şekilde genişlerken burun delikleri uzadı ve düzleşti. İblisin gözleri yanardöner bir şekilde parlarken, gözbebekleri dikey olarak uzarken keskin köpek dişleri filizlendi.

Purson'da bir aslan kafası vardı. Bunu asla unutamam.

Sersemliğimi üzerimden atarak kendi zarafetimi toplamaya başladım.

Zayne Üst Seviye iblise doğru döndü ve *değişti*, ama bu hiçbir zaman bir Gardiyan olduğu zamanki gibi değildi. Kabarık işaretler gerilip sırtından kalkarak katı hale gelirken, ışıklı parıltı vücudunun üzerinde titreşti.

Kanatlar. Sırtındaki işaretler kanatlarının gittiği yerdı ve bu ne kadar çılgıncaydı?

Şimdi Zayne'in iki yanında açılıp yükselerek dışa doğru yayılıyorlardı. Kar beyazı tüylerin üzerinde altın ışık çizgileri titreşiyordu. Purson bozuk bir sesle, "Kahretsin," dedi.

Tam o anda Zayne'in ne olduğunu anladı. Ellerini kaldırdı. Üst Seviye iblislerin sık sık çağırıp kontrol edebildiği kötü enerji topları yoktu. Ellerini teslimiyet içinde tuttu.

"Ne istersen alabilirsin. Ne istersen. Lejyonlarım, sadakatim. Sadakatim," diye yalvardı Üst Seviye iblis zinciri ellerine çağırırken. "Her şeyi yaparım. Sana yemin ederim. Ne olursa."

Zayne ona, "Sessiz kalman iyi olur," dedi ve sonra vurdu.

Zarif bir hareketti, altın derisi ve ateşten bir dönüştü. Kanatları onu havaya kaldırdı ve sonra aşağı indirdi, alevli kavisli bıçak havayı temiz bir şekilde keserken geriye doğru eğildi.

Purson'ın o zincirle yapmayı planladığı şeyi yapmaya fırsatı bile olmadı. Zayne'in kılıcı onu omuzlarından yakaladı ve doğruca içinden geçti.

"Kahretsin," diye mırıldandı Purson ve ardından alevler içinde kalarak oracıkta kül oldu.

Bu, iblisler arasında en sevilen son sözlerden biri gibi görünüyordu.

Zayne doğruldu, kanatlarını geriye katlamadan önce salladı. Sırtına yerleştiler ve sonra... derisinin içine sızmış gibi göründüler, şimdi kanat olduğunu bildiğim kabarık deseni geride bıraktılar.

Orak bıçakları parçalanarak altın tozuna dönüştü ve karanlık zeminde sadece birkaç saniye parladıktan sonra kayboldu. Zayne, ona dokunmaya çalışmaktan başka hiçbir şey yapmamış olan benim durduğum yere döndüğünde, yanan damarlar ağı soldu.

Sonunda sesimi buldum. "Bunu yapabilir miydin? Düştüğün andan itibaren tüm bunları yapabiliyor muydun?"

"Evet," diye cevap verdi.

"Ne düşündüğünüz umurumda değil, Bay Fallen olduğunuzda büyük bir parçanız hala orada olmalıydı, çünkü bunu istediğiniz zaman yapabilirdiniz ve yapmadınız."

"Yapabilirdim. Yaptım da. O yoldan çıkardığım iblisler vardı." Ben öldürdüğü o çöp insanı düşünürken o ellerine baktı. Başka insanlar da var mıydı? "Ama haklısın, çünkü bunu yapmak istemedim. sana geldi."

"Tanrı'ya şükür," dedim. "Sen... sen belalısın, Zayne."

Başını kaldırdı. "Ben de kendimi belalı sanırdım."

"Öyleydin. Çok fena biriydin, ama şimdi çok fena birisin," dedim. "Şu anda bir tür kılıç kıskançlığı yaşıyorum."

"Bu seni gerçekten rahatsız etmiyor, değil mi?" "Neyi?"

"Şu anda olduğum şey. Yapabileceklerim. Çünkü bu benim." O yerleştirdi Elini kalbinin üzerine koyarak ilerledi ve önümde durdu. "Ama artık farklıyım. Bunu hissedebiliyorum. Bir şey var. Nasıl açıklayacağımı bilmiyorum ama içimde bir soğukluk var ve o ihtiyaç... o hükmetme ihtiyacı hala orada. Sana yönelik değil. Bir daha asla olmayacak, ama bende değişen başka bir şey var mı bilmiyorum."

Ona bakarken, söylediklerinin aşırı dramatik bir durum olmadığını biliyordum. O farklıydı. İblisle konuşma şekli

Zayne, eski Zayne gibi. Sözlerinde, yapmak üzere olduğu şeyden zevk alacağını söyleyen alaycı bir nitelik vardı. Nightcrawler'ı ortadan kaldırma şekli de bir başka örnekti. Yaşlı Zayne bir kolu kesmezdi. Doğrudan öldürmeye giderdi ve yaşlı

Zayne, iblis ne iddia ederse etsin ya da neyi takas etmeye çalışırsa çalışsın Purson'u ortadan kaldırırdı. Farklılıklar vardı ve daha fazla olabilir, ama ben de

Onunla her zaman güvende olacağımı biliyordum. Hatta, Korkunç Düşmüşken onun yanında daha önce fark ettiğimden bile daha güvende olduğumu düşünmeye başlamıştım.

Peki ya hissettiği o soğukluk? Acaba hissettiği, bir tür insan ruhuna eşdeğer olan Şan'ının kaybı mıydı? Bunun onun için uzun vadede ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ve bu beni endişelendiriyordu, ama ne olursa olsun onu sevmeye devam edeceğimi ve Şan eksikliğinin beni sevmesine engel olmadığını biliyordum. Değişen başka ne varsa birlikte çözecektik.

Bakışlarına karşılık verdim. "Beni rahatsız eden tek şey senin iki kılıcın varken benim bir kılıcımın olmasının ne kadar adaletsiz olduğu. Bu saçmalık."

Zayne'in yüzünde geniş, güzel bir gülümseme belirdi. Güldü, sesi derin, tanıdık ve güneş ışığı gibi sıcaktı, nefesimi çaldı. Bu da bir daha duyup duyamayacağımı bilmediğim bir şeydi. *Onun* gülüşü ve çok güzeldi.

Dudaklarım seğirdi. "Bana gülüyormuşsun gibi bir his var içimde."

"Az önce sana değiştiğimi bildiğimi ve tam olarak ne kadar değiştiğimi bilmediğimi söyledim ve senin tek düşünebildiğin benim iki kılıcım olduğu ve senin sadece bir kılıcın olduğu."

"Şey, evet. Bu büyük bir olay. Ben kıskanç bir insanım."

Tekrar güldü, sesi tüm göğsümü aydınlattı. "Sadece sen böyle tepki verirsin."

Bu doğru olabilir.

Ilık bir esinti saç tellerini yakalayıp çıplak omuzlarından kaldırarak etrafına bakındı. Düşünecek olursak, havadaki anormal serinlik kaybolmuştu. Dayanılmaz derecede sıcak ya da bunaltıcı değildi ama çok daha mevsimseldi.

Hava durumuyla bir ilgisi olup olmadığını merak ederek onu izledim. Bu ne kadar tuhaf olurdu? Ama eski haline dönene kadar (yani çoğunlukla eski haline dönene kadar) havanın normalden yirmi ya da daha fazla derece daha soğuk olması tesadüf olamazdı.

"Bu senin için gelen... üçüncü iblis mi? Başka var mı?"

"Sadece Gulyabaniler, geçen geceden olanlar ve bu ahmak," dedim ona, evden çıktığım üç seferden ikisinde beni arayan bir iblisle karşılaştığımı söylememenin en iyisi olacağını düşünerek.

"Dez neden seninle değil?"

"Kocakarı bana bir Gardiyan'ın ya da iblisin enerjisinin büyüü bozabileceğini söyledi." Telefonuma uzanmaya başladım. "Onu aramalıyım. İyi haberi paylaşmalıyım."

"Bunu daha sonra yapabiliriz. Şu anda seni eve götürmek istiyorum."

Home.

Zayne'in neredeyse hiç vakit geçirmediği, benim için tavanına karanlıkta parlayan yıldızlar yerleştirdiği yeni daire. *Evim.* Göğsüm sıkıştı. Önceleri sadece duvarlar ve bir çatıdan ibaretti ve giysilerim hala yarı yarıya bavullara yerleştirilmişti. Yıldızlar daha fazla hissettirmişti ama şu ana kadar ev gibi hissetmemiştim.

Tekrar ağlamaklı bir karmaşaya dönüşmeden önce aklımı toparladım. "Gabriel belli ki nerede olduğumu biliyor. Yine gelecektir."

"Ama o zaman yalnız olmayacaksın," dedi ve kalbim yapış yapış bir karmaşaya dönüştü. "Eğer bu çok büyük bir sorun haline gelirse kalacak başka bir yer bulmamız gerekebilir."

Başımı salladım. "Biçim Değiştirme - bekle, her şeyi nasıl sona erdirmeyi planladığına dair son derece uzun soluklu konuşmasının o kısmında orada değildin."

"Bunu biliyorum." Elimi tuttu ve avucunun sıkıca benimkine değdiğini hissetmek harika bir duyguydu. "Birkaç konuda bilgilendirildim, Başkalaşım da bunlardan biri. Dünya ile Cennet arasında bir yarık açmayı planlıyor, böylece İblis Bael ve Cehennem'e ait ruhlar Cennet'e girebilecek."

Kaşlarım kalktı. "Gerçekten güncellenmişsin. Alfalar mıydı? Tanrım. Senin gerçekten *Cennet*'te, Cennet'te olduğuna hâlâ inanamıyorum." Gözlerim büyüdü ve yürümeyi bıraktım. "Nasıl bir yerdi? Sadece kabarık beyaz bulutlar ve hiçbir şey yapmayan melekler mi? Etrafta dolaşan ruhlar, istedikleri her şeye sahipler mi? Yoksa buraya mı benziyor? Ama melekler ve ruhlarla mı? O kadar çok ruha sordum ama hiçbiri bana söylemedi-" Kalbim küt küt atmaya başladı. "Aman Tanrım, babanı gördün mü?"

Bana bakarken dudaklarında bir sırıtış belirdi ve ben...

Üzerine atlayana kadar ne yaptığımın farkında bile değildim.

Kollarımı boynuna doladığımda Zayne beni yakaladı ve bu sefer ayaklarının üzerinde durmayı başardı. Bacaklarım kalçalarına kenetlenmişti ve benden kurtulmasına imkân yoktu. Denemedi de zaten. Kolları hemen üzerime kapandı ve ben ona sarıldıkça o da bana sıkıca sarıldı.

Zayne'in hayatta olduğunu ve o olduğunu, biraz farklı ama o olduğunu bir kez daha anladığımda ham duygular içime çöktü. Gözlerim yaşardı.

"Özür dilerim. Tamam, üzgün değilim. Sadece sarılmaya ihtiyacım vardı."

Çenesi başımın tepesini sıyırdı. "Bu benim en sevdiğim sarılma şekli olmalı."

"Benimki de," dedim, sesim boğuk çıkıyordu. "Ben sadece... Ben senin gerçekten

Burada." Kalbim güm güm atıyor, midem yerinden fırlayacak gibi oluyordu. Hem gülmek hem ağlamak, hem sessiz ve düşünceli olmak hem de avazım çıktığı kadar bağırarak istiyordum. Derimden çıkacakmış gibi hissediyordum.

"Gerçekten burada olduğumu kendinize hatırlatmanız gerekirse, lütfen üzerime atlamaktan çekinmeyin. Aldırmam," dedi. "Seni yakalayacağım."

Gözlerimi sıkarak kapattım. "Neden hep böyle mükemmel şeyler söylemek zorundasın?"

"Her zaman doğru şeyleri söylemiyorum," diye inkar etti. "Bunu herkesten çok sen biliyorsun."

"Biliyorum," dedim ona. "Bu yüzden söylediklerinin genellikle mükemmel olduğunu biliyorum. Ben bu konularda uzmanım."

"O zaman seninle tartışmasam iyi olur," dedi, sesi daha kalındı, daha önce olmadığı kadar sertti. Duygu.

"Evet." Onu kollarım ve bacaklarımla sıktım ve birkaç dakikalığına gerçekliğin içime işlemesine izin verdim. Söz verdiği gibi bana dönüş yolunu bulmasına yardım etmişim ve her ne kadar geri dönmüş olsa da... farklıydı.

Onu. Hâlâ yüzleşmemiz gereken bir sürü kötü şey vardı ama o yanımdayken, Gabriel'i yenme şansımızdan daha fazlası vardı.

Umut vardı. Tünelin sonunda bir ışık vardı. O bir umut ışığıydı ve bu an mucizelerin mümkün olduğunun kanıtıydı. Tüm bunların ötesinde bir gelecek vardı.

Kendimi toparlayarak yavaşça çözüldüm. İki ayağımın üzerinde durduğumda ve kendimi tekrar ona fırlatmayacağımdan yüzde doksan dokuz emin olduğumda, "Tamam. Odaklanmam gerekiyor. Odaklandım. Cennetle ilgili tüm soruları daha sonra cevaplayabilirsin ama önemli olana geri dönelim. Melekler sana ne söyledi-?" Tekrar yürümeye başladım, durana kadar Zayne'i de yanıma çektim. "Bu arada nereye yürüyorum?"

"Havalanmadan önce Nic'le konuşmayı tercih ettiğim için bir tur atarız diye düşündüm," diye gerekçelendirdi ve ben de buna tüm kalbimle katıldım. "İnsanların kanatlarımla bir Gardiyan'ınki gibi olmadığını anlayamayacağı kadar yükseğe çıkabilirim ama hiçbir Gardiyan'ın onları öldüreceğini düşünmediğinden emin olmak istiyorum."

Gardiyanlar.

Bunu sanki artık onlardan biri değilmış gibi söylemişti ama değildi. Belli oluyor. Bunu zaten biliyordum ama yine de sistemimde bir şok etkisi yarattı. "İyi karar," diye mırıldandım ve sonra başladığımız yere geri döndüm

Yolda yürürken. "Bu mümkün mü? Gabriel'in iddia ettiği şey? Bael ve ruhların Cennet'e bulaşması ve Tanrı'nın kapıları kapatması?" "Evet, bu da temelde ölen herhangi bir insanın artık

Cennete girebileceklerdi. Tüm ruhlar Dünya'da kapana kısılacak, ya hortlak olacak ya da iblisler tarafından işkence görecekti," diye bitirdi Zayne iç çekerek.

"Cennet küreleri kapandığında, iblislerin saklanmak için hiçbir nedeni kalmazdı. Dünya Cehennem'e dönüşür ve Cennet'in bazı kısımları kaybolur. Gabriel'in planladığı şey mümkün."

"Sadece hayal gördüğünü umuyordum."

"Ne yazık ki hayır," dedi. "Bazı Alfalar ve diğer melekler şimdiden dükkânı kapatmak istiyor."

"Taht öyle söyledi." Bakışlarım sık, şekilsiz ağaç sırasının üzerinde gezinirken babamın da onlardan biri olup olmadığını merak ettim. İçimde bir öfke parladı. Gabriel'e olanlar diğer başmelekler için bu kadar büyük bir şok olamazdı. Kontrolden çıktığına dair işaretler göstermiş olmalıydı, cinayet işleme, dünyayı yok etme eğilimleri vardı. Bu tür şeyler birdenbire ortaya çıkmazdı. Hiçbiri bir şey yapmamıştı. Bırakın beni bir başmelekle yüz yüze gelmeye hazırlamayı, babam bana Gabriel'in Haberci olduğunu bile söylememişti.

Melekler neredeyse işe yaramazdı.

Şey, şu Taht hariç. O yardımcı olmuştu. Teknik olarak bir melek olan ama olmayan Zayne'e baktım. İşe yaramaz biri değildi, ama en alt sınıftan baş meleklerle kadar herhangi bir melek beklemekten, Animal Crossing oynamaktan ya da meleklerin boş zamanlarında yaptıkları her neyse ondan başka bir şey yaptı.

Parkın ağzına vardığımızda "Telefonun yanında, değil mi?" diye sordu. Başımı salladım ve arka cebimden çıkardım. "Pikap siparişi vermemi ister misin?"

"Evet." Girişteki spot ışıkları telefonun parıltısını azaltacak kadar parlak değildi, bu yüzden hevesle telefonu uzattım.

Uygulamayı açtığında bakışlarımın onun üzerinde gezinmesine izin verdim. Arabaya üstsüz bindiğinde şoförün ne düşüneceğini merak ediyordum. Benim

Bakışları biraz omuzlarının genişliğine, göğsünün belirgin hatlarına ve daha aşağıda, sıkı, kıvrımlı kasların ipuçlarına takıldı

çoğunlukla gece tarafından gizlenmiş. Zayne her zaman, var olmayan egzersiz rutinime kardiyo veya mekik eklemem gerektiğini hissettirecek türden bir forma sahipti. Dövüşmek için antrenman yaptım. Bu benim için yeterli bir egzersizdi ama onun vücudu, ağzının yazdığı her çeki nakde çevirebileceğinin kanıtıydı.

Ve kesinlikle Zayne'e biraz fazla yoğun baktığımı biliyordum ama ona güzel olduğu için bakmıyordum. Bu geçmişte bir ya da yüz kez yaptığım bir şeydi ama şimdi ona bakıyordum çünkü buradaydı ve iyiydi.

İnançsızlığım hiçbir zaman geçmeyecekti. yakında.

Bakışlarımı tekrar yüzüne çevirdiğimde, yüz hatlarının daha önce olduğundan çok daha net olduğunu düşündüm. Bu tür bir ışıktaki kaşının çizgisini ya da dudaklarını asla seçemezdim. Bu benim hayal gücüm değildi. Olduğu şey yüzünden olmalıydı.

onun içindeki *zarafet*. Etrafımdaki başka hiçbir şey daha net görünmüyordu. Babamı gördüğümde nasıl hissettiğimi hatırlayamıyordum. O nadir ziyaretlerin hepsi çok kısaydı ve Gabriel'le birlikteyken başka endişelerim vardı, örneğin hayatta kalmak gibi ve Taht'la tanıştığım. Ama düşündüğümde, Taht'ın kanatlarındaki o ürkütücü gözleri görmüştüm. O kadar küçük bir şeyi o mesafeden görebileceğimi sanmıyordum.

Bir Uber siparişi vermenin yarısında Zayne'in parmakları durdu ve bana baktı.

"Özür dilerim." Kızardım. "Sana tam bir sürüngen gibi bakıyordum."

"Şimdiye kadar bana bakmandan rahatsız olmadığımı anlamış olman gerekirdi." Telefonumu uzattı ve arka cebime koyduktan sonra elimi tutup beni göğsüne doğru çekti, ben de bir midye gibi içine gömüldüm. "Özür dilerim."

"Ne için?" Başımı kaldırmaya başladım.

"Ne için?" diye tekrarladı alçak sesle gülerek, başımın arkasını kavrayıp beni orada, yanağım kalbinin üzerinde tutarken. "Seni terk ettiğim için."

"Bu senin hatan değildi, Zayne. Bunu sen seçmedin."

"Biliyorum ama fiziksel ve zihinsel olarak cehennemini yaşadığını ve senin yanında olamadığımı bilmek bunu kolaylaştırmıyor." Bir sonraki nefesi düzensizdi. "Yapabileceğimi anladığım anda sana gitmek istedim, ama gittiğimde, bu kesinlikle yardımcı olmadı."

Ona tam olarak ne olduğuyla ilgili sorularım vardı ama beklemek zorundaydılar. "Artık buradasın. Önemli olan tek şey bu."

"Anlaştıık." Parmakları saçlarımın arasından kıvrıldı. "Ve seni terk etmeyeceğim. Bir daha asla, Trin. Asla."

Daireye gidişimiz... ilginçti.

Şoför, yaşlı bir adam, arka koltuğa bakıp duruyordu ve bunun Zayne'in gömleksiz olmasıyla ya da benim onun yanına cırt cırt gibi yapışmış olmamla pek ilgisi olduğunu düşünmüyordum. Yaşlı adamın hareketlerinde ve başladığı gibi aniden biten konuşmalarında bir gerginlik vardı.

Adamın gözleri yolda ya da arka koltukta olmadığına, dikiz aynasından sarkan ve hafifçe sallanan haça takılıyordu.

Adamın Zayne'de uhrevi bir şeyler hissedip hissetmediğini merak ettim. I ben olmadığımı biliyordum. İnsanlar üzerinde hiçbir etkim yoktu. İnsanlar da insan formundaki Gardiyanlarla birlikte olduklarında bunu asla fark etmezlerdi ama Zayne'in etrafında daha önce olmayan bir enerji olduğu kesindi.

Açıklaması zordu ama bana havanın nasıl şarj olduğunu ve korkunç bir fırtınadan hemen önce ya da bir kasırganın gözünde ürkütücü bir şekilde hareketsiz hale geldi. Öyle hissettim. Parmak uçlarını sürekli kolumda aşağı yukarı gezdirirken bile Zayne'de bir durgunluk vardı, öyle ki etrafındaki hava sanki şiddetli bir enerjiyle patlamasına saniyeler kalmış gibi hissediyordu. Sanki atmosferin kendisi nefesini tutmuş, onun ne yapacağını görmek için bekliyordu.

Biraz havalıydı. Ve
biraz da
korkutucuydu.

Yolda Dez'e Zayne'in iyi olduğunu ve onu birazdan arayacağımızı bildiren kısa bir mesaj gönderdim. Telefonum hemen bir düzine kadar sessiz mesajla aydınlandı, cevap verme şansım olmadı çünkü Zayne başını eğip dudaklarını şakağıma bastırmıştı ve tatlı öpücük neredeyse beni tamamen çökertecekti.

Sanırım şoför ilk gerçek nefesini apartmanın önüne geldiğimizde ve Zayne kapıyı açtığında aldı. Dışarı çıktığımda, şoförün bakışlarının Zayne sokak lambasının altına girerken onu takip ettiğini gördüm. Zayne'in kanatlarının izi silikti ama benim için görülebilirdi, bu yüzden yaşlı adamın onu gördüğünden hiç şüphem yoktu.

Şoför haçı çıkarıp dudaklarına götürürken kapıyı kapattım. "Dışarıdayken üzerinde bir gömlek olduğundan kesinlikle emin olmalıyız. Halka açık," dedim ve kaldırımda ona katıldım.

Lobiye girdiğimizde alaycı bir sırıtış belirdi. "Öyle mi düşünüyorsun?" Omzunun üzerinden baktı. "Ne kadar görünür?"

"Şey, görebiliyorum, yani..." Lobiye adım attığımızda söyledim. Neyse ki boştu ve aydınlık olduğu için daha iyi görebiliyordum. "Beyaz mürekkeple yapılmış melek kanadı dövmesine benziyor. Tüm sırtınızı kaplıyor ve hafifçe kabarmış gibi görünüyor." Her bir kıvrımlı tüy sanki derisine özenle kazınmış gibi görünüyordu, hiçbir ayrıntı atlanmamıştı. Hafifçe kabarık olması ona normal bir dövmenin gölgeli görünümünü veriyordu. Asansöre doğru ilerlerken ona dokunma dürtüsü beni tekrar sert bir şekilde çarptı. Ama havuzda nasıl tepki verdiğini hatırlayarak direndim. "Gerçekten çok güzel, Zayne."

"Çok güzelsin."

Başımı kaldırdığımda onu bana bakarken buldum, dudaklarında yumuşak, şefkatli bir çekiş vardı. Olabilecek en itici şekilde homurdanırken bile yanaklarıma vuran sıcaklığı hissedebiliyordum. "Şu anda neye benzediğimi gördüm ve-"

"Ve sen eskisinden daha da güzelsin." Elini yavaşça yüzüme doğru kaldırdı. Başparmağı çenemin kıvrımında gezindi. "Her bir çürük senin gücünün bir nişanı."

"İşte yine doğru şeyleri söylüyorsun," diye mırıldandım.

"Bu nasıl söylenecek doğru şey değil?" Parmağını yanağımın çizgisinde gezdirdi ve tenimin hâlâ mavimsi morun hoş bir tonu olduğunu bildiğim yerde durdu. "Gabriel'in canını yakacağım. Arkasında bıraktığı her çürüğü, verdiği her acıyı on katıyla ödeyeceğim. Onun bir gün Etini kemiklerinden ayırdığımda ve organlarını vücudundan söktüğümde canlı ve nefes alıyor olsun ve sonra, son nefesini vermeden önce, onu öldürmeden önce gördüğü son şeyin sen olmanı istiyorum."

Oh.

Vay

canın

a.

Kalbim küt küt atmaya başladı. Sesindeki tam olarak bunu yapmayı planladığını söyleyen soğuk vaatten ya da biçmek istediği şiddetten değil, ama

Çünkü Gabriel'le tekrar karşılaşacaktı. İkimiz de baş meleklerle yüzleşecektik ve ya ona bir şey olduysa? Yine mi? İçim soğudu ve panik kök salmaya başladı. Zayne'i tatile çıkmaya ikna edebilir miydim? Bu işin dışında kalmaya-?

Gözlerinin içine bakarken kendimi orada durdurdum. Her gün, birimizin zamansız bir ölümle karşılaşma riskini taşıyordu. Bu değişmemişti. Eğer

Her neyse, artık Zayne'i öldürmek daha az kolay olacaktı. Bu iyi bir haberd, hatırlamam gereken bir şeydi ama Zayne benden bu işin dışında kalmamı istememişti.

İçten içe, yapmayacağını biliyordum.

Ayrıca, Roth ve Layla Lucifer'ı işe almakta başarılı olsalar bile, Gabriel'le karşılaştığımda Zayne'e yanımda ihtiyacım olduğunu da biliyordum. Ve Zayne böyle bir isteği dinleyecek gibi değildi. Ondan bir şey istediğimde dinlememişti.

ve belki de bağına ona verdiği acıyla içeri dalması, nihayetinde ölümüne yol açan bir rol oynamıştı.

Zayne'den suçluluk duygusunun yaşamamıza engel olmasına izin vermemesini isteyemezdim. Korkunun da aynısını yapmasına izin veremezdim.

Ben olsam yapmazdım.

Küçük bir nefes aldım. "Bu da söylenmesi gereken doğru şeydi." Zayne tek kaşını kaldırdı.

Omuz silktim. "Yani, muhtemelen çoğu kişi için değil, ama senin tam olarak bunu yapmanla ilgili hiçbir sorunum yok."

Belli belirsiz bir sırıtma belirdi. "Bunu söylemene şaşırmamalıyım. Sen her zaman kana susamıştın."

"Doğru," dedim asansöre adım atarken. Yine de itiraf etmeliyim ki, önceki Zayne'in tüm bunları söyleyeceğini düşünmezdim. Evet, Gabriel'i incitmek ve öldürmek isterdi ama derisini soyup organlarını sökme olayı? Bu farklıydı.

Asansör bizi yukarı çıkarırken ona baktım. Daha iyi bir ışıkla, aynı görüldüğünü görebiliyordum.

Ama değil.

"Biliyor musun, yüz hatların bana daha keskin, daha belirgin geliyor. Bir resmin yüksek çözünürlükte netleşmesi gibi," diye açıkladım. "Senden beri böyle geri geldi."

Farkındalığın ensemdede döndüğünü hissettiğimde cevap vermeye başladı. Öne doğru bir adım atarak beni bir şekilde engellerken bakışları asansör kapılarına doğru kaydı. "Yakınlarda bir iblis var."

"Muhtemelen Cayman'dır. Benden haber alana kadar burada takılacaktı," dedim ona. "Çok zekisin."

"Ne?" Asansör yavaşlayarak dururken Zayne bana baktı.

"Cildin daha parlak." Kolunu dürttüm. "Sanki derinin altında hafif bir ışık var ve sanırım bu yüzden seni eskisinden daha iyi görebiliyorum."

Kaşları kalktı. "Yürüyen bir ampule mi benziyorum?"

Sırıttım. "O kadar da fark edilebilir olduğunu sanmıyorum. Yani, ben görebiliyorsa eminim başkaları da görebilir ama ne olduğunu anlayabileceklerini sanmıyorum. Muhtemelen hoş, sağlıklı bir ışıltınız olduğunu düşüneceklerdir."

Asansörün önüne dönerken ağzını açtı, kapı açılırken dikkati odanın içine odaklanmıştı. Söyleyeceği her neyse, siyah saçlı iblis görüş alanımıza girdiğinde unutuldu. Cayman'ın sırtı bize dönüktü, başı öne eğikti ve kalçaları sallanıyordu. Bir elinde bir poşet cips, diğerinde bir kutu soda vardı. Kulaklıklarından tanıdık bir ritimde müzik sesi geliyordu.

O şey miydi? *Hey anne?*

Cayman aniden belinden eğildi. Kıçı havaya kalktı ve o şeyi sanki... sanki para alıyormuş gibi salladı. Hem de iyi para.

Dudaklarım aralandı.

"Beklediğim bu değildi," diye mırıldandı Zayne.

"Kimsenin bunu bekleyeceğini sanmıyorum."

Cayman, yumuşak ve kıvrımlı bir hareketle ayağa fırladı ve ağzına bir cips attı.

İblis dans edebiliyordu.

Asansörden çıktım, onu rahatsız edip etmememiz gerektiğinden emin değildim. Geriye doğru dans ederken çok eğleniyor gibi görünüyordu-

Bize doğru döndü. Ondan tiz bir çığlık yükseldi ve benim sıçramama neden oldu. Cips paketi parmaklarının arasından kaydı ve kızarmış patates dilimleri yere saçıldı.

Zayne, "Keşke bunu kaydedecek kadar ileri görüşlü olsaydık," diye yorum yaptı. Sırıttım.

"Oh, dostum." Cayman elini cebine attı ve müzik sesi kesildi. Zayne'e bakarken yavaşça kulaklıklarını çıkardı. "Şu anda hayatımı kurtarmak için kaçmalı mıyım?"

"Hayatın için dans etmek yerine mi?" diye sordum.

"Şaka yapmanın sırası değil," diye cevap verdi iblis. "Ama benim günlerce sürecektir şakalarım var."

Cayman beni görmezden geldi ve sanki Zayne onu duymuyormuş gibi sesini alçalttı. "Cumartesi gecesinin tekrarlanmasını gerçekten istemiyorum."

"Evet, bunun için üzgünüm," diye teklif etti Zayne. "Pek kendimde değildim." "Hadi canım," diye fısıldadı Cayman. "Kontrol edilemeyen bir dürtü hissetmiyorsun.

Beni avlayıp küçük bir çocuk gibi çığlık attırmak mı?"

Zayne eğildi ve yere düşen parçaları topladı. "Bunu yapmak ya da tekrar çılgılık attığını duymak istemiyorum." Mutfağa bir göz attığında, dağınıklığı toplarken bir kez daha düşündü. "Bir daha düşündüm de..."

Yanağımın iç tarafını ısırdım.

"Hepsini temizleyeceğim." Cayman ellerini kaldırdı. "Trinity'nin bıraktığı pisliği bile."

Gözlerim iblisin üzerinde kısıldı.

Dikkatini tekrar Zayne'e çevirmeden önce bana göz kırptı. "Kahretsin, melek çocuk, ne kadar düştüğüne bir bak. Kelimenin tam anlamıyla." Sesi Zayne'e en büyük iltifatlardan birini etmiş gibi çıkıyordu. "Geri dönmene sevindim."

"Teşekkürler," diye yanıtladı Zayne. "Sanırım."

"İşler yolunda gitmezse Trinity'nin yanına taşınmak zorunda kalacağım korkuyordum. Bilirsin, aklı başında olsun diye." Durakladı. "Sakinleştirici."

Gözlerim kısıldı. "Yine küçük bir çocuk gibi çılgılık atmak ister misin?"

"Belki sonra. Sana haber veririm." Cayman gazozundan bir yudum aldı.

Zayne elindeki cips paketini tezgâhın üzerine fırlattı. "Sana yürüyen bir ampul gibi mi görünüyorum?"

Gözlerimi devirerek ona döndüm. "Öyle görünmediğini söyledim."

"Sadece emin olmak istedim." Bana öyle bir sırtı ki, bu sırtışı benim kalbim pıt pıt atacaktı ama attı.

Cayman başını salladı. "Hayır, ama şimdi siz söyleyince aydınlık... bir tonunuz var."

"Gördün mü?"

Zayne'in sırtışı bir kademe daha arttı. "Sana bir sorum var Cayman. Benim yanımdayken bir şey hissediyor musun?"

Cayman elindeki soda kutusunu indirdi. "Ne demek istediğinize bağlı."

Purson'un Zayne'e nasıl tepki verdiğini hatırlayarak onun gittiği yeri takip ettim.

bu soruyla yönlendiriyordu. "Sanırım onun ne olduğunu hissedip hissedemeyeceğinizden bahsediyor."

"Kanatların ele vermesi dışında mı?" Cayman'ın kara kaşları çatıldı. "Neredeler peki?"

"Onlar bende." Zayne döndü ve Cayman'ın sırtını görmesini sağladı.

İblis işaretleri görünce alçak bir ısıklık çaldı. "Incognito.

Güzelmış. Melekler insanlarla yan yana çalıştığından beri böyle bir şey görmemiştim." Kaşlarım alnımdan yukarı tırmandı. "Kaç yaşındasın sen?"

Cayman, "Tüm uygarlıkların yıkılıp yeniden doğduğunu görecektik kadar

eskiyim," diye cevap verdi.

"Tamam o zaman," diye mırıldandım.

"Ama soruna cevap vermek gerekirse, kesinlikle bir Müdür gibi hissetmiyorsun." Zayne'i incelerken alnı kırıştı. "Farklı hissediyorsun." Başını eğdi ve siyah saçlarından bir tutamı omzunun üzerinden gönderdi. "Ama kanatları görmemiş olsaydım, senin ne olduğunu anlayamazdım."

"Nasıl yani?" Bir ayağımdan diğerine geçerek sordum. Yorgunluk kaslarıma işlemeye başlamıştı. Uzun birkaç gün olmuştu ve bir günlük uyku sandığım kadar uzağa gitmemişti.

"Sanırım çoğu iblisin sizin bir Trueborn olduğunuzu anlamasını engelleyen şeyle aynı şey. *Zarafete* bağlı bir çeşit ilahi kalkan. sanırım."

"Normal bir Düşmüş'ü hissedebilir misin - *zarafeti* olmayan birini?" Kendim de bir tane hissedip hissedemeyeceğimi merak ederek sordum.

Cayman başını salladı. "Sanki... çok güçlü bir iblis gibiler. Tam olarak değil ama benzer." Koltuğun arkasına yaslandı. "Adına yakışır herhangi bir iblis etrafınızdaki güç aurasını algılayabilir, ancak zihinleri asla kutsal ve saçmalığı bir araya getirip bunun nedeni olarak bir Düşmüş'ü bulmaz. Gardiyanlar kabuklarından çıktığından beri etrafta dolaşan bir tane bile olmadı. Belli ki."

"İlginç." Zayne bana doğru baktı. "Bu faydalı olabilecek bir şey."

"Evet, Cumartesi gecesi Targaryen'lerin hepsini yaktığın o küçük an dışında, sahnede bir Düşmüş olduğu açıktı - kanatları olan ve *lütuf*. Bunun sosyal medyadaki bariz yalan haberlerden daha uzak ve daha geniş bir alana yayıldığından eminim," dedi Cayman. Purson'un DC Demons Facebook grubuna falan dahil olmadığını tahmin ettim. "Özellikle de hissetme şeklinin bana sadece bir başka varlığı hatırlattığını düşünürsek."

Midem bulandı. Kime gönderme yaptığını biliyordum. Lucifer.

"Nasıl bir his bu?" Cayman sordu. "Gerçekten nereden geldiğini bilmek?"

"Dürüstçe mi? İyi ya da kötü hissettirmiyor. Sadece... mantıklı geliyor." Zayne iblisle kısa bir süre bakıştı. "Kim olduğumun, hatta kim olduğumun binlerce yıl önce yaşamış atalarımın hiçbir ilgisi yok."

"Tam bir hayal kırıklığısın," diye mırıldandı Cayman.

"Gerçekten mi?" Zayne cevap verdi.

"Evet, çünkü çok iyi adapte olmuşsun." Cayman dudak büktü. "Eğer seni rahatsız etmiyorsa, kutsal olmayan kökenlerin hakkında seninle uğraşmak hiç de eğlenceli değil."

sen."

"Özür dilerim." Zayne bana doğru yürüdü. Elimi tuttu ve beni kanepeye doğru çekti. "Benimle oturur musun?"

"Elbette," diye mırıldandım, popom yastığa çarptığı anda ayakta kalmadığım için minnettardım.

"Ama şimdi Roth'un söylediği bazı şeyleri neden söylediğini anlıyorum," diye ekledi Zayne yanıma otururken. "Ve ayrıca bunu kendine saklamayı başarmasına da şaşırdım."

"Sen de ben de."

Cayman, "Roth bile bazı kurallara uyuyor," dedi.

O zaman aklıma bir şey geldi. "Neyi anlamıyorum biliyor musun?"

"İnsanlar nasıl hala iklim değişikliğinin saçma bir bilim olduğunu düşünüyor?" Cayman önerdi.

"Evet, o da var ama-"

"Bitcoin mi?" diye sordu sonra. "Çünkü ben bile Bitcoins'i anlamıyorum ve her türlü parayı gördüm."

Kaşlarımı çattım. "Hayır. Bitcoin'lerden bahsetmiyorum. Geleceğin Gardiyanları nasıl yaratıldı? Hiç dişi Fallen yoktu, değil mi? Dişi melek yok."

"Kim demiş dişi melek yok diye?" Cayman arkasını dönüp bize doğru bakarak sordu.

Gözlerimi hızla kırptım. "Hiç görmedim ya da duymadım."

"Dişi melekler var," diye onayladı Zayne. "Birkaç tane gördüm." "Bekle. Gerçekten mi? Neye benziyorlardı?"

"Onlar... dişi meleklerle benziyorlardı," dedi.

"Bu gerçekten çok yardımcı oldu." Cayman'a döndüm. "Neden bunu ilk kez duyuyorum? Neden hiçbir yerde dişi bir melekten bahsedilmiyor-Bekle." Elimi kaldırdım. "Açıkçası bunun yanıtlanmasına bile ihtiyacım yok. Ataerkillik."

"Evet." Cayman başını salladı. "Ve bu bir insan yapısı. Bunun için biz iblisleri suçlayamazsınız bile."

"Tamam. Yani düşen dişi melekler var mıydı?"

Cayman, "Eminim hiçbir dişi meleğin kendisini cennetten attırmadığını duyunca şaşırmayacaksınız," dedi. "Hiçbir şeyi sorgulamadıkları için değil. Sadece genel bir aptal gibi davranmak yerine mantıklı ve düşünceli bir şekilde sorgulamışlardır."

"Hayır," diye mırıldandım. "Bunu duyduğuma hiç şaşırmadım."

"Her neyse, Tanrı'nın Düşmüşler taşa çarpılmadan önceki yaramaz-eğlenceli zamanların sonucu olan nefilim yavrularından dünyayı kurtarmak için Dünya'yı sular altında bıraktığı şeyi hatırlıyor musunuz? Tanrı hepsini yakalayamadı."

Zayne saç örgümü omzuma attı. "Genetiği Gardiyanlarıinkiyle uyuşan sadece birkaç insan kadın vardı, bu da onların bir Warden'a hamile kaldı. Bir de baktık ki, o kadınların hepsi Düşenlerin çocuklarının torunlarıymış."

Cayman, "Sulandırılmış nefilim," dedi.

"Sulandırılmış Trueborn'lar," diye mırıldandım, tüm bunların kulağa potansiyel ensest gibi geldiğini düşünerek. İlk nesil Gardiyanların kendi çocukları olmayan kadınlarla birlikte olduklarını umacak ve bu konuyu kapatacaktım.

Ayrıca, kendi rahmimin işlevselliği konusunda daha fazla endişelenmem gerekiyordu.

"Peki nasıldı?" Cayman küçük bir kutu hayvan krakerini eline aldıktan sonra kanepenin arkasından yuvarlanıp koltuğun bir köşesine oturdu. "Bütün o ölme olayı mı? Merak ediyorum. Bilirsin-'cuz Ben hiç ölmedim."

"Bu biraz kaba bir soru oldu," diye belirttim. Cayman omuz silkti.

Zayne'in dudaklarının kenarları yukarı kalktı. "Sanki bilmek istemiyoymuşsun gibi."

Bunu inkâr etmek için ağzımı açtım ama sonra iç çektim. "Evet, yalan bile söyleyemem.

Merak ediyorum."

"Biliyordum." Bir elini başının üzerinde gezdirerek saçlarını yüzünden geriye doğru sürükledi. "Öldüğümü hatırlıyorum. Bir nevi."

"Sayılır mı?" Cayman bir ağız dolusu krakerin etrafında sordu.

Başını salladı. "Okulun altında, o mağarada olduğumu, öleceğimi bildiğimi ve senin için... ben öldükten sonra olacaklar için aklımı kaçırarak kadar korktuğumu hatırlıyorum. Acını hissedebiliyordum ve tek istediğim her şeyin yoluna gireceğinden emin olmaktı."

Tanrım.

Zayne'e tekrar saldırmamak için kendimi zor tuttum.

"Sonra neredeyse gök gürültüsü gibi yüksek bir çatırtı sesi ve yoğun bir ışık parlaması oldu. Daha önce hiç bu kadar parlak bir şey görmemiştim." İfadesine uzaklardan gelen bir bakış yerleşti ama bakışlarını benden ayırmadı. Aslında, birkaç dakikadan daha uzun bir süredir bakmıyordu ve bunun nedeninin

o da benim gibi hissediyordu. Sanki, derinlerde bir yerde, bizim

buradaydık. Birlikte. "Işık oldukça hızlı bir şekilde kayboldu ve kaybolduğunda bir tür binanın içindeydim."

"Bir bina mı? Bulutlar yerine mi?" İçimi çektim. "Çok hayal kırıklığına uğradım." Bir sırıtma belirdi. "Sonunda bulutları gördüm."

Ellerimi çenemin altında birleştirdim. "Üzerlerinde meleklerle mi?" Cayman homurdandı.

Zayne güldü. "Gerçekten hayal kırıklığına uğrayacaksın, ama sadece gökyüzündeki normal bulutlar."

Haklıydı ama yine de merak ediyordum. "Cennetin içinde bulutlar olan bir gökyüzü var.

Öyle mi?" Başını salladığında burnum kırıştı. "Gerçekten cennette olduğuna emin misin?"

Cayman, "Cennetin neye benzediğini düşündüğünüzü gerçekten merak ediyorum," diye itiraf etti.

Ben bulut şehirlerinin canlı ve aşırı ayrıntılı tasvirine başlayamadan Zayne araya girdi. "Kesinlikle cennetteydim."

Ona baktım. "Nasıl emin olabiliyorsun?"

"Kulağa çılgınca gelecek ama hava sanki mükemmel bir sıcaklıktaymış gibi hissediliyordu. Sıcak değil. Soğuk değil. Doğru miktarda nem. Bu nasıldı bir bahar sabahı gibi ses çıkarıyordu. Koku yüzünden. Her yer mis gibi kokuyordu..."

Cennetin onun için nasıl koktuğunu merak ederek öne doğru eğildim.

Zayne kirpiklerini indirirken boğazını temizledi. "Harika kokuyordu," dedi ve ben de paylaşmadığı için üzülerek arkama yaslandım. "Ve içinde bulunduğum bina bir kolezyum gibiydi ve altından inşa edildiğine eminim."

"Her şey gibi mi?"

"Evet."

"Kahretsin," diye mırıldandı Cayman, bir avuç dolusu karbonhidrat zengini iyiliği daha ağzına tıktırırken. "Tanrı hiçbir masraftan kaçınmıyor."

Bir iblisin Cennet hakkında herhangi bir ayrıntı öğrenmesi gerekip gerekmediğini merak ettim ama bir sorun olsaydı Zayne'in bu konuda bu kadar açık konuşmayacağını düşündüm.

"Bu arada çatıdaki açıklıktan bulutları görebiliyordum."

Zayne ekledi. "Kendinizi daha iyi hissetmenizi sağlayacaksa, gökyüzü inanılmaz bir mavi tonundaydı ve bulutlar kabarık görünüyordu."

"Gözlerin gibi," dedim. "Gökyüzünün rengi yani."

Sırıtsı yeniden ortaya çıktı. "İlk başta kafam karışmıştı. Cennette olduğumu biliyordum. Bunu iliklerime kadar biliyordum ama kendimi orada

bulunca... şaşırdım."

Belli ki Zayne böyle düşünüyordu çünkü Layla sayesinde ruhunun bir parçasını kaybetmişti. Bu köprünün altından çok sular akmıştı ama Zayne'in Layla tarafından ne kadar kötü bir şekilde yaralandığını düşündükçe içimdeki öfke kabarmasını durduramıyordum, her ne kadar biz tanışmadan önce olsa da. Bunu ona karşı bir şey olarak görmüyordum.

Tamam. Bir bakıma öyleydim ama bunu aşmak ve genel olarak daha iyi bir insan olmak için çalışıyordum.

Bu iki konuda da kendimi geliştirmem gerekiyordu.

"Yalnız değildim. Yanımda, arkamda birinin olduğunu fark etmem birkaç dakikamı aldı." Zayne arkasına yaslandı, başını bana doğru eğdi. "O senin babandı."

İlk başta onu doğru duyduğumu sanmamıştım. "Gerçekten mi? Babam mı?" "Evet."

Sadece Zayne ve benim için değil, Misha için de raydan çıkan bir kaderi nihayet düzeltenin babam olduğunu kabul etmeden önce birkaç dakika boyunca inanamıyordum. Eski Koruyucumu, dostumu düşünmek hâlâ içimde büyük bir acı yaratıyordu. Onun ihanetini ya da Misha'nın ne kadar mutsuz olduğunu gözden kaçırarak kadar kendimi kaptırmış olmamı asla tam olarak atlatamayacaktım.

Ama Michael'ın, yani babamın orada olması mantıklıydı. Zayne öldüğünde benim koruyucumdu. Yaşadığım ilk şok onun varlığı hakkında doğru düşünmediğimi gösterdi. Bunu bir tür babalık yükümlülüğüne bağlıyordum - Taht babamın bana inandığını iddia etse bile, onun hakkında hiçbir şey bilmediği bir şey.

"Sana Gardiyanların kim olduğunu söyleyen o muydu?" diye sorarken sesimin düzgün olmasına dikkat ettim.

"Temel olarak, ve evet, bu bir şoktu, ama önce, kendi deyimiyle 'kendimi öldürttüğüm' için ne kadar büyük bir hayal kırıklığına uğradığını bilmemi sağladı."

"Ne göt herif ama!" Keşke babam karşımda olsaydı da suratının ortasına bir tekme atabilseydim diye haykırdım.

"Başmelek olmayan bir başmelekle karşılaştın mı?" Cayman sordu.

"Sadece iki kişiyle tanıştığım için, hayır." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Kendini öldürtmedin, Zayne."

"Sanırım bu tartışılabilir."

Ne kadar yanıldığına dair oldukça detaylı bir tez sunmak için ağzımı açtım. "Zayıfladığımı ve geri çekilmem gerektiğini biliyordum ama Acınız ve korkunuz yüzünden bir şeyler yapmak zorundaydım. Bundan pişman değilim," dedi Zayne, ben babamın neden neden bahsettiğine dair hiçbir fikri olmadığını anlatmaya başlamadan önce. "Sonuç ne olursa olsun, yardımınıza geldiğim için pişman değilim. Babana bunu nihayet sustuktan sonra söyledim, ki bu saatler sonra gibi geldi ve muhtemelen de öyleydi."

Konuşmanın ciddiyetine rağmen dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Peki buna nasıl tepki verdi?" Zihnimde, baş meleği şöyle hayal ettim

Zayne'in duygularına göre hareket etmesinden soğukkanlı bir şekilde hoşnutsuzluk ve tiksinti duydu.

"Şaşırtıcı derecede iyi," dedi ve babamın görüntüsü dumana karışırken gözümü kırptım. "Sanırım yaptığım şeye saygı duyuyordu, hatta belki de söyleyeceğim şeyin bu olmasını umuyordu. Bilmiyorum. Onu okumak zor. Ne olursa olsun yüzünde hep aynı ifade var."

O soğukkanlı ve hoşnutsuz görüntü bir kez daha şekillendi. "Sonra seni sevip sevmediğimi sordu."

Kalbim küçük bir sıçrama yaptı. Cevabı biliyordum, ama babamın bunu sorması?

Bakışları benimkileri tuttu. "Ona binlerce kez ölmeye hazır olduğumu söyledim.

Senin için ölümler. Seni o kadar çok sevdiğimi. Sonra sana kavuşmak için ne yapacağımı sordu. Ona her şeyi yapabileceğimi söyledim."

Cayman kanepenin kendi tarafından "Keşke çikolatam olsaydı" diye fısıldarken gözlerim doldu.

Bunu duymazdan gelen Zayne kalın kalın yutkundu. "Bunu duyduğuna şaşırmış gibi görünmüyordu ama bana kardeşlerinin çoğunun bu tür bir sevginin zayıflık olduğuna inandığını söyledi."

"Kardeşleri aptal," diye mırıldandım.

"Sanırım Michael da öyle düşünüyor. Doğru kullanıldığında bu tür bir sevginin bir güç olduğuna inanıyor gibi görünüyor."

İçgüdülerim harekete geçti ve Taht'ın Zayne'in faydalı olabileceğine inandıklarını söylediğini hatırladım. Gözlerim kısıldı. "Bununla ne demek istedi?"

"Sevginin yaklaşan savaşta başarısız olmamak için uygun bir motivasyon kaynağı olabileceğini düşünüyor," diye açıkladı. "Sonra, bu süreç pek hoş olmasa bile, yeniden doğmaya istekli olup olmadığımı sordu. Dürüst olmak gerekirse, bunun ne anlama geldiğini anlamadım. İlk başta reenkarne olmaktan bahsettiğini sandım ve bu da kafamı karıştırdı. İşte o zaman bana Gardiyanların kökenini anlattı."

Cayman, "Michael senin düşmeni bekliyormuş gibi görünüyor," dedi.

"Biliyor musun, ben de öyle düşünüyordum. Şanımlı aldıktan sonra kalabileceğimi açıklayan diğerleriydi. Cenneti koruyabileceğimi. Ya da size yardım etmek için doğru zaman geldiğinde Dünya'ya dönebileceğimi. Baban geride durdu ve onlar kendi taraflarını belirtirken hiçbir şey söylemedi ama bu bir seçim bile değildi. Onlara sana dönmek istediğimi ve Gabriel'le savaşmanın ya da Cenneti korumanın tek yolunun bu olduğunu söyledim."

"Sana Şan verilmeden ve yeniden doğmadan önce meleklerle pazarlık mı yaptın?" Biraz şaşkınlıkla sordum.

"Ben yaptım."

Cayman, "O noktada sizi dışarı atıp şehir merkezine göndermemelerine şaşırdım," dedi.

Başımı salladım. "Anlaştık."

Zayne hem Cayman'ın hem de benim yaşadığımız şoktan genel olarak etkilenmemiş görünüyordu. "Öyle ya da böyle sana dönmenin bir yolunu bulacağımı biliyordum. Onların bana, benim onlara duyduğum ihtiyaçtan daha fazla ihtiyacı vardı."

"Sen..." Ne diyeceğimi bilemez halde başımı salladım. "Şaşırtıcı mı?" diye sordu, gözleri parlıyordu.

"Ve çok alçakgönüllü." Bu bana bir kahkaha daha kazandırdı ve onun her kahkahası iyileştirici bir nitelik taşıyordu. Bir ağrım daha azaldı. "Ne kadar kötüydü? Yeniden doğmak ve Glory'ni geri almak?"

"Önemli bir şey değildi." Sonra gözlerini kaçırdı. "Yalancı," dedim.

"Acıttı. Acıtmadı mı?"

"Biraz aptalca bir soru." Cayman avucunun içine birkaç hayvan krakeri salladı. "Süper özel kanatlarla donatılmak zorunda kalmasının yanı sıra, *zarafetle* dolduruldu. Bunun bir masaj gibi hissettirdiğinden şüpheliyim."

Ona bir bakış attım ve Cayman da elindeki bir avuç dolusu krakerleri ağzına attı. "Bilmem gerek," dedim Zayne'e. "Neler yaşadığını bilmem gerekiyor."

Bakışları yüzümde gezindi. "Öyle mi?"

"Durumumuz tersine dönseydi bunu bilmeniz gerekirdi."

Derin bir nefesle göğsü kabardı ve o zaman haklı olduğumu anladığımı biliyordum. "Sanki yanıyor gibiydim. Sadece derim değil, damarlarım, kemiklerim, her yerim yanıyordu. Yeniden ölüyorum sandım ve artık dayanamayacağımı düşündüğümde, işte o zaman kanatlarım değişti. Sanki derim oyulup açılıyor ve yeni kemikler oluşuyordu. Bu pek de hızlı bir süreç değildi."

"Tanrım." Eğildim ve alnımı omzuna yasladım. "Ben-" "Üzgün olduğunu söyleme. Özür dileyecek hiçbir şeyin yok." Elini omzuma koydu.

başımın arkasına. "Hayatta kaldım. Buradayım. Gerekirse bunu binlerce kez yaşarım."

Cayman, "Sizler çok tatlısınız," diye yorum yaptı. "Sanırım tüm bu tatlılık yüzünden dişim ağrıyor."

"Kapa çeneni." Başımı kaldırdım.

Bakışları omzumun üzerinden geçerken Zayne'in eli enseme kayd. "İstedğin zaman gidebilirsin."

"Tabii ki hayır. Bu *The Bachelor*'ın eski bölümlerini izlemekten daha iyi."

Yüzlerimiz ne kadar yakın olursa olsun, Zayne'in elini yanağıma götürüp parmaklarını nazikçe yaymadan önce gözlerini devirdiğini gördüm.

"Hissettiklerim sana olmasından korktuklarımın yanında hiçbir şeydi," dedi alçak sesle. "Geçiciydi ve buna değerd. Şimdi buradayım ve öldürölmem eskisi kadar kolay değıl." Zayne elini kaydırarak arkasına yaslandı.

"Michael bana Gabriel'in ne yapmayı planladığını ve başarılı olursa neler olacağını anlattı. Bana senin..." Başını sallayarak sözünü kesti. "Bunun bir önemi yok."

"Sana ne söyledi?" Cevap vermeyince ısrar ettim. "Ne söyledi? Sana öleceğimi mi söyledi? Gabriel'in kanımı kullanarak cennete açılan bir arka kapı yaratmayı planladığını mı?"

Zayne'in çenesinde bir kas esnedi. "Bana söylemesi gereken tek şey buydu." Gözlerindeki ışıltı parladı. "Böyle bir şey olmayacak."

"Haklısın. Olmayacak," diye kabul ettim, midemin çukurunda huzursuzluk çiçekleri açarken bile. Bu işte bir terslik vardı. Babam ve Taht onun düşeceğinden şüphelenmesine rağmen Zayne'e hayal bile edilemeyecek bir güç verilmişti. Bana geri dönebilmesi için buna izin verdiler. Elbette, Gabriel'le uğraşmak zorunda kalacaktı ama melekler Zayne'in seçimini bu kadar kabullenip, sonrasında bu kadar cömert olurlar mıydı? Onlar hakkında bildiğim hiçbir şey öyle olduğunu göstermiyordu. O zaman sorun neydi? Fedakârlık mı? Bedeli?

Korku içime işledi. Ya Gabriel'i yendikten sonra Zayne'in peşine düşmek mi? Onu ya *lütfundan* mahrum etmek ya da gömmek için mi avlayacaktı? Ya Zayne'in dönüşü geçiciyse?

Zayne paniklediğimin farkında olmadan, "*Zarafete* alışmam, onu kontrol etmem ve onunla başa çıkmam biraz zaman aldı," dedi. Elini göğsüne koyarak hareket etti. "Hâlâ tam olarak alışamadım. Bir çeşit-"

"Sürekli düşük seviyeli bir enerji vızıltısı mı?" Onun yerine ben bitirdim. Panik geri döndü. Şimdi, hazır dinleyicilerimiz varken, maliyetin ne olduğunu sormanın sırası değildi. Cayman'ın önünde tam bir sinir krizi geçirmeme gerek yoktu.

Zayne o güzel gülümsemesiyle bana baktı ve göğsümün sıkıştığını hissettim. "Şimdi neden hareketsiz oturmakta bu kadar zorlandığını anlıyorum."

"Bu kadar mı?" Cayman sordu, ben de ona baktım. Kutuyu sehpanın üzerine koymuştu. "Sana süper dozda *lütuf* verdiler ve

Sonbahar. Gerçekçi olalım. Bunu sen Trinity ile birlikte olası diye yapmadılar. Birçoğu birbirinize duyduğunuz sıcak hisleri umursamıyor."

Cayman belli ki benimle aynı şeyi düşünüyordu ama çok daha az paniklemişti.

"Haklısın. Meleklerin çoğu Trin'le benim birbirimize karşı hissettiklerimizi umursamıyor," diye cevap verdi Zayne ve tüm beynim "meleklerin çoğu" kısmına odaklandı. "Düşmeme ve Gabriel'le savaşmam için yeni ve gelişmiş bir versiyon olarak kalmama izin verdiler."

"Taht bana, Gabriel buradayken onun kanatlarını ve *zarafetini* elinden alabilecek meleklerin hiçbirinin buraya gelmeyeceğini söyledi," dedim ama bu Gabriel sorun olmaktan çıktıktan sonra ne yapacaklarına cevap vermiyordu.

"Onlara çok fazla kredi veriyorsun." Cayman homurdandı. "Melekler, riskleri ne olursa olsun böyle bir şeyi deneyecek kadar dürüsttüler. Onun *lütfunu* almak için gelmiyorlar çünkü bir meleğin tüm gücüne sahip ama melek yasalarına bağlı değil."

"Melek kanunu mu?" Zayne'e doğru döndüm. "Ne tür bir yasa gibi?"

Zayne Cayman'a baktı, kaşları çatılmıştı. "Sanırım onların savaş yasalarından bahsediyor. Görünüşe göre bir meleğin diğerine saldırması yasak."

"Böyle bir durumda bile mi?" Bunun doğru olamayacağını düşünerek sordum. "İçlerinden biri Cennet'in sonunu getirmeye çalışırken bile mi?"

"Evet," diye onayladı Zayne.

"Şaka yapıyor olmalısın." İnançsızlık içimi kapladı. "Bu şimdiye kadar duyduğum en aptalca şey olmalı."

"Bir başkasına karşı silahlanmanın Tanrı'ya karşı kılıç kaldırmak olduğuna inanıyorlar," dedi Zayne. "Bana da mantıklı gelmedi ama bunun savaştan sonra ettikleri bir yemin olduğunu söyledi. Belli ki bu yemini ederken çok fazla düşünmemişler."

Savaş derken, Lucifer'in kovulduğu zamana atıfta bulunduğunu tahmin ediyordum. Tüm bunları düşündüm ve birdenbire pek çok şey anlam kazandı. Büyük şeyler.

Neden burada olduğum gibi.

"İşte bu yüzden ben... Doğdum," diye açıkladım ve evet, bana çok dramatik *geldi* ama dramatikti. "Tek bir meleğin bile Gabriel'in neye dönüştüğünü görmemiş olmasına imkân yok. Onu durduramadılar, yemin yüzünden. Bunun için iyi bir zaman olduğunu fark etmiş olmalılar.

ve sanırım bebeğin babasının kim olacağını bulmak için zar attılar."

"Kimin yapacağını görmek için zar attım..." Zayne söylediklerimi düşünürken başını salladı.

"Tamam. Belki zar atmadım ama ne demek istediğimi anladınız." Yastığa yaslanırken sertçe yutkundum. Gerçekten de bir silah olmak için yaratılmıştım. Bu yeni bir haber falan değildi ama sanırım içimde, babamın annemi görüp ona aşık olmasını uman küçük, çocuksu bir yanım vardı. Yaratılışımın ardında bir duygu vardı. Ama gerçekten yoktu. "Ben bir boşluktum. Babamın *lütfuyla*, Gabriel'le savaşıbilirdim. Gabriel beni biliyordu ve Sulien'e de aynısını yapmaya çalıştı."

"Bu onun için iyi bitmedi." Zayne sırttı.

Hayır, gelmemişti. "Potomac Yaylaları'nda çağrılmayı beklerken, her zaman bunun tüm savaşları sona erdiren savaş için olduğunu düşündüm, ama babam sadece Gabriel'in harekete geçmesini bekliyordu." Düşüncelerim dönüp dururken ellerimi kalçalarımaya sürttüm. "Acaba başka Trueborn'lar da var mıydı? Trueborn'lar? Yani, hepsi öldükten sonra. Eğer babam

...her nesilde bir tane yapsaydı ya da diğerleri-"

"Daha fazlası olduğunu sanmıyorum," diye araya girdi Zayne. "En azından Michael'dan değil. Bana diğer Üçboynuzları ya iltifat etmek ya da aşağılamak için gündeme getirecek bir tip gibi geldi."

Dudaklarımı bükerek başımı salladım. "Haklısın."

"Şu halinize bakın, ikiyle ikiyi bir araya getiriyorsunuz," dedi

Cayman. "Sanki sen bunları biliyordun da," diye alay ettim.

"Bilmiyordum," diye cevap verdi. "Ama bildiğim tek şey Gabriel'in büyük ihtimalle bir Düşmüş'ün kafasını koparabileceği."

Yavaşça iblise döndüm.

"Ne?" Ellerini kaldırdı. "Sadece dürüst davranıyorum."

"Evet, bana muhtemelen yine de öleceğimi söylediler," diye yanıtladı Zayne.

"Onlar gerçek birer motivasyon kaynağı. Bu yüzden bazıları şimdi Cennet'i kapatmak istiyor ama Gabriel'i yenmek için birlikte daha fazla şansımız var. Michael bile buna inanıyor."

Cayman, "Roth'un görevi başarılı olursa hepinizin şansı artar," diye atıldı. "Sahip olduğunuz tek şans bu."

"Ne?" Zayne aramıza baktı. "Ne görevi?" Gözlerim büyüdü. "Uh..."

"Henüz bilmiyor mu?" İblisin sarı gözleri fincan tabağı kadar büyüdü.

"Neyi bilmiyor?" Zayne sordu.

"Ona söyleme fırsatım olmadı," dedim. "Hepimiz biraz meşguldük."

"Hayatımda hiç bu kadar mutlu olduğumu hatırlamıyorum.

Haberler." Cayman kanepeye doğru ilerledi ve bir kez durdu.

santim uzağımızdaydı. Yavaş, hınzır bir sırıtış yüzüne yayıldı ve heyecanın ötesinde görünüyordu. "Roth ve Layla takviye kuvvet toplamaya çalışıyorlar. Özellikle de bir takviye."

Zayne'in kaşları daha da çatıldı. "Neden içimde bunun beni rahatsız edecek bir şey olduğuna dair bir his var?"

"Weeelll." Kelimeyi çektim.

Cayman, "Roth, bir baş melek başa baş gidebilecek tek şeyi bu işe karışmaya ikna etmeye çalışıyor," dedi ve ben bile gözlerinin neşeyle parladığını görebiliyordum. "Hiçbir göksel kuralı çiğnemekte sorun yaşamayacak biri. Aslında tam da bunu yapma konusunda çok tecrübesi olan biri."

Zayne bir süre konuşmadı. "Lütfen bana düşündüğüm şeyin yanlış olduğunu söyleyin."

İblis ellerini yanaklarına vurdu. "Ne düşündüğüne bağlı."

"Roth'un Lucifer'ı üst tarafa getirmeyi planlamasına imkân yok. Bu hiç mantıklı olmaz, değil mi?" Zayne bana baktı ve ben de olabildiğince küçüldüm.

yastığın içine. "Çünkü bu İncil'deki kıyameti başlatmaz mı ve baş etmemiz gereken daha fazla soruna neden olmaz mı?"

"Weeelll," diye tekrarladım. "İnsanlığı ve cenneti kurtarmaya çalıştığımız için Tanrı'nın varlığını görmezden geleceğini umuyoruz."

"Hayır. Bilmiyorum." Zayne bana baktı.

"Ne?" Ellerimi havaya kaldırdım. "Buna sen ölü gibiyken karar vermiştik."

Yavaşça göz kırptı.

"Ve sen belalı bir düşmüş melek, ben de belalı bir Trueborn olsam bile, yine de yardıma ihtiyacımız var," diye akıl yürüttüm. "Bak, Roth bunu başarabilecek gibi görünmüyordu zaten. O yüzden muhtemelen başka bir yol bulmamız gerekecek."

"Bilmiyorum." Cayman sırtarak arkasına yaslandı. "Lucifer'in Gabriel'e karşı büyük bir kozu var ve eğer başarırsa? İnsanlığı ve cenneti kurtarır mı? Bunun egosu için ne yapacağını sanıyorsun? Asla peşini bırakmayacaktır. Ne de olsa kibir en sevdiği günahtır."

Aklıma çok daha eğlenceli günahlar geliyor ama neyse.

"Lucifer?" Zayne onun adını daha önce hiç söylememiş gibi telaffuz etti. "Yukarı çıkarsa onunla ne yapmamız gerekiyor?"

Cayman, "Bilmiyorum ama bizimle kalmayacak," dedi.

"Bizimle kalmıyor." Ona ters ters baktım. "Ve siz kocaman bir malikanede yaşıyorsunuz. Odanız var ve hepiniz iblissiniz." Durakladım. "Şey, Layla yarı iblis ya da her neyse, ama biz iblis değiliz ve bir malikanede yaşıyoruz. daire."

"Lucifer'le paylaşmanız gerekiyorsa bir eyalet yeterli bir oda değildir." Cayman kolunu kanepenin arkasına dayadı. "Başarılı olup olmadıklarını anlayacaksın. Bunu hissedeceksin."

"Bu ne anlama geliyor?" Ben sordum.

Cayman omuz silkti. "Lucifer giriş yapmayı sever." Bu... kulağa endişe verici geliyordu.

"Biliyor musun, bu bana sormam gereken bir şeyi de hatırlattı." Zayne'in ultra parlak gözleri iblisin üzerine odaklandı. "Onun oraya tek başına gitmesine izin verirken aklımdan ne geçiyordu? Bu gece onun için bir Üst Seviye iblis geldi. Daha iki gün önce İmpler ve Arayıcı iblisler onun için buraya geldi.

Aynı günün erken saatlerinde mi? Gulyabaniler onun peşindeydi."

"Affedersiniz?" Başımı Zayne'e doğru çevirdim. "Nightcrawler ve Purson'ı tamamen halledebilirdim ve Gulyabaniler ve cinler."

"Belki. Belki de değil. Hâlâ iyileşiyorsun ve *zarafetinin* normal değil," diye hatırlattı ve bu gerçekten ama gerçekten hoşuma gitmedi.

yeni yeteneği. "Yapman gereken son şey kendini daha fazla yaralamak."

"Temiz havaya ve yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Herkes her yerde sürünüyordu.

Unuttuysan söyleyeyim, hayatım için kaçıyordum. Senden," diye savundu Cayman. "Kendi başının çaresine bakabileceğini biliyorum ve ben de *beklemedim*. Purson mu dedin?" Cayman öne doğru eğildi. "Purson senin için mi geldi?

Ve Ghoullar ve Arayıcı iblisler?"

Başımı salladım. "Evet ve Purson bir Nightcrawler'ı gezdiriyordu.

Tasmalı. Her şey çok tuhaftı."

Zayne, "Gabriel onu aramaya çıkmış şeytanlar olmalı," dedi.

"Hayır." Cayman ayağa kalktı. "Purson'ın Gabriel'le çalışmasına imkân yok."

"Öyleydi," diye düzeltti Zayne. "O öldü."

Cayman'ın çenesi kilitlendi. "Purson her zaman Lucifer'a sadık olmuştur. Peki ya Ghoullar? Gabriel'in Ghoul'ları etkilemesine imkan yok.

onları kendi davasına. Gulyabaniler sadece cehennemin en alt tabakalarında bulunur." "Eğer Gabriel değilse, o zaman kim?" diye sordum.

İblis biraz hasta görünüyordu. "Lucifer."

Cayman bu bombayı patlattıktan kısa bir süre sonra daireyi terk etti.

Roth ve Layla'ya ulaşmaya çalışacağını düşünmüştüm ama görünüşe göre onlar büyük olasılıkla Cayman'ın girmeye bile cesaret edemeyeceği bir Cehennem bölgesindeydiler. Bana suikast düzenleyenin Lucifer olduğundan emin olan biri olup olmadığını öğrenmek istediğini söyledikten sonra göz kırparak ortadan kayboldu.

Bu da bende olmasını dilediğim bir başka havalı iblis yeteneği idi. Cayman gittikten sonra Zayne, "Lucifer," dedi. "Gerçekten mi?" "Bu Roth'un fikriydi."

"Şok edici."

"Ama ben kabul ettim. Gabriel'i yenmek için büyük silahları ortaya çıkarmamız gerekiyordu ve o anda bu mantıklı bir karar gibi görünüyordu." Yorgun bacaklarımı uzatıp kenarda sallanmalarına izin verdim. "Hâlâ öyle. Umarım Cayman yanıliyordur ve o iblisler Lucifer tarafından gönderilmemiştir. Bu ihtiyacımız olmayan bir karmaşa olurdu."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Bu, sürekli büyüyen gerçek ve olası komplikasyonlar listesine ekleyebileceğim bir komplikasyondur. Eğer bu işin arkasında Lucifer varsa, Roth ve Layla'nın onu bizim tarafımıza çekebileceklerini ve bana kim bilir neler yapma isteğinden vazgeçirebileceklerini umuyordum. "Onu bu işe karıştırmanın akıllıca bir fikir olmadığını düşündüğünü biliyorum ama bunu yapacağız... sadece onu bir şekilde kontrol etmemiz gerekiyor."

"Lucifer'ı kontrol etmek mi?" Zayne bir elini saçlarında gezdirirken içinden güldü. "Bu kolay olmalı. Kolaylıkla kontrol edilebilecek birine benziyor."

Sırıttım. "Belki de sadece kötü bir şöhreti vardır?"

"Ya da yoga ve meditasyon yoluyla Cehennem'in daha sakin, daha nazik bir yöneticisi olmayı mı öğrendi?" Saç örgümü tutup nazikçe çekiştirerek çözdü.

"Hey, daha garip şeyler de oldu."

Homurdandı. "İçimden bir ses onun da Roth gibi ama daha kötü olacağını söylüyor."

Dudaklarımda bir sırıtma daha belirdi ve birkaç dakikalığına onu izlerken kendimi kaybettim. Örgüyü yavaşça çözüyordu. Konuşmamız gereken çok şey vardı ama ben en önemli olduğunu düşündüğümünden başladım. "Babanı görebildin mi?"

Parmakları saçlarımda hareketsiz kaldı. "Ziyaretler için çok fazla zaman yoktu. *Zarafetin* kontrolünü ele geçirmem için her an orada olmam gerekti." Örgümü çözmeye geri döndü. "Onu ilk çağırdığımda binalardan birinde bir delik açmıştım. Senin için de öyle miydi?"

"Hiçbir zaman bir binayı havaya uçurmadım ama sinirlendiğimde ya da üzüldüğümde bunu kontrol altında tutmakta zorlanırdım." Koluna dokundum. "Yani babanı göremedin mi?"

Zayne başını salladı. "Michael, birkaç melek ve Alfalar dışında kimseyi görmedim."

"Özür dilerim." Parmaklarımı bileğine doladım. "Onu görme şansın olduğundan emin olabilirlerdi - istediğin herhangi birini görme şansın."

Saçımı bırakarak parmaklarını benimkilere doladı. "Babamı görmeyi çok isterdim. Sam'i görmek için," dedi, lisede olanlar hakkında bizi uyarmak için geri dönen ruha atıfta bulunarak. "Ama bana verilenle başa çıkabileceğimden emin olmam gerekiyordu." Kalın kirpiklerini kaldırdı. "Sana geri dönmem gerekiyordu. En önemli şey buydu."

Kalbim göğsümde küçük mutlu bir dans yaptı ve bir an için sıcaklık ve neşeden başka bir şey yoktu. Çok uzun sürmedi.

Çünkü maliyeti neydi?

Jilet gibi keskin panik yeniden ortaya çıkarken göğsümde hava sıkışıyordu. Elimi serbest bırakarak geri çektim.

"Ne?" Gözleri benimkileri aradı.

Aniden hareket etme ihtiyacı duyarak ayağa kalktım ve vücudumdaki acının donuk parlaması

Omuzlar ve omurga, korkunun daha derin acısıyla karşılaştırıldığında hiçbir şey değildi. "Sana bir şey sormam gerekiyor ve dürüst olmalısın."

"Sana karşı her zaman dürüstüm." Zayne yarım bir sırıtışla bana baktı. "Yani, çoğunlukla. Geçmişte tamamen dürüst olmadığım birkaç zaman oldu."

Bildiğimden daha fazlası olması ihtimaline karşı neredeyse hangi zamanları kastettiğini sormaya başlayacaktım ki kendimi durdurdum. "Cevabın ne olursa olsun, şimdi tamamen dürüst olmanı istiyorum."

"Tabii ki."

Tüylerim diken diken oldu, televizyonun önünde volta atmaya başladım. "Gerçeği bilmem gerek, Zayne."

Kanepenin kenarına doğru ilerledi. "Evet, bunu anladım. Ne bilmek istiyorsun?"

Korkunun yol açtığı mide bulantısını yutarak soruyu zorla sordum. "Benim pazarlık yapmama ya da yalvarmam gerekmeden bana geri döndün. Benden bile daha güçlü olarak geri döndün ve evet, Michael'ın Kılıcı ile o şeyi yapmak zorunda kaldım ve bu stresliydi ama öldükten sonra hayattasın."

Başını eğdi. "Evet." Bir duraklama. "Öyleyim."

"Gabriel'i durdurmana yardım etmeni istediler ama düşmene izin mi verdiler?"

Benimle birlikte olmanla ilgili bir sorun yok mu? Bunların hepsi gerçek olamayacak kadar iyi görünüyor. Bunun bir bedeli olmalı. Bir bedeli." Kollarımı kavuşturdum, hâlâ televizyonun önünde volta atıyordum. "Bunun geçici olup olmadığını bilmem gerekiyor. Sen Burada benimle misin? Gabriel'i yendiğimizde seni benden alacaklar mı? Alfalar ve diğer melekler senin için gelecekler mi? *Lütfunu* almaya mı çalışacaklar yoksa seni gömmeye mi?"

"Hayır." Hiç tereddüt etmedi. "Ben de bundan korkuyordum ve melekler hakkında bildiklerimi bildiğim için bir bit yeniği olmadığına inanmadım. Bunu geçici bir şey haline getirmeleri hoşlarına gidecek bir şeymiş gibi geliyor. Böyle olmasını beklerdim ama bu geçici bir şey değil, Trin."

"Nasıl emin olabiliyorsun?" Ben sordum.

"Çünkü baban bana öyle olmadığını söyledi."

Hareket etmeyi bıraktım. Kalbim durmuş olabilir. "Benimle kalacağını mı söyledi? Tam olarak bu kelimeleri söyledi ve bunu yorumlama?"

"Michael, sen istediğin sürece senin yanında kalacağımı söyledi. Ben." Bakışlarını benden hiç ayırmadan eğilip yerden bir cips aldı ve sehpanın üzerine fırlattı. "Ve sonra düşünceli bir şekilde, hayatta kaldığım sürece senin yanında kalacağımı ekledi."

"Gerçekten mi?" Rahatlayamayacak kadar korkarak fısıldadım. "'Hayatta kaldığın sürece' kısmı onun söyleyeceği bir şeye benziyor."

Zayne başını salladı. "Bu geçici bir durum değil, Trin."

"Ama neden?" İleri doğru yürüyüp önünde durarak sordum. "Neden bu kadar... bu kadar güzel bir şey yapsınlar ki?" Kulağa ne kadar kötü geldiğini biliyordum ama

İnsanlar meleklerin erdem ve cömertlik timsali olduğunu düşünürdü. Onlar daha çok kayıp ve keder yoluyla insanlara ders veren tiplerdi ve evet, ben Elbette dışarıda kabarık ve sevgi dolu olanlar vardı. Biz sadece o türle hiç karşılaşmadık. "Kulağa onlar gibi gelmiyor."

"Değil, ama bence... babanın buna izin vermeleriyle çok ilgisi var. Aslında babanın yaptığını biliyorum."

"Gerçekten mi?" Buna inanmak istiyordum ama geçmişini onun bu işe fazla karışacak bir baba olmadığını kanıtlıyordu.

Ya da umursamak.

"Michael'ın benden düşmemi beklediğini nasıl düşündüğümü biliyor musun? Cayman bile böyle düşünüyordu." Zayne'in elleri uzandı ve kalçalarıma yerleşti. Beni bacaklarının arasına çekti. "Melekler arasındaki savaş kurallarına bağlı olmayacağımı fark ettiği için olabilir mi? Elbette. Bahse girerim diğer melekleri ikna etmek için bunu kullanmıştır. Ama bundan daha fazlası olduğunu biliyorum.

Bu." Bana baktı, yüzünün çarpıcı çizgileri her zamankinden daha netti. "Beni senin Koruyucun yaptığı gece bana bir şey fısıldadı. Ne anlama geldiğini anladığımı sanıyordum ama sanırım bana fark ettiğimden daha fazlasını söylüyordu."

Babamın ona fısıldadığını gördüğümü hatırlıyorum. Zayne'e bunu sorduğumda, Harbinger'la ilgili olmadığını söylemişti. Sonra her zamanki gibi dikkatim dağıldı. "Ne dedi?"

"Bana, 'Kızım bir gün sana *lütüfta* bulunacak ve seni ihtişamına kavuşturacak' dedi. Sonra da kurallara ne zaman uyup ne zaman uymayacağımı öğrenmemi umduğunu söyledi," diye anlattı. "Bu *lütuf* ve yücelik meselesini gerçekten anlamamıştım ama kurallara uymakla neyi kastettiğini biliyordum. Bizden bahsediyordu - bir Gerçek Doğan ve Koruyucuyu yöneten kurallardan bahsediyordu ve bana kurallara uymamamı söylediğini biliyorum."

Titrek bir nefes bıraktı beni. Zayne hayatı boyunca kurallara uymuştu ve bu ona ne kazandırmıştı? Layla'yı daha ona sahip olamadan kaybetmişti ve eğer bir araya gelselerdi duygularının ne kadar güçlü olup olmadığını anlayacak olması önemli değildi. Kurallara uydu ve klanından daha da uzaklaştı. Ve bana kurallara uymaktan yorulduğunu söylediği zamanı hatırladım. O gece birlikte olduğumuz ilk geceydi.

"Ama kurallara uymadığımız için zayıfladınız," diye mantık yürüttüm. "Öldünüz çünkü-"

"Ve senin sayende görkemim geri geldi - çünkü seni sevdim. Seni sevdiğim için bana lütuf verildi" dedi. "Kurallara uymamak beni bu ana getirdi ve evet, Düşüş'te ihtişamımı kaybettim ama buradayım. Seninleyim ve elbette, Gabriel'le savaşmak için burada seninle olma olasılığımın daha yüksek olması için bana bu uyarıyı verdiğini düşünebiliriz, ama bence bundan daha fazlasıydı. Öyle olduğunu biliyorum. Senin mutlu olmanı istiyor ve bunu biliyordu.

Sana dönmem bunu yapacaktır."

Milyon yıl geçse de babamın ona böyle bir şey fısıldadığını düşünemezdim. Benim mutluluğumu düşünmek için bir anını bile ayırdığını da hiç düşünmezdim. Asla.

"Senin için yapabileceği pek bir şey yok, ne o olarak ne de ben olarak. hayal etmek ondan beklenir." Bana baktı, gözleri çarpıcı bir mavilikteydi. "Bunu onun babalık yeteneklerinden yoksun oluşunu mazur göstermek için söylemiyorum ama bu senin için yapabileceği bir şeydi."

"Eğer haklıysan, ben... Ne diyeceğimi bile bilmiyorum," diye itiraf ettim, gözlerimi sıkarak kapattım. Yeniden açıldıklarında küçük ışık patlamaları vardı. "Sanırım onun böyle bir şey yapamayacağını düşünmek benim için daha kolay."

"Neden?" Zayne sordu.

Hissettiklerimi kelimelere dökmek zordu. "Çünkü bu... bana bir babaya sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu düşündürüyor, ilgili ve önemseyen gerçek bir babaya. Bunu istememe neden oluyor."

"Bunu istemenin yanlış bir tarafı yok."

"Biliyorum ama öyle olamayacak birine sahip olduğumu bilmek beni üzüyor ve kızdırıyor," diye itiraf ettim. "Bu yüzden onu olduğu gibi düşünmek daha kolay - sadece soğuk bir hoşnutsuzluk hissedebilen bir başmelek."

Bakışları yüzümü aradı. "Anlıyorum," dedi ve hayatının her gün bir parçası olan bir babası olmasına rağmen anladığına inandım. Kim Birbirleriyle şiddetle anlaşmazlığa düştüklerinde bile sevmiş ve sevilmişti.

"Bil diye söylüyorum," dedim, babamla ilgili düşünceleri bir kenara itip Zayne ve bana odaklanırken bir nefes verip umudu içime çektim. "Nasıl hissettiğim konusunda endişelenmene gerek yok. Sana her zaman sahip olacağım. *Her zaman.*"

"Biliyorum." Beni kucağına çekerken bunu bir gram kibir olmadan söyledi. Ellerini kaldırdığında bunu yavaşça yaptı, yanaklarımı nazikçe sıkarken beni ürkütmediğinden emin oldu. "Altı gün oldu, dört Seninle gerçekten konuşabildiğim ve seni kendi gözlerimle görebildiğim zamandan bu yana saatler ve yaklaşık yirmi dakika geçti. Diğerleri daha uzun sürdü. Haftalar. Aylar. Yıllar. Ama o günler, saatler ve dakikalar bana sonsuzluk gibi geldi. Bunun senin için nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum."

Ellerimi göğsünün sıcak tenine koydum. "Her zaman görme yetimi kaybetmenin başıma gelebilecek en korkunç şey olduğunu düşünürdüm, ama sonra... annemi kaybettim ve bu daha kötüydü. Bununla başa çıktım ama sonra Misha'yı kaybettim ve onun yaptığı her şeyin yaşayabileceğim en kötü şey olduğunu düşündüm. Yanılmışım. Bunların her biri korkunçtu

ya da

Kendine göre zor ya da hayat değiştirici ama seni kaybetmek, almam gereken her nefesin daha içime çekemeden çalınması gibi hissettirdi." Boğazımın arkası tekrar yandı. "Cehennemden betardi ve iyileşme kısmı bile değildi. O berbattı ama uyanık olmak daha kötüydü. Senin... senin gittiğinin farkında olmak en kötü kısmıydı ve biliyorsun, nasıl devam edebileceğimi bilmiyordum ve bunu planlıyordum..."

"Ne planlıyorsun?" Başparmaklarını gözlerimin altında dikkatlice düzeltti ve o zaman ağladığımı fark ettim. Yine ağlıyordum. Bunu yapmayı gerçekten bırakmalıydım. Tanrım.

Kendimi toparladım. Sayılır. "Grim'e -Ölüm Meleği'ne- gidip seni geri getirmesi için onu zorlamayı planlıyordum."

"Ne yapacaktın?"

"Grim'e git ve seni geri getirmesi için onu zorla. Bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum ama sonra... bunun doğru bir şey olup olmadığını da bilmiyordum, anlıyor musun? Ya huzur içindeysen ve ben seni bundan uzaklaştırıyorsam? Seni hayata geri getiriyordum ve ne için? Gabriel'le savaşman için. Muhtemelen tekrar ölmek için mi?"

O duygular -o kafa karışıklığı- hâlâ boğazımın arkasında akü asidi gibi birikiyordu. "Ama Gabriel'den kurtulsam bile seni kaybetmekten kurtulamayacağımı biliyordum... Seni kaybetmekten kurtulabileceğimi sanmıyorum. Bir parçam sonsuza dek yok olacaktı.

-Sana ait olan kısım. Peki ya geri döndüğün o gece? O parkta ne yapmanın doğru olacağını ve neye karar verirsem vereyim kendimle yaşıyıp yaşayamayacağımı anlamaya çalışıyordum."

Adımı fısıldayarak başını eğdi ve önce alnımı sonra da burnumun ucunu öptü. "Bu seçimi yapmak zorunda kalmadığın için mutluyum." Beni göğsüne doğru çekti ve kollarını etrafımda kavuşturdu. "Huzur bulamazdım, Trin. Sen bilirdin. Beni bir hayalet ya da ruh olarak görürdün. Sana geri dönerdim."

Haklı olduğunu bilerek kollarımı beline doladım. Uyandığımda ve aradan geçen günlerde bir şeyler olduğunu anlamalıydım çünkü onu bir hayalet ya da ruh olarak görmemiştim. "Sanırım Gabriel'in ruhuna bir şey yapmayı başarmış olmasından korktum," diye itiraf ettim ve Zayne bana karşı gerildi. "Kulağa tuhaf geldiğini biliyorum ama çok korktum."

"Tuhaf değil." Zayne beni görebileceği kadar uzaklaşırken başımı geriye doğru itti. "Her zaman burada olacağımı biliyorsun.

Hatırladın mı? Yıldızları görebilmeni sağlamak için her zaman burada olacağım. Ben sadece senin Rehberim... Düşmüş Melek."

Eğildiğimde titrek bir kahkaha beni terk etti. Zayne benimle yarı yolda buluştu ve dudaklarımız birbirine değdiği anda kendimi bir nebze olsun rahatlamış hissettim. Kış nanesi kokusu etrafımı sardı. Onu sonsuza kadar öpebilirdim-

Sarsılarak geri döndüğümde gözlerim fal taşı gibi açıldı. Yüzünün çarpıcı düzlemlerine ve açılara bakarken göğsümde bir çukur oluştu ve babamı ve gördüğüm diğer tüm melekleri düşündüm. Hiçbiri yirmili yaşların ortasından daha yaşlı görünmüyordu. Hatta çoğu iblis bile o kadar yaşlı görünmüyordu. Ben

İnanılmaz derecede yavaş mı yaşlandılar yoksa belli bir olgunluğa erişip yaşlanmayı mı bıraktılar bilemiyordum. İçime batan bir hisle, Düşmüşlerin de aynı olduğunu içten içe biliyordum.

Ben her yıl yaşlanırdım.

Zayne yaşlanmazdı.

"Sen iyi misin?" Ben ona bakmaya devam ederken Zayne sordu, yeni bir panik sarmalının eşiğindeydim.

"Artık ölümsüz falan mısın?" diye sordum. "Yaşlanmayacak mısın?"

Yüz hatlarına yumuşak, ağır bakışlı bir ifade yerleşti. "Ben de bunu sorup sormayacağını merak ediyordum."

"Oh, hayır. Yaşlanmayacaksın, değil mi?" İnleyerek başımın arkaya düşmesine izin verdim. "Kör olmanın ve senin, ne bileyim, benim için kıyafetlerimi seçmek zorunda kalmanın sonunda ilişkimizi zorlayacağını düşünmüştüm."

"Neden bunun ilişkimizi zorlayacağını düşündün ki?" "Şey, belki kıyafet meselesi değil ama bilirsin işte."

"Hayır. Bilmiyorum." Başımı öne eğdi, böylece tekrar göz göze geldik. "Açıkla."

"Şansım yaver giderse, bu kadarını görebilecek kadar görme yetisine sahip olacağım." Başparmağımı ve işaret parmağımı kaldırdım, birbirlerinden yaklaşık bir santim uzakta tuttum. "Bunu kabul etmekten ne kadar nefret etsem de, birçok konuda yardıma ihtiyacım olacak."

Yüzünde kocaman, parlak bir gülümseme belirdi ve beni şaşırttı. Biraz geriye doğru sallandım. "Neden gülümsüyorsun?"

"Çünkü yardıma ihtiyacın olduğunu kabul ettin ve bu çok büyük bir şey. Yardım istemeden önce arkama yaslanıp aylarca duvara toslamanı izlemem gerektiğini düşünmüştüm."

Ona baktım.

"Ama gülümsememe kısmına geri dönersek?" diye devam etti.

"Görüşünün bir şekilde senin hakkında hissettiklerimi etkileyeceğini ve ilişkimizi zora sokacağını düşünmen beni biraz kırdı. Aslında alındım."

"Seni kırmaya çalışmıyorum ve beni bununla başa çıkacak kadar sevmediğini de düşünmüyorum, ama bu konuda endişelenmeden edemiyorum," diye itiraf ettim, tamamen giyinik olmama rağmen kendimi çıplak gibi hissediyordum. "Ve karşılaştıklarımız - karşılaşacaklarımız - düşünüldüğünde, şu anda bunu konuşuyor olmak bile aptalca geliyor."

"Bu aptalca değil," diye karşı çıktı Zayne. "Önemli bir şey. Devam edin."

Derin bir nefes aldım. "Benim için ne kadar kötüye gideceğini bile bilmiyorum.

Peki can sıkıcı olmayacağını nereden biliyorsunuz? Ve eğer olursa, seni

suçlamam. Aptalca bir şeye girdiğimde kendime kızıyorum.

zamanın başlangıcından beri aynı yerde olan bir şey. Şimdi bile bir şeyin üzerindeki talimatları veya son kullanma tarihini okumaya çalıştığım ve ne okuduğumu tahmin etmek zorunda kaldığımda sinirleniyorum. Yani, ben sadece... Hissetmek istemiyorum..." Sözümü keserek omuzlarımı silktim. "Nasıl oldu da bu konuyu konuşmaya başladık?"

"Konuyu sen açtın," diye hatırlattı bana, saçlarımı yanağımdan geriye doğru tarayarak. "Ne söyleyeceğini biliyorum."

"Biliyor musun, her şeyi bilen?"

Dudaklarının bir tarafı yukarı kalktı. Kısa bir sırıtmaydı bu. "Kendini bir yük gibi hissetmek istemiyorsun. Bunu söyleyecektin ama Trin, seninle ilgili hiçbir şey yük olmayacak. Seninle ilgili her şey lanet olası bir ayrıcalık."

Göğsüm.

Ugh.

İçinde bir balon varmış gibi şişti. "Neden?" Öne doğru devrildim ve başımı omzuna yasladım. "Neden her zaman doğru şeyleri söylemek zorundasın, Zayne? Burada çıldırmaya çalışıyorum ve sen buna engel oluyorsun."

"Pardon?" Sesi gülmemeye çalışıyormuş gibi geliyordu.

"Ve bak, benim berbat görüşüm şu anda bir sorun bile değil. Sen sürekli genç ve seksi kalacaksın, ben yaşlanacağım ve kalçalarım kırılacak. O zaman birini sevdiğinde onu özgür bıraktığını keşfeden daha iyi bir insan olmak zorunda kalacağım. Ve sana gidip hayatını yaşamayı, genç birini bulmanı söylemek zorunda kalacağım-"

"Dur." Zayne o zaman güldü, kollarımdan tutup beni omzundan kaldırdı. Gözleri benimkilerle buluştu - yaşlandıkça asla donuklaşmayacak ya da romatizmaya dönüşmeyecek gözlerle. "Olacak olan bu değil."

"Haklısın." Ona ters ters baktım. "Ben öyle biri olmayacağım. Bence 'birini seviyorsan, onu özgür bırak' en aptalca sözlerden biri. Ben çok kıskanç ve bencilim. Doksan yaşında olsam da umurumda değil, yine de bir-"

"Daha iyi bir insan olmanı istemiyorum. Kıskanç ve bencil olman hoşuma gidiyor." Bana aptalmışım gibi sırıttı ve tabii ki düşmüş bir melek olduğu için böyle düşünebilirdi. "Benim için başka biri olmayacak. Şimdi olmayacak. Doksan yaşına geldiğinde bile."

"Sonsuza kadar böyle görüneceğin zaman bunu söylemek senin için kolay." Sonunda

İnsanlar beni Zayne ile gördüklerinde puma olduğumu düşüneceklerdi.

Çünkü Gabriel'i yenemeyeceğimize inanmayı reddediyordum.

"Bunu söylemek benim için kolay çünkü seni seviyorum ve bu, derinden ya da kırık kalçalardan daha derine işliyor," dedi ve hiçbir uyarıda bulunmadan hareket etti. Beni kucağından kaldırıp sırt üstü yatırdı ve bedenimi onun altına kaydırarak Beni tuttu

Ağırlığını üzerimden alarak bir kolunu başıma dayadı. "Bu yaşla geçecek bir şey değil. Güçlenecek ve kırılmaz hale gelecek. Bunu adım gibi biliyorum. Sana karşı hissettiklerim bu kadar zayıf olsaydı Düşmezdim. Bana olan aşkın bu kadar kolay kırılabilir olsaydı, vazgeçmeyi reddederek benim için savaşmazdın."

Dudaklarımı sert bir çizgiyle birbirine bastırdım. "Yine yapıyorsun."

"Neyi yapıyorum?"

"Doğru şeyleri söylemek."

Bir kaşını kaldırdı. "Bunu yapmayı bırakmamı mı istiyorsun?"

"Evet." İçimi çektim. "Hayır."

Zayne'in gülümsemesi kalbimi sarıp sarmaladı. "Bunun seni neden korkuttuğunu anlıyorum, gerçekten, ama bu yarının sorunlarını ödünç almak. Bugün için yeterince sorunumuz var, değil mi?"

"Var." Bir elimi kaldırarak çenesine dokundum. Teni çok sıcaktı. "Ama bu, oraya vardığımızda o köprüyü geçmeye çok benziyor ve oraya varacağız, Zayne. O köprü gelecek."

"Ve onu birlikte geçeceğiz." Çenesini eğdi ve parmak uçlarıma hızlı bir öpücük kondurdu. "Bunu birlikte çözeceğiz. Yapabileceğimiz tek şey bu, Çünkü sen beni geri aldın. Ben seni geri aldım. Pek çok kişinin sahip olduğu şeye sahibiz.

insanların asla sahip olamayacağı ikinci bir şans. Bunu hak ediyoruz ve yine de bunun için mücadele etmemiz gerekecek. Bundan yıllar sonra olabilecekler, şu an ile o zaman arasındaki her günü bizden çalmayacak. Eğer şimdi stres yaparsak böyle olur."

O haklıydı. Bu ikinci şansı elimden almak için yeterince tehdit vardı zaten. Bu konuda endişelenmemek zor olacaktı, tıpkı görüşüm konusunda stres yapmamanın zor olduğu gibi, ama eninde sonunda olacakların yaşamın önüne geçmesine izin vermemeyi öğrenmiştim. Tıpkı onun ilk Düştüğünde yaptıklarının şu anki kişiliğini değiştirmesine izin veremediği gibi.

Zayne'in dudakları tatlı, yumuşak bir öpücükle dudaklarımın üzerinde gezindi ve ben de açılarak onu içeri aldım. Tüm endişelerim bir kenara bırakıldı. Öpücükleri bu kadar güçlüydü. Ya da belki de ona olan aşkım bu kadar güçlüydü.

Ve Tanrım, dudaklarının dudaklarıma değmesinden asla bıkmayacaktım. Ağzının benimkine nazıkçe ve sorgulayıcı bir şekilde bastırılmasının bende böylesine çıldırtıcı hisler uyandırması karşısında asla dehşete düşmeyecektim.

Ellerimi omuzlarına doğru kaydırarak, tişörtümün içinden teninin sıcaklığını hissedene kadar onu çektim. Saçlarının kenarları beni gıdıklıyordu. Ben alt dudağını ısırırken yanaklarını.

Boğazının derinliklerinden gelen cevap niteliğindeki bir gümbürtü ayak parmaklarımı kıvrandırdı. Öpücük derinleşti ve etrafımızdaki hava çatırdıyor gibiydi. Ağızlarımızın buluşmasında jilet gibi keskin, neredeyse çaresiz bir kenar vardı ve o anda bunu tekrar yaşayabildiğimiz için ne kadar şanslı olduğumuzu anladığımızı hayal ettim. Havuzda yaptıklarımızın bir önemi yoktu. Öyleydi ve o da çok güçlüydü. O sabahın erken saatleri Zayne'in hâlâ orada olduğunun, bana olan sevgisinin hâlâ davranışlarına yön verdiğinin kanıtıydı. Yine de bu farklıydı, çünkü o *bizdik*.

Sadece öpüşürken biraz kaybolduk. Yumuşak ve acı veren tatlı öpücükler vardı. Alaycı ve eğlenceli öpücükler. Sonra beni acı içinde ve nefessiz bırakanlar vardı. Hepsi benim favorimdi, çünkü öptüğüm kişi Zayne'di.

Her şeyden çok kendimi onun içinde kaybetmek, her şeyi unutmak istiyordum. Sanırım o da istiyordu ama son bir uyuşturucu öpücüğünden sonra başını kaldırdı.

"Seni özledim," dedi, sesi aldığı nefesler kadar kararsızdı. "Ben de," diye fısıldadım, parmaklarımı yanağında gezdirerek. Parıltı gözbebeklerinin arkasında sessiz görünüyordu.

Ağırlığını tek koluna verdi ve yavaşça elini kaldırıp saçımın tellerini yüzümden geriye doğru itti. "Pazar sabahı erkenden birlikte olduğumuz zaman mı?" Parmağının ucunu yanağımın kıvrımında gezdirirken yutkundu. "Ben... Bu konuda nasıl hissedeceğimi bilmiyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"O bendim ve ben değildim. Neler olduğunu biliyordum. Bu benim kontrol ettiğim bir şeydi, ama bunu yapsaydınız ne olurdu diye düşündüm. çünkü yapmak zorunda olduğunuzu hissettiniz? Eğer geri dönebilseydim, bunu yapmazdım," diye itiraf etti. "Hoşuma gitmediğinden değil-"

"Biliyorum. Hoşuma gitti." Yanaklarını avuçladım. "Beni zorlamadın. Ben başlattım. Ne yaptığımı biliyordum ve yapmak zorundaymışım gibi hissetmedim."

"Bunu yapmadığımı biliyorum, ama bu bana... bu bana hiç iyi gelmiyor. O noktada Crone'un size yardım edip edemeyeceği hakkında hiçbir fikriniz yoktu." Onun

Parmağımı alt dudağımın üzerinde gezdirdim. "Seni daha yeni havuza düşürmüştüm ve o gecenin erken saatlerinde seninle dövüştüm. Seni tehdit ettim ve sonra içine girdim. O sırada sana zarar verebilirdim. Sonrasında da canını yakabilirdim."

"Neden böyle hissettiğini anlıyorum. Anlıyorum," dedim usulca ve gerçekten de anlıyordum. Zayne özünde *iyiydi*, ruhunun bir parçası eksikken bile ve hatta şimdi, bir Düşmüşken ve teknik olarak ruhu yokken bile. Tüm bu ruh meselesini ve bunun insanların ruhlarında ne kadar rol oynadığını sorgulamama neden oldu.

ama şimdi bunun zamanı değildi. "Beni incitmedin, Zayne. Kontrol sendeydi ve yaptığımız şey bana umut verdi. Kulağa ne kadar çılgınca geldiğini biliyorum ama bu senin hâlâ orada olduğunun bir başka kanıtıydı ve buna ihtiyacım vardı." Başımı kaldırdım ve onu usulca öptüm.

"Olanlardan hoşlanmak zorunda değilsin. Neden sevemediğini anlayabiliyorum. Sadece seni incitmesini istemiyorum."

Bir elini kolumdan aşağı kaydırıp ve parmaklarını bileğime doladı. Elini yanağından çekerek avucumun ortasını tekrar öptü. Gözleri tekrar benimkilerle buluştuğunda, kesik kesik bir nefes verdi ve omuzları gevşer gibi oldu. "Korunmadık."

Kalbimde bir yolculuk vardı. "Biliyorum," diye fısıldadım.

Avucumu tekrar öptü. "Düşenler insanlarla üreyebiliyor." "Biliyorum," diye tekrarlardım. "Ama ben yapabilir miyim bilmiyorum. Düşünmeye başladım

çünkü... malum nedenlerden dolayı ve herhangi bir Trueborn'un üreyip üremediğini bilmiyorum."

"Trueborn'lar hakkında pek bir şey bilmiyorsun," diye belirtti.

"İşte bu yüzden Dez'den Gideon'un her iki ihtimali de gösteren bir şey bulup bulamayacağını öğrenmesini istedim."

Zayne gözlerini kırptırdı. "Dez'den Gideon'a sormasını mı istedin?"

"Başka kime sorabilirdim ki? Thierry ya da Matthew'un bileceğini sanmıyorum ve bu onlarla yapmak istemediğim bir konuşma.

-Ve aklıma Gideon geldi. Çok şey biliyor ve kimsenin okumadığı bir sürü tozlu kitaba erişimi var," dedim. "Bir melek ortaya çıkıp soruyu cevaplamayacaksa, aklıma gelen en iyi fikir oydu."

"Dez'le yaptığınız konuşmanın nasıl geçtiğini hayal bile edemiyorum." "Oh, inan bana, hayal etmek istemezsin. Hiç olmamış gibi davranmak istiyorum.

Ama umarım bir şeyler bulur da biz de..." O son derece parlak gözler benimkilerle buluştu. "Yani biliyoruz."

Midem allak bullak oldu, başımı salladım ve sonra konuşmaya başladım

ama durdum.

Her zaman dikkatlidir, yakaladı. "Ne? Ne söylemek üzereydin?"

Dilimi çözdüğümde yanaklarıma bir sıcaklık yayıldı. "Eğer ben... Tanrım," diye inledim. "Bunu zar zor söyleyebiliyorum, bunun aptalca olduğunu biliyorum. Ama bunu söylemek onu daha gerçek bir olasılık haline getiriyor ve bu gerçeklik şimdi ya da on yıl sonra süper korkutucu."

"Anlaştık." Başını salladı.

"Ama biz yetişkiniz, değil mi? Temel olarak. Sen benden daha yetişkinsin, ama yeterince büyük olmadığımızdan değil-" Titrek bir kahkaha atarak kendimi durdurdum. "Kimi kandırıyorum ki? Otuz yaşında olsaydım, kendimi yeterince yaşlı hissetmezdim. Senin yaşadıkların benim yaşadıklarımla uyuşursa ne yapacağız?"

Kaşlarından biri kalktı. "Yani, ya seni hamile bırakırsam?" "Ya kendimizi hamile bırakırsak," diye düzelttim.

"Bilmiyorum," dedi yumuşak, biraz belirsiz bir kahkahayla. "Biz-"

"Bunu çözmek zorunda mıyız?" "Birlikte. Evet."

"Yapamam... Bunu düşünemiyorum bile," diye itiraf ettim. "Bu muhtemelen en olgunlaşmamış yanıt, ki bu da berbat bir ebeveyn olacağıma dair önemli bir işaret, ama bu olasılığı aklıma bile getiremiyorum."

"Ben de yapamam. Ve bu fikre sıcak bakmayacağımdan değil - eğer kararın buysa," dedi ve aldığım bir sonraki nefes Göğsümdeki şişlikte bir yerde. "Sadece kendimi hazırladığım bir şey değil, ama ne olursa olsun ya da ne karar verilirse verilsin hazırlanacağım."

Kabul edilmemiş gerginliğin bir kısmı gevşedi. Hamile olma ihtimali beni hâlâ korkutmuyor değildi. Korkutuyordu ama bu tek başıma yüzleşeceğim bir şey olmayacaktı. Artık tek başıma yüzleşeceğim hiçbir şey yoktu.

"Babamı, lütufla doldurulmanın nasıl bir şey olduğunu, Lucifer'i, saçma vizyonumu, benim yaşlanıp senin yaşlanmayacağın gerçeğini, havuzda aramızda geçenlerden duyduğun dehşeti ve hamile olma ihtimalimi konuştuk." Sırıttım. "Ne kavuşma ama, ha?"

Zayne güldü. "Bu mükemmel." "Her neyse."

"Öyle." Başını eğerek beni öptü. "Duş almam lazım. Bana katılmak ister misin?"

Kalbim küt küt atmaya başladı ve midemde minik belirsizlik tanecikleri birikirken bile karnımdaki kaslar gerildi. Daha önce hiç kimseyle duş almamıştım. Belli ki. Zayne birlikte tamamen çıplak kaldığım ilk erkekti, bu yüzden zihnim hemen bana tam bir aptal gibi görünüp davranacağım tüm yolları ayrıntılı olarak gösterdi, ama kalbim ve vücudum çılgık atıyordu, *Duş? Zayne ile mi? Evet ve evet, lütfen.*

Karnımdaki o küçük boncuklar gergin bir enerjiyle zıplamaya başladı, ama şimdi her zamankinden daha fazla, korkunun ve öz-bilincin kararlarımı yön vermesine izin veremezdin. Yarının vaat edilmediğini zor yoldan öğrendikten sonra olmazdı.

"Tamam," dedim, sesimin ona da bana olduğu kadar cırtlak gelmemesini umarak. "Yani, evet. Elbette." Yanaklarıma sıcaklık yayıldı. "Bu hoşuma gider."

"Emin misin?" Yüz hatlarına bir yumuşaklık yerleşmişti. "Elimizde-"

"Eminim," diye araya girdim. "Yüzde yüz eminim."

"Güzel." Zayne o zaman gülümsedi ve göğsümden bir vınlama hareketi geçti. "Çünkü seni birkaç dakikadan fazla gözümün önünden ayırmak istemiyorum. Muhtemelen kulağa çok muhtaçmışsın gibi geliyor ama ben sadece..." Kirpikleri aşağıya indi, gözlerini sakladı. "Bilmiyorum. Yanımda olmandan başka bir şey beklemiyorum. Sadece seni görebilmeye ihtiyacım var."

"Anladım." Ve Tanrım, tamamen anladım. "Ben de aynı şekilde hissediyorum."

Başını eğip beni öptü. "Neden sen gidip duşu başlatmıyorsun? Ben önce mutfağı de-Cayman-ize edeceğim."

Bu karmaşanın bir kısmı benim olduğu için ona bunu yapmak zorunda olmadığını söylemeye başladım ama sonra aklıma geldi. Bana zaman tanıyor, bunu daha az garip hale getiriyordu ve evet, onunla birlikte soyunup duşa girmek muhtemelen bende bir sorun varmış gibi kıkırdamama neden olacaktı.

Zayne'i bu kadar düşünceli yapan şey her neyse düşünceli hala oradaydı. Bu, onu pek çok kişiden ayıran ve risklerine rağmen ona aşık olmayı çok kolay hale getiren yanıydı.

Kalbim sıkışarak uzandım ve onu öptüm. Bir teşekkür olması gereken şey biraz daha fazlasına dönüştü ve Zayne'in üzerimden yuvarlanması birkaç dakika sürdü. Sırtındaki işaretlere bakarken biraz takıldım ama sonunda bedenimi hareket ettirdim.

Aceleyle banyoya gittim, dişlerimi fırçalarken ve suyu açarken kalbim çok hızlı atıyordu. Baş döndürücü bir beklenti, gerginlik ve keskin bir gerçekdışılık hissi vardı.

Giysileri bir köşeye atıp toplayarak boş çamaşır sepetini değerlendirdim. Etrafa saçılmış diğer küçük giysi yığınlarını da hızla alıp ait oldukları yere attım,

Korktuğum ya da bayıldığım gibi kıkırdamaya başlamadan önce sıcak spreyin altına girdim.

Duyu organlarım o kadar bilinçliydi ki yavaşça dönerken ellerim titriyordu. Korktuğumdan değil. Hazır olmadığımından da değildi. Öyle bir şey değildi. Sadece her şey sanki bir ilkmış gibi geliyordu.

Birlikte duş alma olayı kesinlikle öyleydi, ama her türlü öpüşmeyi ve çok daha fazlasını deneyimlemiş olsak da, şimdi her şey farklı ve yeni geliyordu.

Su saçlarımı sırtıma yapıştırdı ve vücudumdan akarak solmakta olan sayısız kesik ve çürüklere baktım. Vücudum eski ve yeni yara izlerinden oluşan bir yamalı bohçaydı ve biliyordum ki bunların her biri Kusurlar tam da Zayne'in daha önce söylediği gibi bir güç nişanıydı. Onlardan utanmıyordum. Gurur duyuyordum.

Göğüslerimin arasından su süzülürken dudaklarımın kenarları aşağı doğru eğildi.

Aradaki deri normalden daha pembeydi ve neredeyse düz bir çizgi halinde çizik gibi görünüyordu. Deriye dokundum. Hassastı ama tam olarak acı vermiyordu. Bunun nereden kaynaklandığını bilmeden gözlerimi kapattım ve çenemi kaldırarak duş başlığının son yirmi dört saatten daha fazlasını yıkamasına izin verdim.

saatler uzakta. Yakında Zayne ve ben klanla konuşmak ve onun iyi olduğundan daha fazlasını bilmelerini sağlamak zorunda kalacaktık. Lucifer'in egosunu okşayıp onu kurtarmakla ilgilenmemesi ihtimaline karşı bir B planı üzerinde çalışmaya başlamamız gerekecekti.

dünyaya. Onun yardımıyla bile Gabriel ve Bael'in nerede saklandığını bulmamız gerekiyordu. Okul ve altında halledilmesi gereken lanet portal vardı. Artık Jada'yı arayabilir ve onu çok fazla korkutmayabilirdim... ve Peanut'ın giderek daha fazla zaman geçirdiği Gena denen bu kişiyle neler olup bittiğini anlamam gerekiyordu. Ayrıca Zayne'in yaşlanmayacağı gerçeğinden gerçekten korkmak için biraz zaman ayırmam ve büyük "ya olursa" konusunda endişelenmeye devam etmem gerekiyordu. Ya hamile kalırsam? Bu gerçekten ne anlama gelirdi?

Bir kez daha yere bakarak parmaklarımın ucunu karnıma değdirirken ayak parmaklarımı oynattım. Hiçbir şeytan kovalama ve sıçrama düz bir karınla sonuçlanacağını hiç düşünmemiştim. Muhtemelen abur cuburun bununla çok ilgisi vardı, ancak düz bir karın ile patates kızartması arasında seçim yapmak zorunda olsaydım, her zaman patates kızartmasını

seçerdim. Ama eğer

hamile olsaydım daha sağlıklı beslenmem gerekmez miydi? Ürperdim ve ellerimi karnımın alt kısmına bastırarak düzleştirdim-

Ne yapıyordum ben böyle? Yüzümü buruşturarak ellerimi çektim. Gözlerimi devirerek su püskürmesine doğru geri döndüm. Ne yapabilirdik ki? Ne *yapabilirdik ki*? Hamile olmak hiçbir şeyi değiştiremezdi. Hâlâ bir Trueborn olacaktım. Hâlâ Gabriel'i ve ondan sonra gelecek olanı bulmam gerekiyordu.

Tüm bunlar benim için sadece muz pantolonuydu, çünkü anne olmak isteyip istemediğimi bile söyleyemiyordum, ama Zayne'i tanıyordum - bizim için harika bir baba olacaktı...

Bir Gerçek Doğan ve bir Düşmüş'ün çocuğu ne olabilir ki? İnsan tarafım bana geçer miydi? Acaba Taşıdığım genetik kusur retinitis pigmentosa'nın baş göstermesine mi neden olmuştu? Olasılıklar midemi bulandırdı.

Durmam gerekiyordu, çünkü şimdi bunların hiçbirinin, özellikle de hiçbir zaman meyve veremeyecek şeylerin zamanı değildi.

Banyo kapısının kapanma sesini duyunca nabzım bilinmeyen bölgelere fırladı. Garip bir şekilde çok fazla çaba gerektiren nefes almaya odaklanırken gözlerimi ileride tuttum.

Arkamdaki en ufak bir hareket, nefes almakla ilgili o sıkı çalışmayı pencereden dışarı fırlattı. Tenim tenime sürtünerek omurgamdan aşağıya doğru sıkı ve yoğun bir ürperti gönderdi.

Bir an geçti ve Zayne'in parmaklarının omuzlarıma hafifçe dokunarak saçlarımı bir tarafa doğru süpürdüğünü hissettim. Ardından dudakları ensemin altındaki deriye bastırdı ve ayak parmaklarım kabinin zeminine doğru kıvrıldı.

Yüksek gerilimli sessizlikte sessizliğimi koruyamayarak, "Cayman'laşma çok uzun sürmedi," dedim.

"Çok sabırsızlanmadan önce sadece ilk katmanı geçebildim," dedi ve ben de sııttım. "Daha sonra bir tur daha gerekecek. Görünüşe bakılırsa belki üçüncü bir tur."

"İki turu da ben yaparım," diye teklif ettim. "Saçın için de bir şeyler ister misin?" Evet dediğinde, kullandığı hem şampuan hem de saç kremi olan şeyi aldım. Eğer o şeyi kendi saçımda kullansaydım, sonrasında kuş yuvası kadar kuru olurdu ve onunkinin nasıl kuru olmadığına dair hiçbir fikrim yoktu.

Duşun tasarlanma amacına uygun olarak kullanılmaya başlanmasıyla birlikte banyoya dostane bir sessizlik çöktü. Gariplik daha da azaldı

Yine de teninin benimkine değdiği her anın aşırı derecede farkındaydım, bir şişeyi rafa yerleştirmek için etrafıma uzandığında ve kolu benimkine süründüğünde. Ya da saçımdaki şampuanı ve ardından saç kremini yıkadığımda, bunu yapmak için arkamı dönmek zorunda kaldım. Kalçam uyluklarına değmişti ve o yine bir heykel gibi hareketsiz kalmıştı. Tüm bunlar olurken gözlerimi kapalı tutmuştum ve o vücut yıkayıcısına uzandığında, keşke cesaretim olsaydı diye düşündüm.

Yardım teklif etmek istedim ama aptal gibi görünmekten çok korkuyordum, bu yüzden buharlı hava onun kullandığı yıkayıcının naneli kokusuyla ve benim her zaman kullandığım vücut yıkayıcısından gelen yaseminin daha yumuşak tonlarıyla dolarken sessiz kaldım.

Durulanıp tekrar arkama geçtiğinde dışarı çıkmasını bekledim ama çıkmadı. Elleri kollarımın kaygan, hala sabunlu derisinden aşağıya, dirseklerimin üzerinden bileklerime doğru kayarken nefesim kesildi. O ana kadar kollarımı belimin üzerinde kavuşturduğumu fark etmemiştim bile. Kollarımı belimin üzerinde İmkânsız bir nezaketle kollarımı iki yana açtı.

Başını eğdiğinde ıslak saçlarının kenarları yanağıma değdi, bu kez boynumla omzum arasında derimi ısırıp iz bıraktığı noktaya bir öpücük kondurdu. "Bunun için üzgünüm," diye teklif etti. "Bunu daha önce hiç yapmamıştım."

"Sorun değil," dedim ona. "Fark edilecek bir şey değil."

O noktayı tekrar öptü. Bacaklarım titrerken, başparmakları bileklerimin iç kısımlarında yavaş ve boş daireler çizirken gözlerimi açtım. Onu izledim Elleri bileklerimden karnıma doğru kaydı. Onun koyu altın rengi teni benimkinin daha sarı, zeytin tonlarına karşı büyük bir tezat oluştuyordu. Ellerini bastırmadı

Daha önce yaptığım gibi ellerimi karnıma dayadım. Belli ki o benim kadar dağınık değildi, ama benimle aynı şeyi hayal etmeye çalışıp çalışmadığını merak ettim - normalde salladığım tipik karbonhidrat şişkinliğinden çok daha şişmiş bir mide.

Bir kalp atışı sonra bunu doğruladı. "Eğer hamile olduğun ortaya çıkarsa ve istediğinin bu olduğuna karar verirsen, her şey yoluna girecek," dedi, sesi duygusallıktan pürüzlüydü. "Ama daha önce yanlış bir şey söyledin."

"Sadece bir şey mi?"

"Senden kötü bir anne olmazdı," dedi Zayne. Bir kahkaha attım. "Yanılmamışım."

"Kendine yeterince değer vermiyorsun, Trin. Sen var olan en sert annelerden biri olurdun ve onlara en iyisini vermek için hiçbir şeyden vazgeçmezdin.

mümkün hayat," dedi bana. "Bundan bir an bile şüphe duymuyorum."

Kesik kesik bir nefes beni terk etti. "Biz." Başımı onunkine doğru çevirdim. "Eğer *biz* Eğer istediğimiz buysa, sorun olmayacağına karar verin."

"Doğru," dedi kalın bir sesle. Dudakları yanağını buldu. "Ne olursa olsun bunu başaracağız."

"Var." Ve ben buna inandım. Gerçekten inanmıştım.

Göğsümde bir çarpıntı başladı ve arkamdan bana baktığını hissettiğimde aşağıya indi. Her tarafımda bir sıkışma oldu.

Zayne'in başı bir kez daha eğildi, ağzı kulağıma doğru ilerlerken çenesi başımın yan tarafını sıyırdı. "Ben sana layık değilim."

"Bu gerçeğe en uzak şey."

"Öyle değil. Sen cesur ve güçlüsün. Korkusuzsun. Zeki, nazik ve sadıksın." İri elleri kalçalarımın doğru kaydı. "Nefes kesicisin." Boynumu öptü ve ürperdim. "Seni istiyorum, şimdi ve daima."

İçgüdülerim beni yönlendirirken kalbim güm güm atıyordu, bir adım geri çekildim ve bedenlerimizin tam olarak temas etmesine izin verdim. Çiğ bir ses çıkardı ve sıcaklık damarlarımı aydınlattı.

Elleri kalçalarımın kasıldı. "Seni zaten çok istiyordum, ama şimdi derimden çıkacakmışım gibi hissediyorum," dedi ve onu hissedebiliyordum, her şeyini ve sözlerinin ardındaki gerçeklikten şüphe yoktu. "Ama ben Şu anda her şeyin senin için garip olduğunu biliyorum, bu yüzden sen gidene kadar bekleyeceğim ve sonra bu suyu buz gibi yapacağım."

Kollarında dönerken baş döndürücü bir his cümbüşü tenimin üzerinde kayıyordu. Ne yaptığımı fazla düşünmeme izin vermedim. Yukarı baktım, gözümü kırıştırdım.

Kirpiklerimdeki ıslaklığı. Bana baktı, çenesi sıkılmıştı ve bakışları keskin bir ihtiyaçla doluydu. Göz bebeklerinin ardındaki parıltı daha canlıydı. Ellerimi göğsüne koydum. "Öp beni?"

"Trin," diye homurdandı, bu kelime ondan duyduğum her şeyden daha çok bir hırıltı gibiydi. Elleri kalçalarımın etrafında gerilirken ürperdim. "Bunu yapmayı hayatımda istediğim her şeyden daha çok istiyorum, ama bazı şeyleri eskisinden biraz daha yoğun hissettiğimi hızla öğreniyorum. Doğru olanı yapmaya çalışıyorum. Zamana ihtiyacın var ve eğer seni öpersem, ben... kendimi eskisi gibi tutabileceğimi sanmıyorum. İstemiyorum-" İnledi, ellerimi karnından aşağı kaydırduğımda vücudu titriyordu. "Kontrolünü kaybeden bir insan olmak istemiyorum."

Bakışlarım yüz hatlarındaki sert çizgilerin üzerinde gezindi. "Sen asla öyle biri olamazsın. Şu an bunun kanıtı."

"Havuz bunun tam tersinin kanıtıydı."

"Doğru değil," diye ısrar ettim. "O zaman bile biliyorum, eğer ben bir şey yapmak istemeseydim, sen dururdun. *Biliyorum*."

Bana bakarken dudakları inceldi. "Benim hakkımda çok fazla şey düşünüyorsun." "Senin hakkında doğru düşünüyorum," diye düzelttim ve gözleri sıvıya dönüştü, ısıtılmış safir. "Çürükler falan artık çok az acıyor. Zamana ihtiyacım yok. Benim için hiçbir şey tuhaf değil. Senin için garip olan bir şey var mı?"

Başını hayır anlamında salladı.

"Güzel, çünkü istediğim şey sensin Zayne, şimdi ve her zaman." Yanaklarımın ısındığını hissettim. "Şimdi kısmına vurgu yapıyorum."

Bir an için reddedeceğini düşündüm ve o noktada üzerine atlamayı planladım. Kaygan fayansın üzerinde ayağını sabit tutmasını umdum ama sonra hareket etti.

Başını eğdi ve ağzı benimkine değdiğinde, onun tüm öpücüklerini hiçbir şekilde deneyimlemediğimi fark ettim, çünkü bu *her şeydi*. Hem son derece şefkatli hem de tamamen talepkâr bir şekilde, bir aciliyet duygusuyla ve yine de bana dünyadaki tüm zamana sahipmişiz gibi hissettiren bir şekilde öptü.

Ve bu öpücük... İçimi altüst etti ve baş döndürücü bir karmaşaya dönüştürdü.

Duygular tenimin üzerinde ve içimde hızla ilerledi. Kalbim yerinden fırladı ve göğsümde beliren his, *zarafetin* çarpıntısı kadar yoğundu. Sanki ayrı kaldığımız sonsuz saatleri ve günleri silmek istercesine beni öptü.

Ellerimin altında, beni kollarının arasında kaldırırken kaslarının esnediğini hissedebiliyordum.

Belime doladığı kol beni ona sımsıkı sararken bacaklarımı ona doladım. Bizi döndürürken ağzı benimkini hiç bırakmadı. Suyu kapatmayı nasıl başardığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ve duştan tam olarak ne zaman çıktığımızı bile bilmiyordum. Banyoda durduğu anlar oldu ve ben onunla duvar arasında sıkıştım. Sonra tekrar hareket etmeye başladık ve sırtımın yataktaki buruşuk battaniyelere çarpması uzun sürmedi. Birlikteydik, vücutlarımız kaygandı, ıslak saçlarımız çarşafı ıslatıyordu, hızla birbirimize dolanmıştık ve sonra birbirimize sarılmıştık. Elleri her yerdeydi, ben göğsünün ve karnının çizgilerini takip ederken ağzının sıcaklığı da onu takip ediyordu. Ağzı kötüydü, benden nefes nefese sesler çıkarıyor, göğüslerimin üzerinde oyalanıyordu ve sonra daha aşağıya, göbeğimin altına ve daha da aşağıya iniyordu. Ağzı o hassas bölgenin üzerine kapandığında beni yuttu ve o uyuşturucu öpücükler yüzünden aklım başımdan gitti ve zonklamaya başladım.

Bu sefer, korunmak için kısa bir duraklama oldu. Kaderi orada test etmeye devam etmeyecektik. Sonra üzerime yerleşti, sıcaklığı ve ağırlığı memnuniyetle karşılandı ve umutsuzca özlendi.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım ağzına karşı, ellerimle ve öpücüklerimle onu daha da yaklaştırırken.

Ona karşı hareket ettim ve sonra o da içime girdi. O andan itibaren başka söze gerek kalmadı. Arzu ve tutkunun içine daldığımızda hiçbirine gerek kalmadı ama aramızdaki tek şey bunlar değildi. Her öpücükte ve dokunuşta rahatlama, kabullenme ve fiziksel olanın ötesine geçen bir ihtiyaç ve istek vardı. Ve aramızda o kadar çok sevgi oluşuyordu ki, içinde mutlu bir şekilde boğuluyorduk.

Bundan önce gerçek bir kontrol görüntüsü yoktu, ama işler... çılgınca bir hal aldı. İtişlerini karşılamak için kalçalarımı kaldırdım ve o da iki kolunu altımda çalıştırarak beni kendisine doğru kaldırdı. İkimiz de çok gerilmiş ipler gibiydik ve koptuğumuzda bunu birlikte yaptık, yuvarlandık. kenara. Sıkı, yuvarlanan şoklar sonsuz dalgalar halinde gelirken, yanağıma değen havanın kıpırtısını ve koluma uzanan yumuşak bir şeyin hissini duydum. Gözlerim dalgalandı.

Zayne'in kanatlarıydı.

Sırtından çıkmışlardı ve şimdi tüyler ikimizin de üzerine dökölüyordu. Bakışlarımı kaldırdım ve tavanda Zayne'in kanatları kadar yumuşak bir şekilde parlayan yıldızları gördüm.

Bir süre sonra, yüz yüze uzandık. Kollarımın altına bir çarşaf sıkıştırılmıştı ve o, muhteşem bir şekilde çıplaktı ve tüm bunlardan tamamen rahattı. Muhtemelen başucundaki lambayı yaktığı için tüm o ilginç parçaları gölgede kalmıştı. Eli benimkine sarılmıştı - büyü sırasında kestiğim el. Çok yorgundum ve saatin kaç olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ama kanatları hâlâ dışarıdaydı, biri yanında diğeri arkasında duruyordu ve ben... ben birine dokunmayı çok istiyordum.

Ama bir yetişkin gibi davranıyor ve sormadan dokunmama kuralına göre hareket ediyordum. Gardiyan kanatları bazen hassas olabilirdi ve onlara öylece dokunamazdınız. Daha önce dokunmaya çalıştığımda çok sert tepki verdiği için bunların da aynı olduğunu düşündüm.

Tanrım, Zayne aslında bir melekti. Daha doğrusu, düşmüş bir melek. Gerçeklerin sık sık yüzüme çarpması çok garipti.

"Kanatlar," dedim bir esnemeyi bastırarak. "Bu farklıydı."

"Bunun olacağını bilmiyordum." Tek kanadını geriye doğru kıvırmaya başladı. "Hayır. Kaldırma onları. Kanatlar beni rahatsız etmiyor. Sadece yeni bir şey."

Elimi ters çevirerek iyileşen kesiği öptü. Gözbebeklerinin ardındaki parıltı bir kez daha sönmüştü. "Ve bu farklı."

"Evet, ama onları seviyorum." Daha da yaklaştım. "Çok güzeller, Zayne."

"Teşekkür ederim." Bir parmağının ucunu öptü. "Dur tahmin edeyim, kıskanıyorsun onlardan?"

Sırıttım. "Belki."

Derin kıkırdaması sırtışımanın büyümesine neden oldu. "Sanırım hâlâ onlara alışmaya çalışıyorum," dedi.

"Müdür olmaktan farklı bir his mi?"

"Öyle. Aslında hepsi öyle." Bir sonraki parmağa bir öpücük daha kondurdu. "Yaralı olmadığım ve derin bir iyileşme durumuna geçmem gerekmediği sürece insan ve Gardiyan hallerimde olmak bana doğal geliyordu," diye açıkladı, uyumak için taş formuna girdikleri zamanlara atıfta bulunarak. Onu bunu yaparken görmemiştım. "Kanatlarımı saklamak bana doğal gelmiyor. Sırtımı kaşındırıyor. Bunu en iyi bu şekilde tarif edebilirim."

"O zaman onları saklamak zorunda değilken saklama, özellikle de benimleyken." Parmaklarım karıncalanarak onlara baktım. "İnanılmazlar. Kanatlarım olmasını ve uçabilmeyi çok isterdim."

"Ne zaman istersen uçmanı sağlayacağım." Yüzük parmağımı öptü. "Onlara dokunmak istiyorsun, değil mi?"

Ayak parmaklarımı kıvrırken ona mahcup bir sırıtış attım. "Evet.

İstiyorum. Gerçekten çok kötü." "O zaman neden yapmadın?"

"İzin almadan dokunmama meselesi üzerinde çok çalışıyorum ve bu beni öldürüyor." Bir santim daha yaklaştım. "Çok yumuşak ve kabarık görünüyorlar."

Kıkırdadı, elimi indirdi ve başını benimkine doğru eğdi. Öpücük içime bir sıcaklık dalgası gönderdi. "Madem bu kadar çok çalıştın, bence bir ödülü hak ediyorsun."

Zihnim hemen oluklara atladı ve mutlu bir şekilde etrafa sıçradı, ama sonra bir hareket fark ettim. Kanadını kaldırdı, üzerimize ve kalçama yaslanmasına izin verdi. Kanat o kadar uzundu ki arkama kadar uzanıyordu ve ağırlığı bana kalın, gür bir battaniyeyi hatırlattı. Üst kısmı o kadar yakındı ki tüylerinden birini öpebilirdim. Nefesimi içime çektim, gözlerim büyüdü.

"Sakıncası yok mu?" Heyecandan çılgılık atmama beş saniye kala sordum.

"Hayır." Elimi bıraktı. "Çok ağır değil mi?"

"Hiç de değil." Dudağımı ısırarak uzandım ve parmaklarımı en yakın tüyün kıvrımında gezdirdim.

Hayal ettiğim kadar yumuşaktı, şönül gibiydi ama tüylü tüylerin altında kalın kaslar vardı. Bir Gardiyan'ın kanadının tamamı kas ve tendondan oluşuyordu ama bir meleğin... Tanrım, o muhteşem tüylerin altında yüzlerce kas saklı olmalıydı. Parmaklarımı aşağı doğru kaydırdım ve nefesim kesildi. Tüylerin içinde saklı olan tek şey bu değildi.

Zarafet de öyleydi.

Her bir tüyün merkezi boyunca nabız gibi atıyor, narin damarlardan oluşan bir ağın içinde kıvılcımlar saçıyordu. Parmaklarım sürüklendikçe dokunuşumu takip ediyor, alevleniyor ve sonra azalıyor gibiydi.

Yüzüne baktım. Gözbebeklerinin arkasındaki parıltı daha parlaktı. Elimi çektim. "Kanatlarına dokunmak seni rahatsız ediyor mu? Eğer öyleyse, dürüst ol. Duygularımı incitmez."

"Hayır. Tam tersi." Elimi tutarak parmaklarımı bir kez daha kanadının alt tarafına yerleştirdi. "Hoşuma gitti."

"Rahatlatıcı mı?" diye sordum. "Bir köpeğin sevilmesi gibi mi?" "Başka biri bu benzetmeyi yapsaydı, alınabilirdim." Gülümsedim.

"Bir bakıma rahatlatıcı," dedi, aramıza uzanıp elini belimin kıvrımına koydu. "Gerçekten çok hassaslar."

"Warden'ın kanatlarından daha mı çok?"

Eli kanadının altından kalçama doğru kaydı. "Çok daha fazla. Her dokunuşunu sırtımda ve başka yerlerimde hissedebiliyorum."

"Başka yerler mi?" Havuzdaki tepkisinin nedeninin bu olup olmadığını merak ederek ona bir sırtıma gönderdim. "İlginç."

Kalçamı sıkarken gırtlaktan bir mırıltı çıkardı. Bu bilgiyi bir kenara bırakarak kanadını okşamaya devam ettim. Zihnim dolaşırken ne kadar zaman geçtiğinden emin değildim. Bir şekilde o gece erken saatlerde gördüğüm şeye geldim.

"Bu gece yıldızları gördüm," diye mümkün olduğunca rastgele bir açıklama yaptım. "Yani, onları gerçekten gördüm."

Eli boş boş hareket ediyor, belimde ve kalçamda bir aşağı bir yukarı geziniyordu ama o anda durdu. "Ne demek istiyorsun?"

"Ben... şey, seni kalbinden bıçakladıktan hemen sonra oldu ve bu ışık patlaması beni devirdi. Sanırım bu senin *lütfundu*." Ona doğru baktım. Bakışları bana odaklanmıştı ve daha önce de ne zaman konuşsam hep böyle oluyordu. Sanki onun dünyasındaki tek kişi bendim. "Gözlerimi açtığımda hepsini görebiliyordum Zayne. Çok fazlaydılar ve çok nettiler, tıpkı iyi gören insanlar için olması gerektiğini düşündüğüm gibi. Hayal görüyor olabilirdim, ama öyle olsa bile güzel."

"Neden böyle bir şeyi hayal ettiğinizi bilmiyorum. Buna neden olacak ne olmuş olabilir emin değilim," dedi.

"Ben de öyle. Kanatların bana bunu hatırlatıyor. Tüy katmanları arasındaki *zarafet* göz kırptıyor. Bulutların arkasından görünen yıldızlar gibi." Parmaklarımı kanatları boyunca sırtına doğru gezdirdim. Tüyler orada daha inceydi, altındaki kaslar daha belirgindi. "Birkaç dakika sonra görüşüm normale döndü ama bunu görebildiğime sevindim."

"Onları görebildiğin için senin adına mutluyum," dedi, sesi daha sertti.

Ona tekrar baktım ve gözlerindeki o parıltı bir kez daha canlandı. "Sırtına yaklaştıkça daha hassas oluyorsun, değil mi?"

"Evet." Bu tek kelime sanki sıkılmış dişlerin arasından çıkmak için savaşmak zorundaymış gibi geliyordu.

Karnımdaki sıcaklık sımsıkı sarıldı. Omuzlarına uzanabilmek için dirseğimin üzerinde yükseldim. Parmaklarım çapanın pürüzsüz derisine yaklaştığında çarşaf biraz kaydđ ve Zayne'in tüm vücudu sarsıldı.

"İlginç," diye mırıldandım.

"Çok," diye homurdandı, parmaklarımı kaslarında gezdirirken başını geriye attı. "Sanırım benimle dalga geçiyorsun."

"Belki." Elimi geri çekmeye başladım ama Zayne güçlü olduğu kadar hızlıydı da. Ben daha ne yaptığını anlamadan hareket etti ve beni üstüne çekti. Her nasılsa çarşaftan kurtulmuştu. Göğsünün çıplak teni benimkiyle temas ettiğinde, bunun verdiğı zevkle titredim. "İnanılmaz çoklu görev becerilerin var."

"Biliyorum." Sesinde bir parça kibir vardı. Elini başımın arkasına dolayarak ağzımı kendine doğru çekti. "Unutma, bunu sen başlattın."

"şikayet etmeyeceğim," dedim ona. Ve şikayet etmedim.

Açlığı beni öpüşünden, elinin vücudumun yan taraflarında, göğsümde gezinmesinden belliydi. Zayne ayağa kalktı ve beni de yanında götürdü. Vücutlarımız her türlü eğlenceli şekilde sıralanmıştı. Dudakları boğazımdan aşağıya doğru bir öpücük yolu izlerken başım geriye düştü. Elleri belime gitti ve beni birkaç santim kaldırdı ve dudakları hala daha aşağıya doğru hareket ediyordu. Nefesim kesildi, sarsıldım. Beni kendine doğru çekerken sabit tuttu. Arkasına uzanarak elimi kanadının alt kısmına kaydđrdım.

Zayne beni tekrar göğsüne doğru çekti. "Muhtemelen bunu mümkün olduğunca çok yapacaksın, değıl mi?"

"Muhtemelen," diye itiraf ettim. "Güzel."

Sonra kanatlarını etrafıma doladığında havanın kıpırdanışını hissettim ve sırtımdaki yumuşak gücü ve göğsüne bastırđğı sert sıcaklığı hissettim. Benimki başlı başına bir afrodizyak olmalıydı. Tekrar öpüştüğ ve sadece Odadaki sesler bir araya gelişimizin, birlikte hareket edişimizin sesleriydi. Öncekinden daha az yoğun değıldi. Her nefes ve düşünce beni terk etti ve sadece o, nasıl hissettiğı ve çıldırtıcı, sıkılaştırıcı telaş vardı.

Bedenlerimiz nihayet yatıştığında ve nefes alış verişlerimiz sakinleştiğinde yine yan yanaydık. Bu sefer aramızda hiç boşluk yoktu. Yorgunluk

Şimdi beni rahatsız ediyordu ve Zayne için de öyle olduğunu hayal ediyordum. Uyku beni ele geçirmeden hemen önce, kanatlarından birinin yumuşak ağırlığının üzerime yerleştiğini ve beni mutlu, rüyasız bir uykuya daldırdığını hissettim.

* * *

Beni uyandıran şey, giderek daha yüksek ve daha yakın gibi görünen uzak bir gümbürtü sesi değildi. Zayne'in vücudunun muhteşem sıcaklığının kaybolmasıydı.

Kıpırdandım, gözlerimi kırpıştırarak açtığımda Zayne'in kapıya doğru gittiğini gördüm. Üzerine bir çift eşofman giymiş ve bir tişört giymeye çalışıyordu. Kanatları gizlenmişti ve sırtındaki işaretler benim için bulanıklıktan başka bir şey değildi.

"Bu da ne?" Vuruşlar devam ederken sordum.

Zayne omzunun üzerinden baktı. "Kapıda biri var."

"Sanki bir uyuşturucu timi tarafından basılmak üzereymişiz gibi geliyor," diye mırıldandım saçlarımı yüzümden iterek.

Kıkırdadı. "Bu sesin neye benzediğini nereden biliyorsun?"

"TELEVIZYON."

Bana başını sallamış olabileceğini düşündüm. "Uyumaya devam et. Ben hemen döneceğim. Bugün uyumaktan başka bir şey yapmıyoruz."

"Cadılar," diye hatırlattım ona sırt üstü yuvarlanırken. "Kocakarı'yı görmeye gitmeli ve ona senin tüylerinden birini vermeliyiz."

"Sonra," diye cevap verdi ve ben daha cevap veremediğim yatak odasından çıktı. Gürültü daha da arttı ve kapıyı arkasından kapattığında sustu.

Bir tüyü nasıl alacağımızı merak ettim. Kanatlarından mı koparacaktık? Kulağa acı verici geliyor.

Bakışlarım yerden tavana kadar uzanan pencereye kaydı. Panjurların altından sızan parlak güneş ışığından en azından sabahın geç saatleri ya da öğleden sonra olduğunu anlayabiliyordum.

Günü uyuyarak geçirmek kulağa harika gelse de kalkmam gerekiyordu. Crone ile başlayıp Gabriel ile bitecek bir sürü iş vardı.

Esnedim, gerindim ve yanaklarım donuk sese tepki olarak kızardı. Bazı bölgelerde sancı. Dün gece güzel ve mükemmeldi ve-

Oturma odasından gelen bir ıglık beni keyifli, uykulu sersemliğimden uyandırdı.

Sarsılarak doğrudum ve belimden bükıldım, *zarafetim* göğsümde nabız gibi atarken bulanık gözlerim hançerlerimi aradı.

"Aman Tanrım!" diye tiz, kadınsı bir ıglık geldi.

Danika'nın sesini tanıyınca kalbim yavaşladı. Lanet olsun. Onları aramay ve daha fazla ayrıntı vermeyi unutmuştuk. Suçluluk duygusu yüzeye çıktı. Onlar Zayne'in ailesiydi ve zaman ayırmamız gerekirdi. Birbirimize ve yeniden bir araya gelmenin mutluluğuna o kadar kapılmıştık ki, başka kimseyi düşünmemiştik.

Bu tam olarak doğru değildi. Gabriel ve Lucifer hakkında kısaca konuşmuştuk.

Yatağın kenarına doğru kayarken, aşağıya baktım. arşaf kaymış ve göğsümü ortaya çıkarmıştı. Yatağın kenarında donup kaldım, ayaklarım serin parkeye değdi.

"Bu da ne böyle?" Fısıldadım.

Duş alırken göğsümde gördüğüm iz koyulaşmış, tozlu bir pembeye dönüşmüştü. Göğüslerimin arasında, karnımın hemen üzerindeki düz çizgiye hafifçe dokundum. Hafifçe kabarıktı, bir yara gibi. Çizginin uçlarında,

Bir gece önce lekeler gibi görünen yerde, şimdi bir uçta açık, gölgeli bir daire ve diğer uçta doldurulmamış başka bir daire vardı.

Buna neyin sebep olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama derim acımıyordu. Bir çeşit çizik olmalıydı.

Oturma odasından gelen bir kahkaha sesi dikkatimi çekti. Tuhaf işareti bir kenara iterek, biri kapıyı açmadan önce yataktan fırladım. Gerçi Zayne'in buna izin vereceğinden şüpheliydim.

Başka bir uzun, koyu renk tunik atlet, temiz tayt ve iç çamaşırı kaparak aceleyle banyoya girdim. Duş almakla uğraşmadım, sadece dişlerimi fırçaladım, yüzümü pembeleşene kadar ovaladım ve hızlıca taradıktan sonra saçlarımı bir saat içinde çözüleceğinden emin olduğum bir topuzun içine soktum.

Ayaklarım çıplak, yatak odasının kapısını açtım ve koridora çıktım. Parlak güneş ışığı oturma alanına doldu ve gözlerimin alışması için bir dakika gerekmesine rağmen Danika'nın orada olduğunu gördüm, uzun siyah saçları güneş ışığında parlıyordu ve... kırmızımsı parıltıya dayanarak Dez olduğunu tahmin ettiğim kişi Zayne'in yanında duruyordu. Keşke yüz ifadesini görebilseydim, çünkü sanki kendini desteklemesi gerekiyormuş gibi bir yumruğunu adaya dikmişti.

Nicolai de oradaydı, bir eli Zayne'nin omzunda, diğeri çenesindeydi.
Benim duyamayacağım kadar alçak sesle konuşuyordu ama onları ayakta
görünce

Orada beni kalbimden yakaladılar. Onlar arkadaştan öteydiler. Bir bakıma kardeşiler ve Nicolai'nin sonsuza dek kaybolacağından korktuktan sonra onu görmesinin güçlü bir an olduğunu ve havayı yoğunlaştırdığını söyleyebilirim.

Kendimi biraz davetsiz misafir gibi hissederek sessizce oturma odasına doğru süzıldüm. Yaklaşık iki adım atabildim. Zayne sanki beni hissetmiş gibi Nicolai'den yana döndü. Onu diğerlerine kıyasla ne kadar daha net görebildiğimi bir kez daha fark ettim. Gerçi yüz hatları buğulu bir pencereden bakmak gibiydi ama dudaklarının gülümsemek için kıvrıldığını görebiliyordum. Kirpiklerinin yarıya kadar inişini görebiliyor ve bakışlarının ağırlığını hissedebiliyordum.

İçindeki *zarafetten* olmalı. Bu-

Bir hareket bulanıklığı beni ürküttü ve Danika bana doğru koşarken döndüm. Kendimi hazırlamak için hiç şansım yoktu. Bir saniye sonra, gül gibi kokan sıcak, sıkı bir kucaklamayla sarmalanmışım. Danika beni ayaklarımın üzerinden kaldırdı.

Kız güçlüydü.

"Sen yaptın," dedi, sesi boğuklaşmıştı. "Onu bize geri getirdin. Bunu sen yaptın."

Ne diyeceğimi bilemedim. *Rica ederim* demek garip bir cevap gibi göründü, bu yüzden tek yapabildiğim ona sarılmak oldu ve bu... bu iyi hissettirdi.

"Sanırım onu eziyor olabilirsin," dedi Nicolai, sesi yakındı. "Seni eziyor muyum?" Danika sordu.

"Hayır." Boğazımdaki şaşırtıcı düğümünden bir kahkaha yükseldi. "Güzel." Beni daha sıkı sıktı ve sonra bıraktı.

Koluma hafif bir dokunuş Nicolai'ye bakmama neden olmadan önce yanaklarını sildiğini kısa bir an yakaladım.

Benden sadece birkaç santim ötede, Müdür mavisi gözlerindeki camlığı ve içlerinde biriken duyguyu görebiliyordum.

"Teşekkür ederim," dedi sesi kısık bir şekilde.

Tanrım, başımı salladığımda boğazımdaki düğüm genişledi. Danika kadar sıkı olmasa da o da bana sarıldı ve geri çekildiğinde Dez oradaydı. Kollarını bana doladığında titrediğini hissettim.

"Korkuyordum kızım." Sesi de kalındı ve gözlerim ve boğazım yandı. Ahh. Duygular berbattı. *Tekrar* ağlamak istemiyordum. "Senden haber alamadığımızda, düşündüm ki..."

"Özür dilerim," diye fısıldadım. "Biz sadece-"

"Hayır. Özür dilemene gerek yok. Anlıyorum. Jasmine ve ben olsaydık, birini aramak yapacağımız son şey olurdu," dedi boğuk bir sesle

güldü ve ben kızardım. "Buraya gelirken ne bekliyorduk bilmiyorum ama ikinizi de gördüğüme daha fazla sevinemezdim."

"Aynen," diye mırıldandım, ağzımdan çıktığı anda irkildim, çünkü bunun hiçbir anlamı yoktu.

"Sanırım Trin kucaklaştı." Zayne aniden oradaydı ve beni Dez'in kucağından kurtardı. Beni kendi tarafına çekti ve kolunu bana doladı.

"Aramalıydık. Bunun için üzgünüm," dedi ve Zayne'e hiç yakışmayan ama yine de dönüp sırtışıma gizlememe neden olan küçük bir samimiyetsizlik sezdim. "Biraz meşguldük."

"Hiç şüphesiz," dedi Nicolai.

Aman Tanrım.

Zayne bana bakarken yüzüm alev alev yanıyordu. "İçecek bir şey ister misin?" diye sordu. "Sanırım karton karton gazozların arasında biraz meyve suyu ve su gördüm."

Geri çekildim. "Hâlâ su meselesine mi takıldın?"

Bana bakarken dişlerini alt dudağının üzerinde gezdirdi. "Her zaman daha fazla su içebilirsin."

Gözlerimi devirdim. "Sen artık düşmüş bir meleksin. Biraz gazlı, lezzetli iyilik iç. Biraz yaşa."

Zayne başını eğerek dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdirdi. Sonra elimi tuttu ve beni mutfağa doğru yönlendirirken sıktı. "Otursana."

Hâlâ öpücüğe takılıp kalmıştım, bu yüzden bir bar taburesi kaptım ve oturdum. Eski Zayne başkalarının önünde alıngan ve bazen de çapkın olabiliyordu. O da

Daha önce de aramızdaki gerginliğe kapılmış, yalnız olmadığımızda unutmuş gibi görünmüştü ama bu kadar cesur olmak? Bu onun yeni bir yönüydü.

O tarafı sevdim.

Bakışlarımla karşılaştı ve gözlerindeki sıcaklıktan hiçbir şey anlaşılmıyordu. Lanet dudağını dişlerinin arasında gezdirip buzdolabına döndüğünde ne düşündüğümü bilip bilmediğini merak ettim. "Bir şeye ihtiyacınız var mı?"

O anda yüzümün kırmızının bin bir tonuna büründüğünü bilerek bir bardak altlığıyla oynarken bir hayır korosu vardı.

Ve cidden daha az umursayamazdım.

"Düşmüş melek." Danika ve diğerleri adada bize katıldılar. "Hâlâ burada olduğuna inanamıyorum. Seni gördüm..." Sözüünü yarıda kesti ve aklının nereye gittiğini anladım. O ve diğerleri onun bedeninin yok oluşuna tanık olmuştu.

tozdan daha fazlasıydı, tıpkı tüm Gardiyanların öldükten sonra yaptığı gibi. Nefes alış veriş i düzensizdi. "Senin hatan olmadığını bildiğim halde sana çok kızgındım."

"Seni orada dikilirken görmek... farklı." Dez kollarını adaya dayadı ve eğildi. "Eğer sana biraz fazla bakıyorsam, sebebi budur."

"Bunun benim muhteşem saçlarım olmadığına emin misin?" Zayne buzdolabının kapağını kapatarak sordu. Tabii ki soda yerine meyve suyu almıştı. "Tatlı buklelerimi her zaman kıskandığımı biliyorum."

"Evet." Dez kelimeyi uzattı. "Aynen öyle."

Zayne kıkırdayarak iki temiz bardak bulmayı başardı ve bize birer içki doldurdu. "Hepiniz beni görmenin tuhaf olduğunu mu düşünüyorsunuz? Ölmenin ve sonra uyanmanın nasıl bir his olduğunu hayal edin."

Zayne'in ölümü konusu beni korkutmuş olsa da, Gardiyanları son derece etkilemiş görünüyordu. Zayne onların tüm sorularını yanıtladı ama bunu mümkün olan en belirsiz şekilde yaptı. Benimle ve hatta Cayman'la paylaştıkları hakkında şimdi fazla ayrıntıya girmek istemiyordu. OJ'mi içerken, her şeyi üçüncü kez yeniden yaşamak istemediğini ve bunun güvenle pek ilgisi olmadığını hissettim. Mutfakta duran bu gardiyanlar onun ailesi gibiydi. Burada olmasa da Gideon da öyleydi.

"Nicolai, "Dez'in senin hakkında söylediklerine bakılırsa, itiraf etmeliyim ki şimdi seni görünce biraz hayal kırıklığına uğradım," dedi.

"Vay canına." Danika dönüp Nicolai'ye baktı.

"Özür dilerim," dedi ve gülümsediğini düşünerek gözlerini kıstım.

"Ama Dez'in her beş saniyede bir bahsettiği şu kanatlar nerede?"

Bardağımın etrafında sııttım.

"Her beş saniyede bir değildi," diye mırıldandı Dez. "Daha çok yirmi saniyede bir falan."

"Hâlâ bende." Zayne döndü ve arkasındaki tezgâhı taradı. Bir şey aldı.

"Onlar... görünmez mi?" Danika sordu.

"Sadece ihtiyaç duyduklarında." Zayne adanın karşısına doğru eğildi, ben de yere baktım ve gözlüklerimi gördüm. Onları mutfakta unuttuğumdan haberim yoktu.

Gülümsedim ve onları aldım. "Teşekkür ederim."

Ben takarken başıyla onayladı. Gardiyanların yüzleri biraz daha netleşti, ama çok fazla değil. Gözlükler katarakt ve RP'de bir yere kadar işe yarıyordu.

"Yani bu sihir mi?" Danika sordu.

"Sayılır. Görünüşe göre meleklerin insanlarla birlikte çalıştığı zamanlarda kullanılan bir tür eski usul melek büyü. Ben ihtiyaç duyana kadar gizli kalıyorlar."

"Sırtındaki bir dövme gibi görünüyorlar," dedim OJ'mi bitirirken.

"Gerçekten harika ve evet, kanatlar Dez'in sana söylediği kadar muhteşem."

"*Şaşırtıcı* kelimesini kullandığımdan pek emin değilim," diye mırıldandı Dez.

"Belki tam olarak bu kelimeler değil." Nicolai kalçasını tezgâha yasladı.

"Onun kocaman kanatları yüzünden dikkatin o kadar dağılmıştı ki, suyun altına batana kadar seni fiskiyeye attığını bile fark etmedin gibi bir şey söylediğinden eminim."

Dez'in nefes verışı yan odadan duyulabilirdi.

"Bunun için üzgünüm," dedi Zayne adanın etrafından dolaşıp arkamda dururken. "Aklım başımda değildi."

"Bunu asla tahmin edemezdim," dedi Dez kuru bir sesle. "Ama özür dilemene gerek yok. Zaten banyoya ihtiyacım vardı."

Zayne ellerini omuzlarıma koyarken güldüm. "Dürüst olmak gerekirse, kendini tuttu."

"Oh, biliyorum. Gerçekten zarar verebilirdi," diye onayladı Dez.

Nicolai, "Dez'in o küçük buluşma ve selamlaşmadan çıkıp gitmesi senin hâlâ orada olduğunun kanıtı," dedi.

"Öyleydin." Aramızdaki boşlukta *zar zor* konuşulmadan asılı kaldı. Zayne başını eğerek şakağımdan, gözlüğümün kolunun hemen üstünden öptü.

"Şüphelerim vardı," diye itiraf etti Dez, beni şaşırtarak. "Bundan nefret ediyordum ama her ihtimale karşı kendimi hazırlamaya çalışıyordum... bize geri dönmezsen diye."

"Bunu sana karşı kullanmıyorum," dedi Zayne ve kullanmadığını biliyordum. "Güzel." Dez gülümsemiş görünüyordu. "Bir dahaki sefere bana

beni bir fiskiyeye atmadan önce uyar." Zayne güldü. "Bunu yapabilirim."

Nicolai araya girene kadar birbirlerini azarlayarak ileri geri konuştular.

"Biz de resmi bir Harbinger işi için buradayız."

Bu benim küçük kulaklarımı şenlendirdi. "Bir şey mi oldu?" Gerçekten olmamasını umuyordum ama Zayne'e aşırı odaklandığım için bunu bilemezdim, bu da beni muhtemelen çok kötü bir Trueborn yapıyordu.

Oh, pekala.

Nicolai bana "Bildiğimiz kadarıyla hayır, ama bir şey keşfettik," dedi.

Danika sırtarak, "Aslında bu benim fikrimdi," diye ekledi. "Tüm bu ley hattı olayını ve Gabriel'in bu portalı açmak için onları nasıl kullandığını düşündüm. Bunlar temelde enerji hatları, değil mi ve enerji bozulabilir. Her şey bozulabilir."

Zayne omuzlarımı hafifçe sıkarak, "Bu konuda söylediklerin hoşuma gitti," dedi. "Klana liderlik etmek için başka biri daha aday olmalıymış gibi görünüyor."

Nicolai'nin yüzünde yarım bir gülümseme oluştu. "Ben olsam buna 'Evet' derdim."

Danika homurdandı. "Sanki böyle bir seçenek olabilirmiş gibi. Klanın yarısı - hayır, lanet olası Muhafız nüfusunun yarısı - bir kadının bir klanı yönetmesi fikri karşısında altına sıçar."

Bu üzücüydü.

Ve doğru.

Dişilere yönelik zihniyetlerinin bir kısmı, arkaik sosyal yapılarının ayaklarına düşebilir. Diğer yarısı ise çok fazla iblisin aptal olmamasından kaynaklanıyordu.

Ne yazık ki.

İblisler, Gardiyanları dizlerinden kesmenin en kesin yolunun bir sonraki neslin peşine düşmek olduğunu biliyordu. Dişiler ve genç Gardiyanlar hedef alınıyordu. Yaşadıkları toplulukların yerleri iyi korunan sırlardı. Danika'nın sık sık dışarıda olması bu yüzden şaşırtıcıydı.

Ama aynı zamanda, yine, inançlarında süper-arkaiktiler. Evet, dişiler ve küçük bebek Gardiyanlar için daha tehlikeliydi ama Danika ve Jada gibi savaşmak ve kendilerini savunmak için eğitilmiş olsalardı bu kadar kolay hedef olmazlardı.

Bir gün, ama çok yakında bir gün, değişmek zorunda kalacaklardı.

Dez durduğu yerden, "Neden burada durup sanki Danika zaten gösteriyi yönetmiyormuş gibi davrandığımızı anlamıyorum," diye yorum yaptı.

Bu Danika'dan bir başka kocaman gülümseme ve Nicolai'den de sessiz bir onaylama işareti aldı. Onları birlikte sevdim. Hem de çok.

"Her neyse, ley hatları ve onları neyin bozabileceği hakkında biraz araştırma yapmaya başladım, çünkü içeri girip okulu ve portalı havaya uçuramayız," diye devam etti Danika ve haklıydı. Göksel enerjiyle o kadar yüklü ki, eğer içeri girersek şehrin tamamını olmasa bile yarısını yok edebilir.

Böyle bir şeye kalkışmak, çok sayıda insanın hayatını kaybetmesine yol açacaktır.

Ve olası maruz kalma.

Danika, "İnternette hiçbir anlam ifade etmeyen tuhaf şeyler dışında bir şey bulamadım," diyerek dikkatimi tekrar ona çekti. "Ben de kendi kişisel internet servisimize gittim."

"Gideon mu?" Zayne tahmin etti.

Başını salladı. "Bir şey bilip bilmediğini sordum, ilk başta hiçbir şeyden emin değildi ama gidip kendini birkaç saatliğine kütüphaneye kilitledi ve bir cevapla çıktı."

Üremeye ilgili o çok kişisel soruma bir cevap bulup bulmadığını merak ederken, göğsümde bir umut kıvılcımı çaktı. Tutuşmasına izin vermemeye çalıştım. "Bir şey buldu mu?"

"O yaptı." Danika'nın bakışları Zayne ve benim aramda gidip geliyordu. "Siyah turmalin, hematit ve siyah oniks."

"Ha?" Mırıldandım.

"Değerli taşlar." Zayne'in elleri omuzlarımdan kaydı. "Sen değerli *değerli taşlar*?"

Dez bana bakarak, "Evet, biliyorum, kulağa hokus pokus saçmalığı gibi geliyor," dedi. "Ama hokus pokus saçmalığının yasal bir şey olduğunu biliyoruz, değil mi?"

Evet.

Evet, öyle yaptık.

Nicolai Danika'yı dürttü. "Gerisini onlara anlat."

"Bu değerli taşlar enerjiyi engelleyebilir - her türlü enerjiyi - ve Gideon yeterince enerjinin ley hatlarının enerjisini çok iyi bozabileceğini teorize ediyor," diye açıkladı. "Sadece ulusun başkentini havaya uçurmadan onu yok etmemize izin vermekle kalmaz, aynı zamanda geçidi Harbinger için kesinlikle işe yaramaz hale getirir."

Ellerimi soğuk granitin üzerine koyarak, "Bu çok büyük," diye fısıldadım. "Gerçekten çok büyük."

Danika omuzlarını silkerken gülümsemesi benim de görebileceğim kadar büyüktü. "Büyük mü değil mi bilmiyorum çünkü tam olarak Gabriel meselesini tamamen ortadan kaldırabilir ama en azından planlarını gerçekleştirmesini engelleyebilir."

"Onun planlarını bozabilmek çok büyük bir şey," dedim ona, fazladan takviyeye ihtiyacı olabilir diye empatiyle başımı sallayarak. "Sen bir dahisin."

"Ben de ona öyle diyorum." Nicolai'nin sesini sıcaklık doldurdu. "Günde en az iki kez, Çarşamba günleri ise üç kez."

Danika'nın kızarmış olabileceğini düşündüm. "Çarşamba günleri bunu dört kez yapmalısın."

"Bunu yapabilirim," diye mırıldandı Nicolai.

Enerji damarlarımda vızıldıyor, *zarafetimle* karışıyordu. Tabureden kaydım ve volta atmaya başladım. "Ne kadarına ihtiyacımız var? Şunlar değerli taşlar?" İki ismi çoktan unutmuş bir halde sordum. "Oniks ve diğer ikisi neydi?"

"Siyah turmalin ve hematit," diye yanıtladı Zayne, çünkü elbette hatırlıyordu.

"Hem de çok." Danika belini büktü. "Ya birkaç ton küçük parça ya da gerçekten büyük bir yığın gibi."

Birkaç ton mu? Bir kolumu karnımın üzerinde kavuşturdum. "Onu nerede bulabiliriz ki?" Zayne sordu.

"Cevabın Amazon olacağından şüpheliyim," diye mırıldandım.

Dez sırtarak, "Eğer gerçek bir şey aldığımızdan emin olmak istiyorsak hayır," diye cevap verdi. "Siyah turmalin Brezilya'da ve dünyanın diğer bazı yerlerinde çıkarılıyor ama çoğu Afrika'dan geliyor. Ve hayır, düne kadar bunu bilmiyordum."

"Afrika mı?" Bir an durdum. "Brezilya mı? Bunu nasıl ele geçireceğiz?"

Nicolai, "Ellerine ne geçebileceğini ve bize ulaştırmanın ne kadar süreceğini öğrenmek için o bölgelerdeki birkaç klana ulaştım," dedi.

dedi.

"Birkaç tonu ya da büyük bir parçayı bize nasıl getirecekler?" Tekrar volta atmaya başladım. "Bunun bir uçağa koyabileceğiniz bir şey olduğundan şüpheliyim."

"Göndereceklerini tahmin ediyorum." Zayne Nicolai'ye baktı. "Öyle değil mi?" Klan lideri başını salladığında, Zayne bana hızlı bir sırtış gönderdi.

Gözlerimi devirdim. "Peki ya diğerleri? Oniks ve..." Kahretsin, diğerini yine unuttum.

"Hematit." Zayne uzanıp kolumu yakaladı. Elimi ve dolayısıyla zavallı küçük tırnağımı ağzımdan çekti.

"Bu konuda daha iyi haberler var. Hematit Amerika'da bulunabilir. Tam olarak Yellowstone." Danika adaya doğru eğildi. "Bunu ve siyah oniks ele geçirebilmeliyiz, çünkü siyah oniks aynı zamanda çeşitli eyaletlerde. Ne kadarının kullanılabilir olduğu ise belirsiz. Umarım kısa süre içinde bir haber alırız."

Nicolai, "Gideon, biz turmalinle ilgili haber beklerken Amerika'da değerli taşlara erişimi olan herkesle telefonda görüşüyor," dedi. "Şu anda yaptığı da bu. Telefon neredeyse kulağına yapışmış durumda."

"Yeterince alabileceğimizi düşünüyor musun?" Elimi ağzımdan uzak tutarak, zeminde bir yol açmaya geri döndüm.

"Gideon bunun mümkün olduğunu düşünüyor." Dez başını duvara yasladı. "Asıl soru, ihtiyacımız olan şeyi ihtiyacımız olan zamanda alabilecek miyiz?"

"Başkalaşım birkaç hafta içinde gerçekleşecek. Altıncı." Yine tırnağımı çığnemeye başladım ama durdum. "Cuma günü."

"Bugünün tarihi ne?" Zayne sordu.

"Yirminci," diye yanıtladı Danika.

Zayne bakışları bana dönerken kaşlarını çattı. "Yani iki haftadan biraz fazla zamanımız var. Sizin birkaç hafta anlayışınız benimkinden farklı."

"Birkaç kişi en az iki kişidir," diye düşündüm. "En az iki haftamız ve biraz da para üstümüz var."

"Ve bu da az bile olacak." Nicolai kollarını kavuşturdu. "Yapılabilir. Ama son ana kadar yapılabilir."

Yapılabilir, LOL'den daha iyiydi, evet, doğru.

"Eğer bu değerli taşlardan zamanında yeterince elde edebilirsek, onlarla ne yapmamız gerekiyor?"

"Bu işin basit kısmı," dedi Danika bize. "Geçit ley hatlarının merkezinin tam ortasında olduğu için, onları geçidin etrafına yerleştirmemiz ve hatları kesmemiz gerekiyor."

"Basit kısmı mı?" Durdum, yüzümü ona döndüm. "Sadece okulu değil, portalın etrafını kastettiğinizi varsayıyorum?"

Başını salladı.

"Bu konuda basit bir şey olmayacak." Bir elimi kaldırarak burnumdan aşağı kaymaya başlayan gözlüklerimi düzelttim. "Dost canlısı mahallemizin katil başmeleğinin o okulda gözü olması gerektiği gerçeğinin yanı sıra, burası ekmek olarak çok kızgın hayaletler ve wraithler ve kokmuş et olarak Gölge İnsanlardan oluşan bir kabus sandviçi gibi."

Zayne, "Gerçekten garip bir tanımlama olmasının yanı sıra, Trin haklı," dedi.

"Biliyoruz," diye yanıtladı Nicolai. "İşte bu noktada biz yardıma geliyoruz. Sadece ikinizin o kadar ağırlığı oraya taşıyabilmeniz mümkün değil."

Haklıydı ve buna karşı çıkmanın bir anlamı yoktu. Alabileceğimiz her türlü yardıma ihtiyacımız vardı.

"Ama yine de yapılabilir," diye ekledi Zayne.

Başımı salladım. "Evet. Tamamen yapılabilir, çünkü sonrasında muhtemelen yoğun bir terapiye ihtiyacınız olacak, çünkü orada olanların çoğunu göremeyecek olsanız bile, varlıklarını belli edecekler ve sonra Bazıları."

"Sabırsızlanıyorum," dedi Dez bir gram bile heyecan duymadan. "Eğer geçidi kapatmakta başarılı olursak-"

"Olacağız," diye araya girdi Danika.

"Tamam. Başarılı olduğumuzda ve geçidi kapattığımızda," diye tekrar başladı Dez. "Geriye Gabriel'le ilgilenmek kalıyor."

"O benim." Bir elimi kaldırdım. "Ve Zayne," diye ekledim o daha söyleyemeden. "Onun yanına bile yaklaşamazsınız. Moral bozmak gibi olmasın ama herhangi bir Gardiyanı anında öldürebilir."

"Yine haklı." Zayne yine kolumu yakaladı ama bu sefer beni durdurdu. Beni bir bar taburesine doğru yönlendirdi. "Beni yoruyorsun ve ben sadece seni izliyorum."

Bar taburesine oturduğumda Nicolai, "Bir Trueborn ve Fallen'ın bir araya gelmesinin muhteşemliğinden şüphe etmiyorum," dedi. "Ama siz ikiniz yeterli olacak mısınız?" "Görünüşe göre sadece..." Zayne'in elleri omuzlarıma indi.

"Bekle. Bilmiyorlar, değil mi?"

Başımı geriye atarken dudaklarımı
büzdüm. "Neyi biliyorsun?" Dez sordu.

Zayne bana bakarken bakışlarımla karşılaştı. "Onlara söylemedin mi?"

"Yapılacak akıllıca bir şey gibi görünmüyordu." Gözlerim kısıldı. "Ve
Muhtemelen hâlâ paylaşmak için en iyi fikir değil,

Zayne." "Bize neyi anlatacaksın?" Nicolai talep etti.

Zayne'in dudaklarının bir tarafı yukarı kıvrıldı ve iblis ona planlarımızdan
bahsettiğinde Cayman'ın sahip olduğu aynı hınzır beklenti havasına sahipti.
Alt dudağını dişlerinin arasına aldı.

"Zayne," diye uyardım.

"Çok geç." Ben başka bir şey söyleyemeden dudaklarıma hızlı bir öpücük
kondurdu. "Trin, Roth ve Layla ile birlikte destek almak için muhteşem bir
fikir buldu."

"Yedekleme kulağa fena gelmiyor." Dez'in kafası karışmış gibiydi.

"Kim olduğunu duyana kadar bekle," diye cevap verdi Zayne. "Ve sadece
sen

Biliyorum, bununla hiçbir ilgim yok. Bu, öldüğüm sanıldığı zamandı."

Dirseğimi geri ittim ama Zayne gülerek darbeyi kolayca savuşturdu.

"Neyin bu kadar komik olduğunu düşündüğünü bilmiyorum."

"Endişelenmeye başlıyorum," dedi Nicolai. Zayne
omuzlarını sıktı. "Söyle onlara."

"Seni yumruklayacağım," diye uyardım. "Daha sonra, insanların önünde
olmadığımız bir zamanda, böylece öfke problemim olduğunu düşünmezler."

"Dört gözle bekliyorum," diye yanıtladı kalın kirpiklerini yarıya kadar
indirerek. "Daha sonra, yalnız olduğumuzda, böylece kimse kıcıımı
tekmelemeye çalışmandan tahrik olduğumda sapık olduğumu düşünmez."

İçimden tatlı bir sıcaklık geçerken gözlerim *büyüdü-bekle*.

Kıcıımı tekmelemeye mi çalışıyorsun?

"Bilginiz olsun," diye araya girdi Nicolai. "Şu anda yalnız değilsin, yani..."

Bakışlarımı Zayne'den ayırarak yüksek sesle nefes verdim. "Roth ve Layla
şu anda Gabriel'le savaşmamıza yardım etmesi için Lucifer'i işe almaya
çalışıyorlar."

Üç Gardiyan bize boş bir sessizlikle baktı... ya da dehşet içinde. Biri ya
da diğeri.

Sonra Dez duvarı itti. "Lucifer'i kastetmiyorsun, değil mi? Değil mi?"

"Bilmediğim başka bir Lucifer var mı?" Odada etrafıma bakınarak sordum.
"Evet, Lucifer."

"Ciddi olamazsın," diye fısıldadı Danika.

Dez hareket etmeyi bıraktı. "Sen tamamen ciddisin."

"Öyle," diye onayladı Zayne.

"Kendimi savunmam gerekirse, Roth bu fikri hayatımın Zayne öldü aşamasında ortaya attı. Bunun benimle bir ilgisi olsun ya da olmasın Bu potansiyel olarak çok kötü fikri kabul etmek tamamen tartışmaya açık." Nicolai adanın diğer tarafından başını eğdiğinde bir elimi kaldırdım. "Ve bakın, Zayne ve benim bir başmeleği yenebilmemizin hiçbir yolu yok-"

"Bunu kesin olarak bilemeyiz," diye araya girdi Zayne. "Bir başmeleğe karşı takım olmuş bir Düşmüş ve bir Gerçek Doğan hiç olmadığı için. Ama YOLO, değil mi?"

Dudaklarım inceldi.

Dez başını sallayarak, "Benim... aslında nutkum tutuldu," dedi. "Gerçekten ne diyeceğimi bilemiyorum. Roth ve Layla cidden Lucifer'ı işe almaya mı çalışıyorlar?"

Tüm dünyada insanlığı yok etmeye kararlı bir baş melekten daha kötü olduğunu düşünebildiğim tek şey bu."

Ne söyleyeceğini bilmeyen biri için söyleyecek çok şeyi vardı. Danika gözlerini yavaşça kırıştırdı. "Sanırım oturmam gerekiyor."

"Oturuyorsun."

"Oh." Kalın kalın yutkundü. "Tamam o zaman."

Kaşlarımı hafifçe çatarak iyi olup olmadığını merak ettim.

Nicolai sonunda sesini buldu ve bu da Zayne'in Lucifer'i bu işe karıştırma planını ilk öğrendiğinde sorduğu soruların aynısını sormasına neden oldu. Aklımızı mı kaçırmıştık? Bu İncil'deki son zamanları mı başlatacaktı? Onu nasıl kontrol edebilirdik? Hepsi de geçerli sorular.

"Yukarı çıktıktan sonra onunla ne yapacağız?" Nicolai talep etti. "Ehh," dedim. "Henüz o noktaya gelmedik."

Bana baktı.

"Çünkü oynamaya hazır olup olmayacağından bile emin değiliz," diye gerekçelendirdim. "Ve çünkü ben bununla biraz meşguldüm." Zayne'e doğru bir parmak salladım. "Yani, gerçekten düşünmek için çok zamanım olmadı. her şey bitti."

Zayne arkamdan homurdandı. "Her şeyi enine boyuna düşünmek işe yarayabilirdi, özellikle de Lucifer da Trin'i aradığı için. Gulyabaniler ve bir Üst Seviye iblis onun peşinde."

Dez öne çıktı. "Ghoul'ları gönderen bu mu?"

Başımı salladım. "Ne diyebilirim ki? Ben popülerim."

Zayne topuzu hafifçe çekti. "Öylesin." "Lucifer neden seni arıyor?" Nicolai sordu.

"Emin değilim," dedim. "Belki de sadece arkadaş çevresini genişletmek istiyordur?" "İblislerle pek fazla deneyimim olmadığını biliyorum," dedi Danika.

dedi. "Ama Lucifer'in seni aramasının iyi bir řey olduęunu dūřünemiyorum."

İçimi ektim. "Muhtemelen hayır ve bu emirler yeni mi, yani Roth ve Layla onunla konuştuktan sonra mı geldi, yoksa daha önce mi verildi bilmiyorum. Umarım daha önce gelmişlerdir."

"Ama Roth ve Layla onunla buluşmadan önce gelmiş olsalar bile, bu yine de bir sorun." Zayne'in elleri omuzlarıma geri döndü. "Bunun halledilmesi gerekiyor. ile."

"Sürekli büyüyen listeye eklendi," diye mırıldandım.

Zayne tekrar omuzlarımı sıktı. "Sanırım Gabriel'in nerede saklandığını bilmiyoruz?"

Nicolai başını salladı. "Bael ya da Gabriel'den herhangi bir iz var mı diye gözümüzü dört açtık ama okuldaki geceden beri hiçbir şey olmadı."

"Başka Müdür ölümü olmadı mı?" Zayne sordu.

"Hayır," diye yanıtladı Dez. "Ayrıca çok az iblis faaliyeti oldu."

Onlar konuşurken zihnim sık sık yaptığı gibi bir dūřünceден diğerine atlıyor, Zayne'in ortaya çıkıp Sulien'i öldürdüğü okulun altındaki korkunç son anlardan başlıyordu. Aklım diğer Trueborn'a takıldı. Melek silahını geride bırakan o muydu? Ya da sadece bař melekler taşıdığına göre Gabriel mi? Her iki durumda da, ikisinden birinin sorumlu olması imkânsız görünecek kadar pervasızca bir davranıştı. Altın, parlak sivri uçlar melek kılılarıydı ve melekler de dâhil olmak üzere her řeyi öldürebilirlerdi.

Vay anasını.

Lanet melek bıçaklarını ve bunca zamandır elimizde bir A ve B planımız olduğunu tamamen unutmuştum.

Bu da rastgele bir beynin garip, muhteřem gizemlerinden biriydi. řaka yapmıyorum. Bazen tüm bu rastgele dūřünceler bir amaca hizmet ediyordu ve birbirleriyle baęlantılıydı. Bazen de deęillerdi ve beni çoęu kiřiye göre oldukça dūřüncesiz veya saçma olan řeyler yapmaya yönlendiriyorlardı.

"Melek bıçaklarına ihtiyacımız var," diye ağzımdan kaçırdım. Nicolai'nin başı eğildi. "Melek bıçakları mı?"

"İşte o altın sivri uçlar buydu." Tekrar Zayne'e baktım. "Roth'un tünellerdeki yazıyı gördüğü zamanı hatırlıyor musun?"

Yüz ifadesinden anlayış okunuyordu ve bakışları Nicolai'ninkilere kaydı. "Onlar başmelekler tarafından kullanılan meleksi silahlar ve melek kanı taşıyan her şeyi öldürebilirler, buna bir melek de dahil. Onlara ihtiyacımız var."

Nicolai başını sallayınca Dez kısık bir ıslık çaldı. "Onları en kısa sürede size ulaştıracağız."

"Onu öldürebileceklerse Gabriel neden onları geride bıraksın ki?" Danika da benimle aynı şeyi merak ediyordu. "Ya da onunla çalışan herhangi birini?"

"Morgan'ın üzerinde bulundular," dedi Zayne, öldürülen Gardiyanlardan birine atıfta bulunarak. "Gardiyanları öldüren Gabriel'di ve onları geride bırakacağından şüpheliyim."

"Tabii o kadar kibirli değilse," diye düşündü Dez. "Ve ne olduklarını anlayamayacağımızı düşündü."

"Mümkün." Zayne'in başparmakları boynunun dibindeki sıkı kaslara bastırdı.

Kibir bazı aptalca kararlara yol açabilir, ama bu? "Başka birinin yapmış olması mümkün mü? Başmelekler hızlıdır ve o kamera görüntüsüyle oynanmış."

"Başka bir başmeleğin bıçakları bırakmış olabileceğini mi söylüyorsun? Orada mı?" Danika öne doğru eğildi. "Gabriel onu öldürdükten sonra onları Warden'a mı kazığa oturttunuz?"

"Böyle söyleyince kulağa gerçekten rahatsız edici geliyor." Burnumu kırıştırdım. "Ama belki de bunu kimin yaptığını kimse bilmeden yapmanın tek yolu buydu?"

"Bunu yaptıklarının bilinmesinden neden endişe etsinler ki?" Dez sordu.

"Muhtemelen aptalca bir ilahi kural yüzünden," diye mırıldandım.

"Aslında bu bir kurala aykırı olurdu," dedi Zayne. "Melekler birbirlerine karşı silah kaldırmamak üzere bir anlaşma yaptılar. Sen o boşluktun," diye hatırlattı bana. "Ben bir boşluğum. Bir başmeleğin o silahları geride *bırakması* teknik olarak başka bir boşluk olarak değerlendirilebilir."

"Bu bıçaklarla Lucifer'in yardımına ihtiyacımız var mı ki?" Danika sordu. "Sanırım alabileceğimiz tüm yardıma ihtiyacımız olacak," dedim onlara. "Bunları kullanmak için

Bıçaklar, ona yaklaşmamız gerekiyor ve o... o güçlü ve hızlı." "Ama Lucifer?" Dez tekrarladi.

"Lucifer olsun ya da olmasın, Gabriel'i gerçekten bulabilmemiz gerekiyor-" "Gabriel'i nasıl bulabileceğimizi biliyorum," diye açıkladım, fikir şekilleniyordu.

"Tek ihtiyacımız olan benim."

Zayne, "Bu konuda daha fazla ayrıntıya ihtiyacımız olacak," dedi.

"Gabriel benim için iblisleri gönderdi. İfritler mi? Onları daha önce göndermişti ve bahse girerim Arayıcı iblislerini de o göndermiştir," dedim. "Şu andan Başkalaşım'a kadar oturup rahatlamama izin vermeyecek. Bu yüzden bir tuzak kurduk-"

"Bununla nereye varmak istediğini biliyorum," diye araya girdi

Zayne. "Ve hayır." Dudaklarımın kenarları aşağı doğru döndü.

"Affedersiniz?"

"Kendinizi yem olarak kullanmayı önereceksiniz ve ben bunun arkasında duramam."

"Arkama geçmene ihtiyacım olduğunu bilmiyordum-" Zayne beni ve bar taburesini döndürürken ciyakladım. Gözlerimi kocaman açarak ona baktım.

"Bu şu karnaval gezintilerinden biri gibiydi. Hani şu küçük çay fincanlarının döndüğü ve

-"

"Kendini yem olarak kullanmıyorsun, Trin." Bana dik dik baktı, gözlerinin arkasındaki parıltı yoğunlaşıyordu. "Asla olmaz. Bu çok tehlikeli."

"Yapmak üzere olduğumuz her şey çok tehlikeli," diye karşı çıktım.

"Gabriel'i bulabilmemiz gerekiyor ve bildiğim kadarıyla kiralayabileceğimiz bir başmelek özel dedektifi yok."

"Yapmamız *gereken* her şeyin tehlikeli olduğu konusunda haklısınız, dolayısıyla bunu nasıl daha da tehlikeli hale getirebiliriz zihniyetiyle sahaya çıkmamıza gerek yok."

"Beni öldürmeyecek, Zayne. Spoiler uyarısı, Başkalaşım'a kadar bana canlı ihtiyacı var."

Beyaz ışık gözbebeklerinin arkasında parladı. "Endişelendiğim tek şey ölüm değil. Bael de büyük ihtimalle onunla birlikte ve o da delirmiş, acıyı seven bir iblis."

"Kendimi nasıl savunacağımı bilmiyor değilim. *Zarafetim* ve melek bıçaklarım var." Bunu dinlemeyi reddetmesinin sevgi ve korku dolu bir yerden geldiğini bildiğim için çok sinirlenmemek için mücadele ettim.

"Kolayca bir izleyici ya da başka bir şeyle etiketlenebilirim ve sen de beni onun olduğu yere kadar takip edebilirsin-"

"Peki ya bir şeyler ters giderse? İzleyici işe yaramazsa ya da onu senin üzerinde bulurlarsa?" diye karşılık verdi. Elleri hâlâ bar taburesinin kenarlarındayken, neredeyse göz hizamızda olacak şekilde başını eğdi. "Ya sana zamanında ulaşamazsam?"

Derin bir nefes aldım ve yavaşça bıraktım. "Sadece bir hatırlatma, bana canlı ihtiyacı var."

"Ve sadece bir hatırlatma, sana zarar verebilir. Hem de çok kötü. Bize zarar verebilir-" Keskin bir nefesle sözünü kesti. "Yapmamız gereken tek şey ölüm değil.

endişelenme."

Ama söyleyeceklerini bitirmesine gerek yoktu, çünkü ne düşündüğünü biliyordum. Çocuğumuzu. *Olası çocuğumuz*. Midem aniden bulandı. Bunu hiç düşünmemiştim bile.

Bu da çocuk yetiştirmenin başarılı olacağım bir iş olmayacağının bir başka göstergesiydi.

Hem de hiç.

Tanrım, er ya da geç bir çocuk isteyip istemediğimi bile bilmiyordum. Zayne'in bir çocuk sahibi olma ihtimalini gerçekten kabul edip etmediğini ya da sadece iyi bir düşmüş melek olup olmadığını bile bilmiyordum ama öğrenene kadar *onu* incitmek istemiyordum.

Bir çocuktan "o" diye bahsetmek, muhtemelen bir çocuk düşünmemem gerektiğinin bir başka iyi göstergesiydi.

"Haklı," dedi Dez, o çok nazik sesiyle. Sırtım kaskatı kesildi ve bebek meselesini Dez'e açtığım için hemen pişman oldum, çünkü artık o sesi tanıyordum. "Bu çok tehlikeli Trinity."

Ağzımı açtım ama midem bir kez daha yere kadar inmeye karar verince kapattım. Dez bir şey keşfettiği için mi ağırlığını koyuyordu? Göğsümde panik çiçekleri açtı ama kök salmadan önce onu susturdum. Trueborn'lar üreyebilseler bile, bu bir kez korunmasız seks yaptıktan sonra otomatik olarak hamile kalacağım anlamına gelmiyordu. Üreme sistemim kötü bir seks eğitimi videosu değildi. Sakinleşmem gerekiyordu.

Çünkü hamile olsam da olmasam da hâlâ bir görevim vardı, hem de tehlikeli bir görev ve Zayne'in bunu anlaması gerekiyordu.

"Risklerin ne olduğunu biliyorum. Hepsini." Ellerimi onunkilerin üzerine koydum. "Ve eğer başarısız olursak risklerin ne olacağını da biliyorsun. Ley hatlarını bozmayı başarsak bile, yine de Gabriel'le uğraşmak zorundayız. O durdurulmalı, Çünkü yapmayacak. Öldürmeye ve komplo kurmaya devam edecek. Bunu biliyorsun."

Çenesi sertleşti. "İstiyorum."

"Sadece dikkatli olmamız gerekiyor."

"Ben de bunu söylüyorum." Bakışları benimkileri aradı. "Kendini yakalatmak dikkatli olmak değildir."

"Hazırlıksız yakalanmaktan iyidir," diye belirttim. "Seni yakalamayacak," diye yemin etti.

Yüzlerimiz birbirinden sadece birkaç santim uzakta olacak şekilde eğildim. "Elde edebileceğimiz tüm üstünlüklere ihtiyacımız var, Zayne. Tuzak kurmak bunun bir yolu."

"O haklı," dedi Danika.

Ona hızlı bir gülümseme gönderdim. "Teşekkür ederim."

"Ve biraz da değil," diye ekledi ve gözlerim kısıldı. "Bir tuzak kurabiliriz, onu alması için değil ama onu dışarı çekmek için."

Zayne bakışlarımı bir süre daha tuttuktan sonra doğruldu ve Danika'ya baktı. "Bu fikri daha çok sevdim ama onu nasıl cezbedebiliriz? Onun için yine kendisinin geleceğinden şüpheliyim. İblisleri gönderecektir."

"Onun gerçekten kibirli olduğunu söylüyorsun, değil mi?"

"Ve biraz da dengesiz," dedim ve Zayne kaşlarını kaldırdı. "Tamam. O çok dengesiz."

"Çok fazla kibirli erkek tanıyorum." Durakladı. "Belli ki. Onları kışkırtarak hemen hemen her şeyi yaptırabilirsiniz. Gabriel'in çok daha iyi olacağından şüpheliyim. Senin için gelen iblisleri öldür ve sonra birini, reddetmesinin korkaklık olacağı mesajıyla birlikte geri gönder. İşler kötüye giderse diye üzerine bir izleyici koyabiliriz."

"Buna dahil olmak konusunda endişelenmeli miyim bilmiyorum genelleme," dedi Nicolai. "Ama onun gerçekten o kadar aptal olduğunu düşünüyor muyuz?"

Kendimi Danika'ya doğru çevirdim. "Instagram'dan Resimli Kitap diye bahseden baş melekten bahsediyoruz, yani evet, bence o kadar aptal."

Ancak bu, muhtemelen birden fazla deneme gerektirecek türden bir plandı. Bir iblisi hayatta tutmaya bağlı olan, onları öldürmek istediğinizde tam olarak kolay olmayan bir şey.

Ondan sonra biraz daha kalıp değerli taşları okula nasıl taşıyacaklarını ve tabii ki Lucifer'in tepeye çıkması fikrini tartıştılar. Hiçbiri bunu nasıl karşılayacaklarını bilmiyor gibiydi ve ben de onları suçlayamazdım. Zayne akşam yemeği için yerleşkeye uğrayacağına söz verdikten sonra, ki bu diğer konularımızla gerçekten alakasız görünüyordu, kapıya doğru gitmeye başladılar.

Dez yine de geri çekildi. "Sizinle birkaç dakika içinde garajda buluşacağım."

Nicolai onu kapıdan çıkarırken Danika'nın yüzüne meraklı bir ifade yerleşti. Asansör kapıları arkalarından kapandığında ben hâlâ bar taburesinde oturuyordum. Dürüst olmak gerekirse, orada donup kaldım, çünkü neden geride kaldığını biliyordum.

"Yani." Dez ellerini ceplerine sokarken kelimeyi uzattı.

"Biliyorum." Zayne arkamda durup kolunu gevşekçe omuzlarıma doladı. "Gideon'a sorman gereken şeyi."

Dez yaklaşırken başını salladı. Yüz hatları daha da belirginleşti. "Gideon ley hatlarını bozmaya kendini o kadar kaptırmıştı ki, ona bir Trueborn'un yeniden üretin."

Orada otururken çok garip bir şey oldu. Kalbim çarpmıyordu. Midem rahattı. Sadece, en azından yüzeysel olarak, söyleyeceği her neyse onu duymaya hazırdım. "Bir şey bulabildi mi?"

"Trueborn'lardan bahsettiğini bildiği bazı tozlu eski kitapları çıkardı. Elindekileri gözden geçirmesi birkaç saatini aldı," diye açıkladı Dez. "Ama bakış açınıza bağlı olarak ya bir cevabım var ya da yok. Herhangi bir Trueborn'un bir Trueborn'a sahip olduğuna dair hiçbir şey bulamadı. çocuk."

Gerginlikte ne bir gevşeme ne de bir sıkılaşma vardı. "Bu, hiçbir Trueborn'un çocuğu olmadığı ya da hiçbirinin kaydedilmediği anlamına gelebilir." "Evet, ama hiç bahsedilmemesi garip olurdu," dedi Dez. dedi. "Bence bunu eski yöntemlerle öğrenmeniz gerekecek. Artık bir gün içinde evet ya da hayır diyebilen testler yapıyorlar. anlayışı."

Yavaşça başımı salladım.

"Araştırdığınız için teşekkür ederim," dedi Zayne, sırtıma bastıran sıcaklığıyla.

"Sorun değil. Keşke daha net bir cevabım olsaydı," dedi ve dudaklarının hafifçe kıvrıldığını görebiliyordum. "Ve bunun daha kolay zamanlarda gerçekleştiğini."

"Sanırım hepimiz bu konuda hemfikiriz," diye yanıtladı Zayne.

"Ne bulduğunuza bağlı olarak, bana haber verir misiniz? Hazır olduğunuzda?"

Ve eğer evet çıkarsa, çıldırdığında beni ara, Zayne. Bunun kesinlikle olacağını söylediğimde bana güven."

Zayne arkamdan başını sallamış olmalı, çünkü Dez kapıya doğru dönmeye başladı ama sonra durdu. "Oh, ve Trin, sorduğun ismi kontrol etti."

Gözlerimi kırptım, sersemlemiş gibiydim. "Bu konuda daha fazla bilgi var mı?"

"Aslında evet, var," dedi Dez. "Neyse ki bu daire çocuklar da dahil olmak üzere tüm sakinlerin isimleri dosyada listelenmelidir. O baktı

güncel ve son on yıl kadar. Gideon'un burada listelenen kayıtlarda bulabildiği Gena ya da bu ismin herhangi bir varyasyonu yok."

"Gena olayı ne hakkında?" Dez gittikten sonra Zayne sordu.

"Peanut'ın sözde birlikte takıldığı kız." Zayne'in kanepenin arkasına yaslandığı yere döndüm. "Bana kızın adının Gena olduğunu söyledi ve ailesiyle aralarındaki gariplik dışında kız hakkında pek bir şey söylemedi. Her şeyin yolunda olup olmadığını görmek için onu kontrol etmek istedim ama görünüşe göre o gerçek değil?"

"Ya da sana sahte bir isim verdi." Bacaklarını bileklerinden çaprazladı. "Ama bunu neden yapsın ki?"

"Hiçbir fikrim yok." Başımı salladım. "Genelde her konuda aşırı paylaşımcıdır ama buraya geldiğimizden beri garip davranıyor. Giderek daha uzun süreler ortadan kayboluyor."

"Potomac Highlands'de seninleyken gelip gitmedi mi?"

"Öyleydi, ama daha çok etrafımdaydı." Peanut'ın onu son gördüğümde bana söylediklerini düşündüm. "Ona garip bir şey olduğunu söyledi, sanırım senin düştüğün sıralarda. Birkaç dakikalığına Araf olduğunu düşündüğü bir yere çekildiğini söyledi."

"Tamam. Bunu beklemiyordum."

"Ben de öyle." Bar taburesinden kalktım. "Ve ona olanların bir şekilde senin Düşüşünle ilgili olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok."

"Ben de bilmiyorum." Zayne saçlarını kulağının arkasına taradı. "Ama belki de benim düşüşüm bir tür anlık çekim yaratmıştır?"

"Belki," diye mırıldandım, bakışlarımı onunkilere kaldırarak. Beni dikkatle izledi ve ben yüksek sesle nefes verdim. "Konuşmamız gerek, değil mi?"

Başını salladı. "Evet."

"Ne hakkında konuşmak istediğin hakkında hiçbir fikrim yokmuş gibi davranabilir miyim?"

Dudaklarının bir tarafı yukarı kıvrıldı. "Kötü düşünülmüş planında sana destek olmadığım için bana bağırmadığına şaşırdım."

Ona kayıtsızca baktım. "Sana bağırmayacaktım ama şimdi bunu yeniden düşünüyorum."

"Bu çok büyük bir risk, Trin. Hamile kalma ihtimalin olmasa bile."

Karnımda bir vınlama hareketi oldu. "Ve daha önce de söylediğim gibi, yaptığımız her şey bir risk. Gabriel'e ulaşmanın en hızlı yolu kendimi yem olarak kullanmak."

"Ve en aptal-"

"Sana bağırmanı mı istiyorsun? Çünkü bunun olmasına oldukça yaklaştım."

"Özür dilerim." Sesi hiç de üzgün gelmiyordu. "Ama bu konuda çok fazla şey ters gidebilir."

"Ve Danika'nın fikrinin hiç işe yaramamasından başlayarak pek çok şey ters gidebilir."

Kaşlarını indirdi. "Bu konudan bahsederken onun fikrini destekliyor gibiydin."

"Buna karşı değilim. Sadece Gabriel'e ulaşmanın en hızlı yolunun bu olduğunu düşünmüyorum. Mesajı geri taşıyacak olanı bulmak için kaç iblis öldürmemiz gerekecek?" Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Gabriel'in bu zorluğun üstesinden gelebilecek kadar kibirli olduğunu düşünsem de, hayatta bırakacağımız herhangi bir iblisin mesajı iletmek için Gabriel'in onları öldürme riskini göze alıp almayacağını bilmiyorum. Muhtemelen tepelere doğru kaçacaklardır."

"Bu olabilir ama Gabriel Başkalaşım'dan önce senin için gelmek zorunda. Eğer bütün iblisleri öldürürsek ya da onlar kaçmaya başlarsa, senin için kendisi gelecek kadar çaresiz kalacaktır," diye akıl yürüttü Zayne.

"Ve sen de bu işin çok yakınından geçeceğinden endişelenmiyorsun. Başkalaşım mı? Tek ihtiyacı olan benim kanım, Zayne. Beni o geçidin yakınına getirmeyi başarır ve kanımı çekerse? Sonra ne olacak?" Bir omzumu kaldırdım. "Başkalaşımdan önce onu ortadan kaldırmalıyız."

"İkincisine katılıyorum ama yakalanmana izin veremem." Ayak bileklerini açarak kanepenin arkasından itti. "Ve bunun senin hamile olma ihtimalinle hiçbir ilgisi yok."

"Gerçekten değil mi?" Önümde durduğunda çenemi kaldırdım. "Eğer benim olma ihtimalim olmasaydı buna bu kadar karşı çıkacağından emin misin?"

Hamile misin?"

"Evet." Zerre kadar tereddüt yoktu. "Senin Gabriel'in elinde ya da Bael'in yakınında olman fikri bile bende bir şeyi yok etme isteği uyandırıyor, çok büyük bir şeyi." Yavaşça, onu görebileceğim şekilde elini kaldırdı ve şaşı gözlüklerimi düzeltti. "Ve eğer bunun benim yüzünden olduğunu düşünüyorsan"

Kendini idare edemeyeceğine inanıyorsan yanılıyorsun. Yapabileceğini

biliyorum, ama-"

"Ama kelimesinden önce gelen her şeyin temelde geçersiz olduğunun farkındasınız, değil mi?"

"Ama," diye tekrarladı, elini enseme indirerek, "Gabriel de bunu biliyor. Senin dövüşebileceğini biliyor. Bunun için hazırlıklı olacaktır."

"Bunun bir tuzak olduğuna hazırlıklı olacak mı? Şüpheli."

"Benim yem olarak kullanılmam senin için sorun olur muydu?" diye sordu. "Başarısız olabilecek bir izleyiciyle etiketlenen ve kim bilir nereye götürülen ben olsaydım?"

Ağzımı açtım ama *evet* kelimesini ağzımdan çıkaramadım.

Zayne'in gözleri benimkileri aradı. "Olmazdın. Kendimi savunamayacağımı düşündüğün için değil, benimle aynı nedenlerden dolayı. Beni öldürebilecek bir varlığın elinde olduğum fikrine katlanamazdın, çünkü sen

Beni seviyorsunuz ve bu nedenle hayatımı tehlikeye atmadan önce diğer tüm yolları denemek istersiniz."

Dudaklarımı birbirine bastırarak başımı salladım. "Haklısın ve bu beni çok rahatsız ediyor."

"Öyle olduğunu biliyorum." Bir sırıtma belirdi.

"Gülümsemenin faydası yok." Daha da yaklaşarak yanağımı göğsüne yasladım. Bu yerleştirme gözlüklerimin bir kez daha yamulmasına neden oldu ama umursamadım. "Tamam. Önce diğer yolları deneyeceğiz, ama işe yaramazlarsa, o zaman bu şekilde yapmak zorundayız."

"Hoşuma gitmese de buna katılabilirim." Kollarını etrafımda kavuşturdu ve çenesini başımın üstüne koydu. "Bazen keşke bu kadar cesur olmasaydın diyorum."

Buna gülümsedim. "Hislerimiz karşılıklı."

Kolları bana daha sıkı sarıldı. "Dez'in Gideon'un Trueborn'lar hakkında hiçbir şey bulamaması hakkında söyledikleri hakkında ne düşünüyorsun? Çoğalıyor musun?" diye sordu birkaç dakika sonra.

"Ne düşündüğümü ya da ne düşünmem gerektiğini bilmiyorum," diye itiraf ettim, gözlerimi kapatarak. "Peki ya sen?"

"Aynısı." Bir elini sırtımda gezdirdi. "Sanırım şu testlerden birini yaptırmamız gerekiyor."

"Evet, bence de öyle." Gözlüklerimi tekrar düzelttiğinde biraz gülümseyerek geri çekildim. "Ama önce yapmamız gereken başka bir şey var. Crone'u görmeye gitmeliyiz."

Zayne telefonumu kullanarak Stacey'i aradı - babasının ölümünden ve Layla'yla arasının açılmasından sonra yakınlaşmıştı. Onları dondurmada keşfettiğimde ne kadar kıskanç olduğumu düşündüğümde, kendi suratıma yumruk atmak istedim. Duygusal bir görüşme olacağından emin olduğum için onu biraz rahat bırakmaya çalıştım ama o beni kanepede oturduğu yere çekip kendine yakın tuttu. Onunla konuştuğu süre boyunca elini saçlarımda ve sırtımda gezdirdi. Arada bir durup şakağıma ya da alnıma bir öpücük bırakıyordu ve ben... Bu sevgiyi küçük mutlu bir sünger gibi emedim. O bana ne kadar yakın olmak istiyorsa ben de ona o kadar ihtiyaç duyuyordum ve son birkaç günün travmasının bu arzuyu tetiklediğini hayal ediyordum. Stacey Zayne'i görmek istiyordu ve ben

Bunun için onu suçlayamam. Sadece söylediklerinden bile şok olduğunu anlayabiliyordum ama Zayne bunun çok riskli olduğunu düşünüyordu. Haklıydı da. Gabriel Zayne'in döndüğünü henüz bilmiyor olabilirdi ama dönecekti ve başmeleğin ikimize de yakın olan birinin peşine düşeceğini hiç sanmıyorum.

Telefon görüşmesinden sonra, en iyisinin evdeyken tüylerinden birini almak olduğuna karar verdik. Bu sayede Zayne'in Crone'a ve orada bulunan diğer cadılara kanatlarını gösterip anlatmak zorundaydı. Ona güvenmediğimizden değil.

Tamam, ona güvenmedik.

Kişisel bir şey değildi. Sadece hiçbir cadıya güvenmiyorduk.

Tabii ki, gömleğini çekip çıkardığında ve kanatları açıldığında onlara bakarken biraz dikkatim dağıldı. Bakışlarımı zarif bir kemerden çekerek işe koyuldum. "Peki bunu nasıl yapacağız?"

"Bir tane alabilirsin," diye teklif etti.

"Bekle. Ne? Benden ne yapmamı istiyorsun?" Kaşlarım havaya kalktı.

"Birini çekip çıkarmamı mı?"

Omuz silkti. "Ya da ben yapabilirim."

"Evet, bunu yapmalısın." Burnumu kırıştırdım. "Çünkü hayır, yapamam."

"Sana ayak tırnağını çekmeni önermiyorum ki."

Bir kanadını ileri doğru savururken "Iyy," diye mırıldandım.

Hafifçe gülerek parmaklarını kanadının alt tarafında gezdirdi. "Sadece bir tane mi?"

Başımı salladım. "Küçük bir tane olsun."

Parmağını bir tüyün etrafında kıvrırırken bana sırttı. "Başka tarafa bakmak isteyebilirsiniz."

Midem kaldırıyormuş gibi yapma zahmetine bile girmeden, biraz derli toplu duran mutfak tezgâhına odaklandım. "Havuzdayken kanatlarına dokunmaya çalıştığım zamanı hatırlıyor musun? O zaman bundan hoşlanmamış gibiydin."

"Bu rastgele bir soru."

"Evet, şey, odaklanmamaya çalışıyorum-" Yumuşak bir çıt sesi geldi ve irkildim. "*Bunun* üzerine."

"Zar zor incindi bile," diye cevap verdi. "Artık bakabilirsin."

Ona baktığımda kanatlarının geriye katlanmış olduğunu gördüm. Elinde avuç içi büyüklüğünde bir tüy tutuyordu. Gözlerimden kaynaklanıyor olabilir ama tüy belli belirsiz parlıyordu.

"Seni havuzda durdurmamın nedeninin tüylerimle bir ilgisi yoktu," dedi bakışlarımı kendisine çekerek. "Tüy için kilitli bir poşet al."

"Bir tüyü kilitli poşete koymakta son derece yanlış bir şeyler var." Dönerek dolapların içine yerleştirilmiş küçük kilere doğru yürüdüm. "O zaman beni neden durdurdun?"

"Seninle havuzdayken mi? Birkaç dakikalığına, tüm o nefret ve acıya maruz kalmış gibi hissetmedim. Tek hissettiğim kendi duygularımdı. Sessizdim. Sakindim," diye açıkladı. "Ama sonra o şeyleri tekrar hissetmeye başladım. Sinsiymiş, damarlarımda sürünen bir yılan gibiydi ve seni incitmek istemedim."

Kilerin kapısını açıp kutudan bir poşet çıkarırken kalbim sıkıştıyordu. Ona döndüm. "Bunu şimdi hissediyor musun? Nefreti ve acıyı?"

"Sen Michael'ın Kılıcını kullandıktan sonra kendime geldiğimden beri böyle değil. Ama hala başkalarının niyetlerini hissedebiliyorum. Onların en karanlık sırlarını. Ama kontrol edilebilir."

"Ne demek istiyorsun?" Poşeti ona doğru götürdüm.

"Açıklaması zor." Onu benden aldı. "Ama bana Layla'nın auraları - insanların ruhlarının rengini- görerek yapabildiği şeyi hatırlatıyor. Öyle bir şey ama istersem niyetlerini hissedebiliyorum."

Kaşlarım kalktı. "Nasıl yani? Sadece onlara bakıyorsun ve bam, iyi mi kötü mü ya da ikisinin arasında bir şey mi olduklarını biliyorsun?"

"Sadece onlara odaklanmalıyım-bilmek istemeliyim." Işık saçan tüyü poşetin içine koydu, sonra da kapağını kapattı. "Meleklerden biri ölümlülerin gerçek niyetlerini hissedebileceğimi açıkladı. Tüm melekler bunu yapabilir. Sanırım bir melek düştüğünde bu hissin baskın olmasının bir nedeni de bu. Şoförle birlikte Uber'e binene kadar

Hatta hatırladığım kadarıyla. Ve bunun nedeni, daha önce denemeden her şeyi hissederken, onun niyetlerini hissetmediğimi fark etmemdi."

"Bu... Tanrım, bu çok zor olmalı."

"Öyleydi ama şoförle birlikte bombardımana tutulmuyordum ve işte o zaman meleğin bana söylediklerini hatırladım," diye açıkladı. "Ben de denedim ve haklıydı. Sadece bilmek istemem ve odaklanmam gerekiyordu."

"Peki, ne buldun?" Merakıma yenik düştüm. "Şoför iyi bir adamdı."

"Bunu duyduğuma sevindim çünkü arabadan indiğimizde haça sarılmakla meşguldü." Kanatlarına baktım ama uzanıp birini okşama isteğime direndim. "Peki, onların haçını hissettiğini söylerken gerçekten ne demek istiyorsun?"

niyetleri onların ruhlarını hissediyor olmanızdır."

Kanatları geriye doğru kıvrıldı ve poşeti bana uzatırken kayboldu.

"Sadece... bunu söylemek garip hissettiriyor."

Yaltaklanmamaya çalışarak çantayı aldım. "İki kılıcın var ve bir insanın iyi mi kötü mü olduğunu anlayabiliyorsun. Neden bu kadar özel olmak zorundasın?"

Kanepenin üzerine örttüğü gömleği almak için dönmeden önce bu onu gülümsetti. Bakışlarım kanatlarının kabarık izine sabitlendi ve Layla'nın aurasını gördüğünde ne dediğini düşündüm. Hem saf beyaz hem de saf siyahtı.

İyi ve...ne? Kötü mü? Layla auranın koyu tonunun daha fazla günah anlamına geldiğini söylemişti ama daha önce hiç siyah auralı bir insan görmemişti.

Bir parmağımı tutuyormuşum gibi hissettiren poşetlenmiş tüyü tutarak, gömleği çekip yerine oturtmasını izledim. Benimle yüzleştğinde ağzımı açtım ve soru ağzımdan dökülüverdi. "Bana odaklandığında ne hissediyorsun? *Niyetim* nedir?"

"Beni çıldırtmak dışında mı?" diye sordu saçlarının kenarlarını geriye atarak.

Başımı salladım. "Bunun dışında."

"Bilmiyorum. Öğrenmeye çalışmadım. Ne sen ne de diğerleri buradayken. Sebepsiz yere bunu yapmak doğru gelmiyor."

Ona baktım ve sonra iç çektim. "Ne?"

"Neden bu kadar iyi olmak zorundasın? Elime geçen her fırsatta herkesin ruhunu dikizliyor olurdum."

Başını eğip beni öperken kıkırdadı. "Hadi dışarı çıkalım ve şu tüy işini halledelim."

Kısa temastan dudaklarım karıncalanarak peşinden gittim. Anahtarlarını en son düşürdüğü adadan aldı ve durdu. O zamandan beri kimse onlara dokunmamıştı. Anahtarları avucunun içinde tutarak onlara baktı.

"İyi misin?" Koluna dokundum.

Boğazını temizleyerek bana baktı. "Evet, öyleyim." Parmakları tuşların etrafında kıvrıldı. "Bu arada telefonumu gördün mü?"

Başımı salladım. "O... o gece senin üzerindeydi. O zamandan beri görmedim."

"Eminim Nic ya da Dez'de vardır. Kişisel eşyalarımı toplayanlar onlar olurdu. Sanırım geldiklerinde yanlarında getirmeyi düşünmediler. Muhtemelen..."

Bununla nereye varmak istediğini biliyordum. Muhtemelen Zayne'in kendilerine dönmediğinden ve eşyalarını getirmenin bir şekilde her şeye uğursuzluk getireceğinden korkuyorlardı. Poşeti göğsüme bastırarak sordum: "Tuhaf hissediyor musun? Öldüğünü düşünmek? Tamam. Bu çok saçma bir soru. Belli ki garip hissettirmeli."

"Öyle." Elimi avucunun içine aldı. "Özellikle de vücudumun tüm o toz olayını yapacağını ve yine de burada olduğumu düşündüğümde."

Titredim. "Aynen. Bu benim kafamı karıştırıyor ve bedenim bile değil."

"O yüzden bunun üzerinde durmayalım, tamam mı?"

"Bunu yapabilirim." Asansöre adım attığımızda elini sıktım.

Rekor bir sürede garaja ulaştık ve Impala'sını gördüğünde, benim çizburger gördüğümdeki halime benzedi.

Avucunu bagajın üzerine koydu ve bizi yolcu kapısına doğru götürürken pürüzsüz metalin üzerinde kaydırды. Garajın loş, sararmış ışığında bir sırtış seçebiliyordum, daha önce göremeyeceğimi bildiğim bir şeydi bu.

"Biraz yalnız kalmak ister misin?" Eli arka kapının üzerinde gezinirken teklif ettim. "Bilirsin, arabanla sevişmek istersen diye. özel."

Zayne yolcu kapısını açarken güldü. "Atla."

"Otoriter." Elimi tuttuğu yere baktım. "Bırakman gerekecek."

"Biliyorum."

Kaşlarım kalktı. "Arabaya binmeden önce."

"Biliyorum," diye tekrarladı, ama bu sefer ağzını benimkine doğru indirdi ve diğer eli enseme kıvrıldı. Bu derin ve şiddetli bir öpücüktü, içimde yuvarlanan bir ısı dalgası gönderdi. Beni tek bir öpücükle yutup yutamayacağını merak ediyordum. Küçük bir kamu ahlaksızlığı yapmaya ve bunu tam burada, otoparkta öğrenmeye çok istekliydim. Ama başını kaldırdı, alt dudağımı öyle bir ısırdı ki midemde bir kıvrılma hareketi oldu.

Elimi bıraktığında "Tanrım," diye fısıldadım. "Arabayı gördüğüne gerçekten çok sevindin, değil mi?"

"Kocakarı'yı hallettikten sonra bunu öğrenmeye ne dersin?" diye önerdi.

Bir çarpıntı göğsümden karnıma ve oradan da daha aşağıya indi. "Bu konuda çok iyiyim."

"O zaman bu işi mümkün olduğunca çabuk bitirelim."

Kendimi yolcu koltuğuna attım. Torbadaki tüyü kucağıma bırakarak, Zayne direksiyona geçerken ben de kemerimi bağladım. Anahtarı çevirmeden önce bir an dikiz aynasını kontrol etti, direksiyonu kavradı ve vizörü düzeltti. Motor mırıldanarak çalıştı ve yüzünde beliren gülümseme kalbimin sıkışmasına neden oldu.

Vitesi geri vitesine takarak bana baktı. "Güneş gözlüğün nerede?"

"Onları kaybettim."

"Yine mi?"

"Tekrar."

"Dostum, onları toplu olarak sipariş etmeye başlamamız gerekecek." "Yani onları toplu olarak kaybetmeye başlayabilir miyim?"

"Belki de senin için bir güneş gözlüğü aboneliği hizmeti almamız gerekiyordur." Uzanıp torpido gözünü açtı. Bir çift gümüş rengi, aviator tarzı güneş gözlüğü çıkardı. "Bunlar o kadar koyu değil ama sana başka bir gözlük bulana kadar iş görür."

"Teşekkür ederim." Güneş gözlüklerini aldım ve taktım. "Nasıl görünüyorum?"

Belalı mı?"

"Çok güzel." Impala'yı geri çekti. "Ve belalı."

Gülümsemem o kadar büyüktü ki, insanoğlunun bildiği en büyük ahmak gibi görüldüğümden emindim ve Witchy Otel'e giderken gülümsemem hemen hemen hiç değişmedi. Peanut hakkında sohbet ettik ve Warden'a uğramak için planlar yaptık.

Hayatımda ilk kez hamilelik testi almak için bir eczanede mola verdikten sonra telefonunu almak için bileşik.

Eğlenceli zamanlar.

Otele vardık, yakındaki garaja park ettik. Otele girdiğimizde ben güneş gözlüklerini yukarı itmeye çalışırken Zayne onları benden aldı. "Sanırım onlarla daha şanslı olacağım," dedi, güneş gözlüğünün bir kolunu gömleğinin yakasında güneş gözlüğü.

"Muhtemelen."

Asansörle on üçüncü kata çıkıp restorana giden koridorda yürürken, Crone'un burada olup olmayacağı konusunda hiç endişelenmiyordum. Hangi gün döneceğimizi tam olarak bildiğine dair bir his vardı içimde.

Bir de ne görelim, Rowena ev sahibesinin masasının arkasındaydı ve ikimiz de konuşmadan masanın arkasına geçip olabilecek en sinirli ses tonuyla, "Bu taraftan lütfen," dedi.

Bakışlarım loş iç mekânı tararken kaşlarımı kaldırdım. "Bu küçük ziyaretleri gerçekten seviyorsun, değil mi?"

"Nefesimi tutmuş onları bekliyorum," diye yanıt verdi.

Zayne'in kaşları havaya kalkarken sııttım. "Bu doğru. Rowena tarafından karşılanma zevkini hiç tatmadın. Beni görmek için her zaman çok heveslidir. burada."

Zayne kesin bir ifadeyle, "Anlayabiliyorum," diye cevap verdi.

Rowena bizi bölme duvarının önünden geçirirken hiçbir şey söylemedi. Daha önce olduğu gibi, odanın ortasındaki yuvarlak masa dışında her şey kaldırılmıştı. Masada sadece üç sandalye vardı ve Crone bu kez bize dönük olarak oturuyordu. Masada tabak ve bardak yoktu ve içimde bu toplantıdan sonra masa ve sandalyelerin ortadan kalkacağına dair ani bir his vardı.

Kocakarı da öyle.

Gömleği şimdiye kadar gördüğüm en parlak pembeydi ve önünde bir şey parlıyordu.

"Kaç yaşında?" Zayne bana fısıldadı.

"Göründüğümü sandığından daha yaşlıyım," diye cevap verdi Kocakarı. Görünüşe göre duyma yetisi yaştan etkilenmemişti. "Gel. Otur benimle," diye seslendi, başını Zayne'e doğru eğerek.

Yaklaştıkça, Zayne'e bakarken çizgili, koyu kahverengi tenine yerleşen huşu dolu bakışta hata yoktu.

Ayrıca gömleğinin üzerinde mor kristallerle süslenmiş olan şeyi de karıştırmak mümkün değildi. CADI DÜĞMEMİ ÇEVİRME.

Güzelmiş.

Zayne oturmam için Crone'un solundaki sandalyeyi çekti.
Teşekkürlerimi mırıldandım.

Kocakarı, Zayne'in sağındaki koltuğa oturmasını izlerken kıkırdadı.
"Terbiyeli bir Düşmüş mü?" Gözlerinin kenarlarındaki deri daha da kırıştı.
"Yoksa aşık bir Düşmüş mü?"

Zayne, "İkincisi muhtemelen daha doğru bir gözlem olurdu," diye cevap verdi ve kalbim göğsümde küçük bir jig yaptı.

Zayne'e doğru eğilirken dudakları bir gülümsemeyle yukarı kalktı. "Sen daha önce hiç görmediğim bir şeysin, şu anda bile eşsizsin. İblislerle dost olan bir Gardiyan, seni her zaman diğerlerinden üstün kılan bir şey. Neredeyse imkânsız bir başarı olan Şanını geri kazanmayı başardın ve aşk için ilahi kabulden vazgeçtin. Şimdi, damarlarında ilahi ateş dolaşan bir Düşmüşsün. Bunu söylemek için çok uzun zaman bekledim. Sen her zaman göz ardı edildin ve küçümsendin ama artık bu değişti." Bakışları Zayne'in üzerinde gezindi. "Muhteşemsin."

"Ondan gerçekten hoşlanıyorum," dedi Zayne bana. "Buraya daha önce gelmeliydim."

Kocakarı beyaz uçlu kirpiklerini kırpiştırdı -aslında Zayne'e doğru kırpiştırdı. "Her zaman başımızın üstünde yerin var." Küçük elini kaldırdı ve Zayne'in koluna dokunmadan önce kısa bir süre durdu. "İzin verir misiniz?"

Zayne devam etmesi için başını salladığında kaslar gerildi. Bir şey deneyecek kadar aptal olacağını düşünmemiştim ama yine de insanlar genellikle aptaldır.

Kocakarı elini onun koluna koydu. Gözleri bir an için kapandı. "Evet," dedi usulca. "Sen tamamen eşsizsin."

Gözlerimi devirdim. "Böyle devam edersen sonunda kocaman bir egosu olacak."

"Ama bu hak edilmiş bir ego," diye yanıtladı Kocakarı elini Zayne'nin teninden çekerek. "Sen de aynı fikirde değil misin?"

"Katılıyorum," diye mırıldandım.

Zayne bana yarım bir sırıtış attı. "Sana bir teşekkür borçluyuz, Crone." "Öyle mi?" Gür beyaz kaşları kalktı.

Zayne başını salladı. "Bana yardım etmesi için ona imkân sağladın."

"Ama bu imkânlar karşılıksız değildi," diye hatırlattı Kocakarı bize.

"Biliyorum." Torbayı kaldırdım. "Tüyünüz elimizde."

Çantaya bakarken gülümsemesi büyüdü. "Başarısız olmayacağını biliyordum." Yarı yaşındaki biri kadar keskin olan gözleri -bu yaş her neyse-

Benim. "Bundan korkuyordun. Kimse bunun için sizi suçlayamaz. Onu ya eski haline getirdiniz ya da son verdiniz ve bu hiç de hafife alınacak bir hareket değil."

"Hayır." Poşeti masanın üzerine koydum.

"Değildi." "Senden hoşlandım," dedi Kocakarı.

"Ondan hoşlandığın kadar mı?" Ben de karşı çıktım.

Gülüşü hırıltılıydı. "İkinizden de hoşlanıyorum. Birlikte. Siz bir olmak için yaratılmış iki yarımısınız. Her zaman öyleydiniz. Her zaman da öyle olacaksınız."

Tüye bakarken göğsümde bir atlama hareketi oldu. "Üzücü, değil mi? Gabriel'in bu dünyaya ve cennete yapmak istedikleri."

Sustum. Gabriel'in ne planladığını onunla hiç paylaşmamıştım... ya da onun Haberci olduğunu... ama onun bilmesine de pek şaşırmamıştım. "Planladığı şeyi tanımlamak için daha güçlü bir sıfat düşünebilirdim ama evet."

Yavaşça başını salladı. "Uzun zaman yaşadım ama günlerin sonunu görecektir kadar yaşayacağımı hiç düşünmemiştim."

Nefesim kesildi.

"Bunun olmasına izin vermeyeceğiz," diye konuştu Zayne.

"Hayır, ikinizin de yapacağını sanmıyorum," dedi ve boğumlu parmaklarını poşetin üst kısmına doladığında şaşkınlığı arttı. "En azından şimdi değil."

Zayne'e baktım ve onun şaşkın ifadesinin de büyük olasılıkla benimkiyle aynı olduğunu gördüm. "Ne dediğini tam olarak anlamıyorum."

"Yapacağınızı sanmıyorum. Çok uzun bir süre için değil." Bu ifadenin hiçbir şeyi açıklığa kavuşturmadığı kesin.

Kocakarı çantayı kaldırdı ve parmaklarını tüyün dış çizgileri boyunca gezdirirken bir elinde tuttu.

"O tüyle ne yapmayı planladığını bize söyleyecek misin?" Ben sordum.

Torbayı açarken bana baktı. "Planladığınız kadar tehlikeli bir şey değil."

"Peki benim ne planladığımı düşünüyorsun?" Ben de karşı çıktım.

"Tehlikeli şeylerden oluşan uzun bir listesi var," diye ekledi Zayne, her zamanki gibi yardımsever bir tavırla.

Kocakarı sadece gülümsedi. "Bazen işleri halletmek için biraz ortalığı ayağa kaldırmanız gerekir."

Tüylerim diken diken olurken ona baktım.

"Bunun için teşekkür ederim," dedi ve önce bana, sonra da Zayne'e başını sallayarak, buraya en son geldiğimde takım elbiseli olan adamın ortaya çıkmasını işaret etti. Masaya bir şampanya kadehi getirdi ve Crone'un önüne koydu. Sıvı

köpüklü bir pembeydi.

"Düşmüş birinin tüyüyle yapılabilecek her türlü şey olduğunu söylemiştim." Kocakarı söz konusu eşyayı çantadan çıkardı. "Özellikle de içinde hâlâ *zarafet* taşıyan biriyle. Bu dünyada ve ötesinde sadece bir tane daha var, ama onun... onun tüyüyle herhangi bir güzelliğin başarılableceğinden pek emin değilim."

"Lucifer'dan mı bahsediyorsun?" Elindeki tüyü kıvrımını izledim.

"Başka kimden bahsediyorsun?" Elini bardağın ağzında tuttu. Dudakları Hareket etti, sesi anlayamayacağım kadar hızlı ve alçaktı ama söylediği her şey bana bir dua gibi geliyordu.

Zayne karşıma geçti, Crone'u izlerken kaşları çatıldı.

"Bugün şehirden ayrılıyorum," diye devam etti elini açarak. Altın ışıyla tozlanmış ufalanmış tüy parçaları cama düştü. "Torunlarımı ziyaret etmek için güneye gidiyorum."

Zavallı tüyden geriye kalanları masanın üzerine bırakırken, "Şehirden uzaklaşmak için iyi bir zaman gibi görünüyor," diye yorum yaptım.

Kocakarı şampanya kadehini kaldırdı. "Ama beni tanıyacaklarından şüpheliyim."

Bardağı dudaklarına götürürken kalbim göğsümde güm güm atıyordu. İlerlemeye başladım-

"Sorun yok," dedi Zayne, alçak sesle. "Her ne yapıyorsa, sorun değil."

Onun niyetini -ruhunu- hissediyordu ve hissettiği her neyse onu ilgilendirmiyordu. Sanırım bu iyi bir şeydi çünkü her ne halt karıştırdıysa ondan bir yudum aldı... ve içmeye devam etti.

Ve içmek.

Bardağın tamamını bir yudumda içerken gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Tanrım," diye fısıldadı kısık sesle, küçük bir geğirme çıkarırken elinin tersini ağzına bastırdı. "Woo, bu bir ısırık. Tangy."

Yavaşça Zayne'e baktım. Gözlerini kırptırdı, başı geriye gitti. "Kutsal..."

Bakışlarım tekrar Crone'a kaydı ve çenem yere çarptı. "Kahretsin..."

Ona baktığımda ne bekliyordum bilmiyorum ama gördüğüm şey potansiyel WTF listesinde yer alan bir şey değildi.

Birinin yaşlanmasını izlemek gibiydi... tersten.

Kar beyazı saçları kalınlaştı ve gece yarısının tonuna kadar koyulaştı, yay gibi bukleler belirginleştikçe uzadı. Alnının derisi pürüzsüzleşti ve gözlerinin yanındaki ve ağzını çevreleyen ağır çizgiler kayboldu. Çene çizgisi belirginleşirken yanakları ve dudakları dolgunlaştı. Vücudu titredi, sırtı dikleşti ve omuzları kalktı. Parlak pembe gömleğinin göğsü kalktı ve hâlâ şampanya kadehini tutan elinin üzerindeki koyu lekeler sanki biri silgiyle silmiş gibi yok oldu.

Başını geriye doğru eğdiğinde ve boğazının etrafındaki çizgiler solduğunda çenem hâlâ yerdeydi. Yutkundu ve başını eğdi.

En son değişen kaşları oldu. Kaş kemiğinin zarif kavisini takip ederek incelik koyulaştılar ve şimdi yirmili yaşlarının sonu ya da otuzlu yaşlarının başından daha yaşlı görünmeyen birine bakıyordum.

Şaşırtıcı derecede güzel olan biri.

Kocakarı boş kadehi masanın üzerine koydu. "Bir içki ve bir büyüyle yılları silmek varken neden zarifçe yaşlanasın ki?"

Ağzımı kapattım, az önce tanık olduğum şeye karşılık söyleyecek hiçbir şeyim yoktu.

Gülümsedi, kalçasını kıracakmış gibi görünmeyen birinin akıcılığıyla sandalyeden kalkarken bakışları ikimiz arasında gidip geliyordu. "Benim için gitme vakti geldi."

"Tamam," diye mırıldandım.

"Önümüzdeki savaşlarda ikinize de bereket diliyorum," dedi.

Kendimi Zayne'in yanında buldum. Savaşlar mı? Çoğul olarak mı? Zayne beni yönlendirdi, eli belimdeydi.

"Trueborn?" diye seslendi ve ben de durup omzumun üzerinden baktım. "O senin Koruyucun olmayabilir ama hâlâ gücünün kaynağı. Kar yağdığında bunu hatırlayın."

* * *

Impala'ya döndüğümüzde Zayne, "Bu ilginçti," dedi. "Ve hiç de beklediğim bir şey değildi."

Titrek bir kahkaha attım. "Evet. Vay canına. Tüylerin sanki... annenin makyajı gibi."

"Bunun sadece benim tüyüm olduğunu sanmıyorum," diyerek bana baktı. Gölge iç mekanda yüzünün çizgileri zar zor seçiliyordu. "Tüyümü bunun için kullanmış olmasına sevindim."

"Aynen," diye katıldım. "Bunu gördüğüme hâlâ inanamıyorum. İlk başta gözlerimden kaynaklandığını düşündüm."

"Sen de ben de." Elini uzatıp gömleğimin bükülmüş etek ucunu düzeltti. "Bize önemli bir şey söylüyormuş gibi hissettim, ama bunu anlamayacak kadar aptalım.

ne olduğunu anlamaya çalışıyorum."

"Belirsiz olmayı bir sanat haline getiriyor. Gelecek savaşlar mı? Birden fazla mı? Umarım bu sadece dramatik bir etki yaratmak içindir çünkü Gabriel'i yendikten sonra gerçekten tatile çıkmak istiyorum."

"Nereye gitmek istersin?"

"Bilmem."

"Hadi gel." Gömleğimi hafifçe çekiştirdi. "Eminim görmek istediğin insanlar ve yerler vardır."

"I..." Dudaklarımı büzdüm. "Jada ve Thierry'yi ziyaret etmek istiyorum." "Bunu yapabiliriz. Başka ne olabilir? Hiç gitmediğin bir yere."

Başımı koltuğa yasladım. "Belki bir... plaja gideriz? Süper lüks olmayan bir yere. Hiç denize girmedim ve daha önce okyanusu görmek isterdim, bilirsin, bu yüzden bunu yapmak isterim. Ve her zaman Hollywood tabelasını görmek istemişimdir. Kulağa sevimsiz geldiğini biliyorum."

"Öyle değil," dedi. "Başka nerede?"

"Herhangi bir yer gibi mi?"

"Herhangi bir yer."

Dudaklarımda bir sırıltı belirdi. "Edinburgh ve Roma'yı kendi gözlerimle görmeyi ve binalara dokunmayı çok isterdim. Ve Sicilya'yı. Ziyaret etmek isterdim

Ailemin geldiği yer, yani anne tarafımın geldiği yer. Peki ya siz?"

"Nereye gitmek istersen, ben varım."

Ona doğru baktım. "Ama senin tercih edeceğin bir yer olmalı."

"Senin olduğun yer benim tercih ettiğim yerdir." Bir elini kaldırdı, yanağımı avuçlamadan önce ilk benim gördüğümden emin oldu. "Ciddiyim. Topluluğu ziyaret etmek istiyorsan, bunu yapabiliriz. Uzakta özel bir plaj bulmak istiyorsan, bunu yapabiliriz. Dağlarda bir kulübe kiralamak istersen, orası benim yeni favori yerim olacak. Roma mı? Sicilya? Seninle birlikte oraları görmeyi çok isterim." Başparmağını alt dudağımda gezdirdi. "Daha da iyisi, görmek istediğin yerlerin listesine eklemeye devam etmeliyiz ve bunu yapacağız. Bütün yerleri göreceğiz. Aylar ya da bütün bir yıl sürmesi fark etmez. Bunu yapacağız ve yeterince anı biriktireceğiz."

Duygularım boğazımı sıktı. Neyin peşinde olduğunu biliyordum. Yeterince anı biriktirecektim ki görme yetim kaybolduğunda renk ve şekilden yoksun tuvaler yerine geriye dönüp bakabileceğim anılarım olsun. "Yine yapıyorsun."

"Ne yapıyorsun?"

"Mükemmel olmak." Eğildim, ilk seferde ağzını ıskaladım ama hemen ardından dudaklarını buldum. Onu öptüm. "Seni seviyorum."

O da beni öptü, dudaklarının dokunuğu tatlı ve nazikti. "Seni seviyorum Trinity."

Aptalca akan gözyaşlarımı durdurmak için gözlerimi sıkarak alnımı onunkine bastırdım. "Bu planı sevdim."

"Ben de öyle." Dudaklarımın köşesini öptü. "Ama önce..."

"Ama önce eczaneye gitmemiz gerekiyor," dedim ona, midem hoplayarak.

"Var."

"Sonra da telefonunuzu almak için yerleşkeye uğrayın."

"Belki onları bize yemek hazırlamaya ikna edebiliriz," diye önerdi.

Dudaklarına karşı gülümsedim. "Bakalım şeytanları ortaya çıkarabilecek miyiz?" "Orada sana ne kadar mutlu olduğumu göstermem için zaman ayırmayı unutma. arabamı görmek için."

Bir elimi ensesine atıp parmaklarımı saçlarının arasından geçirirken güldüm. "Bunu unutmuş değilim. Bunun için istediğimiz zaman zaman ayırabiliriz." Onu çabucak öptüm. "Ve sonra portalları kapatmamız ve Gabriel'i öldürmemiz gerekiyor."

"Herhangi bir noktada bunun için zaman ayırmaya geri dönmek istiyorum." Eli yanağımdan yanağıma doğru kaydı. "Peki ya şimdi?"

Nabzım bir anda keşfedilmemiş bölgelere fırladı. "Ne zaman istersen," diye fısıldadım.

"O zaman buraya gel," dedi, kolunu belime doladığında sesi derin ve sert çıkıyordu.

Ve oraya gittim.

Zayne beni oraya götürdü, çünkü karanlık iç mekanda beni aşan bir sürü manevra vardı, ama beni bir nanosaniye içinde kucağına aldı ve vücutlarımız tüm eğlenceli ve çok uygunsuz şekillerde. Ellerim omuzlarından göğsünün ortasına doğru hareket etti.

"Dikkatli ol." Ağzı benimkinin üzerinde geziniyordu. "O güneş gözlüklerini kıracaksın."

Onları gömleğinin yakasından çıkardım ve arka koltuğa attım. "Artık güvendeler."

Zayne ellerini kalçalarımdayken birleştirirken güldü. "Bunu görmemiz gerekecek."

"Sonra," diye ısrar ettim, burnumu onunkine sürterek. "Evet." Dudakları benimkilerin üzerinde kayıyordu. "Daha sonra."

Ben ona doğru eğilirken ağzının benimkine yaptığı baskı artıyor, onun verdiği hissin tadını çıkarıyordum. Asla yorulmayacaktım-

Telefonum çaldı, sakladığım bardak tutucusundan tıkırdayarak çıktı. "Görmezden gelebiliriz."

Eli yukarıya, göğsümün kabarıklığına doğru kaydı. Dokunuşu ince tişörtün içinden içimi yaktı. "Yapmalıyız."

O zaman kim kimi öptü bilmiyorum. Önemli de değildi. İhtiyaç, aşk ve daha binlerce çılgın, harika his içime işlerken öpüşmenin çığlığı beni nefessiz bıraktı. Başparmağı göğsümün ortasında gezinirken tenim yandı ve içimde bir yangın yarattı.

Telefonum bir mesaj için uyarı verdi. Sonra bir tane daha... Ona daha sıkı sarıldım ve telefonun susmasını diledim. Sorumsuz olmak istiyordum- "Kim olduğunu görmeliyiz." Zayne başını çevirdi ve ben inledim.

alnımı yanağına bastırdım. Telefonumu bardak tutucusundan çıkardı. Çenesinin alt tarafını öptüm. "Kim o?"

"Mesajda, 'Telefona cevap ver, seni önemsiz Trueborn' yazıyor." Durakladı. "Sana böyle bir mesaj gönderdiğim için birini öldürmem mi gerekecek?"

Geri çekildim. "Hayır. Bu Cayman olmalı. Ver." Parmaklarımı oynattım, o telefonu uzatırken gözümü kısarak telefonumun parlaklığına baktım. Zayne'e bakarken iblisi geri arama seçeneğine bastım. "Ve eğer

Cayman değil miydi, bana önemsiz bir Trueborn dediği için birini gerçekten öldürecek miydin?"

Başını yana eğdi. "Dürüst müsün?"

Başımı salladım.

"Muhtemelen."

"Um." Dudaklarımı birbirine bastırarak yanaklarımı dışarı çıkardım. "Bu aşırı bir tepki olabilir."

"Biliyorum." Eli kalçama döndü ve hareketlendi. "Ve umurunda olmadığını hissediyorum."

"Doğru."

Numarayı tuşlarken başımı salladım. "Bu konuyu daha sonra konuşmamız gerekecek."

Ne kadar yakın olsak da gülümsemesini gördüm ve gözlerim kısıldı. Telefonun hoparlörünü açtım.

Telefon iki kez çaldı ve Cayman cevap verdi. "Telefonu açmadığına inanamıyorum."

."

"Dikkatli ol. Bana önemsiz bir Trueborn dediğin için Zayne seni öldürmek istedi."

Cayman, "Zayne'in öfke kontrolü sorunları var gibi görünüyor," diye karşılık verdi. "Ama bunun için zamanımız yok. Roth ve Layla geri geliyorlar ve onlarla tanışmanız gerekiyor."

Cayman devam ederken bakışlarım Zayne'e kaydı. "Sadece seninle görüştüklerini sanıyorlar Trinity. Onlara senden bahsetme şansım olmadı melek çocuk. Cehennemde telefon çekimi berbat."

Dürüst olmak gerekirse, dairedaki banyonun köşesinde bile cep telefonu çekmezken Cehennem'de çekmesine takılmıştım.

"Onlarla nerede buluşacağız?" Zayne elini dış uyluğumdan aşağı kaydırırken çoklu görev becerilerini göstererek sordu.

"Onların yerine gidin ama orada durmak yerine yolda ilerlemeye devam edin. Bir durağa geleceksin. Seninle orada buluşacaklar. Oraya vardığında beni ara."

"Peki sen nerede olacaksın?" diye sordum.

"Bilirsin, bir şeyler yapmak," diye yanıtladı. "Ve diğer şeyler." Telefona kaşlarımı çattım.

"Ara beni," diye tekrarladı ve sonra telefon kapandı.

"Acaba Lucifer'ın gerçekten de beni arayan adamları olup olmadığını öğrenmiş midir?" dedim Zayne'in kucağından kalkıp yolcu koltuğuna geçerken.

Bunu yaparken kıcımdaki bir kası çekmiş olabilirim.

"Acaba Roth ve Layla Lucifer'ın yukarı çıkmasını sağlamakta başarılı oldular mı?"

"Sanırım öğreneceğiz." Sonra güneş gözlüklerinin arka koltukta olduğunu fark ettim. İnleyerek koltukların arasına tırmandım ve onları aldım.

"Orada hazır mısınız?" Motor gürlerken Zayne sordu.

"Evet." Gözlükleri taktım. "Onların evinden ne kadar uzaktayız? Hatırlamıyorum."

"Köprüyü geçtikten sonra yaklaşık otuz dakika," dedi, bir elini dizime koyarken diğer eliyle dümeni tutuyordu. "Yeterli zamandan fazlası."

"Ne için gereğinden fazla zaman?"

Dizimi hafifçe sıktı. "Göreceksin."

Bakışlarım elinin durduğu yere kaydı. Aramızdaki fiziksel temastan hoşlanması hoşuma gitmişti. Daha önce de böyleydi.

Bana önemsiz dediği için birini öldürmek yeni bir şeydi.

En azından, elimi onun elinin üzerine koyup pencereden dışarı bakarken öyle olduğunu düşündüm. Garajdan çıktığımızda havanın kararmak üzere olduğunu fark ettim.

Zayne'in başparmağı yavaş daireler çizerken insanların ve vitrinlerin bulanık şekillerine bakarak Roth ve Layla'nın başarılı olup olmadıkları konusunda fazla endişelenmemeye çalıştım. Eğer başarmışlarsa endişelenmeli miydim yoksa minnettar mı olmalıydım, onu bile bilmiyordum.

Zayne'e, onun eline ve parmaklarına odaklanırken Lucifer'le ilgili düşünceler aklımdan uçup gitti. Bacağımda daha da ilerlemişti ve parmakları sadece iç uyluğumda yavaş daireler çiziyor olsa da, varlığımın her parçası aşırı bilinçli hale geldi. Göğsüm derin bir nefesle yükselirken sıcaktan kızardım ve aşağıya baktım. Elim hâlâ hafifçe onunkinin üzerinde duruyordu. Hiçbir şey yapmıyordu. Gerçekten yapmıyordu. Hormonlarımı kontrol altına almam gerekiyordu-

Parmakları yavaşça yukarı doğru süzülüp tam merkezime ulaşırken dudağımın iç kısmını ısırdım. Ağzım kururken, bedenim cızırdarken bakışlarım ona kaydı.

Bana doğru hızlı bir bakış attı, dudakları hafifçe kıvrıldı. "Yeterince zaman var," diye tekrarladı.

"Ne için?" Parmakları o yavaş, sıkı dairelerde hareket etmeye devam ederken nefesim kesildi.

"Sana ne kadar mutlu olduğumu göstermek için." Yola odaklandı.
"Öğrenmek ister misin?"

"Ah," diye fısıldadım, kalbim o kadar hızlı atıyordu ki kalp krizi geçireceğimi sandım. "Seviyorum."

Hayır demeliydim. Yanından geçtiğimiz arabalardan herhangi birinin içeriği görüp görmediği hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama köprüden geçerken bakışlarım ön camdan yolcu penceresine sıçrarken ve Zayne...

Beni delirtti.

Her çemberde, tüy kadar hafif dokunuşlarda ve daha sert olanlarda böyle hissediliyordu. Tayt ve altındaki iç çamaşırı gerçekten de pek engel teşkil etmiyordu ama sonra eli benimkinin altından kayarak taytın bandının altına doğru ilerledi. Orada durdu, izin vermemi bekledi ve ben pencereden dışarı bakarken elimi koluna dolayarak devam etmesi için onu teşvik ettim.

Ve yaptı da.

Neydi bilmiyorum. Parmaklarının çıplak tenime dokunuşu muydu, yoksa yaptığımız şey miydi ve ne kadar zevkli bir şekilde kötü hissettirdiğiydi. Kendini nasıl bu kadar kaptırdığıysa ya da bunların hepsiye, ama ben

Gözlerimi kapattım ve orada, o anın içinde, onunla ve parmağının o alaycı ve sığ vuruşlarıyla yaptığı şeyle var oldum ve sonra

Acımasız ve derin. Kalçalarım hareket edip elini kovalarken başım geriye düştü ve gözlerim kapandı. Kontrolümü kaybettiğimi hissettim, parmaklarımı ön kolunun derisine gömerken kalçalarımı bileğine bastırdım. O derinlere daldıkça tüm vücudum kavislendi.

"Zayne," diye fısıldadım, her parçam gerilirken, daha sıkı ve daha sıkı sarılırken sesimi zar zor tanıyabildim. Parmaklarımdaki kaslardan ayak parmaklarıma kadar, tehlikeli bir atlayış yapmadan önceki anlar gibiydi, ayaklarım yerden kesildiğinde ve kalbimin yerinden fırladığı o ağırlıksız an geldiğinde - uçuyormuşum gibi hissettiğim o saniye. Vücudum sivilaşmadan önce dönüp dururken kendimi kaybederek haykırdım. Serbest bırakılma içimde güçlenirken, zonklayıp nabız gibi atarken nefesimi tutamadım. Elini tutarken tüm vücudum titriyor, parmaklarımin altında hareket eden tendonları hissediyordum. Benden gelen yumuşak seslerin yankısı yanaklarımı ısıtırken Duygu okları yavaşladı.

Hayal meyal elini çektiğini fark edince gözlerimi açtım ve aşağıya baktım. Yavaşça parmaklarımı kaldırdım. Derisi onu kavradığım yerden pembeleşmişti ama kırılmamıştı. Ürperdim.

"Sen..." Nasıl konuşacağımı hatırlamam bir anımı aldı. "Gerçekten mutluydun."

Kıkırdadı. "Araba hakkında değil. Yine de onunla yeniden bir araya gelmek güzeldi," dedi ve ben ona baktım. "Çok güzelsin, Trin." O da bana baktı. "Tanrım, çok güzelsin."

Kızardım. "Teşekkür ederim. İltifatınız için." Kızarıklık derinleşti. "Ve ondan önce gelenler için."

"Benim için bir zevkti. Benim için onurdu." Alt dudağını dişlerinin arasında emdi. "Neredeyse geldik."

Tembelce başımı çevirdiğimde, Roth ve Layla'nın yasal bir malikane olan evine gittiğine inandığım yoldan geçtiğimizi gördüm.

Etrafımızdaki ağaçlar sıklaşıp yol çıkmaza girdiğinde ben hâlâ Zayne'in kolunu tutuyordum.

"Sanırım burası," dedi Zayne, etrafıma bakıp ağaçları gördüğümde arabayı durdurarak. "Bunu kontrol etmeye hazır mısınız?"

"Uh-huh." Güneş gözlüklerini çıkardım ve ön panele yerleştirdim. "Telefonumu getirebilir misin?"

"Çoktan aldım."

"Harika."

"Yine de kolumu bırakmalısın."

"Oh." Bıraktım. Kendimi biraz gevşek hissederek kapıyı açtım ve dışarı çıktım. Impala'nın önüne doğru yürürken botlarımın altında çakıllar çıtırdadı. "Biraz kestirebilirim."

"Sanırım bunun için beklemen gerekecek." Zayne bana katıldı, başını eğdi ve beni usulca öptü.

"Boo." Birkaç saniye ona sarıldım, kış kokusunu, nane kokusunu içime çektim ve sonra geri çekildim. Artık olgun davranma zamanıydı ve sorumlu ya da her neyse. "Sanırım Cayman'ı aramalıyız."

Zayne iblisi aradığında telefonumun ekranı canlandı. Hızla kararan tarlaya baktım. Birkaç dev meşe dışında oldukça açıktı. Çalan telefonda başka tek ses

katididler, çekirgeler ya da ağustos böcekleri. Hepsi benim için *kocaman uçan böceklerdi*, bu yüzden onları asla ayırt edemezdim.

Cayman telefonu açtığında Zayne "Buradayız," dedi. "Çok uzun zamanınızı aldı," diye cevap verdi. Hoparlör.

Kızarak Zayne'e baktım. Yaklaşan ay ışığından başka bir şey olmadığı için yüz hatları zar zor seçiliyordu ama bir sırıtış sezdim. "Manzaralı yolu seçtim," dedi ve yüzüm daha da yandı.

"Buradayız ve aniden görünmez olmadıkları sürece Roth ya da Layla'yı göremiyorum."

"Her an burada olabilirler. Alanın bir yerindeki bir geçitten gelecekler."

Asfalttan dikkatlice inip baldır yüksekliğindeki otların arasında yürürken kaşlarımı kaldırdım. "Umarım uzun sürmez, çünkü bu gecenin sonuna kadar her tarafımın keneyle kaplanacağından eminim."

Zayne birkaç adım arkamdan, "Daha sonra kontrol etmenize yardım edeceğim," diye teklifte bulundu.

Cayman, "Eminim daha sonra ona tam olarak bunu yapmasında yardımcı olacaksın" dediğinde sırıttım.

"Kıskanmış gibisin," dedi Zayne bana yetişip elimi bulduğunda ve parmaklarını benimkilerin arasından geçirdiğinde. Sırıtışım katlanarak arttı.

"Biraz öyleyim," diye cevap verdi Cayman ve suratının asıldığını görebiliyordum.

"Bu arazinin sahibi var mı?" Gölgeli tarlayı ve çevredeki ağaçları tarayarak sordum. "Eğer öyleyse, birinin pompalı tüfekte çıkma ihtimaline karşı bizi uyarın."

Cayman, "Komşu istemediği için evin sahibi Roth," diye açıkladı. "Bu yüzden evi çevreleyen yaklaşık yüz dönümlük bir arazi satın aldı."

Gözlerimi kırptım. "İblis olmak iyi para kazandırıyor olmalı."

"İblis prensi olmak kesinlikle öyle," dedi Cayman. "Ama başka bir deyişle, etrafta çılgınlıklarınızı duyacak kimse yok."

Kaşlarımı çatarak durdum ve Zayne'in avucunda tuttuğu telefona baktım. "Bu çok ürkütücü."

"Biliyorum." Cayman kıkırdadı ve bu daha da ürkütücüydü.

Zayne elini benimkinden kurtarıken başını salladı ve birkaç adım ilerledi. "Yanlarında özel bir arkadaş getirip getirmediğini biliyor musun?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi bize. "Dediğim gibi, resepsiyon berbattı."

Kollarımı kavuşturdum. "Peki Lucifer'in peşimden iblisleri gönderme ihtimali hakkında bir şey öğrendin mi?"

Cayman, "Bilenlerin hiçbirini bulmak kolay olmadığı için cevabım hayır," dedi. "Ve biliyorum, bugünlerde çok yardımseverim."

"Öyle." Telefonda gelen su sesi üzerine Zayne yüzünü çevirdi. "Ne yapıyorsun?"

"Banyo yapıyorum."

"Şu anda banyo mu yapıyorsun?" diye sordum. "Bizimle telefonda konuşurken mi? Roth ve Layla'nın da gelebileceği ya da gelemeyeceği bir zamanda mı?"

Lucifer?"

"Hey, kendime zaman ayırabildiğim pek sık olmuyor," diye karşı çıktı. "Bu yüzden o zamanı bulduğumda değerlendiriyorum. Ayrıca bu bir köpük banyosu."

"Berbat durumdasın," dedim ona.

"Biliyorum-oh, bir mesaj geliyor. Şunu bir kontrol edeyim." Birkaç dakika boyunca su sıçramasına benzer sesler duyuldu ve ardından Cayman, "Kaptan? Solunuzda."

Zayne bana baktı. "Az önce *Endgame*'deki Falcon'dan alıntı mı yaptı?" "Sayılır." Gözlerimi kısarak Zayne'in omzunun üzerinden baktım. Dünya

Her şeyin gri olduğu o dakikalarda sıkışıp kalmıştım ve gözbebeklerim için en iyi zaman değildi ama Zayne'in arkasındaki boşluk dalgalanıyor gibi görünüyordu. "Sadece benim gözlerim olabilir ama arkanda bir portal açılmış olabilir."

Zayne döndü. "Kesinlikle bir geçit ama Wakanda Kralı'nın ortaya çıkacağından şüpheliyim."

"Yine de bu harika olurdu," diye mırıldandım.

Kükürt kokusu bize ulaştığında dalgalanan havada kırmızı bir kıvılcım belirdi. Benim

Zarafet tepki olarak titreşti ve kaslarım gerildi. Bir an sonra, ensem boyunca bir dizi karıncalanma patlak verdi.

Cehennemin *Veliaht* Prensi ve Lilith'in kızı geçitten dışarı çıktı.

Her zaman olduğu gibi, zıt görünüşleri beni biraz şaşırtmıştı. Koyu renk, dağınık saçları ve siyaha olan tutkusuyla Roth ve uzun, platin sarısı ve pastel renklere olan aşkıyla Layla, birbirlerine çarpıcı bir tezat oluşturuyorlardı ama yine de gece ve gündüz gibi birbirlerine mükemmel bir şekilde uyuyorlarmış gibi görünüyorlardı.

Roth insanlık dışı bir güzelliğe sahipti, sanki yetenekli bir sanatçı tarafından çamurdan şekillendirilmiş gibiydi ama güzelliğini neredeyse acımasız kılan bir soğukluk izi vardı. Çekiciliği sürpriz değildi. Üst Seviye iblisler, cinsiyetleri veya izleyicinin cinselliği ne olursa olsun evrensel olarak çekiciydi. Baştan çıkarıcılığın vücut bulmuş haliydiler ve Layla da en az onun kadar muhteşemdi ama

ruhani bir şekilde. Benden daha melek gibi görünüyordu ve içinde melek kanı yoktu... Görünüşe göre içtiği Düşmüş kanı dışında.

Ellerini birleştirerek öne doğru adım attılar. Zayne'i ilk hangisinin gördüğünden emin değildim ama ikisi de aynı anda durdu. Yüz ifadelerini seçemeyeceğim kadar uzaktaydılar ama Zayne'e bakarken yüz hatlarına şok ve hayretin kazındığına bahse girerim.

Çok korkutucu üçüncü geleni ararken ikisi de kıpırdamadı ama geçit arkalarından kapandığında yalnızdılar. Bu onların Başarısız mı?

"Vay anasını," diye fısıldadı Roth, dikkati Zayne'in üzerindeydi.

Layla bir adım öne çıktı ve eli Roth'un elinden kurtuldu. "Zayne?" diye fısıldadı, çok uzağa gidememişti. Roth onun elini yakaladı ve Zayne'e bakarken onu geride tuttu. "Bu-?" Sesi çatallaştı. "Bu gerçekten sen misin? Nasıl?" Başını bana doğru salladı. "Grim sana yardım etti mi?"

"Grim değildi," diye cevap verdi Zayne, sesi daha kalındı. "Ama benim, Layla- böcek."

"Layla-bug?" diye fısıldadı, ben bu oldukça sevimli lakabı zihnimde tekrarlararken ve sonra sanki yüzü buruştu. Roth'un tutuşuna karşı çekilip Zayne'e uzanırken boğazımda bir duygu düğümü şişti.

"Kendini iyi hissetmiyor." Roth onu durdurdu. "Onun etrafında ne görüyorsun, Layla?"

"I..." Başını sallarken beyaz-sarı saçları sallanıyordu. Nefes nefese kalışı kulaklarıma ulaştı. "Ben *bir şey* görmüyorum."

Zayne kıpırdamadan durarak, "Yapamazsın, çünkü ben artık bir Müdür değilim," dedi. "Roth benim ne olduğumu biliyor. Görünüşe göre bir zamanlar ne olduğumuzu hep biliyormuş."

Layla'nın başı Roth'a döndü ve sonra tekrar Zayne'e döndü. "Gardiyanlar bir zamanlar düşen meleklerdi, ama sen melek değilsin. Senin auran yok-"

"Çünkü o lanet olası bir Fallen." Roth Layla'nın önüne geçerek onu geri çekti. "Onun *lütfula*."

"Ne?" Layla, Roth'un yanından geçerek sordu.

"Evet, o bir Düşmüş," diye ekledim. "Ve evet, içinde hâlâ bir sürü ilahi ateş var ama o hâlâ Zayne."

Roth, "İmkânsız," diye ısırdı.

"Karşımda duruyorum, bu yüzden bunun imkansız olduğunu nasıl düşündüğünü bilmiyorum," diye cevap verdi Zayne. "Ama uzun lafın kıtası, ben

restore edildi, ihtişamım geri verildi. Düşmeme izin verdiler ve Gabriel'le savaşıma yardım etmek için *lütufumu* korudular."

"Sana izin mi verdiler?" İnançsızlık Roth'un ses tonunu doldurdu. "Bu muazzam kötü yaşam seçimine denk olan diğer tek varlık-"

Yoğun bir beyaz ışık patlaması gökyüzünü boydan boya geçerek beni irkiltti. Başımı kaldırdım, bir başka ışık huzmesi karanlığı yırtarak durduğumuz yerden çok da uzak olmayan bir yere düşerken irkildim. Bir gök gürültüsü iliklerime kadar sarsıldı ve ardından gökyüzü şimşeklerle doldu. Sarsılarak geri çekildim, kalbim yerinden fırlayacak gibiydi.

Roth, "Bu konuşmayı daha sonra bitirmek zorunda kalacağız," dedi.

Düzinelerce şimşek yere çarptı, çarpmanın etkisiyle sürekli bir gök gürültüsü oluştu. Havadaki statik yük, vücudumdaki küçük tüyleri kaldırdı.

Yakındaki bir ağaca kalın bir şimşek daha çakarken Zayne aniden yanımdaydı. Meşe tam ortadan ikiye ayrıldı ve ardından alevler içinde kaldı.

Gök gürledi ve yer... yer *yuvarlandı*, beni dengemden etti. Zayne beni belimden yakaladı ve yer sarsılırken beni olabildiğince sabit tuttu. Korkuyu gerçekten hissetmeye ya da ağaçlarla çevrili bir alanda durmanın bir depremin ortasında olmak için iyi bir yer olup olmadığını düşünmeye bile zaman yoktu. Her şey başladığı gibi hızla durdu. Şimşek. Gök gürültüsü. Deprem.

Kalbim küt küt atarken Zayne'e baktım. "Um..."

İkiz parlak ışıklar karanlığı yararak arkamızda belirdi. Zayne ve ben Impala'nın park ettiği yere döndüğümüzde tüyler ürpertici, sürünge bir his tenimi titretti. Farlar artık yanıyordu. İç aydınlatma da öyle.

"Bu çok tuhaf," diye yorumladı Zayne.

Bir saniye sonra radyo açıldı, sanki içeride biri kadranlı çeviriyormuş gibi hızla kanal değiştirirken sesi kulak zarını patlatacak seviyeye yaklaştı.

Ama o arabada hiç kimse, gerçekten sıkılmış bir hayalet bile yoktu. Yaşayanlardan ve ölülerden boştu.

"Bu *gerçekten* çok tuhaf," dedim.

"Bu da ne böyle?" Zayne mırıldandı.

Radyo kanalları döndürmeyi bıraktı ve ses... Impala'nın içinden bir gitar riff'inin sesi dışarı süzüldü. Bu bir şarkıydı. Belli belirsiz bir

Tanıdık bir tane. *Cızırtılı* bir erkek sesi, *"Vaat edilmiş topraklara gidiyorum..."* diyordu.

Sözleri ağzımda gevelemeye başladığımda kaşlarım çatıldı. Nakarat çok tanıdık bir sözle devam etti. "Bu...?"

"Highway to Hell?" Zayne omzunun üzerinden bakarken benim için tamamladı. "Lütfen bana onun kendi giriş şarkısı olmadığını söyle?"

Zayne'in sorusu cevaplanamadan, yanan ağacın yanındaki zemin patladı. Toprak ve alevlerden oluşan bir gayzer yüzlerce metre havaya püskürdü.

Yavaşça döndüm, başımı yana eğerek çalkalanan alev ve toprak yığınınına baktım. Orada gölgeler vardı, şekil alan bir karanlık ve zayıf görüşümle bile devasa kanatları ve

boynuzlar-iki Impala uzunluğunda kanatlar ve bir insan büyüklüğünde boynuzlar. "O burada," Cayman'ın sesi telefonda ürkütücü bir şekilde yankılandı

AC/DC "Highway to Hell" şarkısını söylerken

Zayne tuttu. Ağzım kurudu.

Ateşin içindeki şey bize doğru uzanıyordu. Dalgalanan alevlerden oluşan bir canavardı, daha önce hiç görmediğim türden bir iblis. Ağzı sağır edici bir kükremeye açılmış, gökyüzüne ve yere ateş püskürtüyordu. Isı, giysilerimizi ve saçlarımızı geriye savurdu.

Yüce Tanrım, Lucifer bir dev miydi?

Muhtemelen Tanrı'ya bu soruyu sormamalıydık ama böyle bir şeyle nasıl çalışacak ve onu nasıl saklayacaktık?

Dostum, bu kötü bir fikirdi.

Ateş canavarı ateşli bir kahkaha atarak başını geriye atarken kollarını uzattı.

Çok kötü bir fikir.

Alevler parlak bir şekilde parladı ve sonra buharlaştı. Ateş canavarı, boyu bir metrenin altına inene kadar küçülürken dudaklarımdan küçük bir nefes çıktı.

Kesinlikle daha yönetilebilir bir ateş canavarı boyutu, ama yine de ateş canavarı.

Yaratık ilerlerken attığı her adımda çimenler önce kıvılcımlandı, sonra da alev alev yandı.

"Um," diye tekrarlardım, kendimi hareketsiz durmaya ve *zarafetimi* korumaya zorlayarak.

"Sorun yok," diye güvence verdi Roth. "Sadece giriş yapmayı seviyor."

"Yılın yetersiz ifadesi," diye mırıldandı Zayne.

Tam bu ateş olayının kalıcı olup olmadığını soracakken, alevler söndü ve şaşırtıcı bir şekilde Zayne'inkiyle aynı türden ama daha parlak bir parıltı taşıyan teni ortaya çıkardı. Babaminkiyle aynı şeyi yapıyordu; ne beyaz ne de kahverengi gibi görünen bir tonda karar kılmadan önce sürekli değişen pembeler ve kahverengilerden oluşan bir kaleydoskop gibiydi. Parıltı azalırken ilk fark ettiğim şey, yüz hatlarının benim için net olduğuydu - ay ışığında olabildiğince netti ama kesinlikle Roth'un ya da Layla'nınkinden daha görünürdü. İkinci fark ettiğim şey ise babama ne kadar benzediği, gözleri bile. Mavinin canlı, doğal olmayan bir tonuydular ve kanatları da aynıydı - Lucifer'in Düşüşünden ve *lütfundan* sonra kanatlarını koruduğunu bilmeme rağmen beni şaşırtan başka bir şey daha vardı. Sadece bu kadar beyaz ve bozulmamış olmalarını beklemiyordum, çünkü o ne de olsa Lucifer'di. Babaminkiler kadar büyüktüler ve en az üç metreye kadar uzanıyorlardı. Yontulmuş çene ve elmacık kemikleri aynıydı. Belirgin kaşlar ve düz burun neredeyse aynıydı. Açık renk, omuz hizasındaki saçlar da benzerdi. Kardeş olabilirlerdi ve o anda Michael ve Lucifer'in *de* Raphael, Gabriel ve diğerleri gibi kardeş *olduklarını* anladım.

Oh, adamım, bu cehennem gibi işlevsiz bir aile değil miydi? Ben de bir parçasıydım.

Bir dakika. Bu Lucifer'ın amcam olduğu anlamına mı geliyordu? Burnum kırıştı. 23andMe'de gerçekten berbat DNA akrabalarımız olmalıydı.

Ama aile şeceresi şu anda o kadar da önemli değildi, çünkü sonunda fark ettiğim üçüncü şey, ne yazık ki, onun çıplak olduğuydu.

Neden hep çıplaktılar?

Yine de gözlerimi kuzeye dikmek sorun değildi. Aşağıda neler yaptığını ya da yapmadığını görmek istemiyordum.

Roth ve Layla'dan birkaç adım ötede durdu, kanatları arkasında sessizce hareket ediyordu. Bir soğukluk tenimi ve kemiklerimi ıslattı. O son derece parlak gözler üzerimizde geziniyordu ve konuştuğunda ruhumu buz kaplıyordu. Sesi... bir melodi gibiydi, bir ilahi. Sizi akla hayale gelmeyecek herhangi bir günaha katılmaya ikna edebilecek türden bir ses.

"Eğil," diye emretti Lucifer. "Gerçek Rabbinizin ve Kurtarıcınızın önünde eğilin." Hiçbirimiz kıınıldamadık.

Ya da eğilmiş.

Hepimiz ona baktık, bu da muhtemelen gerçekten korkunç şekillerde vahşice öldürölmekten saniyeler uzakta olduğumuz anlamına geliyordu.

Lucifer ellerini birbirine vurarak benim küçük bir sıçrama yapmama neden oldu. "Sadece şaka yapıyorum." Kıkırdadı ve sesi bitter çikolata gibiydi, yumuşak ve günahkâr. "Bana dünyayı kurtarmam gerektiği söylendi."

"Evet," dedim kısık sesle.

Lucifer gülümsedi ve daha önce hiç bu kadar güzel ve aynı derecede korkutucu bir şey görmemiştim. Tüylerim diken diken oldu. "O zaman biraz cehennem yaratalım."

"Önce üzerine bir şeyler giyebilir misin?" Roth sordu.

Ben de bu talebi destekledim.

"Çıplaklığım sizi rahatsız ediyor mu Prens?" "Evet," diye yanıtladı Roth. "Ediyor."

"Peki ya siz ikiniz...?" Lucifer tekrar Zayne ve bana baktı. Başını yana eğdi. "Yasak meyvede ne varmış burada?"

Hangimizi kastettiğinden tam olarak emin değildim.

"Bir meleğin çocuğu..." Başını geriye eğdi ve derin bir nefes aldı.

"Herhangi bir melek değil ama." Çenesi tekrar aşağı indi ve gözleri artık mavi değildi. Koyu kırmızı bir renkte yanıyordu. "Michael," diye alay etti. "Michael kokuyorsun. Ben de seni arıyordum."

Zayne bir kalp atışı kadar kısa bir sürede önümdeydi, kanatları sırtından açılırken gömleğinin sesi yırtılıyordu, parlak beyaz ve nabız gibi atan bir zarafetle çizgiliydi. Layla'nın nefesini duyduğumu sandım.

"Ve bir Düşmüş? Onun *lütfun*a sahip bir Düşmüş mü? Bu dünyaya ne geldi ki, ilk gördüğüm şey bir Nefilim ve hala bir Düşmüş. *Grace*?" Lucifer'in kahkahası buz sarkıtlarının düşmesi gibi geliyordu ve ben tüm bu nefilim meselesi hakkında çenemi kapalı tuttum. "Beni alt edebileceğini mi sanıyorsun, Düşmüş? Seninkinden daha büyük kanatlarımı sıyırdım. Bunun nasıl bir his olduğunu öğrenmek ister misin?" Kükürt kokusu burun deliklerimi yaktı. "Seni memnun etmekten mutluluk duyarım."

Zayne, "Yapmamayı tercih ederim ama ona doğru tek bir hareket yaparsan, kanatlarını kopardığımda bunu öğrenmeye çok istekliyim," diye uyardı.

Gözlerim büyüdü.

Lucifer karanlık bir kıkırdama daha çıkardı. "Ukala. Bu hoşuma gidiyor." Roth kenardan, "Bu pek de iyi bir şey değil," diye yorum yaptı.

"Sevdiği şeyleri biriktirmeyi sever."

"Ve onları kafeslere koydular," diye onayladı Lucifer ve bu kafeslere koyma takıntısı da neyin nesiydi? "Bana işin içinde bir Düşmüş olduğunu söylememiştiniz, Prens."

Zayne'in kanatlarından birinin arkasından bakarken, "Bir tane olduğunu bilmiyordum," diye cevap verdi. Lucifer hâlâ Zayne'i akşam yemeğinde yemek istiyormuş gibi süzüyordu. "Bu sana bahsettiğimiz Gardiyan.

Gabriel'in öldürdüğü."

"Aha, yani sana ihtişamın geri verildi. Doğruluğa geri döndün ama düştün. Onun için." Lucifer'in başı sola kaydı ve parlayan kırmızı gözleri benimkilerle buluştu. "Peek-a-boo, seni görüyorum."

Titredim. "Merhaba?"

Gülümseyerek çenesini eğdi. "Sevgili yaşlı baban nasıl? Onu uzun zamandır görmedim."

"Gerçekten bilmiyorum." Kenara çekildim ve Zayne'in kanadının altına girdim. Küfür etti ama duymazdan geldim. "O bir tür devamsız baba."

"Peki, bu ortak noktamız değil mi?" Lucifer'in bakışları Zayne'e kaydı. "Ve seninle benim de ortak noktalarımız yok mu? Ama benim hâlâ bir ihtişamım var, Düşmüş. Bana doğru adım atarsan seni kendi kemiklerinden yapılmış zincirlere vururum, nefilim de yanımda ve yatağымda olur."

Zayne yanımda gerilirken, *zarafet* zaten sınırlı olan sağduyumun önüne geçti. Görüşümün köşeleri beyaza dönerken öne doğru bir adım attım. "Eğer onun saçının teline dokunursan, o yatakta kullanmayı düşündüğün şeyi keser ve sana zorla yediririm."

Lucifer'in gülümsemesi artarken kaşları havaya kalktı. "Oğlunun önünde benimle bu kadar açık bir şekilde flört etmemelisin. Bu onun duygularını incitebilir."

"Oğlum?" Zayne'den gelen hırıltı bana çok büyük, çok yırtıcı bir hayvanın çıkardığı hırıltıyı hatırlattı.

"Çocuklar," diye iç geçirdi Roth. "Bunu yapmasak olmaz mı? İkinizin de büyük kanatları var ve üçünüzün de çok fazla *zarafeti* var. Zayne size adım atmayacak.

Lucifer Zayne'e zarar vermeyecek ve Trinity, sen de Zayne'e zarar vermeyeceksin.

Ağza alınmayacak parçalar," dedi. "Ayrıca mantığın sesi de olamaz mıyım? Bundan hoşlanmıyorum. Hem de hiç."

"Hoşuma gitti," dedi Layla. "Bu güzel bir değişiklik."

"Bunu görmek için orada olmayı çok isterdim," dedi Cayman'ın sesi telefondan. "Tüm bunlar kulağa çok ateşli geliyor ama şimdi benim zamanım."

"Hâlâ telefonda ne halt ediyorsun?" Tersledim. "Hayatımı yaşıyorum," diye karşılık verdi Cayman. "Beni yargılama-"

Zayne aramayı sonlandırdı ve kanatlarının arkamda alçaldığını hissettim. "Seni buraya getiren bu kararın bir parçası değildim. Eminim hepimiz pişman olacağız."

"Muhtemelen." Lucifer sırttı.

"Ama Roth, Gabriel'i yenmemize yardım edebileceğini düşünüyor gibi görünüyor," diye devam etti Zayne, sesi de sabrı kadar inceydi. "Eğer bunu

yapmak için buradaysan, seninle bir sorunum yok, ama sen onun üzerine gel-"

"Bana zarar mı vereceksin?" Lucifer suratını astı. "Çok mu kötü? Canımı mı yakacaksın?"

"Seni çok fena incitecek," *diye* uyardı Zayne. "Ve ben de onun yaptıklarına seyirci kalıp güleceğim."

"Bil diye söylüyorum, Zayne," dedim. "Eğer yalnız olsaydık ve muhtemelen çıplak bir Lucifer'le kapışmak üzere olmasaydık, şu anda senin için yanıp tutuşuyor olurdum."

"Her zaman sonrası vardır," dedi Zayne bana. "Ve daha sonra da olacak." Gülümsedim.

Lucifer birkaç dakika ikimize de baktı ve sonra gözlerini devirdiğine yemin edebilirim. "Aşk," diye tükürdü, gözlerindeki mavilik geri gelmişti. "Ne kadar tuhaf. I

Umarım hepiniz en azından bu ikisinden daha az mide bulandırıcı olursunuz."

Lucifer'in derimizi soyma tehdidinin yakın olduğunu hissederek Kemiklerim gevşemişti, *zarafetimi* dizginledim. Zayne'in kanatları hâlâ dışarıdaydı ve arkamda genişçe açılmıştı. "Peşimden iblisleri mi gönderdin?"

"Ne?" Roth talep etti.

"Gulyabaniler ve bir Üst Seviye iblis Trinity için geldi," diye yanıtladı Zayne. "Onlar artık ölü."

Lucifer muhtemelen hayal edilebilecek en samimiyetsiz ses tonuyla, "Çok yazık," diye mırıldandı. "Gabriel'in ne planladığını en son ve en büyük hayal kırıklığım ortaya çıkmadan önce öğrendim."

"Vay canına," diye mırıldandı Roth.

Lucifer, "Bael bir süredir tekinsiz davranıyordu," diye açıklayınca kaşlarım havaya kalktı. Yarım yamalak mı? "Ben de merak ettim ve biraz araştırma yaptım. Kardeşlerimin en mızızının ne planladığını öğrenmem uzun sürmedi. Onu durdurmak için bir şeyler yapmam gerektiğini biliyordum."

Şaşkınlık içimde titreşti. "Gabriel'i zaten durdurmak mı istiyordun?" Roth ve Layla'ya baktım. "Onlar seninle konuşmadan önce."

"Şaşırdınız mı?" Lucifer onlara tekrar baktı. "İnsanlığa yardım etmek istediğimi sanıyor, değil mi?"

Roth, "O seni benim tanıdığım kadar tanımıyor," diye cevap verdi.

"Ne kadar şirin." Lucifer bana yeniden odaklanırken güldü. "Hiç kuşkunuz olmasın, insanlık ya da Cennet umurumda bile değil ama kurallar var. Anlaşmalar. Benim bile uyduğum anlaşmalar. Gabriel'in yapmayı planladığı şey dengeyi bozuyor ve bu izin veremeyeceğim iki şeyden biri."

"Diğer şey nedir?" Muhtemelen sormamam gerektiğini bildiğim halde sordum.

"Bael ya da Gabriel onu gölgede bırakıyor," diye ekledi Layla.

"Doğru," diye onayladı Lucifer ve kaşları kalktı. "Ben en büyük baş belasıyım, görünüşe göre Gabriel'e hatırlatılması gereken bir şey. Diğerlerinin korkması ve korunmak için dua etmesi gereken kişi o değil. O benim. Benim işim. Ve tıpkı tüm zamanların en iyi televizyon dizisi *Highlander* gibi, sadece bir tane olabilir."

Bir kez göz kırptım, sonra iki kez. "*Highlander* dizisini biliyor musun?"

Lucifer bana yarı aptalmışım gibi bakarken Roth, "Arada sırada, başıboş bir iPad Cehennem'e ulaşıyor ve içinde bazı film ya da diziler yüklü oluyor. Bir tanesinde *Highlander* vardı."

"Filmi izledin mi?" diye sordum.

"Bir film mi var?" Lucifer'in gözleri ilgiyle açıldı.

"Aslında birkaç tane. Altı ya da yedi, sanırım?" Cevap verdim.

Zayne, "*Highlander* hakkında konuşmanın sırası olduğunu sanmıyorum," dediğinde Lucifer'ın ona attığı bakış çoğu kişinin kaçmasına neden olurdu. Zayne sadece bir kaşını kaldırdı. "O iblisleri neden Trinity'nin peşine gönderdin?"

"Çünkü mantık? Duh?"

Şeytan sadece "*duh*" kelimesini söylemedi. Bunu duyduğumu kabul etmeyi reddettim.

"Gabriel'in ihtiyacı olan şeyin temel bileşenini ortadan kaldırarak yardımcı olabileceğimi ve Cenneti kendi yaratımlarından ve cehaletinden kurtarabileceğimi düşündüm.

"oldukça zekice planını tamamladı."

"Ne yazık ki o kilit bileşen benim," diye belirttim.

"Ne yazık ki *senin* için öyle." Lucifer başını tekrar eğdi. "Seni denklemden çıkarmak bu sorunu çözmenin en kolay ve en hızlı yöntemi gibi görünüyordu. Buna karşı çıkamazsın. Herkes bana teşekkür etmeli."

"Buna yüzde yüz katılmıyorum," dedi Zayne ısırarak.

Lucifer'in gözleri kısıldı. "Sen aradan çıkınca sorun çözüldü. Kişisel bir şey değil."

"Üzgünüm ama bu biraz kişisel bir mesele gibi geliyor." Bakışlarımı Lucifer'in üzerinde sabit tuttum. "Seni öldürecek değildim ya," dedi Lucifer. "Onlar sadece seni bana getirecek."

Roth, "Bahsetmeyi unuttuğu şey, şeytani kan olmadan cehennemde çok uzun süre hayatta kalamayacağın," diye açıkladı.

Lucifer'e bakarken kollarımı kavuşturdum.

Lucifer gözlerini devirdi. "Beni otobüsün altına atıp geri çekilmenin yolu, *oğlum*."

"Bekle. O senin baban mı?" diye sordum. Bu benim de Roth'la akraba olduğum anlamına mı geliyordu?

"Düşündüğünüz anlamda değil," dedi Roth. "Beni o yarattı."

"Bu beni senin baban yapmaz mı? Tıpkı Tanrı'yı benim babam yaptığı gibi?" Lucifer meydan okudu. "Ben sadece daha ilgili bir ebeveynim. Sen-Kim-Olduğunu-Bilirsin'in aksine."

Roth başını salladı. "Yine mi bu konuşma? Lütfen."

"Artık burada olduğuna göre, Trinity'yi denklemden çıkarma planların değişti mi?" Zayne hepimizi tekrar yola soktu. Tekrar. Ve adamım, bunu yapmak için onun etrafta olması güzeldi. "Çünkü endişelenmemiz gereken son şey iblislerin onu sizin için geri almaya çalışması."

"Onun peşinden daha fazlasını göndermeyeceğim." Lucifer bana döndü. "Gabriel'i durdurmayı bir şekilde başaramazsak tabii. O zaman tüm bahisler kapanır."

Zayne ağzını açtı ama ben elimi kaldırdım. "Anlaştık."

Başını bana doğru çevirdi. "Biz buna katılmıyoruz."

"Az önce yaptım." Ona kısa bir bakış attım. "Bak, eğer hepimiz birlikte Gabriel'i durduramazsak, o zaman başka bir seçenek yok demektir. Bu kadar basit. Geçidi açmasına izin veremeyiz. Umalım da iş o noktaya gelmesin."

Zayne'in çenesi öyle bir sertleşti ki, bu konuda basit bir şey olmayacağını anladım.

"Zeki biri. Onu sevdim," dedi Lucifer ve ben bir adım geri atma dürtüsüne direndim. "Her neyse, artık yardım etmek için buradayım, bu yüzden seni kaçırmaya çalışmam köprünün altından çok sular aktı. Zarar yok. Faul yok."

"Ben o kadar ileri gitmezdim," diye mırıldandım nefesimin altında. "Ama evet, her neyse."

Lucifer'in dudaklarının bir kenarı yukarı kıvrıldı ve geri çekilip grubumuza baktı. "Merak etmeyin, yeni dostlarım. Günü kurtaracağım. Cenneti bile kurtaracağım," dedi. "Şimdi, sorun Gabriel'i öldürdüğümüzde yaratacağımız sorun, ama bu benim sorunum olmayacak."

"Bekle," dedim. "Ne sorunu?"

"O köprüyü sonra geçersin." Lucifer sorumu geçiştirdi. "Çok çabuk yapmam gereken bir şey var."

Lucifer ortadan kayboldu.

Sanki bir an oradaymış da bir an sonra gitmiş gibi.

Yavaşça, tam bir daire çizdim ama ondan hiçbir iz bulamadım. Kalbim

güm güm atmaya başladı.

"Lütfen bana," diye başladı Zayne, "insanlarla uğraşmak için kendini görünmez yapmayı sevdiğini ve öylece ortadan kaybolmadığını söyleyin."
Roth başı geriye düşerken iç çekti. "Bunun olacağından korkuyordum."

* * *

Roth ve Layla'nın evinin mutfağında dururken, zihinsel olarak kendimi yapmak istediğim son şey için hazırladım. Şu anda yapmak istemediğim pek çok şey olduğu için bu da bir şey ifade ediyordu.

Ama Nicolai'yi arayıp Lucifer'in kayıp olduğunu bildirmek *istemediklerim* listesinin başında geliyordu.

Omzumun üzerinden bakınca Zayne ve Layla'yı gördüm. Mutfağın dışındaki karanlık bir güneşlenme odasındaydılar ve birbirleriyle konuşuyorlardı. Gözlerimi kısarak yüz ifadelerini görmeye çalıştım ama faydası olmadı. En azından Layla artık ağlıyor gibi görünmüyordu, bu yüzden bunun iyiye işaret olduğunu umdum. Bakışlarım Zayne'in bacağına etrafına dolanmış kalın, karanlık kütleye kaydı.

Bambi.

McMansion'a girdiğimiz anda, Bambi kendini Roth'un kolundan sıyırmış ve Zayne'in yanına yapışmıştı. Zayne ve Layla'yı biraz yalnız bırakmak için güneşlenme odasından çıktığımda, tanıdık, elmas şeklindeki başını Zayne'in dizine dayamıştı ve saf bir hayranlık bakışıyla ona bakıyordu.

Sanırım artık onun kucak arkadaşı değilim.

Bir an sonra, küçük kırmızımsı bir bulanıklık mutfağı geçip güneşlenme odasına doğru koştu. Bir tilki. Tam olarak Layla'nın tanıdığı. Adı Robin'di ve evin bir köşesinden diğerine koşturan hiper küçük bir şeydi. Roth'a göre, bu bir bebek... tanıdıktı.

Onu sevmek istedim. Sadece bir kez. Tüylü küçük kafasının tepesini.

İçimi çekerek telefonumdaki bulanık kişiye bakmaya geri döndüm.

"Bunu yapabilirsin." Roth belinden eğildi ve tezgâha yaslandı. "Sana inanıyorum."

"Kapa çeneni."

Bana bakarken altın rengi gözleri eğlenceyle parlıyordu. "Kaba."

"Lucifer'in kalkıp ortadan kaybolma ihtimali olduğunu bilseydin, ağzından çıkan ilk şey bu olmalıydı," diye karşılık verdim.

"Bir şeyi değiştirecek gibi değil. Kimse onu durduramazdı. Ertelemeyi bırakın ve onlara çok ihtiyaç duydukları bir uyarı verin."

Bir ağız dolusu küfür yutarak Nicolai'yi aradım. Üçüncü çalışta cevap verdi.

"Trinity? Ben de tam seni aramaya hazırlanıyordum."

"Öyle miydin?" Lucifer onların dikkatini çekecek bir şey yaptığı için olmadığını umarak yüzümü buruşturdum.

"Evet, iyi haberlerim var. Yellowstone'dan taşları alabiliyoruz." "Taşlar mı?" Roth mırıldandı.

"Gerçekten mi?" Bu harika bir haberdirdi. "Yani geriye sadece...?"

"Oniks ve turmalin. Umarım yakında onlar hakkında bir şeyler duyarsınız," dedi. "Ee, ne var ne yok?"

"Şey," dedim, kelimeyi uzatarak. "Bir dakikan var mı?"

"Seninle telefonda konuşuyorum, yani evet."

"Sadece meşgul olmadığından emin olmak istedim," dedim ve Roth bana bir kaşını kaldırdı. Onu tersleyerek arkamı döndüm. "Yani, sadece söyleyeceğim." Boğazımı temizledim. "Roth ve Layla başarılıydılar - sanırım başarılı olmak öznel olarak değerlendirilebilir ve Lucifer'i bir araya getirme fikrine katılıp katılmadığınıza bağlı."

"Bu konuda hâlâ kararımı vermedim," diye kesin bir dille cevap verdi.

Ona söylemek üzere olduğum şeyin, onu bu konuya doğru iteceğinden şüpheliydim.

Takım gemide. "Lucifer üst tarafa geldi ve iyi haber şu ki yardım etmeyi kabul etti. Aslında bu konuda oldukça hevesliydi."

Bir duraklama oldu ve sonra Nicolai "Tamam mı?" dedi.

"Ama biz, uh..." Tüm bedenim ve beynim ürperdi. "Lucifer'ı kaybettik sayılır."

"Ne?"

"Çıldırma-"

"Çıldırma" mı? Dalga mı geçiyorsun benimle? Lucifer'ı kaybettin ve bana korkmamamı mı söylüyorsun?" Nicolai telefondan bağırdı. "Lucifer'ı nasıl kaybettin ki?"

"Düşündüğünden daha kolay. O gerçekten sinir bozucu iblis şeyini yaptı ve varoluştan çıktı."

"Nefret etme," dedi Roth.

Nicolai'nin sesi birkaç kez derin nefes almaya çalışıyormuş gibi geliyordu. "Bana gerçekten *Lucifer*'in - Lucifer'in - dışarıda bir yerlerde olduğunu mu söylüyorsun?"

hepiniz onu kaybettiniz diye mi?"

"Onu kaybettiğimizi söyleyemem-" "Az önce onu kaybettiğinizi söylediniz!"

"Tamam. Kötü kelime seçimi. Onu *yanlış yere* koyduk ama bulacağız." Umarım onu buluruz. "Lucifer olduğu için oldukça sakın görünüyordu, bu yüzden fazla sorun çıkaracağını sanmıyorum."

"Kaç yıldır Dünya'ya ayak basmayan Lucifer'in sorun çıkarmayacağını mı düşünüyorsun ciddi?" Nicolai sordu. "Senin kafan mı güzel? Kafam mı güzel?"

Dudaklarımın kenarları aşağı doğru döndü. "Kafam iyi değil ve en azından seni İncil'deki son zamanları başlattığımızı söylemek için aramıyorum."

"Henüz," diye hırladı. "*Henüz* bunu söylemek için aramıyorsun."

Haklı olduğu bir nokta vardı. "Bakın, onu bulacağız. Ben sadece tamamen giyinik bir Lucifer'la karşılaşma ihtimalinize karşı hepinizi uyarmak istedim. Tamam mı? Gidip onu bulmalıyım. Şimdi."

"Trinity-"

"Gitmem gerek. Çok meşgul olacağım," diye aceleyle devam ettim. "Dikkatli olun!" Telefonu odanın öbür ucuna fırlatma isteğime zorlukla direnerek kapattım. Bunun yerine, Nicolai tekrar aramadan önce telefonu susturdum ve yüzüstü tezgâhın üzerine koydum, çünkü beni aradığını göremezsem, aramıyormuş gibi davranabilirdim.

"İyi gitti," diye yorumladı Roth.

Ona döndüm. "Kıyameti başlatıp başlatmadığımızı anlamamız ne kadar sürer?"

Elini saçlarının arasından geçirirken kaşları kalktı. "Söylemesi zor. Kesin bir zaman sınırı olduğundan şüpheliyim ama gerçekleşirse öğreniriz."

"Nasıl bileceğimizi bilmek istiyor muyum?"

Homurdandı. "İstedğini biliyorsun."

İç çektim. Ben çektim.

"Eğer büyük son zamanları başlattıysak, bunu bileceksiniz çünkü ortaya çıkacaklar."

Omurgamda bir ürperti belirdi. "Peki 'onlar' tam olarak kim?"

"Atlılar." Roth sıkıca gülümsedi. "Ata binecekler. İşte böyle bilirsin."

"Oh." Neredeyse yere oturacaktım. "Tamam. Beyaz atlı bir adam için gözümü dört açacağım."

"Aslında gözünüzü dört açmanız gereken şey Yedi Mühür'ün açılmasıdır. Savaş beyaz ata binmiyor. O ikinci mühürle gelecek. Sonra üçüncü mühürle kıtlık gelecek. Dördüncü Mühür ise asıl eğlenceli olanı" diye açıkladı. "Bu, Salgın Hastalık ve Ölümü ortaya çıkarır. İkisi bir arada özel bir şey. O zaman işler gerçekten eğlenceli hale gelir."

Ona baktım.

"Yargılardan, canavarın işaretinden, sıkıntılardan, ateşli çukurlardan ve genel kaostan bahsediyoruz."

Yavaşça göz kırptım.

"O zaman, bilirsin, Tanrı 'Babacığım geldi' der ve kışını tekmeler falan." Roth omuz silkti. "Ya da öyle derler."

"Bu, kendimi çok daha iyi hissetmemi sağladı. Bunun için teşekkürler."

"Bir şey değil." Roth omzunun üzerinden güneşlenme odasına baktı.

"Konuştuklarına sevindim."

"Ben de öyle," diye usulca kabul ettim. "İlk ortaya çıktığında bir an için Zayne'in üzerine gideceğini düşündüm."

"Neye dönüştüğünü bilmiyordum. Kendini iyi hissetmiyordu." Roth bana döndü. "Artık biliyorum."

"Şimdi neden Gardiyanlar hakkında iğneleyici yorumlar yaptığını anlıyorum," dedim.

Hızlı bir sırtıma belirdi. "Bir meleğin düştüğünü görmedim. Hem de hiç. Tanıdıklarım arasında kanatları çoktan koparılmış olanlar vardı ve onların da *zarafeti* yoktu." Kehribar rengi bakışlarını belli bir bilme duygusu doldurdu. "İlk geri döndüğünde nasıldı?"

Dikkatim karanlık güneş odasına döndüğünde nefesimi kesik kesik verdim. "Pek iyi değil."

"Burada bir hikaye var gibi görünüyor."

"Var. Lucifer'ı bulduğumuzda belki sana anlatırım," dedim. "Sence orada ne yapıyor?"

Roth eğildi ve şekerleme çubuğu şeklinde bir köpek oyuncağına benzeyen şeyi aldı. "Lucifer'i tanıyor musun? Muhtemelen yakınlardaki en eski kiliseyi arıyor ve şu anda talihsiz rahipleri dehşete düşürürken aynı zamanda oradaki Kişi'nin aklını kaçırmaya neden oluyor."

Bunu düşündüm. "Sanırım daha kötü şeylerin de peşinde olabilir, değil mi?" "Doğru." Roth çubuğun ortasına bastırdı ve oyuncak gıcırdadı.

"Oraya gitmeli ve onu bulmalıyız." Bir elimi yüzümde gezdirdim. "Özellikle de zamanını daha yaratıcı bir şekilde kullanmaya karar vermeden önce."

Layla'nın tilkisi hiçbir uyarıda bulunmadan tezgâhın üzerinden fırlayarak oyuncağı Roth'un elinden kaptı. Robin yere atladı ve ağzındaki oyuncakla gıcırdayarak oturma odasına doğru koşmaya başladı.

"Onu gerçekten sevmek istiyorum," dedim.

"Bunu tavsiye etmem. Biraz sinirli. Sen ne-?"

Roth'a odaklanmışken, Layla'nın bana çarpana kadar geldiğini görmedim. Kollarını etrafıma sarıp kollarımı iki yanıma sıkıştırırken Robin'in oyuncağı gibi ciyakladım.

"Teşekkür ederim," dedi. "Teşekkür ederim."

"Ne için?" Gözlerimi dört açarak odayı tarayan bakışlarım Zayne'inkilerle buluştu.

Gülümsedi.

"Biliyor musun?" Daha sert sıktı. "Ben bilmiyorum," diye gözlemledi Roth.

"Trinity, Zayne Düşükten sonra onu geri getirdi. Michael'ın Kılıcı'nı onun üzerinde kullandı ve onu geri getirdi," dedi Layla geri çekilerek. Kollarımı sıktı. "İlk tanıştığımızda bu kadar soğuk davrandığım için özür dilerim. Bir sürtük gibi davranıyordum ama Zayne benim için önemli. Benimle hiçbir şey yapmak istemediği zamanlarda bile hep öyleydi ve ben seni tanı mıyordum ve-"

"Sorun değil. Ben de pek arkadaş canlısı sayılmazdım," diye itiraf ettim. "Ve gerçekten bana teşekkür etmene gerek yok. Zayne, Glory'sini geri alma ve ardından Düşme olayında zor olanı yaptı."

"Yaptığın şeyin kolay olmadığını biliyorum." Layla beni sarstı. "Bunu yapmak zorunda kalan ben olsaydım ne yapardım düşünemiyorum bile. Çok korkmuş olmalısın ve buna rağmen bunu yapmış olman senin hakkında çok şey söylüyor." Güzel yüzü tekrar buruşmaya başladı ve bir saniye sonra kollarını bana doladı. "Teşekkür ederim."

Zayne ilerlemeye başladı ve Roth'un bakışlarını yakaladı. İblis prens tezgâhın etrafından dolanırken sırtıttı. "Haydi, ufaklık." Ellerini Zayne'in omuzlarına koyarak onu geri çekti. "İçini sıkmadan sana ne kadar minnettar olduğunu biliyor sanırım."

Zayne yanıma geldi ve kolunu omuzlarıma doladı. Başını eğdi ve yanağıma bir öpücük kondurdu. "Sarılırken çok rahat görünüyorsun," diye mırıldandı.

"Kapa çeneni."

Kıkırdadı ve şakağımı öptü. "Nic'i aramışsın gibi geldi. Haberi nasıl karşıladı?"

"Oh, biliyorsun, inanılmaz derecede iyi. Çok seviyeli tepki-"

Evin önünden gelen bir ses beni böldü. Roth'a baktım. "Şansımız yaver gider de gelen Lucifer olur mu?"

Roth homurdandı. "Şüpheli."

"Ben bakarım!" Cayman'ın sesi evin içinde bir yerden geliyordu.

"Bunca zamandır burada mıydı?" Ben sordum.

Layla, Roth'a doğru eğilerek, "Üst kattaydı, küvette ıslanıyordu," dedi. "Bugün Salı. 'Benim zamanım' hep Salı akşamları olur."

Başımı salladım. "Bir istisna yapacağımı düşünebilirsin."

Cayman kapıda belirdi, yeşilimsi mavi kilden bir maske yüzünde. "Burada sizi görmek isteyen biri var, hepinizi," dedi. "Ben değil, çünkü Lucifer'ı kaybetmenizle hiçbir ilgim yok. Haberiniz olsun, hiç mutlu değil."

Kaskatı kesildim. Hepimizin burada olduğunu ve Lucifer'ı kaybettiğimizi kim bilebilirdi ki? Nicolai olamazdı. Roth'un nerede yaşadığını bildiğinden şüpheliydim.

Zayne'in yanımda kaskatı kesildiğini hissettim, aynı zamanda garip bir farkındalık ürpertisi tenimde gezindi.

Mutfağa bir adam girdi; neredeyse Lucifer kadar uzun boylu bir adam. Koyu renk saçlı ve sakallı adamın buz gibi bakışları tüylerimi diken diken etti. Yüz hatlarının benim için daha net olduğu gerçeği de öyle. Zayne ve Lucifer. O bir iblis değildi ama bu adamdan güç yayılıyordu -son türden bir güç- ve *zarafetim* derimi tekmeledi.

Roth bir adım öne çıktı. "Beklenmedik ve kuşkulu varlığınızı neye borçluyuz, Grim?"

Grim.

Grim.

Gözlerimin neredeyse *yuvalarından* fırlayacağını fark ettiğimde Azrail.

Ölüm Meleği.

Bir yıl önce biri bana bir gün içinde hem Lucifer hem de Ölüm Meleği ile karşılaşacağımı söyleseydi, yüzlerine gülerdim.

Ama burada Azrail'e, diğer adıyla Azreal'e bakıyordum. Ve gülmüyordum. Hem de hiç. Bu melek ne Cennet'e ne de Cehenneme. Ya da belki her ikisine de cevap veriyordu. Hiçbir fikrim yoktu, ama parmağını şıklatarak herhangi birimizin hayatını sona erdirebilirdi ve ben ruhun yok olmasıyla sona eren son ölüm türünden bahsediyordum.

Grim, Roth'a "Şirin," diye karşılık verdi. "Sence burada olmak istiyor muyum?" "Hayır diyeceğim." Roth boş boş kollarını kavuşturdu.

Kaşlarım çatıldı. Bana mı öyle geliyordu yoksa Grim'in İngiliz aksanı mı vardı?

Ölüm Meleği'nin başı Layla'ya doğru eğildi. "Seni tekrar görmek güzel." Layla, varlığımın her zerresinde hissettiğim kısa ve garip bir el salladı.

"Tanrı aşkına hepiniz ne yaptınız?" diye sordu.

Cayman odadan sıvıştı. "Lucifer'ı yukarı mı getirdin?"

"Nedenini bilmek zorundasınız," dedi Roth. "Ve nerede olduğunu sormayacak mısınız?"

Onun yokluğunu gündeme getirmenin akıllıca olduğunu düşünmüyordum ama ne biliyordum ki?

Dudakları kesilmiş sakalının arkasında inceldi. "Burada olmadığını biliyorum, zaten yukarı çıktığı anda bunu beklemen gerekirdi."

Roth, "Onu bulacağız," diye cevap verdi.

"Kesinlikle öyle olacak," diye karşılık verdi Grim. "Çünkü herkes Lucifer'in sahada olduğunu biliyor ve bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Dünyanın sonu, İncil çalışması tarzı. İronik bir şekilde, ben de tam bu konuşmayı yapıyordum. Tanrı'nın ne yaptığımızı fark etmesini ve herkesin sonunu getirmemesini umuyoruz," dedi Roth ona. "Ve bu arada, sen araya girmeden önce yapmak üzere olduğumuz şey Lucifer'i bulmaktı." Grim'in gözleri kısılırken bile Roth sırıttı. "Sadece söylüyorum, ama madem buradasınız, eminim bize nerede olduğunu söyleyebilirsiniz."

"O primadonnanın tam olarak nerede olduğunu biliyorum ve ayrıca hiçbir şey söyleyemeyeceğimi de biliyorsun."

"Neden olmasın?" Ağzımdan kaçırdım ve o soğuk, soğuk parlayan gözler Zayne ve bana doğru döndü. Bir adım geri atma dürtüsüne direndim. "Yani, bu gerçekten çok yardımcı olurdu, Bay Grim-er, Bay Azreal."

"Bay Grim?" Zayne nefesinin altından fısıldadı.

"Bana sadece Grim diyebilirsiniz," diye belirtti. "Ve sorunuza cevap vermek gerekirse, Lucifer bu âleme ulaştığı anda, eski güzel son için potansiyel

zamanlar bir olasılık haline geldi. Yani, onun varlığının gerçekleşecek olanla hiçbir ilgisi olmasa bile ben müdahale edemem."

Bu... kulağa diğer melek kuralları kadar aptalca geliyordu, bu yüzden tamamen şok edici değildi. Yine de aklıma başka bir şey geldi. "Peki başka bir meleğe karşı silahlanmama kuralı senin için de geçerli mi?"

"Öyle." Bakışları Zayne'e kaydı ve gerildim. "Elimin altından kayıp gittin, değil mi?"

"Ben yaptım." Ölüm Meleği'nin *zarafetini* ve kanatlarını almaya çalışabileceğini düşünen Zayne'in sesi hiç de endişeli gelmiyordu.

"Görünüşe göre tek olmayacaksın," diye yanıtladı Grim ve bununla ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Doğal olmayan şeyler doğal olmayan anlaşmalardan çıkar." Dikkati Layla'ya kaydı. "Bu sana her şeyi anlatabilir."

Layla'nın yüz ifadesini tam olarak seçemiyordum ama bu ifadeden biraz rahatsız olmuş görünüyordu.

Ama sonra buz gibi odağı bir kez daha benim üzerimdeydi. "Bil diye söylüyorum, eğer beni çağırmana bağlı olsaydı onu geri getirmezdin."

Bir başka ürperti dalgası tenimde dans etti. "Bunu yapmayı planladığımı biliyor muydun?"

"Elbette yaptım." Grim'in yüzünde gergin bir gülümseme belirdi. "Her zaman bilirim. Noel Baba gibiyim ama daha çok ölüm var."

"Vay canına," diye mırıldandım. "Bu karşılaştırma benim için Noel'i mahvetti." "Hiçbir hayat geri getirilmeye değmez," dedi. "Onunki bile."

Onun bu yorumu içimde bir öfke şimşegi çakmasına neden oldu. "Kaba olmak istemem ama neden buradasınız? Bize ders vermek için mi?"

Zayne bana doğru yaklaşırken mutfağı sessizlik kapladı.

Grim'in dudaklarının bir tarafı yukarı kalktı. "Oldukça fazla." Durakladı. "Ve bence sen bilerek kabalık ediyordun."

Kollarımı kavuşturdum. "Öyleydim. Kişisel bir şey değil," dedim Lucifer'in kendi sözlerini kullanarak. "Sadece, herkes pis işleri yapmak zorunda kalırken meleklerin konuşmaktan ve şikâyetlerini dile getirmekten başka bir şey yapmamasından biraz sıkıldım."

"Hey," dedi Zayne. "Ben konuşmaktan daha fazlasıyım."

"Sen bir Düşmüşsün. Benim geniş kapsamlı ve çoğunlukla doğru genellememde sayılmazsın," diye mantık yürüttüm. "Bu arada, sesin neden İngiliz aksanıyla çıkıyor?"

Grim bana baktı. "Bunu neden soruyorsun ki?"

"Sadece merak ettim."

"Anlayamayacağın şeyleri sorgulamamalıydın." Gözlerimi devirdim. "Bu hiç mantıklı değil."

"En azından sesim Amerikalı gibi çıkmıyor. 'Hepiniz balık ve kızartma için biraz yayın balığı yakalamak için crick'e geliyorsunuz,'" diye alay etti. "Sesin böyle çıkıyor."

"Sesimiz öyle çıkmıyor."

"Evet, öyle sayılır," dedi Roth.

"Ne?" Layla talep etti. "Ben bile mi?"

Roth omuz silkti. "Evet, Trinity kadar kötü değil ama. Bunun için Batı Virginia'yı suçluyorum."

Gözlerim kısıldı. "Kırıldım."

Zayne, "Aksanın çok hoş," diye beni temin etti.

"Aksanım olduğunu bile fark etmemiştim," dedim.

"Ben de buraya aksanlar hakkında konuşmaya geldiğimi fark etmemiştim," diye yanıtladı Grim. "Gerçek bir nedeni olduğunu da fark etmemiştim," diye mırıldandım.

Grim kara kaşlarını bana doğru kaldırdı. "Bana kimi hatırlatıyorsun biliyor musun?"

"Seni rahatsız ettiği için muhtemelen bir noktada öldürdüğün biri mi?" Bir esnemeyle teklif ettim.

Sırıttı. "Bana babanı hatırlatıyorsun."

Dudağım kıvrıldı. "Sanırım sana öldürdüğün birini hatırlatmayı tercih ederim." "İkinizin de ağzı çabuk laf yapıyor ve nezaketten yoksunsunuz," diye devam etti. "İkiniz de ve baban şanslısınız, bunu eğlenceli buluyorum."

Ağzımı açtım ama Zayne kolunu omuzlarıma dolayarak "Başka bir nedeni var mıydı?" diye sordu.

"Evet. Lucifer'i bir an önce bulmanızın önemini vurgulamak için buradayım."

"Oyun planı bu," dedi Zayne, ben bunu daha az nazik bir şekilde söyleyemeden omuzlarımı sıkarak.

Roth, "Büyük bir kuralı çiğnemeyecek," diye ekledi. "İnsanlarla uğraşmanın ötesinde ne olduğunu ifşa etmeyecek."

Grim, "Yaptığı şeyin bu olduğunu düşünüyorsan, zekânı fazla abartmışım demektir," diye tersledi.

Roth'un kaşları kalktı. "Ouch."

"Lucifer büyük olasılıkla şu anda dışarıda bir yerlerde, kendisini hayal kırıklığına uğratmayacak, gerçek hayatta yaşayan, nefes alan bir oğul doğurmaya çalışıyor."

Ağzım açık kaldı.

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" Layla sordu. "Lütfen bana onun dışarıda bir yerde bir şey yaratmaya çalışmadığını söyle-"

"Deccal?" Grim onun yerine tamamladı. "Evet, tam olarak bunu söylüyorum ve muhtemelen bunu yapma yolunda ilerliyor."

"Peki Deccal'i yaratmak nasıl bir kuralı çiğnemek olmuyor?" Zayne talep etti.

"Çünkü bu büyük planın bir parçası." Robin ağzında gıcırdayan şekerlemeyle odaya girerken Grim durakladı. "Yakın zamanda başlaması beklenmeyen bir plan ama zaten Lucifer'in de yakın zamanda ölümlüler arasında serbestçe dolaşması beklenmiyordu. Ama işte buradayız."

"Az önce Mühürler hakkında konuşuyorduk ya?" Roth bana baktı. "Bazı teorilere göre Deccal ilk mühürdür."

"Yaşasın." Başımın arkaya düşmesine izin verdim. Cidden zaten yeterince berbat şeyler olmuyor muydu?

"Bir dakika. Yanılıyorsam beni düzeltin ama Lucifer'ın mümkün olduğu bilinen en kötü çocuğu dünyaya getirmesi için herhangi bir manipülasyon yöntemi kullanması gerekmiyor, değil mi?" Layla söyledi ve Grim başını salladı. "O zaman nasıl oluyor da bunu başarma yolunda ilerliyor?"

Grim'in dudaklarının kenarları aşağı doğru döndü. "Bunun nasıl mümkün olduğunu sana açıklamayacağım."

"Ne?" Layla ellerini havaya kaldırdı. "Bence bu geçerli bir soru."

Cayman kafasını odaya uzattı, maskesi yüzünden silinmişti. "Karanlık lordlarımızın en karanlığını görmediniz mi? İyi görünümlü bir adam. İsteddiği zaman çekici de olabiliyor. Tek yapması gereken biriyle takılmak. Onlara, 'Merhaba, ben Lucifer ve seni Deccal ile hamile bırakacağım' demesi gerekmiyor. Tebrikler! Erkek oldu!"

Cayman oturma odasına geri dönerken Zayne, "Bu kulağa inanılmaz derecede sorunlu geliyor," dedi.

"O Lucifer." Grim eğildi ve ısırılmadan Robin'in başının üstünü kaşıdı. "Göbek adı sorunlu."

"Tanrım." Bir elimi yüzümde gezdirdim. "Üreme konusunu zaten düşünmek zorunda olduğumdan daha fazla düşünmek istemiyorum."

Roth'un puslu yüz hatları kaşlarını çatı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Sadece genel olarak üreme," diye araya girdi Zayne ve sonra hızla Konuşma Lucifer'a geri döndü. "Lucifer'i nerede bulabileceğimiz konusunda bize iyi bir başlangıç noktası vermenizin bir yolu var mı? Teknik olarak, en iyi *tahmininizi* vermek müdahale etmek sayılmaz."

"Haklı olduğu bir nokta var." Roth tezgahdan uzaklaştı.

Robin sarı gözlerini kocaman açarak bana doğru koşarken Grim homurdandı. Oyuncak ağzında gıcırdıyordu. "Tek söyleyebileceğim, Lucifer olsaydım ve bir ömür boyu cehenneme dönüşecek tek gecelik bir ilişki arıyor olsaydım, insanların kötü yaşam seçimleri yapmaya daha meyilli olduğu yerlere giderdim."

Zayne ve Roth aynı anda "Barlar," diye cevap verdi.

"Ayrılmamız gerekecek." Layla elbisesine bakarken içini çekti. "Üstümü değiştirmem gerek."

"Aynı. Cehennem gibi kokuyorum," dedi Roth Robin'e uzanmaya başlarken. "Eğer parmaklarına değer veriyorsan, bunu yapmazdım Trinity."

Donup kaldım. "Ama Grim onu sevdi."

Robin oyuncacı sıkıca kavrayıp gıcırdattı.

Roth, Layla'yı mutfaktan çıkarken takip ederken Ölüm Meleği, "Çünkü ben Grim'im," diye cevap verdi.

Robin oyuncacı tükürdü ve gür kuyruğunu sallayarak oturdu.

"Seni seversem beni ısırırsın ama oyuncacıyı atmamı mı istiyorsun?" Küçük bir havlama sesi çıkardı.

"Adil görünmüyor." Oyuncacı yerden aldım ve oturma odasına doğru fırlattım. Tilki havalanınca sııttım. "Çok yumuşak görünüyor. Onu sevmek istiyorum. Bir kere."

"Çok yumuşak biri." Zayne ve bana yaklaşan Grim dikkatimi çekti: "Bana karşı daha nazik olmalısın."

"Muhtemelen," diye itiraf ettim. "Ama zor birkaç gün geçirdim ve Lucifer'in ortaya çıkıp ağzını açtığı sıralarda korkutucu dost kartlarına karşı iyi davranmaktan vazgeçtim."

"İnsanlar üzerinde genellikle böyle bir etkisi vardır." Grim hafifçe gülümsedi. "İkinizin de cevaplanmasını istediği bir soruyu cevaplayabilirim."

Kalbim ağır bir şekilde dönerken hareketsiz kaldım.

Zayne, "Herhangi bir soruya yanıt aradığımızı bilmenizden endişe duymalı mıyım emin değilim," dedi ve ben de bunu destekledim.

"Ben ölümüm. Daha önce de söylediğim gibi, her zaman izliyorum ve bilmediğim çok az şey var."

Bir elimi kaldırdım. "Lütfen bir daha Noel Baba göndermesi yapma. Bir gecede ikisiyle birden başa çıkabileceğimi sanmıyorum."

O belli belirsiz gülümseme orantısız bir sırıtışa dönüştü. "İkinize de bir iyilik yapıp bir şeyi açıklığa kavuşturacağım ve bunu yapmamın tek nedeni ikinizin de yarattığınız karmaşaya odaklanmanız gerek-"

Zayne, "Lucifer'in yukarı çıkarılması tartışmasının bir parçası olmadığının kayıtlara geçmesini isterim," diye yorum yaptı.

Ona karanlık bir bakış attım ve dudaklarının bir tarafı yukarı kıvrıldı.

"Ve ikinizin de elinizdeki göreve odaklanmanız gerekiyor," diye devam etti Grim, ikimizin de yorumlarını görmezden gelerek. "Hiçbir Trueborn'un üremesine dair kayıt bulunmamasının bir nedeni var."

Zayne'in kolu omuzlarımdan kayarken nefesim kesildi. Elimi avucunun içine aldı ama parmaklarım garip bir şekilde uyuşmuştu. Bütün bunlardan haberdar olması bile beni korkutamayacak kadar hazırlıksız yakalanmıştım.

"Koruyucular ve Gerçekdoğanların aşık olmasının neden yasak olduğunu biliyorsunuz. Aşkları insanlığı koruma görevlerine engel olur, onları hem zihinsel hem de fiziksel olarak zayıflatır. Ya da öyle derler. Ben bu konuda bir inancım var.

Sevgiden daha güçlendirici çok az şey vardır. Yalnızca zaten zayıf olanları daha da zayıflatır. Ama Alfalar farklı düşünüyordu. Bu kuralı onlar yarattı. Aynı duygu yavrular için de geçerliydi. Çoğu Trueborn'lar yetişkinliğe ulaştıklarında kısırlaştırılırlardı. Trueborn'ların Gardiyanların yanında savaştığı yıllar boyunca bu yaş büyük ölçüde değişti," diye açıkladı. "Bu hem Trueborn'lara hem de Gardiyanlara o kadar yerleşmişti ki

hamile kalma fikri tabu, neredeyse kutsal şeylere saygısızlık olarak görülüyordu. Ama sonra henüz kısırlaştırılmamış bir Trueborn, Koruyucusuna aşık oldu ve yasak birlikteliklerinden bir çocuk doğdu. Bu pek iyi karşılanmadı."

"Gerçekdoğanlar ve Koruyucular'ın sonunu getiren şey buydu." Zayne'in eli benimkinin etrafında sıkılaştı. "Öyle değil mi?"

Grim başını salladı. "Gardiyanlar, Alfalar farkına varmadan önce hamileliğin sona erdirilmesini talep etti. Bunu kabul eden bazı Trueborn'lar oldu,

Ama bunu yapmayanlar da vardı. Genç çiftin arkasında duranlar ve çocuklarının yaşamasını talep edenler. Zaten Koruyucu da onların sevgisi yüzünden fiziksel olarak zayıf düşmüştü. İlahi ceza verildi."

"Ama bu yeterli değildi," diye fısıldadım boğazımı temizleyerek. "Onlara bir şey oldu, çocuklarına, değil mi?"

O soğuk, sert gözler benimkilerle buluştu. "Çocuklarına ilk nefesini alma şansı hiç verilmedi. Hem Koruyucu hem de Gerçek Doğan, Tanrı'nın istediğini yerine getirdiklerine inananlar tarafından uykularında katledildiler."

Dehşete kapılarak diğer elimi göğsüme bastırdım.

"Bu durum çifti destekleyenleri öfkелendirdi, hatta desteklemeyenlerin çoğunu da öfkелendirdi. Gerçekdoğanlar ve onların Koruyucuları sadece Gardiyanlara değil, sonunda olaya müdahale eden Alfalara da saldırdı. Tarihten silinen kanlı bir karmaşaydı." Grim çenesini eğdi. "Çoğu şeyin olduğu gibi

karanlık eylemlerini kabul etmek istemeyenler. Trueborn'lar bu yüzden öldü. Bu yüzden çoğaldıklarına dair hiçbir kayıt yoktur."

Meleğe bakarken kalbim hızla çarpmaya başladı.

"Kanında ilahi ateşi taşıyan her varlıkta olduğu gibi, üreme son derece zor, değişken ve öngörülemezdir," diye devam ederken, kendimi bir endişe birikintisine yığılacakmışım gibi hissettim. "Bazıları iki ölümlünün bu kadar kolay üreyebilmesini adaletsiz ya da tuhaf bulsa da, aslında bu onlar için o kadar da kolay değil. Bu zamanlama ve şansla ilgili - nasıl baktığınıza bağlı olarak iyi ya da kötü - ama açıkçası bir çocuk için şok edici olurdu.

bir Trueborn ve bir Fallen arasındaki planlanmamış tutkunun ateşli bir anından kaynaklandı."

Bu sözleri tekrarladım ve hala hamile olduğumu mu yoksa olmadığımı mı söylediğinden emin değildim.

Görünüşe göre Zayne de en az onun kadar kararsızdı. "Yani hamile değil mi?"

Grim, bakışları bana dönerek, "Eğer yapmaya çalıştığınız şey buysa, ikinizin çok daha fazla çaba göstermesi gerekirdi," diye cevap verdi. "Hayır, hamile değilsin."

"Ne?" Roth kapı aralığından haykırarak beni irkiltti. Bakışlarım ona yöneldi ve hem onun hem de Layla'nın orada durduğunu gördüm.

Her ikisinin de ağzı açık kalmış gibi görünüyordu.

Zayne duruşunu değiştirerek beni onların görüş açısından kısmen engelledi. "Burada biraz yalnız kalabilir miyiz?"

"Biliyor musun, aslında bu konuşmanın bir parçası olmak istemiyorum." derken Roth'un kolunun kalktığını gördüm.

"Ama bu neden bir konuşma olsun ki?" Layla itiraz etti.

"Benimle gel ufaklık, sana iki insan seks yaptığında neler olabileceğini açıklayayım, daha da iyisi sana göstereyim-"

"Ne olacağını biliyorum," diye tersledi Layla ve Roth onu odadan sürüklerken başka ne söylediye kayboldu.

Onlar gidene kadar bekledim. "Hamile olup olmadığımı nereden biliyorsun ki? Rahmimin içini görebiliyor musun?"

Zayne bana doğru baktı. "Bu sözlerin ağzından çıktığına inanamıyorum."

"Bu sözlerin ağzından çıktığına inanamıyorum ama çıktı." "Bu duyduğum en rahatsız edici şeylerden biri olmalı ve ben çok şey duydum." Grim'in dudağı sakalının arkasından kıvrıldı. "Ölüm ve yaşam aynı madalyonun iki yüzüdür. En genç yaşamın ne zaman kök saldiğını hissedebiliyorum.

ve beden çürümeye başlamadan çok önce ölüm sürecinin ne zaman başladığını bilir."

"Bahse girerim akşam yemeğı partilerinde harikasın," diye fısıldadım yavaşça nefes verirken. Hamile değildim.

Teşekkürler bebek gargoyleler her yerde.

İçimi bir rahatlama kapladı, beni biraz sersemletti ve suçlu hissettirdi. Beklemediğim bir şeyi öğrendiğim için bu kadar rahatlamalı mıydım?

Az önce Ölüm Meleğı'ne nasıl bağırdiğımı düşündüm. Evet, bu kadar rahatlamış olmalıydım.

Ama ufacık, minicik, tohum büyüklüğünde bir hayal kırıklığı hissi vardı. Ebeveynlik yeteneğim konusunda ciddi şüphelerim olsa da, Zayne harika bir baba olabilirdi. Bunu görmek harika olurdu.

Ama bu, endişelenecek, stres yapacak ve korumak zorunda kalmaktan korkacak bir şey daha azaltıyordu.

"Siz ikiniz çocuk sahibi olabilirsiniz," dedi Grim, dikkatimi tekrar ona çekerek. "Belki bir gün, eğer istediğimize karar vererseniz. Zor olacak ama imkânsız da olmayacak. Çocuğunun ne olacağı ise çok ilginç olacak. Olası yepyeni bir melek soyu sınıfı. Evrim. Harika değil mi?"

Şu anda kafamda bir sürü şey dönüp duruyordu. "İkimizin de içinde çok fazla *zarafet* olduğu için çocuğumuz sadece bir... Trueborn olmaz mıydı? Ya da

"Bu şekilde sulandırılmış *zarafete* sahip olanlar gibi mi?"

"Senin çocuğun da böyle olurdu, tıpkı senin gibi," dedi. "Ama bu daha önceydi."

"Neyden önce?" Zayne sordu.

Grim'in gülümsemesi yayıldı. "Lucifer'ı bul. Gabriel'in icabına bakın, sonra da bunun için endişelenin. Bu arada ben olsam doğum kontrolüne yatırım yapardım." Onun kadim

Bakışları Zayne'den bana kaydı. "Tekrar görüşeceğiz."

Ve muhtemelen Ölüm Meleği'nin söyleyebileceği en sinir bozucu sözlerle Grim mutfaktan kayboldu.

"O..." Yavaşça başımı salladım. "O başka bir şey." "Öyle."

Zayne bana döndü.

Başımı kaldırıp ona baktım, aklım hâlâ başımdaydı. "Gerçek Ölüm Meleği az önce bize bağırarak ve bana hamile olmadığımı söylemek için içeri girdi. Hayatlarımız çok garip."

Ellerini üst kollarıma koyarken dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Kesinlikle garip. Bize anlattıkları hakkında ne hissediyorsun?"

"I..." Kafamda bir sürü duygu ve düşünce dolaşıyordu ama göğsümdeki gerginlik azalmıştı. "Rahatlamış mı hissediyorum? Bu beni kötü bir insan mı yapar?"

"Hayır. Öyle değil. Ben de rahatlamış hissediyorum." Kollarını omuzlarıma dolayarak bana doğru adım attı. "Beni yanlış anlama. Eğer öyle olsaydın, iyi olurduk. İşleri yoluna koyardık ama şimdi..."

"Şimdi bunların hiçbiri için iyi bir zaman değil." Çenemi göğsüne yasladım. "En azından bunun olabileceğini biliyoruz."

"Doğum kontrolü konusunda iyi tavsiyeler verdi." Dudakları

kıpırdadı. "Bu, Ölüm Meleği'nden duymaya hiç ihtiyacım olmayan bir tavsiyeydi."

karşılık verdi. "Veda sözleri de öyleydi ama sanırım hepimiz -en azından çoğumuz- onu bir gün tekrar göreceğiz."

Zayne'in çenesi sertleşti. "Böyle bir şey olmayacak."

Yanağımı göğsüne yaslariken gülümsedim. Bunu sanki bir şekilde ölümün beni almasını engellemek için. Engelleyemedi. Öyle ya da böyle ölümle karşılaşacaktım. Umarım çok uzun zaman sonra olur.

"Ama bunun mümkün olduğunu bilmek güzel. Anlıyor musun?"

Parmaklarını saçlarımin arasından geçirdi. "Eğer ileride istediğimize karar verirsek."

"Ne? Bir çocuğu mahvetmek mi?"

Güldü. "Evet, o."

Dudaklarımda bir gülümseme daha belirdi. Bu kadar rahatladığım için kendimi hâlâ biraz suçlu hissediyordum ama buna hiç hazır değildim. Her şey olup biterken olmaz. Belki hiçbir zaman, ama en azından bu bizim yapabileceğimiz bir seçim olacaktı.

"'Önce' kısmıyla ilgili ne demek istedi sence?" Zayne sordu.
"Çocuğumuzun ne olacağı hakkında."

"Tanrım, bunu herkes tahmin edebilir. Bunu daha sonra düşünmemiz gerekecek." Geri çekilmeye başladım.

Zayne çenesini eğerek beni durdurdu, öyle ki konuşurken dudakları yanağıma değdi. "Koruyucu ve Gerçek Doğan'a ne oldu? Bu biz değiliz. Bu asla biz olmayacağız."

"Biliyorum." Uzanabildiğim kadar uzandım ve o da başını sonuna kadar eğdi. Onu öptüm. "Bunu deneyecek kadar aptal olan her kimse yatak odamızdan geri adım atmaz."

"Anlaştık." Bana verdiği öpücük daha uzun, daha derindi ve bittiğinde daha fazla zamanımız olmasını diledim. "Oraya gidip Lucifer'ı bulmalıyız."

"Var." Kucaklamasından çıktım. "En azından eczaneye gitmek zorunda değiliz."

Mutfaktan çıkarken, "Sana hâlâ yeni bir güneş gözlüğü almamız gerekiyor," diye hatırlattı.

Oturma odası karanlık olduğu için Zayne benden sadece bir adım önde olacak şekilde mobilyaların etrafında bir yol açarak ilerlemişti. Tanrım, bunu özlemiştim. Elimi uzattım ve parmaklarımı gömleğinin kenarına doladım.

Roth fuayede bizi bekliyordu, yalnızdı. "Layla nerede?" Zayne sordu.

"Robin'i kovalıyorum. Oyun zamanı olduğunu sanıp yukarı kaçtı." Zayne'in etrafından dolandım. "Nope ipin nerede?"

"İp yok mu?" Roth kıkırdadı. "Tehlikeli eriştem kolumda. Robin kadar kötü huylu değildir. Onu yakalaması bir dakikasını alır, o yüzden siz önden gidip yola çıkabilirsiniz diye düşündüm. Eğer Dupont Circle'ı istiyorsanız, H Caddesi'ne bakarız."

Kapıya doğru ilerlerken Zayne, "Bana uyar," dedi.

Temmuz gecesinin bunaltıcı havasına adım attığımızda uzun bir gece olacağını düşünüyordum.

"Bu arada," diye başladı Roth.

Zayne ona geri döndü. "Umarım Grim'in bizimle konuştuğunu duyduğun şeyden bahsetmiyorsundur."

"Hayır. İkinizin ebeveyn olmayacağı bilgisi beni ilgilendirmez," dedi Roth ve kaşlarını çattım. "Sadece söylemem gereken bir şey var."

"Bunu duymak için sabırsızlanıyorum," diye yanıtladı Zayne.

"Artık şehrin her yerinde kıcıımı tekmeleyebileceğini biliyorum." Roth kapının eşiğine yaslandı. "Sen *zarafet* sahibi bir Düşmüşsün. Silahsız kaldığımda bunu anlayacak kadar iblisim ama Lucifer'le karşı karşıya gelersen kaybedersin."

Zayne, "Ve bana karşı kazanamayacağınızı bilmeniz, Layla'nın tehdit altında olduğunu düşündüğünüzde üzerime gelmenize engel olmazdı," diye cevap verdi.

"Değil mi?"

"Bir saniye bile."

"O zaman öleceğimi bilmenin beni neden durdurmayacağını anlıyorsun," dediğinde gözlerimi devirdim. "Ama umursadığını bilmek kalbimi ısıtıyor."

Roth sırttı. "Her neyse, Stony."

"Beni özledin." Zayne sırttı. "İtiraf et."

Roth'un yüzündeki sırtıma kısa sürdü. "Sadece dikkatli ol. Tek söylediğim bu. Eğer Lucifer'ı ilk siz bulursanız, onu zorlamayın. Düşüncesizdir ve yapacaklarını iyice düşünmeden önce bir şeyleri yok etme eğilimi vardır. Yüzüne inat kendi burnunu bile kesebilir. Eğer onu kızdırırsan, seni öldürür. İkinizi de öldürür."

Lucifer'i aramak bir ipucu oyunu gibiydi, eğer ipucu oyunu, Cehennem kadar karanlık bir kulübün tuvaletinde bir kadeh votka ile bulunan çekici, yarı çıplak Şeytan gibi şeyleri içeriyorsa.

Zayne ve ben Dupont Circle'ın çoğunu dolaşmış, karşımıza çıkan her bar ve kulüpte durmuştuk ve neden bu kadar çok bar olduğunu sadece Tanrı biliyordu.

Garip bir şekilde, kimse kimliklerimizi sormadı. Bunun Zayne'in işi olduğuna dair bir his vardı içimde. Defalarca, bir fedai ya da garson tarifimizin tanıdık geldiğini söylüyor ve aradığımız kişiye çok benzeyen bir adamın gömleksiz olarak içeri girdiğini bildiriyordu. Bu genellikle bize bir pencere ya da kapıdaki ayakkabı giyilmez, tişört giyilmez politikasının hemen yanında söylenirdi. Sonra bizi bir barmene yönlendirirlerdi, o da bizim tarifimize uyan bir adamın içeri girip en iyi votkadan sipariş ettiğine, kalabalığı tam bir sürüngen gibi izlediğine ve sonra da bakması gereken diğer barlar hakkında tavsiye istediğine yemin ederdi. İlk uğradığımız kulüp bana daha çok egzotik bir dans kulübü gibi gelmişti, Dans pistinde bir sürü yarı çıplak insan olduğundan beri, ama o zaman, unisex egzotik kulüpler olduğunu düşünmüyordum. Sodom ve Gomorra'ya tam olarak uyan üçüncü kuruluşa geldiğimizde, Lucifer'in gittiği her yerde varlığını hissettirdiğini ve arkasında havayı günahla yoğunlaştıran bir ayartma havası bıraktığını çabucak anlamaya başladık.

Bu tekrar tekrar oldu. Onda saymayı bıraktım.

"Sence aşırı sarhoş olup bayılacak mı? bir yerde?" Ben sormuştum. "Çünkü kaç kadeh votka içebilir ki?" "İblisler alkole insanlar gibi tepki vermezler. Sanırım Melekler de aynı şekilde," demişti bana, zeki bir tavırla.

Saatler sonra, çeşitli derecelerde sarhoşluk yaşayan bir sürü insan, hayatım boyunca görmem gerekenden daha fazla deri ve vücut parçası ve oluşmakta olan gerçekten acımasız akşamdan kalmalar görmüştüm.

Ama Lucifer'i bulamadık.

Ne Layla ne de Roth. Cayman da "kendime ayırdığım zamandan" fedakârlık edip aramaya katılmıştı ama o da eli boş dönüyordu. Görünüşe göre Lucifer seçiciydi ve standartları olduğu gerçeğini takdir edebiliyordum.

Ama yorgundum ve acıkmıştım. Açlıktan ölmek üzereydim.

Böylece kendimizi yakındaki bir binanın çatısında bulduk. Ben oturdum. Ben mutlu bir şekilde çizburger ve patates kızartması yerken ayaklarım boşlukta sallanıyordu. Zayne ızgara tavuklu sandviç almıştı -ew- ve biz daha çatıdaki saklanma deliğimize ulaşmadan hemen ekmeğini atıp tavuk göğsünü yedi.

"Bir çatının gerçek kenarında yemek yeme ihtiyacı hissetmenin bir nedeni var mı?" Zayne çıkıntının üzerinde zıplarken sordu.

Ağızma bir kızartma attım. "Şehre kuşbakışı bir bakış."

Yanımda diz çöktü, kanatlarını gizledi. "Peki buradan şehri nasıl görüyorsun?"

İçkimi alırken gözlerimi kısıtım. "Çok sayıda... tanımlanabilir leke." Ona bakarken bir içki aldım. Ay ışığı yüzünde parlıyordu. Saçlarını daha önce düzgün bir düğümle arkaya toplamıştı. "Ama eminim sen her şeyi mükemmel görüyorsundur."

Başını sallayarak sırttı. "Buraya sırf sen her hareket ettiğinde kalp krizinin eşiğinde yaşayabileyim diye gelmek istediğini düşünüyorum. etrafta."

Sırttım. "Olabilir. Kızartma ister misin?" "Hayır."

"Hadi ama. Bu sadece ince dilimlenmiş bir karbonhidrat çubuğu." "Hayır, teşekkür ederim."

Yine de kızartmayı uzattım, ağzını hedeflerken gözlerimi kısıyordum. "Lezzetli, tuzlu bir şey." Dudağının köşesini dürttüm. "Senin tarafından yenmek istiyor."

"Benim tarafımdan yenmek isteyen tek şeyin kızartma olduğundan şüpheliyim." Yüzüm ateş gibi kızardı. "Ne kadar edepsiz bir öneri."

"Uh-huh." Zayne bileğimi yakaladı, başını hafifçe çevirdi. Yavaşça çiğneyerek kızartmayı aldı. "Mutlu musun?"

Başımı salladım.

Gözleri benimkilerle buluştu, ay ışığında canlı bir mavi parlıyordu. Dilim parmaklarımın ucunda gezinerek tuz kristallerini süpürdü. "Lezzetli."

"Evet," diye fısıldadım, midem lezzetli bir şekilde kasıldı.

Parmağımın ucunu öptü, o yanan gözleri hâlâ benimkileri tutuyordu. "Seni seviyorum Trinity."

Nefesim kesildi ve göğsüm sıkışmaya başladı. Onun bu sözlerini duymaktan asla bıkmayacaktım. Asla. Bunu her söylediğinde, sanki ilk kez duyuyormuş gibi hissediyordum; bu kadar derin hissetmenin ve böyle bir sevginin karşılık bulduğunu bilmenin ne kadar harika bir şey olduğunu fark ediyordum. Ve bunu korumak için *her şeyi* yapacağımı biliyordum.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım.

Başını arkaya eğdi ve gökyüzüne bakarken bir gülümseme gördüğümü sandım. Bir avuç patates kızartmasını mideye indirirken bakışlarını takip ettim. Tek gördüğüm ayın parıltısı ve siyahın farklı tonlarıydı.

"Yıldızlar söndü mü?" Hayır demesini umarak sordum ama cevabın ne olacağını zaten biliyordum.

"Onlardan birkaç tane var. Parlaklar." Çenesini indirerek bana baktı. "Hiçbirini görmüyor musun?"

Başımı sallayarak kalan patates kızartmalarını ağzıma attım.

"O gecedен beri onları gördün mü?" Ben patates kızartmasını bitirirken Zayne fast-food poşetinden bir peçete çıkardı. "Değiştirmek mi?"

"Teşekkür ederim." Boş kartonu uzattım ve peçeteyi aldım. "Hayır, almadım."

Bir süre sessiz kaldı ve sonra benden toplanmış peçeteyi aldı. "Görüşün nasıl?"

"Hemen hemen aynı sanırım." Sıcak taşın kenarına tutunarak ayaklarımı salladım. "Yani, görüşümün ne zaman kötüleştiğini tam olarak fark etmiyorum. Genellikle o kadar yavaş oluyor ki değişimi tam olarak tespit edemiyorsun."

"Ama o zamandan önce yıldızları görmek giderek zorlaşıyordu?"

"Öyleydi." Aşağıya baktım. Sokak lambaları ve geçen arabaların farları dışında karanlık bir boşluktan başka bir şey yoktu. "Tuhaftı, Tüm yıldızları nasıl bu kadar net görebildiğimi. Eğer gerçekse, bu beni meraklandırıyor. Bilmiyorum, babamın bu olayla bir ilgisi var mıydı? Bu mu?" Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz kendimi aptal gibi hissettim ve içkimin yarısını höpürdeterek içtim. "Kulağa aptalca geldiğini biliyorum-"

"Hayır, değil." Önce koluma, sonra yanağıma dokundu. "Bence bu mümkün. Baban senin vizyonunu biliyor. Daha önce de söylediğim gibi, bence baban önemsedliğini göstermenin yollarını buluyor - her zaman olmayan yollar çok açık."

Hafifçe gülümsedim, içkimi indirdim. "Sanki... bir hediye gibi hissettim."

"Öyle gibi görünüyor." Başparmağı çenemin kıvrımında gezindi. "Keşke

onları Şimdi g rebilseydin."

"Ben de öyle." Ona baktım. "Ama bende Zayne Takımyıldızı var."

Gülümsedi ve ışık yetersizliğine ve gözlerime rağmen yüz hatlarının bu kadar net olması beni şaşırttı. Evet, gözleri işlevsel olan biri onu muhtemelen daha iyi görebilirdi ama normalde yüzü benim için odaklanılmamış bir bulanıklıktan ibaret olurdu.

"Yola çıkmalıyız," dedi. "İhtiyacımız var-"

Ensemdeki baskıyı hissettiğim anda onun da iblislerin varlığını hissettiğini biliyordum. İçkimi çıkıntının üzerine oturttum. "Onları görüyor musun?"

"Bakıyorum." Elim tuttu ve omzunun üzerinden bakmak için dönerken ayağa kalkmama yardım etti. "Geliyor."

Gözlerimi kısarak çıkıntıda döndüm. Ay ışığının altından birkaç insan biçimli karaltı geçti, derileri parlak bir akikti. Dört çift koyu kırmızı göz vardı. Neyle karşı karşıya olduğumu anlamak için görmem gereken tek şey buydu.

"Cehennem zebanileri," diye inleyerek neyse ki düz olan çatıdan aşağı atladım.

Üst tarafta yasaklanmış olan Hellionlar acı ve ıstıraptan yaratılmışlardı ve Gabriel bir şekilde onların çoğunu kendi tarafına çekmişti. "Dur tahmin edeyim,

çıplaktırlar." "Ne yazık ki."

"Neden hep çıplaklar?" *Zarafetimi* toplayarak sordum. Işığın yokluğunda hançerlerle uğraşmayacaktım. Beyaz ışık koluma güç verirken görüşümün köşeleri aydınlandı. Kılıç alev alıp canlanırken parmaklarım kabzanın etrafında kıvrıldı, ateş ve enerjiyle çatırdadı.

Zayne bana "Birini hayatta tutmaya çalış," diye hatırlattı.

Zayne'in teninin zayıf parıltısı titreşirken başımı salladım. Havada statik yük vardı.

Kanatları serbest kalırken gömleğinin arkası yırtıldı.

"Müdür Jordan'ın giydiği gömleğe bakmalısın," dedim ona. "Kanatları için arkasına iki yırtmaç açmıştı. Sen daha az geçersin. Bunu yaparsan gömlek giyersin."

Yıkık gömleğini omuz silkerek kenara çekti. "Ama o zaman beni gömleksiz göremezdin."

Sırıttım. "İyi bir noktaya değindin."

"Sadece seni kolluyorum," diye cevap verdi altın ateş her iki kolundan aşağıya doğru spiral çizerek o hınzır orak bıçaklarını oluştururken.

Zayne'in tam bir Düşmüş'e dönüştüğünü gören Cehennem Aslanları tereddüt ettiyse de bunu anlayamadım. Bize saldırdılar ve işte o zaman

daha fazlası olduğunu fark ettim.

dörtten fazla.

Hiç bu kadarını bir arada görmemiştim. Tanrım, bir düzine olmalıydı.

Zayne ileri fırladı ve kanatları onu havaya kaldırırken bir bıçağını Hellion'un göğsüne sapladı. Alevler içinde patlarken arkasına indi ve bıçakları etrafında geniş bir yay çizdi.

Önümdeki Cehennem Aslanı ortadan kayboldu. Küfrederek etrafımda döndüm ve arkamda belirdiğinde alevli kılıcı karnına sapladım. Ben dönerek geriye doğru dans ederken kükredi. "Cehennemde gerçekten kıyafetiniz yok mu?"

"Öğrenmek ister misin?" diye hırladı Hellionlardan biri, soluma doğru dalıp ileriye doğru ateş ederek kısıtlı görüş alanıma girmeye çalıştı.

Biri konuşuyordu.

Kesinlikle hayır, o oyunu oynamayacaktık.

Nefesimin altında hırlayarak ay ışığına geri döndüm ve kılıcı indirdim. Zayne'in bana öğrettiği gibi kendimi merkezleyerek hareketsiz kaldım. Cehennem Aslanı'nın hırıltılı kıkırdaması sağımdan geldi. Adımlarını duydum ve aniden döndüm. Michael'ın Kılıcı Cehennem Aslanı'nı göğsünden yakaladı.

"İyi deneme," diye mırıldandım Hellion alevler içinde patlarken. Sülfür kokusu çatıyı doldurdu.

"Haberci beni iyi ödüllendirecek." Sıcak, kokuşmuş nefes yanağıma dokundu.

Geri sıçramak için gerildiğimde kalbim tekledi. Beyaz bir ışık görüşümü doldurdu. Zayne önüme düştü, ateşli orak bıçağı bir Hellion'un boynunu parçalıyordu.

"Giysisizlikleri seni neden bu kadar etkiledi?" Zayne sordu.

Kabaca nefes vererek döndüm. "Büyülenmiş falan değilim." İleri atıldım ve kılıcımı başka bir Cehennem Aslanının orta kısmına sapladım. "Sadece neden hep çıplak olduklarını merak ediyorum."

"Sadece bunu düşünme." Zayne'in kanatları baş döndürücü bir hızla hareket ederken yüzümdeki gevşek tüyleri karıştırdı.

"Bunu düşünmüyor musun?" Bir Hellion'un kolunun altına daldım, dikkatle aptal ağzı. Isırıkları zehirliydi, bir insanı saniyeler içinde öldürür ve bir Gardiyanı günlerce felç ederdi. Isırıklarının melek kanı taşıyan birine ne yapacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Öğrenmeyi de planlamıyordum. "Çıplak olduklarında bunu yapmak zor."

"Travmatik bir şey görebiliyor musun, Trin?" Zayne sordu.

Sağıma doğru göz kırparak soluma döndüm. "Hayır, ama biliyorum ki dışarı." Söz konusu alete nişan aldım. Acının uluması ve ardından alevlerin dalgalanması bana hedefimi vurduğumu söyledi. "Bilmem gereken tek şey bu."

Bir Hellion ay ışığının akışına doğru koştu ve ben inledim. "Şimdi görebiliyorum, her şeyi görebiliyorum."

"Bunu belirtmeyi bırakmanı gerçekten çok isterdim." Zayne benden birkaç metre uzağa indi ve iki orak bıçağıyla havayı yararak ilerledi. İki Hellion'u yere serdi.

Kaşlarımı çattım. "İki kılıç istiyorum."

Zayne ayağa kalkarken güldü. "Her zaman istediğini elde edemezsin."

"Her neyse." Bir Hellion bana doğru koşarken gözlerimi devirdim. "Burası sonuncusu mu?"

"Öyle." Zayne'in kanatları parlayan iki beyaz fener gibiydi.

Kılıcımı tutarak sola doğru daldım. Cehennem zebanisi kayarak durdu. Dönmeye başladı ama arkasında Zayne'i gördü. Cehennem Aslanı kalçalarının üzerine çöktü ve gürleyen bir hırıltı çıkardı.

"Ben olsam denemezdim," diye uyardı Zayne, orak bıçakları altın beyazı korlar saçıyordu.

Michael'ın Kılıcı'nı iki elimle tutarak, "Bugün senin şanslı günün," dedim. "Yaşayacaksın. Tabii eğer akıllıysan, ki umarım akıllısındır. Gabriel'e iletmeni istediğimiz bir mesajımız var."

Kırmızı gözler benimkilere kaydı. Bir an geçti ve sonra Cehennem Aslanı kalın, bozuk bir kahkaha attı.

Zayne, "Bunun akıllı olduğunu sanmıyorum," diye mırıldanırken kaşlarımı kaldırdım. "Siz ikinizden daha akıllı," diye hırladı Cehennem Aslanı.

Karanlık, hantal şekillerden oluşan bir duvar çatının çıkıntısından dökülürken pençeler taşları kazıdı. Aytaşı renginde bir deri ve diş gibi boynuzları var.

"Uh," dedim. "Çatıda bir sürü Nightcrawler var." "Sürü kaç kişi eder?" Zayne sordu.

"Um..." Çatının tüm uzunluğu boyunca uzanan çizgiyi tararken yutkundum. Düzinelerce olmalıydı. "Tam olarak bir metrik bok tonu."

Cehennem Aslanı yine güldü.

"Kapa çeneni." Zayne Cehennem Aslanı'nı yere serdi ve sonra dönüp yeni gelenleri kontrol etti. "İçimden bir ses Gabriel'in yükseltmemi öğrendiğini söylüyor."

"Sence?" Kalbim küt küt atmaya başlarken Nightcrawler'ların sırasını taradım. Bu sefer hiçbiri tasmalı değildi - öyle bir şey olmazdı.

çok fark yarattı. Hem Zayne'in hem de benim belalı olduğumuzu düşünmek hoşuma gidiyordu ama bu çok fazla Nightcrawler'dı.

Nightcrawler'lardan biri, "Düşmüşleri öldürün," dedi. "Nefilim hayatta olmalı."

Kılıcımı kaldırırken iç çektim. "Trueborn'a işaret etmekten çok yoruldum daha uygun bir terimdir."

"Bu biraz üzücü." Zayne'in kanatları yükseldi, *zarafet* kanatlarının üzerinde zonklamaya başladı. "Bu dersleri seviyorum."

Cevap verme şansım olmadı. Nightcrawler'lar ileri atıldı, çatı onların ağırlığı altında titriyordu. Belki şansımız yaver giderdi ve çatı çökecekti. Zarafeti çektim, kayıplarımızı kesip kaçmamız gerekebileceği ihtimaline hazırlandım.

Ani bir vınlama sesi duyuldu. Parlak turuncu-kırmızı bir ışık patlaması ay ışığıyla ıslanmış çatıyı paramparça etti. Gözlerim genişledi. Alevler çıkıntının üzerinden taşarak betonu yaladı. Ateş o kadar hızlı, o kadar beklenmedik bir şekilde ilerledi ki, Nightcrawler'ları yutarken hareket bile etmedim. Çığlıkları etrafımızda yankılanırken donup kalmıştım.

Zayne dönerken orak bıçakları yere düştü ve bir kolunu belime doladı. Kılıcım yoğun bir şekilde parladı ve sonra bir altın köz yağmuruna dönüşerek parçalandı. Uçmaya hazırlanırken Zayne'in içine güç doldu. Isı yanaklarımı yaktı ve sonra ateş dalgası geri çekilerek geriye doğru yuvarlandı.

"Bu da ne-?" Alevlerin ortasında bir şekil belirirken gözlerimi kısıtım. Dalgalı altın rengi saçları ve çıplak göğsüne dokunulmamış bir adam ateşin içinden *geçti*. Adam ilerlemeye devam ederken ateş buharlaştı, ayakları düşmüş Nightcrawler'ların tozunu karıştırıyordu.

Vay anasını.

Ağzımın açık kaldığını biliyordum. Ama umurumda değildi. Böyle bir güç hayal bile edilemezdi.

"Bana teşekkür etmenize gerek yok," diye söylendi. "Yeni arkadaşlarıma zarar gelmesine izin veremezdim."

"Lucifer." Zayne'in bana sarılan kolu gevşemedi. "Biz de seni arıyorduk."

Ay ışığına doğru adım atan şeytan gülümsedi. "Biliyorum."

Lucifer Roth'un oturma odasında oturmuş, koltuğa uzanmış, televizyon izliyordu. En azından giyinikti. Aslında kısmen giyinikti. Bir çift siyah deri pantolon giymişti ve hepsi bu kadardı. *The Omen*'i yaratmakta başarılı olup olmadığı hakkında hiçbir fikrimiz yoktu. Sormuştuk. Bize kendi işinize bakın der gibi bir bakış attı.

Ve o anda hepimiz bunu yapıyorduk. Kendi işimize bakıyorduk.

Bu ve Lucifer'ın biraz işe yaramasını ve Gabriel'i nasıl öldürebileceğini anlatmasını sağlamaya çalışmak.

Pek yardımcı olmuyordu.

Önce acıkmıştı. Bu yüzden Cayman gece geç saatlerde Uber'de yemek siparişi verdi.

Yemeğin gelmesini beklerken televizyonu buldu ve daha önce hiç bu kadar büyülenmiş birini görmemiştim. Sürekli kanallar arasında gezindi ve sonra bir şekilde yayın servislerinden birine girdi. Tuvalete gitmişim ve geri döndüğümde biri -bunun için Cayman'ı suçlayacaktım- *Supernatural*'ı, Lucifer sezonunu açmıştı ve gerçek kişi kendini *kaptırmıştı*. Layla'yı bir internet sitesine girip birinci sezonu baştan sona anlatması için zorlamıştı. Yemekler gelene kadar kendini tamamen kaptırmıştı. Sonra yedi. Sonra iki bölüm daha izledi, bir kutu Pop-Tarts hiç yoktan ortaya çıkmıştı sanki. Bu noktada saat neredeyse sabahın dördü olmalıydı. Layla kanepenin ucunda sızmış ve uyanmış, ben de televizyonu duvara fırlatmama ramak kalmıştı.

"Lucifer," diye tekrar denedi Roth, başka bir bölümün sonunda.

"Gabriel'i öldürürsen yepyeni bir sorun yaratacağımızı söylemiştin. Bize bunun ne olduğunu söyleyebilir misin?"

Lucifer, "Eğer huzur ve sessizlik içinde bir bölüm daha izlememe izin verirsen, izlerim," diye karşılık verdi.

"Bunu son bölümün sonunda söylemiştin," dedim, kanepenin kenarına oturup sabrımı zorlayarak.

"Ama Lucifer kıyameti başlatmak üzere-"

"Başarılı olamıyor!" Bağırdım ve evet, Lucifer'in kendisinin kurgusal versiyonundan bahsettiğini duymak çok garipti. "Herkesin unuttuğu tek Winchester kardeşini ele geçirmiş olan Michael'la birlikte kendini kafeste buluyor!" diye bağırdım. "O geri gelene kadar yedi sezon daha geçecek."

Lucifer bana baktı.

Ben de ona baktım.

"Olay örgüsünü bozdun," diye hırladı.

"On yıl önce çıktı! Zaman sınırı var. Üzgünüm. Artık spoiler diye ağlayamazsınız."

"Ama cehennemde kablolu televizyon yok," diye karşılık verdi.

Zayne arkamda durduğu yerden, "Haklı," diye mırıldandı.

Ona öyle bir bakış fırlattım ki, anında kızarması gerekirdi. "Bak, Lucifer tekrar tekrar geri gelir. Tamam mı? İzleyebileceğiniz daha bir sürü sezon var. Sorularımıza cevap verirsen neler olacağını sana söylemeyeceğim." I derin bir nefes aldı. "Lütfen."

"Daha önce hayatını kurtardığım için pişmanlık duymaya başlıyorum." Lucifer derin bir iç çekti. "Aranızda bir meleği öldürdüğünüzde ne olduğunu bilen var mı?"

"Hayır. Üzgünüm," dedim. "Melekleri öldürmek gibi bir alışkanlığımız yok."

Roth, "Benim tanıdık bir keresinde iki tane yemişti," diye söze karıştı. "Gerçekten bir şey olmadı."

"Bildiğiniz kadarıyla hiçbir şey. Bir melek öldüğünde, Şanı kaynağına geri döner."

"Tanrı mı?" Tahmin ettim.

Başını salladı. "Tıpkı eve, sevgili babasına dönen bir çocuk gibi." Gözlerimi kırptım.

"Tamam. Peki bu bir sorun mu?" Zayne sordu.

"Bu bir sorun mu?" Lucifer kıkırdadı. "Normalde değil ama Gabriel'in içindeki şey iltihaplı bir leke. Onun ihtişamı ve *zarafeti* bozulmuş. Muhtemelen benimkinden daha fazla ve bu Gökler'e napalm fırlatmak gibi bir şey olur. Tanrı bunun eve dönmesine izin vermeyecektir." Lucifer televizyona baktı ve evet, tekrar içine çekilmişti. Bir Pop-Tart daha açarken sırtıttı. "Bu tasviri sevdim. Yine de Sam ve Dean'in daha iyi iletişim kurmaya başlamaları gerekiyor."

Derin bir nefes aldım ve ona kadar saymaya çalıştım.

Roth öne doğru eğildi, sabırsızlık yüz hatlarını kaplamıştı. Parmaklarını şıklatmasını bekler gibiydim. "Peki bu tam olarak ne anlama geliyor?"

"Ne ne anlama geliyor?" Lucifer bir lokma hamur işi yerken sordu.

"Sanırım sende olan şey onda da var. Bilirsin işte, parasını ödeyememek

Dikkat," diye fısıldadı Cayman yanımdaki kanepeye yığıldığı yerden ve ben de başımı sallayarak onayladım. Dünyada Lucifer'i tedavi etmeye yetecek kadar amfetamin yoktu.

Roth kısa süreliğine gözlerini kapattı. "Tanrı eve dönmesine izin vermezse ne olacak?"

"Ah, şu." Lucifer arkasına yaslandı, ayaklarını sehpanın üzerine uzatırken göğsündeki kırıntıları süpürdü. "Tanrı'yı benim kadar tanıyor musun? O boku Dünya'ya geri gönderecek. Bütün bu iğrençlik O'nun en değerli yarattıklarının üzerinde patlayacak - bunun kaç mevsimi var?"

"Hem de çok," diye cevap verdim. "Bu ne işe yarayacak? Tüm bu... iğrençlik?" "Ne işe yarayacak?" Yüzüne yavaşça bir gülümseme yayıldı ve küçük tüyleri vücudumun her yeri yükseldi. Gerçekten inanılmaz derecede güzeldi, özellikle de gülümsediğinde, ama sevgili Tanrım ve her yerdeki bebek melekler, aynı zamanda inanılmaz derecede ürkütücüydü, özellikle de *böyle* gülümsediğinde. Gözleri kapandı ve yanaklarımın ısınmasına neden olan bir ses çıkardı. "Sadece hava kalitesi sorunu yaşamayacaksınız. Bu leke tüm dünyaya yayılacak, ta ki her kara, her deniz ve tüm dağlar bu yozlaşmayla kaplanana kadar. Tüm o öfke, nefret, acı ve kötülük herkesin içine işleyecek." İnledi, sesi coşkuluymuştu. "Kardeş kardeşe, anne çocuğa düşman olacak. Bitmek bilmeyen bir şiddet ve ahlaksızlık cümbüşü olacak. Sadece En dindarların canı bağışlanacak ve onlar bile büyük kayıplara uğrayacaklar." Uh.

"Bu kulağa sorunlu geliyor," diye mırıldandım.

Lucifer ekrana yeniden odaklanırken Pop-Tart'tan bir ısırık aldı. "Sana mı? Evet. Bana mı? Zamanımı meşgul edecek uzun süreli bir misafir akınına uğrayacağım."

Roth arkasına yaslanıp elini saçlarında gezdirirken, Layla Lucifer'a bakakaldı.

Zayne'e baktım, *şu* anda televizyonu duvara fırlatmaktan bir saniye uzaktaymış gibi görünüyordu. "Bunun olmasına izin veremeyiz," dedim. "Biz dünyayı kurtarmaya çalışıyoruz, yok etmeye değil."

"Hayır, dünyayı kurtarmaya çalışmıyorsun." Lucifer'ın dikkati bana yöneldi ve onun tüm dikkati karşısında geri çekilmemek için kendimi zor tuttum.

"Dünyayı ve bu diyarın ötesinde bekleyenleri kurtarmaya çalışıyorsunuz. Kayıplar olacak. Anlatılamayanlar. Ruhlar kaybolacak. *Her şeyi* kurtarmak için çok şey feda edeceksiniz."

Sözleri omuzlarıma ağır bir şekilde çöktü ve Zayne'e de ağır geldiğini söyleyebilirim. Televizyona bakıyordu ama ekranda ne olduğunun farkında olmadığını biliyordum.

Ama Tanrı bunu gerçekten yapar mıydı? Dünyanın ve Göklerin kurtarılmasını izledikten sonra yavaş yavaş parçalanmasını mı? Bu kulağa Eski Ahit'teki Tanrı'dan bile daha kötü geliyordu.

"Yani..." Layla boğazını temizledi. "Gabriel'i öldürürsek sonuç bu mu olacak? Kaosa sürüklenen bir dünya mı?"

"Hemen hemen." Lucifer Pop-Tart'ını bitirdi. "Olabilecek bir şey dışında."

Lucifer gümüş folyoyu yavaşça buruşturup atarken odadaki herkes diken üstündeydi. Pop-Tart ambalajı boş abur cubur kaplarından oluşan küçük tepeye düştü.

Lucifer kanepeye uzanıp bacaklarını yeniden ayarladıktan ve ellerini başının arkasında kavuşturduktan sonra, "Tanrı her zaman müdahale edebilir," dedi.

Hepimiz ona baktık.

Tek kaşını kaldırdı.

Zayne çenesini ısırarak, "Tanrı nasıl müdahale edebilir?" diye sordu.

"Bu çok güzel bir soru, Düşmüş," diye mırıldandı Lucifer ve şimdi Zayne

Lucifer'ı televizyonla birlikte duvara fırlatacakmış gibi görünüyordu.

Lucifer'in düz ekran bir televizyonun arkasındaki duvardan uçarkenki görüntüsü yüzüme oldukça rahatsız edici bir gülümseme getirdi.

"Tanrı her zaman tüm bu kötü şeyleri geçersiz kılabilir." Lucifer ayak parmaklarını oynattı. "Tüm bu kötülükler küçük, saf ve değerli insan ruhlarına bulaşmadan önce durdurun."

"Tanrı bunu nasıl yapar?" Neredeyse umutlu olamayacak kadar korkarak sordum. Lucifer omzunu kaldırdı. "Tanrı parmaklarını şıklatıp bunu durdurabilir." "Hepsi bu kadar mı?" Roth'un ses tonu inançsızlıkla doluydu.

"Tanrı Tanrıdır." Lucifer veliaht prene baktı. "Tanrı'nın neler yapabileceğini en iyi siz biliyorsunuz. Ve hepiniz biliyorsunuz ki Tanrı'nın her şeyi ve her şeyi yapabilmesi, Tanrı'nın arkasına yaslanıp işlerin kendi kendine yürümesine izin vermekten başka bir şey yapacağı anlamına gelmez. Özgür irade ve hepsi."

Roth başını arkaya eğdi ve bir süre sonra iç çekti. "Evet, haklısın. Tanrı'nın devreye girme olasılığı nedir?"

"Cehennem Çemberleri arasında tur atarken artık 'Barbie Girl' şarkısını söylememem kadar olası."

Bekle. Ne?

"Ah, kahretsin," diye mırıldandı Roth.

"Gerçekten Tanrı'nın hiçbir şey yapmayacağını mı söylüyorsun?" Layla

sordu.

"Hepinizin zaten bilmesi gereken bir şeyi söylüyorum," diye karşılık verdi. "Bunu söylemekten nefret ediyorum ama Gabriel haklı. Sıkıcı ama yine de bir tane.

İnsanoğlu en iyisi değil. Kendimi sıkmak istemem ama Bunun belli sebepleri var ama biliyorum ki Tanrı'dan daha fazla yeni gelen oluyor. Belki de Tanrı kontrolden çıkmıştır," dedi ve sinir bozucu bir ses tonunda yumuşaklık. Her kelime ipekle sarılmıştı. "Belki de Tanrı artık umursamıyor, en değerli yarattıklarını bir kenara bırakıyor. Tarih boyunca bakın. Tanrı'nın müdahale edebileceği ve son verebileceği birçok zaman vardı.

sayısız korkunç ve anlamsız trajediler yaşadı ama yapmamayı seçti. Kuralları yaratan Tanrı olduğu halde, Tanrı kurallar çiğnenemezmiş gibi davranıyor."

Odadaki hiç kimse konuşmadı. Cayman bile. Roth da dahil olmak üzere herkes donup kalmıştı.

"Bazıları benim canavar, karanlıktaki kabus ve göz önünde saklanan şeytan olduğumu söylüyor ama bir çocuk gereksiz yere öldüğünde, bu benim aldığım bir can değil.

Bir anne hastalık nedeniyle son nefesini verdiğiğinde, bu benim isteğimle olmaz. Bir kardeş anlamsızca öldüğünde, bu benim planımın bir parçası değildir. Ölüm, savaş ve hastalık benim eserim değil. Onları durduramam. Yaratıcı ben değilim. Doğru ya da yanlış, günün sonunda ben sadece bir fırsatçıyım," dedi Lucifer. "Ama Tanrı nedir? Çünkü günün sonunda Tanrı tüm bu acıyı ortadan kaldırabilir. O halde söyleyin bana, gerçek canavar kim?"

Zayne, "Yalanların babası," diye mırıldandı ve ben de sersemlemiş gibi gözlerimi kırptım. "Evet, her şeyin suçlusu Tanrı -koyunlar ve diğer kurtlar arasında saklanan gerçek kurt. Elbette. Ben de dış perisiyim ve sen büyük bir manipülatör değilsin."

Lucifer'in yüzünde yavaş bir gülümseme belirdi. "Ve kaç kişinin sözlerimi duyup bana inanacağını bir düşünsene? Lejyonlarıma inanan?"

"İnsanların sosyal medyada inandıklarını gördüğüm şeylere dayanarak mı?" Layla fısıldadı. "Milyonlarca."

Yavaşça başımı salladım, aniden kanepede oturmuş *Supernatural*'ı izleyenlerin kim ve ne olduğunun bir kez daha farkına vardım. İnsanların suçlayacak birine ihtiyacı vardı, hatalı kimse olmasa ya da hata sadece kendi ellerinde olsa bile.

"İnsanlar senin sözlerine çoktan inandı," dedim.

"Öyle." Lucifer'in dikkati bir kez daha televizyona kaydı. "Peki dostlarım, Tanrı'nın neden müdahale etmediğini gerçekten merak etmenize gerek var mı?"

Roth ve Layla'nın evinin güneşlenme odasındaki küçük, kalın minderli kanepeye kıvrılmış otururken, gözlerim kamaşmış ve hâlâ yarı uykuluydum, kahve fincanını hayatın cevaplarını barındırıyormuş gibi kucakladım. Zayne'in güneş gözlükleri pencerelerden ve tavandan içeri süzülen parlak güneş ışınlarını engelliyordu.

Normalde kapalı alanda güneş gözlüğü takmak garip gelirdi ama umursamayacak kadar yorgundum.

Aslında umurumda değildi. Etrafımdaki herkes görme sorunum olduğunu biliyordu ama bilmeseler bile havalı davranmaya çalıştığımı düşünmeleri kimin umurundaydı ki? Bu onların sorunuydu. Benim değil.

Yanımda, Zayne şişedeki sudan bir yudum alırken uzun bacaklarını uzattı. Bir Düşmüş olarak bile çok daha sağlıklı yiyip içiyordu.

benden ve dünya nüfusunun yarısından daha fazla alışkanlığı var.

"Yine de denemek zorundayız," dedi Layla, hepimiz bayılmak üzereyken sona eren sohbete kaldığı yerden devam ederken esnemesini bastırarak. Zayne ve ben çok geç olduğu ve evlerinde milyonlarca oda olduğu için onların evinde kalmaya karar vermiştik. "Tanrı bile Gabrieli'nin özünü Dünya'ya geri gönderirse, denemek zorundayız."

"Sonra ne olacak?" Roth bir elini dağınık, siyah saçlarının arasından geçirdi. Zayne, "Sonra da bu işten çıkacak her türlü pisliği halledeceğiz," dedi.

"Yapabileceğimiz tek şey bu."

"Biz mi?" Roth homurdandı, arkasına yaslandı ve kollarını kavuşturdu.

"Evet. Biz." Layla onun koluna vurdu. "Çünkü önümüzdeki kaç yüz yılı kaosa sürüklenen bir dünyada yaşayarak geçirmek istemiyorum. Ayrıca bu yüzden bir sürü masum insanın zarar görmesini ya da ölmesini de izlemek istemiyorum."

Göğsümü bir kıskançlık sancıları kesti. Layla ve Roth'un gerçek bir gelecekleri vardı; ikisinin de diğerinin yaşlanmasından endişe etmesine gerek olmayan bir gelecek.

ölürken diğeri onlardan daha uzun yaşadı. En azından kontrol edemedikleri bir şey için onları suçlamayacak kadar sağduyuluydum.

"Ayrıca önümüzdeki kaç yüz yılı savaşıarak geçirmek istemiyorum. Herkesi ve her şeyi," diye yanıtladı Roth ve bunun için onu gerçekten suçlayamazdım.

"Gerçekten başka seçeneğimiz yok," dedi Zayne, kolunu koltuğumuzun arkasına dolayarak. "Ya olası serpintiyle başa çıkacağız ya da Göklerin dükkânı kapatmasına izin vereceğiz."

"Ve bu daha da kötü olurdu," dedim, kupayı sıkıca kavrarken. "Ölen herkes burada sıkışıp kalacak. Dünya'nın her santimetre karesi liseye dönüşürdü. Yani iblislerin yanı sıra bununla da uğraşmak zorunda kalırsınız, ama bilirsiniz."

Oturma odasından gelen derin bir kahkaha sesi beni böldü. Gözlerimi devirerek kahvemden bir yudum aldım. "Sence uyumuş mudur?"

Layla başını sallarken içini çekti. "Hiç sanmıyorum. *Supernatural* izliyor."

"Sanırım şikayet etmemeliyim. En azından iyi bir şova takmış durumda." Kupamı indirdim. "Anlamadığım şey, eğer Lucifer oyunu kuralına göre oynuyorsa, Gabriel başarılı olursa neden iblisleri Dünya'ya akın etsin?"

"Hepsi değil ama büyük bir kısmı kabul eder. Cehenneme gönderilmekten ya da sadece sınırlı ziyaretlere izin verilmesinden bıkmış, şu anda kararsız olan iblisler var. Lucifer'i dinliyorlar ama Gabriel başarılı olursa Dünya dev bir oyun alanına dönüşecek," diye açıkladı Roth. "Bunu görmezden gelmek onlar için çok zor olacaktır."

"Ve çünkü onlar aptal." Lucifer güneşlenme odasının kapısının önünden geçip gitti. "Ve dürüst olacağım," dedi, sesi odanın içine taşıyordu. "Eğer böyle bir şey olursa çok üzülmeyeceğim. Evet, benim başaramadığımı, senden daha kutsal kardeşlerimden birinin başardığını bilmek içimi yakar ama Dünya'nın dönüşeceği dev lağım çukuru eğlenceli olur."

Buzdolabının kapısının açıldığını ve bir kutu gazozun kapağının açılma sesini duyduğumuzda Zayne'e baktım. Zayne başını salladı.

"En azından dürüst davranıyor," diye mırıldandı Layla. Kıkırdadım.

Lucifer kapıda belirdi, bir elinde bir kutu kola, diğerinde bir Pop-Tart daha vardı. "Hepiniz Gabriel ya da Bael'in nerede olduğunu biliyor musunuz?"

"Bunun üzerinde çalışıyoruz," dedim ona.

"Başka bir deyişle, onun nerede olduğuna dair hiçbir fikriniz yok ve her ne planınız varsa eeny meeny miny moe oynamak gibi mi?"

Kaşlarımı çattım. "Bir mesaj göndermek için onun için çalışan iblislerden birini yakalamaya çalışıyoruz."

"Duymak istediğim tek şey bu." Lucifer elini kaldırdı. "Kölelerimden birine bunu araştırmasını söyleyeceğim. Bir şey değil."

Ona bakarken kaşlarımı kaldırdım. "Peki nerede olduğunu bulduğumuzda ya da onu dışarı çıkarabildiğimizde, onu nasıl öldüreceksin?"

"Onu nasıl öldüreceğiz demek istiyorsun," diye düzeltti. "İkimiz bu işi halledebiliriz ama üçümüzle çok daha kolay olur, muhtemelen bu yüzden düşmene ve *lütfunu* korumana izin verdiler."

Bunun böyle olduğunu zaten biliyorduk ama "Peki üçümüz bunu nasıl yapacağız?" diye sordum.

"Tek yapmam gereken kalbini çıkarmak, sonra da bir zamanlar kalbinin bulunduğu bölme *lütuf*la delinirken aynı anda kafasının da koparılması gerekecek."

Ona baktım.

"Hepsi bu kadar mı?" Zayne tekrarladı.

Lucifer başını salladı. "Bu üç şey de mümkün olduğunca aynı anda yapılmalı. Kafasını koparmak ve göğsünü delmek için saniyeleriniz olacak. kalbini yeniden canlandırmadan önce. Bu arada." Lucifer Roth'a bakarken dönmeye başladı. "Pop-Tarts'ınız bitmiş. Daha fazlasına ihtiyacım var."

Roth onun geri çekilişine ters ters baktı. "O Pop-Tarts'ları nereden aldığını bile bilmiyorum. İkimiz de satın almadık."

"Cayman," dedi Layla omzunun üzerinden bakarak. Lucifer oturma odasına geri dönmüştü. "Onun köleleri mi?"

"Böyle kelimeleri sever." Roth parmaklarıyla masaya vurdu. "Artık Gabriel'i nasıl öldüreceğimizi biliyoruz."

Yaptık ve kulağa biraz imkansız geliyordu. Ve eğer Lucifer olmasaydı tamamen imkânsız gibi geliyordu, çünkü Zayne ve ben bunu nasıl başarabilirdik ki? Belki de İncil'deki son zamanların henüz başlamamasının nedeni buydu. Tanrı Lucifer'in yardımına ihtiyacımız olduğunu biliyordu.

"Bağlantılarından herhangi birinin işe yarayıp yaramayacağını kim bilebilir?" diye devam etti Roth. "*Supernatural*'ı izlemeyi bırakıp herhangi biriyle temas kuracak kadar uzun süre durabilirse şaşırrım."

"Keşke şu anda onun hayatına sahip olsaydım," diye mırıldandım, fincanımı masaya koyarken. "Tanrı'nın o kadar da eli açık olmadığını biliyorum, ama Dünya'nın kirlenmesine izin vereceğini düşünmek?"

"İnanması zor, değil mi?" Roth avucunu çenesinde gezdirdi. "Ama özgür irade. Tam bir kaltak."

"Bu nasıl özgür irade oluyor?" Mantık yürüttüm. "Eğer Cebrail'in *lütü* ve ihtişamı insanları bozan bir enfeksiyon gibiyse, özgür irade nasıl devreye giriyor?"

"Güzel soru." Zayne omzumu sıktı. "Bu özgür irade olamaz. Kulağa ihlal gibi geliyor."

"Bu da bir bakış açısı." Roth öne doğru eğildi ve kollarını masaya dayadı. "Ama enfeksiyonlar yenilebilir, değil mi? En azından çoğu. ilaç. Tanrı, bu enfeksiyonun inançla yenilebileceğine dair bir duruş sergileyebilir." Gözlerimi devirdim. "Bu çok aptalca."

"Kuralları ben koymuyorum," diye yanıtladı Roth. "Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun," diye mırıldandı Zayne.

Roth ona göz kırptı. "Tek söylediğim Tanrı'ya güvenmeyeceğim ve bunu bir iblis olduğum için söylemiyorum. Sadece istatistiksel, tarihsel kanıtlara güveniyorum."

Başımı Zayne'in koluna yaslarırken ağır bir nefes verdim. "Her iki şekilde de fark etmez. Nükleer düzeyde Gabriel serpintisini göze almak zorundayız. Başka seçeneğimiz yok."

* * *

Zayne ve ben eve döndüğümüzde saat biri biraz geçiyordu. O duşa girerken ben de telefonumu şarja taktım ve

Temiz giysileri almak için kurutucuya. Gabriel'in yandaşlarından daha fazlasını dışarı çıkarabileceğimizi umarak birazdan yola çıkacaktık. Küçük salondan dışarı adımımı atmıştım ki sağımda bir hareket gördüğümü sandım. Ani bir dönüşle televizyonun yanındaki Peanut'ı gördüm.

"Peanut!"

Ciyakladı, bir anlığına titredi.

"Sakin ortadan kaybolayım deme!" Odanın bir ucundan diğerine saldırdım. "Seninle konuşmamız gerek."

Televizyondan birkaç adım ötede yeniden ortaya çıktı. "Beni böyle korkutmaya nasıl cüret edersin.

Bana neredeyse kalp krizi geçirtiyordun."

"Sen ölüsün, Peanut. Kalp krizi geçiremezsin." Kollarımı kavuşturdum.

"Açıklaman gereken bir sürü şey var."

"Geçen gece sadece uyurken seni izliyordum.

nefes alıyorum." Sehpanın üzerinden süzüldü. "O kadar uzun bile sürmedi."

Göz kırptım. "Tamam. Seninle konuşmayı planladığım konu bu değildi, o yüzden bu konuya geri dönmemiz gerekecek."

"Ah. Benim hatam." Bacaklarının yarısı masa tarafından kapatılmıştı. "Bunu her zaman unutabilirsin."

"Evet, böyle bir şey olmayacak," dedim ona.

Koridora doğru baktı. "Duşun çalıştığını duyuyorum."

"Sakin buna cüret etme," diye uyardım onu.

"Bu Zayne mi? Zayne'i geri mi getirdin?"

"Yaptım. Etrafta olsaydın bunu bilirdin."

Peanut ellerini çırparak aşağı yukarı zıplamaya başladı. Zıpladığını sanıyordum ama vücudunun alt kısmını göremiyordum. "Yaşasın! Başardın!" Zıplamayı bıraktı. "Artık şeytani düşmüş melek gibi değil, değil mi?"

"Hayır, o çok seksi, artık süper bir düşmüş melek ve dikkatimi dağıtmayı bırak."

"Nasıl dikkatini dağıtıyorum?" Sehpanın yarısına kadar eğildi.

Kaşlarımı kaldırdım. "Bana yalan söylüyorsun."

"Seni uyurken izlemek hakkında

mı?" "Hayır. O konuda değil.

Gena hakkında."

Neredeyse şeffaf olan kafasının içinde gözleri büyüdü. "Ne demek istiyorsun?" "Burada Gena ya da başka bir isimle yaşayan hiç kimse yok. isim. Apartman kayıtlarını kontrol ettirdim."

Sehpadan kalktı. "Beni kontrol ediyor muydun?" "Evet."

"Saldırıya uğramış hissediyorum." Bir elini göğsüne bastırdı.

"Hissediyorum-"

"Neden bana yalan söylüyorsun, Fıstık?" O drama sarmalına girmeden araya girdim. "Peki sen gerçekten ne yapıyordun?"

"Yalan söylemiyordum. Pek sayılmaz, Trinnie." Bana doğru sürüklendi. "Yemin ederim. Sadece bazı şeyleri açıklığa kavuşturmadım."

"Bu şeylerin ne olduğunu duymak için sabırsızlanıyorum."

"Öncelikle, Gena... o hayatta değil. Bu yüzden onu hiçbir listede bulamazsınız. Sanırım birkaç on yıl önce öldü."

Doğruyu söyleyip söylemediğinden emin değildim. "Ailesiyle ilgili bazı şeyler olduğunu söylemiştin."

"Onun öz ailesi değil. Sanırım takip ettiği bir çift var.

Bir gün eve geldiler ve sorun yaşıyorlardı." Omuz silktili. "Ya da onun gibi bir şey. Dürüst olmak gerekirse birinin dışarı çıktığını düşünüyorum. Bilirsiniz, başkasının yatağını ziyaret etmek. Mürekkeplerini daldır-"

"Ne demek istediğini anlıyorum." Onu inceledim, hâlâ dürüst olup olmadığından emin değildim. Neden şimdi yalan söylesin ki? Sonra tekrar, neden yalan söylesin ki?

Daha önce mi? Düşün kapandığını duydum. "Neden bunu bana söylemedin? Hikaye uydurmana gerek yoktu."

Tekrar omuz silkti. "Birinin onu görmesi fikri çok tuhafına gitti. Kimse göremedi ve ona senden bahsettiğimde çıldırdı. Senin bir cadı ya da onun gibi bir şey olduğunu düşünüyor."

"Ne?"

Ciddiyetle başını salladı. "Eski püriten zamanlardan geliyor."

"Püriten zamanları mı? Peanut, bu birkaç on yıldan daha eski."

"Bunu nereden bilebilirim ki?" diye karşılık verdi. "Ben ölüyüm."

"Fıstık," diye iç geçirdim.

"Özür dilerim, Trinnie. Seni üzmemiştim."

"Trin?" Zayne seslendi. "Kiminle konuşuyorsun?"

"Vay canına, buraya geliyor," diye haykırdı Peanut. "Bu şekilde görülemez."

"Böyle mi gördün?"

"O *zarafetiyle* bir melek. Düşmüş ya da düşmemiş, artık beni görebilecek!"

"Ne var? Neden korkuyorsun?" Kafam karışmıştı, bir daire çizerek dönmesini izledim. "İnsanların seni görebilmesini istediğini sanıyordum. Zayne göremediğinde şikâyet ettiğini çok net hatırlıyorum."

Peanut kendini kanepeye atarken, "Ama ben böyle bir bağlılığa hazır değilim," diye ağladı.

Ve sonra içinden.

Kaşlarım havaya kalktı. "Peanut?" Cevap gelmeyince kanepenin diğer tarafına doğru yürüdüm. Orada değildi. İnledim. "Tanrım, sen tam bir karmaşa."

"Trin?"

Döndüm ve bir an için Peanut'ın tuhaflığını tamamen unuttum. Zayne beline sardığı havluyla koridorda duruyordu. Saçlarının ucundan damlayan su, boncuklar oluşturarak göğsünden aşağıya ve karnının alt kısmındaki sıkıca sarılmış kasların üzerine akıyordu.

Kendimi kanepeye atmak istedim.

"Az önce biriyle konuşuyordun, değil mi?"

"Evet." Dilimi buldum ve işe yaramasını sağladım. "Arayan Peanut'tı. Onu şimdi görebileceğini biliyor muydun?"

Etrafına bakınırken kaşları kalktı. "Onu göremiyorum."

"Çıldırıldı ve kanepeye, sanırım yere ve diğer her şeye düştü."

Zayne bana baktı. "Tamam o zaman. Ve hayır, onu görebileceğimi bilmiyordum."

"Bunun senin bir melek olmandan kaynaklandığını söyledi," diye açıkladım. "Ve bu mantıklı. Melekler hayaletleri ve ruhları görebilir."

"En azından artık beni ne zaman süzdüğünü anlayacağım."

"Rastgele bir duvardan içeri girdiğinde bunu takdir edeceğinizden emin değilim."

"İyi bir nokta."

Bir sırtış attım, o en muhteşem şekilde dikkatimi dağıtırken sohbet edebildiğim için kendimle gurur duyuyordum. "Ona Gena olayını sorabildim."

"Ben kıyafet bulana kadar bana ne dediğini söyle." Bir elini ıslak saçlarının arasında gezdirerek telleri yüzünden uzaklaştırdı.

"Gena'nın gerçek olduğunu iddia ediyor ama o ölü bir kız." Onu yatak odasına kadar takip ettim. "Muhtemelen püriten dönemden."

"Gerçekten mi?" Omzunun üzerinden bana baktı.

"Peanut'ı ve onun her şeye aşırı tepki verme konusundaki olağanüstü yeteneğini bildiğimden, bu konuda herkes bir tahminde bulunabilir." O dolabın içinde kaybolurken ben yatağa doğru ilerledim. "Bana gerçeği söylemediğini söyledi."

Çünkü kız, birinin onu görebileceği fikrinden korkuyor."

"Ona inanıyor musun?"

"Dürüstçe mi? Şimdi neden yalan söylediğini hayal bile edemiyorum." Telefonumu elime aldım ve ekrana dokundum. Dez'den cevapsız bir arama ve mesaj geldiğini gördüm. "Ve bilmiyorum. Belki de diğer hayaletlerle takılması iyi bir şeydir. Sam'i gördüğünde neredeyse sinir krizi geçirecekti."

"Hayaletinin sosyalleşmeye ihtiyaç duymasını neden bu kadar komik buluyorum?" diye sordu ve bir an sonra dudaklarını yanağıma bastırdığını hissettim.

Başımı ona doğru çevirdim ve ağzı benimkiyle buluştu. Beni usulca öptü ve omurgamda bir ürperti dans etti.

Geri çekildiğinde, mavi bir kot pantolon giydiğini gördüm. Yanıma otururken bir elinden düz gri bir gömlek sarkıyordu.

"Bir mesaj aldım," dedim. "Dez'den. En kısa zamanda uğrayıp uğrayamayacağımızı sordu."

"Yapabiliriz." Tişörtü kafasına geçirdi, hayal kırıklığına mı uğrasam yoksa minnet mi duysam bilemedim. "Ne için olduğunu söyledi mi?"

Başımı salladım. "Umarım bu sadece Nicolai'nin bize ders verebilmek için Lucifer hakkında bizzat bilgi almak istemesindendir. Dez en son bu kadar belirsiz davrandığında liseye gitmemiz ve polis şefinin Gabriel'i vurması gerekmişti."

Zayne bana baktı.

Eğildim ve ona hızlı bir öpücük verdim. "Hazırlanmak için sadece birkaç dakikaya ihtiyacım var."

Kıyafetlerimi değiştirdikten sonra Impala'ya geri döndük. Bana bir güneş gözlüğü almak için bir eczanede mola verdik. Yeterince koyu renkli olan tek gözlük, kollarına yapay elmas yapıştırılmış gibi görünüyordu ama işimi görecekti.

Warden yerleşkesine yolculuk son araba yolculuğu kadar heyecanlı değildi ama hızlıydı ve arabadan indiğimde, buraya neredeyse her gelişimde yaptığım gibi tökezlememeyi başardım.

Merdivenlerden çıkarken Zayne de bana katıldı. Dez bizi kapıda karşıladı. "Bu kadar kısa sürede gelebilmenize sevindim."

"Dur tahmin edeyim, Nicolai Lucifer hakkında bilgi almak ve bize şahsen bağışlamak mı istiyor?" Onu boş fuayede takip ederken söyledim.

"Onu bulduk," diye ekledi Zayne. "Sadece bunu aradan çıkarmak istiyorum."

Şu anda Roth'un evinde *Supernatural* izliyor."

"Bu şimdiye kadar duyduğum en tuhaf şey olmalı," dedi Dez, yüzünü göremiyordum ama ses tonundaki şaşkınlığı duyabiliyordum.

"O bir televizyon hayranı," dedim. "Ve görünüşe göre, *Highlander*." "Ne diyeceğimi bile bilmiyorum."

"Dünyamıza hoş geldiniz," diye yanıtladı Zayne.

"Evet, sen de o dünyanın bir parçasısın," diye karşılık verdi Dez ve Zayne gömleğimin arkasından tutup beni saksıdaki bitkinin önünden çekerken sııttım. "Nicolai bir güncelleme istiyor ama burada olma nedenin bu değil. Telefonunu ve cüzdanını geri istersin diye düşündüm."

Zayne, "O şeyin çalmaması iyi oldu," diye cevap verdi. "Ama evet, ona ihtiyacım var."

"Ve melek bıçakları."

"Sizi arama nedenlerimden biri de buydu."

Bu konuda içimde gerçekten kötü bir his vardı, etrafımdan dolaşıp kapıyı açtığında kaşlarımı çattım. "Peki ya onlar?"

"Öncelikle, burada sizi görmek isteyen biri var," diyerek Nicolai'nin ofisinin kapısını açtı.

Tek gördüğüm Nicolai'nin masası ve arkasındaki boş alandı. Canlı turuncu bir atlet giymiş biri önünden geçerek görüş alanıma girdi.

Gördüğüm şeye inanamayarak kayarak durdum. Kadın Gardiyanlar hiçbir yere yalnız seyahat etmezlerdi, özellikle de topluluklarından saatler uzağa. Danika'yı dışarıda tek başına bile görmemiştim. Ama bu o olmalıydı. Kimse parlak turuncuyu onun kadar iyi kullanamazdı. "Jada?" Fısıldadım.

Bana yarım bir el sallayarak Zayne'in arkamda durduğu yere baktı. "Merhaba."

"Sen ne...?" Odaya doğru bir adım attım ve yalnız olmadığını fark ettim. Erkek arkadaşı Ty köşede duruyordu. O da bana el salladı. Odanın geri kalanını taradım, Thierry ya da Matthew'u başka bir köşede saklanmış bulmayı umuyordum ama odada başka kimse yoktu. Ty onunla birlikte olsa da, ikisinin de burada yalnız olması mantıklı gelmiyordu ama o anda umurumda değildi. Jada buradaydı.

Öne fırladım ve kollarımı ona doladım. Warden güçlüydü ama yine de bir adım geriye sendeledi.

Jada bana sarılırken güldü ve bilezik şingirtılarının sesi özlediğimi bile fark etmediğim bir sestti.

"Burada olduğuna inanamıyorum."

"Biz de yapamayız," dedi Jada. "Ama Zayne'in... yani artık bizimle olmadığını duyduğumda, bunu tek başına yaşamana izin veremezdim." Durakladı. "Ama görüyorum ki o süper canlı."

"Öyle. Bu uzun bir hikaye."

"Dez bizi bilgilendirdi," diye söze girdi Ty. "Hâlâ biraz kafamız karışık ama sanırım öyle de kalacak."

"Neden bana mesaj atıp geleceğini söylemedin?"

"Cevap vermeyeceğinden ya da gelmememi söyleyeceğinden korktum."

Geri çekildim, midem suçluluk duygusuyla çalkalanıyordu. "Özür dilerim. Boktan bir arkadaş oldum ve-"

"Kızım, berbattı. Misha'yla her şey olduğunda senin yanında olmak istedim. Senin de benim yanımda olmanı istedim ama sen ona benden daha yakındın. Nasıl tepki verirdim bilmiyorum." Yanaklarımı sıktı. "Ayrıca, beyninin nasıl çalıştığını biliyorum. Her şeyi içselleştiriyorsun ve temelde kendini kapatıyorsun. Bu sefer bunu yapmana izin vermeyecektim."

"Sen en iyisisin." Ona tekrar sarıldım. "Ama üzgünüm. Kederli olan sadece ben değildim."

"Özrünüzü kabul ediyorum." Jada'nın sesi kalın ve boğuktu. "Özrünü zaten kabul ettim. Arkadaşlar böyle yapar."

Jada haklıydı. Her zamanki gibi. Hâlâ kendimi berbat hissediyordum ama gerçek arkadaşların olayı buydu. Yanlış adım atabilirsin. Ortadan kaybolabilirsin ama yine de orada olursun. İkiniz de olurdunuz.

Kendimi toparlayarak arkama yaslandım. "Thierry ya da Matthew burada mı?

Nicolai ile falan mı?"

"Burada değiller."

Ağzım açık kaldı. "Babanız buraya gelmenize izin mi verdi?"

"Bize izin verdiğini söyleyemem," dedi Ty duvardan uzaklaşarak. Yanıma geldi, her gardiyan gibi uzun ve genişti. Bana çabucak sarıldı. "Buraya geldikten sonra ona ne yaptığımızı anlattık sayılır."

Şimdi gözlerim kocaman açılmıştı.

Ty kusacakmış gibi bakarken Jada sırtıtmamak için kendini zor tutarak, "Ve bu bir araba ödünç aldıktan sonraydı," dedi. "O kadar mutlu değil ama ona seni görmem gerektiğini söyledim. Ayrıca, Ty'a bir görev verilebilir. burada."

"Ne?" Gözlerimi kırptım. "Gerçekten mi?"

Ty başını salladı. "Evet, plan bu. Ya da plan buydu. Thierry beni öldürebilir."

"Seni öldürmeyecek." Jada iç çekti. "Hem de çok."

Ty'ın yüzü kızarıırken ben güldüm. "Sanırım şimdi buraya doğru yola çıktı?" "Tanrım, umarım öyle değildir," diye mırıldandı Ty.

"Bilmiyorum. Şu anda Nicolai ile telefonda konuşuyor. Ona buraya gelmesine gerek olmadığını söyledim. Gardiyanlarla birlikteyiz ve ikimiz de kendimizi nasıl savunacağımızı biliyoruz."

Vardı, ama Ty Accolade'den geçmemişti ve Jada... babasının şu anda aklını kaçırması için bariz nedenler vardı.

Jada, Zayne'in odanın hemen içinde oyalandığı yere baktı. "Hâlâ burada olduğunu gördüğüme sevindim." Yüz hatları buruştu. "Söylerken hissettiğin kadar garip mi geldi?"

Zayne güldü. "Kulağa doğru geliyordu."

"Özür dilerim," dedi bana bakarak. "Hâlâ düşmüş melek olayının etkisindeyiz."

"Ben de öyle," dedi Zayne sırtarak. "Yine de burada olmanıza sevindim. Trin hepinizi özledi."

"Biliyorum." Jada bana gülümsedi. "İşte bu yüzden buradayız."

"Sana tekrar sarılırdım ama sanırım bu işi daha da garipleştirecek." Bakışlarım onun üzerinde gezindi. "Saçların uzuyor."

Parmaklarını başının yan tarafına yerleştirdi. Normalde saçlarını kafatasına yakın keserdi. "Uzamasına izin vermeyi düşünüyorum. Daha önce Henüz kararımı vermedim."

O kadar çok sorum vardı ki -konuşmak istediğim o kadar çok şey vardı ki- ama Dez bize yeniden katıldı. "Bölmek istemezdim ama birazdan çıkmam gerekiyor."

"Melek bıçakları," diye hatırladım ve ona döndüm. "Ne olmuş onlara?"

"Melek bıçakları mı?" diye tekrarladı Ty.

"Kelimenin tam anlamıyla her şeyi öldürebilen meleksi silahlar," diye açıkladım. Dez sert bir ses tonuyla, "Kayıplar," dedi.

Zayne Dez'e döndü. "Yine mi geldin?"

"Gitmişler." Dez inanamayarak başını salladı. "Gideon onları bodrumda kilitli tuttuğu yerden almaya gitti ve gitmişlerdi."

Duyduklarıma inanamıyordum. "Eminim küçük melek kanatları çıkarıp uçarak buradan gitmemişlerdir."

"Anlamıyorum. Gideon'un her yerde güvenlik kameraları var."

"Evet ama bodrumda kör noktalar var. Bunu biliyorsun ve herkes eğitim tesislerini kullanarak girip çıkarken, herhangi biri kör bir noktaya girip kasayı açabilirdi."

"Ama bir Gardiyan neden melek kılıçlarını çalsın ki?" diye sordum. "Bir Gardiyan çalmaz," dedi Dez.

Zayne başını salladı. "Buna katılmak zorundayım."

"O zaman kanatların filizlendiği bıçaklara geri mi dönüyoruz?" Ben talep ettim.

"Buralarda olmadığımı biliyorum," dedi Jada. "Ama kanatların filizlenmesinin imkânsız olduğunu varsayıyorum."

"Onun kanatları var." Zayne'i işaret ettim. "Şu anda gizleniyorlar."

"Ne?" Ty Zayne'e döndü. "Fallen'ın kanatları yok sanıyordum?" "O süper özel," dedim.

Zayne bana göz kırptı. "Öyleyim."

"Hepinizin Gardiyanların en iyisine inanmak istediğinizi biliyorum ama içlerinden biri onları kaçırmış olmalı," diye düşündüm.

"Yine de herkesi sorguluyoruz," dedi Dez kollarını açarak. "Hâlâ buradalarsa onları bulacağız." Ty'a bir göz attı. "Yirmi dakika içinde yola çıkacağım, eğer peşime takılmak istersen."

Ty başını salladı.

"Kahretsin, neredeyse unutuyordum." Dez yakındaki raftan bir şey alıp Zayne'e uzattı. "İşte telefonun ve cüzdanın."

"Sağ ol dostum."

Dez bana döndü. "Ve senin için bir şeyim var. Her ihtimale karşı bir önlem. Bir iz sürücü. Gideon seni yakalama girişimleri olduğu için bunun iyi bir fikir olacağını düşündü. Senin her zaman üzerinde taşıdığın bir şeye ihtiyacım var."

"Telefonum mu?" Zayne'e baktım. Yüz hatları sertti ama başını salladı. Telefonu çıkardım ve Dez'e uzattım.

Telefona baktı ve sonra kılıfı çıkardı. "Kılıfın arkasında da çalışır. Burada o kadar fark edilmeyecek." Zayne'den alçak bir ses çıkarken bakışlarını ona çevirdi. "Hey, dostum, birinin onu yakalaması fikrinden hoşlanmadığını biliyorum ama bu iyi bir fikir."

"Öyle olduğunu biliyorum," diye ısırdı Zayne. "Ve haklısın. Birinin onu yakalaması fikri hoşuma gitmiyor."

"Ben de öyle." Telefonumu geri aldım ve cebime yerleştirdim. "Ama teşekkür ederim. Bu çok akıllıca."

"Sorun değil. Umarım işe yarar hale gelmez."

Dez dışarı çıkarken Zayne'e döndüm. "Melek bıçaklarının kayıp olduğuna inanamıyorum."

Çenesi hâlâ sert bir çizgi halindeydi. "Ben de öyle, ama nasıl olur da Gardiyanlardan biri olabilir, onu da anlamıyorum."

Şakaklarımı ovuşturarak nefesimin altında küfrettim. "En azından hâlâ Lucifer var." Elimi bıraktım ve Jada'ya doğru döndüm. "Uh..."

"Biliyoruz," diye karşılık verdi Jada. "Onu buraya getirmenle ilgili her şeyi duyduk." "Ve onu kaybettiğinizi," diye ekledi Ty.

"Onu kaybettiğimizi söyleyemem," diye açıklık getirdim. "Onu kısa bir süreliğine kaybettik ama bulduk."

Jada başını salladı. "Babam Lucifer'ı öğrenseydi kesinlikle çıldırırdı."

Thierry'nin çoktan çıldırdığına bahse girmeye hazırdım.

Arka cebimden telefonum çaldı. Çıkarıp hızlıca mesajı okudum. "Selam." Zayne'e baktım. "Roth, Lucifer'ın çoktan

Bael'in nerede saklandığını bilen biri olabilir."

Kaşları kalktı. "Vay be. Hızlı çalışıyor."

"Öyle." Telefonumu tekrar cebime soktum. Lucifer birini bulduysa hemen oraya gitmemiz gerekiyordu. Jada ve Ty'ı bırakıp kaçmaktan nefret ediyordum.

"Lucifer," diye fısıldadı, başını tekrar sallayarak. "Hepinizin Lucifer ile çalıştığınıza inanamıyorum."

"Evet," dedi Zayne. "Biz de yapamayız, bu yüzden her şey bittiğinde hiç olmamış gibi davranacağız."

Sırıttım. "İyi bir plana benziyor."

"Ne... nasıl biri?" diye sordu ve sonra yüzünü buruşturdu. "Bunu sorduğuma inanamıyorum bile."

"Meraklı olduğun için kimsenin seni suçlayabileceğini sanmıyorum." Zayne ona gülümsedi.

Lucifer nasıl tarif edilir? "O, şey, o eşsiz biri." Zayne homurdandı.

"Eşsiz mi?" Ty tekrarladı.

Başımı salladım. "Beklediğiniz gibi biri değil ve bir bakıma *tamamen* Şeytan'dan beklediğiniz gibi biri. Biraz dağınık biri." Aklıma bir fikir geldi; Lucifer'ın kim olduğunu öğrenmenin ve arkadaşlarımla vakit geçirmenin bir yolu olabilirdi. "Hepiniz onunla tanışmak ister misiniz?" Umutlu bir şekilde teklif ettim. "Güvende olursunuz. Ya da olmalısınız. Yani, bizi ciddi bir şekilde tehdit etmedi ya da herhangi bir şey."

"Sizi *ciddi* bir şekilde tehdit etmedi mi?" Ty, Zayne ve bana baktı. "Ne yaptı? Hepinizi gelişigüzel mi tehdit etti?"

Zayne, "Biraz tartıştık," diye açıkladı. "Ama şimdi her şey yolunda." Durakladı. "Sayılır."

"Bu güven verici," diye mırıldandı Ty.

"Ee? Bizimle gelmek ister misiniz? Roth'un evinde."

"Cehennemin gerçek Veliaht Prensi olan mı?" Jada söyledi.

Başımı salladım. "Ve Layla da orada olacak. O yarı Warden ve... evet, yani aynı zamanda Lilith'in kızı. Ve evet, Lilith. Ayrıca Cayman da orada olabilir. O-"

"Dur tahmin edeyim," diye araya girdi Ty. "O da bir iblis."

"Orta düzey yönetici, temel olarak. Dostum, tuhaf arkadaşlarımız var" dedim.

"Öyle," diye kabul etti Zayne.

İçimi çektim. "Her iki durumda da, eğer istemiyorsanız, bu tamamen anlaşılabilir bir durum. Daha sonra hepinize yetişebilirim."

Ty elini başının üzerinde gezdirdi. "Evet, alınma ama bunu pas geçmek ve Dez'in teklifini kabul etmek zorundayım."

Jada önce Ty'a sonra da bana baktı. "Bu muhtemelen her yerinde 'kötü hayat seçimi' yazıyor, ama evet, onunla tanışmak istiyorum."

Ty, Jada'nın seçiminden hiç memnun değildi. Ona babasının öğrenirse aklını kaçıracağını hatırlattı ki bu doğrudu. Thierry'nin nasıl bir sinir krizi geçireceğini tahmin bile edemezdim ama Jada babasının öğrenmesi için hiçbir neden olmadığını savundu. Ben de buna katıldım. Ty meşhur ayağını yere basmaya çalıştı ve bu onun için iyi sonuçlanmadı. Tartıştılar. Garipti ama sonunda Jada kazandı ve Ty'nin daha sonra telafi etmesi gereken çok şey olacaktı.

"Kendimi kötü hissediyorum," dedim, Zayne arabayı yönlendirirken Jada'ya bakarak.

Impala, Roth'un evine giden yolda ilerliyordu. "Muhtemelen seni buraya getirme teklifini yapmamalıydım."

Jada elinin tersiyle itti. "Ty bunu atlatacaktır. Ayrıca Dez'le birlikte şehri gezmeyi çok istiyordu. Sanırım ona aşık bir arkadaşı var."

Gülmeye başladım ama ani bir farkındalık hissi beni geri dönmeye zorladı. Roth'un evine onu algılayabileceğim kadar yakın değildik.

"Bunu hissediyor musun?" Zayne sordu, ben de başımı salladım.

Zayne yoldaki virajı dönerken Jada iki koltuğun arasına eğildi. "Vay anasını," diye nefes aldı. "Burada kaç tane iblis yaşadığını söylemiştin?"

McMansion'ın ön bahçesine bakarken gözlerim büyüdü. Her yerde iblisler vardı. Merdivenlerde oturuyorlardı. Çimenlere yayılmışlardı. Garaj yolunu kaplıyorlardı. Bazıları insana benziyordu. Zebaniler, Cayman gibi daha çok orta veya üst düzey iblisler olabilirlerdi. Diğerleri kesinlikle insan derisi taşımıyordu... ya da insan kafası, görünüşe göre, çünkü bazılarının iki ya da üç tane vardı.

"Aman Tanrım," diye soluk soluğa kaldı Jada. "*Bu* da ne?"

Yolcu penceresinden dışarı baktım ve bir metreyi geçmeyen kıvılcımlı renkli bir yaratık gördüm. Boynuzlarını ve kuyruğunu gördüm. "Hiçbir fikrim yok," diye fısıldadım. Bu şey çizgi film iblislerine benziyordu. "Bu sabah yola çıktığımızda böyle değildi."

Büyük iblislerden birkaçı bize dikkat etmeye başlayınca Zayne yavaşladı. Dikiz aynasına baktı. Ben de onun bakışlarını takip ettim ve insan görünümlü birkaç iblisin arkamızda kaldığını gördüm. "Jada," dedi. "Muhtemelen arabada kalman en iyisi."

Arkama yaslanıp hançerlerimi ona vermek için uzandığımda, "Hey! Arabadan uzaklaş. Hemen! Kışt!"

Layla'nın sesini tanıyarak öne doğru eğildim ve gözlerimi kısıtım. Bir şey yakaladım.

Platin sarısı saçların bir anlık görüntüsü ve sonra iblis denizi ayrıldı, iki, dört... ve sekiz ayak üzerinde araba yolundan geri sürünerek geldi.

"Bu... dev bir örümcek mi?" Jada fısıldadı. "Eğer öyleyse, kendimi hemen şimdi Dünya'dan fırlatacağım."

Arabanın yarısı büyüklüğünde bir örümceğe çok benzeyen şeyin evin yan tarafında koşuşturmasına baktım. "Seninle sıraya giriyorum."

Layla bize doğru ilerlemeye başladı, kırmızı tenli, karikatür görünümlü iblis araba yolundan seke seke geçerken kısa bir süre durdu. Hayal kırıklığı içinde ellerini havaya kaldırdı.

"Halüsinasyon mu görüyorum?" Jada sordu.

"Dürüst olmak gerekirse, tüm bunların başka bir açıklaması yok." Başımı salladım.

Layla'nın yüzü yanı başında belirince Zayne camı indirdi. "Burada neler oluyor böyle?"

"Gelmiş geçmiş en kötü blok partisi mi?" diye sordu saçlarını yüzünden geriye doğru iterek. "Bir saat kadar önce ortaya çıkmaya başladılar. Görünüşe göre Lucifer'in varlığını hissediyorlar ve 'Yaşasın Şeytan' diyen herkes ortaya çıkıyor." Arka koltuğa bir göz attı ve iki kez baktı. "Sen bir Warden'sın."

"Öyleyim," diye cevap verdi Jada tereddütle.

"Jada, Layla'yla tanış," diye söze girdim. "Potomac Highlands topluluğundan."

"Ve gitmene izin mi verdiler?" Layla'nın ses tonu şaşkınlıkla doluydu. "Şey." Jada kelimeyi uzattı.

"Tehlikeli mi bunlar?" Zayne araya girdi. "Herhangi bir soruna neden oluyorlar mı?"

"Pek sayılmaz." Layla'nın kaşları çatıldı. "Ama ben olsam kesinlikle arabayı garaja çekerdim ki iblislerden biri üzerine oturmasın. Ya da onu yemesin."

Zayne ona baktı. "Eğer onlardan biri arabamı yerse, onu öldüreceğim."

Sırıttı. "Garaja ya da eve girmelerine izin vermiyoruz, bu yüzden kıymetliniz güvende olmalı. Ben gidip açayım."

Layla arkasını döndü ve eve doğru ilerlemeye başladı. "Garaj yolundan uzak durmalısın. Yoksa sana çarpacaklar ve kimsenin umurunda olmayacak."

Bazı homurdanmalar oldu ama Layla koşarak eve dönerken iblisler dağıldı.

"Pek çok tuhaf Şey gördüm," dedim. "Ama bu süper garip. Listenin başında bile olabilir."

"Ama en azından hepsi giyinmiş." Zayne bana bir sırtış attı.

"O küçük kırmızı Şeyler değil," diye belirttim. "Ne tür bir iblis olduklarını bile bilmiyorum."

"Sanırım onlar sprite?" Zayne söyledi. "Daha önce hiç görmemiştim."

Kırmızı iblisin araba yolu boyunca sek sek oynayışını izledim. "Bu dört yaşında falan mı?"

"Ben... Ben bunun sevimli olduğunu düşünüyorum," diye itiraf etti Jada.

"Garip, Şeytani bir Şekilde."

Garaj kapılarından biri titreyerek açıldı ve Zayne arabayı dikkatle ileriye doğru yönlendirdi, yol boyunca iblislere baktı. Impala içeriye park edilene kadar nefes aldığını sanmıyorum.

Layla bizi kapıda bekliyordu. "Normalde evimiz böyle değildir," dedi yanına gittiğimizde. "Buna inanmanın zor olduğunu biliyorum ama genellikle her yerde iblisler olmaz."

Jada başını salladı. Tüm bu olanları son derece iyi idare ettiğini düşünüyordum ama her zaman meraklıydı. "Sorun yok," dedi Jada gülümseyerek. "Dışarıdaki dev rmcek Şeyi hariç. O iyi değil."

"Biliyorum, değil mi?" Layla'nın kocaman gözleri Jada ve benim aramda gidip geliyordu. "Roth'a bunun ne olduğunu sordum ve nasıl cevap verdi biliyor musun? Sadece bir ev örümceği olduğunu söyledi."

"Bir ev örümceği mi?" diye haykırdım. "Kimin evi için? Godzilla'nın mı?" "Aynen yle." Bizi kısa, dar bir koridora götürdü. "Daha sonra daha büyük örümcekler olduğunu söyledi."

Jada, "Bundan daha büyük bir örümcek görsem kendimi yakardım," dedi ve ben ürperdim.

"Ama burada ne işi var?" Zayne parmaklarını benimkilere doladığında sordum. "Cehennemden mi geldi?"

Layla bana tekrar baktı. "Bu cevabı bilmek ister misin bilmiyorum."

"yle sayılır," dedi Zayne.

"Gya metrolarda yaşıyormuş," diye cevap verdi. "LUD'ları yiyor."

"Asla metroya binmeyeceğim," dedim Zayne'e. "Asla. Umurumda değil. Hayır, orada devriye yok."

"Not edildi." Bana bir sırtıfış fırlattı. "Ama hey, en azından LUD'ları yiyor."

"Bu konuda daha iyi bir iş çıkarması gerekiyor," diye mırıldandım. "Yani Lucifer birini bulabildi mi? *Supernatural*'ı izlemeyi bunun için yeterince uzun süre bıraktı mı?"

"Evet, bu da onu hırçınlaştırdı." Layla bizi mutfaktan geçirip başka bir dar salona doğru götürdü. "İşte bu yüzden oturma odasındayız. Yerlerde fayans var."

Fayans zeminin neden önemli olduğunu sormama gerek yoktu çünkü oturma odasında neler olup bittiğini yeterince görmüştüm. Odanın ortasında titreyen bir erkek duruyordu. Takım elbise ceketinin kollarından akan ince kan perçinleri yere damlıyordu. Pantolonunun arkası nemli görünüyordu ama içimden bir ses bunun kan olmadığını söylüyordu.

Lucifer onun önünde durmuş, kollarını çıplak göğsünün üzerinde kavuşturmuştu. Odaya girdiğimizde bizden habersiz görünüyordu, tamamen adama odaklanmıştı. Oval şekilli odanın etrafına hızlıca bir göz attım. Roth ve Cayman karşı tarafta duruyorlardı, ikincisi bir dilim pizzayı mideye indiriyordu.

Jada tamamen durdu ve Lucifer'a bakarken gözleri büyüdü. "Şimdi, Johnny-boy, en ufak bir şeyde bile çok yardımcı oldun. Motivasyon gerekli," dedi Lucifer, sesi serin bir ipek gibi odayı sararak. "Ve yeni arkadaşlarımdan önünde işlerin çirkinleşmesini gerçekten istemiyorum. Johnny-boy, yeni arkadaşlarıma merhaba de."

Adam bize titreyen bir bakış attı. "Merhaba."

Zayne'in eli benimkinden kurtuldu. "Bu adama ne yapıyorsun?" "Ah, endişelenme, Fallen. Johnny-boy'un kaderi her zaman benimle yüz yüze." Lucifer gülümsedi ve bu gülümsemenin ne kadar çarpıcı olduğunu görünce göğsümde bir sıkışma oldu. "Er ya da geç olacak. Johnny, Senatör Josh Fisher ile çok yakın çalışıyordu."

Bakışlarım adama kaydı. Fisher'ın hayaletini kilisenin dışındaki geceden beri görmemiştim.

"Johnny-boy bize Gabriel'e yardım etmek için Fisher'la birlikte çalışan herkesin ismini söyledi. Onlarla ilgileniliyor."

Lucifer bir parmağını kaldırarak adamın yanağına bastırdı. "Seninle uğraşılmasını istemiyorsun, değil mi Johnny-boy?"

Lucifer'in parmağının altındaki deriden dumanlar yükseldi. Derinin bir dilimi yanarken havayı kömürleşmiş et kokusu doldurdu. Adam sarsıldı ve kısıp bir inilti çıkardı.

"Tanrım," diye fısıldadı Jada ve bahse girerim buraya gelme kararından pişmanlık duyuyordu.

Bu kararından pişmanlık duymaya başlamıştım.

Lucifer pencerenin yanındaki sandalyeye çökerek, "Sanki," diye cevap verdi. "Ben o mızımız, hep konuşan ve çok az hareket eden altın çocuk gibi değilim."

Jada bir kanepeye oturdu, sanırım düşmesin diye.

Ona döndüm. "İsa'yı tanıyor muydun?"

Bir bacağına sandalyenin koluna geçirirken o akıl almaz gözleri benimkilerle buluştu. "Sence Yahuda'nın kulağına kim fısıldıyordu?"

Gözlerim büyüdü.

Dudaklarının kenarları kıvrıldı ve yavaş bir gülümsemeyle yayıldı.

"Dostum," diye fısıldadım Jada'nın yanına otururken. "Çok ürkütücüsün." "Teşekkür ederim."

"Bu bir iltifat değildi," diye mırıldandım. "Ama her neyse."

Lucifer yeniden adama odaklandı. "Bilmek istediğim şey şu ki Gabriel?"

"Bilmiyorum-bilmiyorum."

"Bilmiyor musun?" Lucifer başını yana eğdi. "Peki ya Bael?"

"İkisinin de şu anda nerede olduğunu bilmiyorum. O oteldeydiler. Senatörün kaldığı otelde," dedi adam telaşla. "Ama artık orada değiller."

Lucifer adamı incelerken ben akıllıca sessiz kaldım. "Yani benim için neredeyse işe yaramaz olduğunu mu söylüyorsun?"

"Hayır! Hepsini söylemiyorum," diye cevap vermekte gecikmedi adam.

"Nerede olduklarını bilmiyorum ama bir şeyler planladıklarını biliyorum."

"Gerçekten mi?" Lucifer kuru bir sesle cevap verdi.

Adam başını salladı. "Evet. Bir geçitleri var-" "Beni sıkıyorsun." Lucifer parmaklarını şıklattı.

Adamın derisi vücudundan sıyrılmış, kas ve kemikleri ortaya çıkmıştı.

"Aman Tanrım!" Yastığın üzerinde dengemi kaybederek ayağa fırladım. Jada donup kalırken ben kanepenin arkasına yuvarlandım. Zayne inanılmaz derecede hızlı hareket ederek beni yakaladı ve adam seğirerek, garip bir şekilde kansız bir çiğ... çiğ et yığını halinde yere yığıldı.

Layla elleriyle ağzını kapatırken öğürdü.

"Yapma!" Cayman onu işaret etti. "O sesi çıkarma. Ben bir-" Kız tekrar öğürürken omuzları çöktü. Adam hareket etmeyi bırakmıştı. "Ben sempatik bir kusucuyum."

"Aman Tanrım," diye nefes nefese kaldı. "Koku-"

"Dur!" Cayman bağırdı.

Layla dönerek odadan hızla çıktı.

"Şey, o süper ölü." Roth Lucifer'a ters ters baktı. "İyi iş çıkardın."

"Ne? O...oh, evet. O zaten ölü değildi." Lucifer omuz silkti. "Benim hatam."

"Onun zaten ölmediğini nasıl unutursun?" Zayne'in göğsü derin bir nefesle yükseldi. "Yani, gerçekten mi? Bilmek istiyorum."

"Yalan söyledim sayılır. Unutmadım." Lucifer kumandayı eline aldı.

"Beni cidden sıkıyordu ve *Supernatural*'ın son bölümü büyük bir uçurumla bitti."

Ona baktım ve sonra söylemem gerektiğini hiç düşünmediğim bir cümle kurdum. "Sırf seni sıkıyorlar diye insanların derisini yüzemezsin."

"Yapamaz mıyım?"

"Hayır!"

"Ama az önce yaptım." Lucifer Jada'ya baktı. "Öyle değil mi?"

Sersemliğimi üzerimden attım. Zayne'den kurtularak kendimi Jada ve Lucifer'in arasına bıraktım. Şeytan'ın gülümsemesi bir kademe daha arttı. "Eğer öldüyse bize ne faydası var?"

"Hayatta olmasının ne yararı vardı?" Lucifer eğitimli bir dansçının zarafetiyle sandalyeden kalktı. "Bize bildiği her şeyi anlattı, diğer insanların isimlerini de. Onlar da sorgulanacak."

"Derilerini soyarak mı?" Roth sordu.

"Gerekirse."

Kapı aralığında bir iblis belirdiğinde başımı salladım. Odaya girerken büyük bir Üst Seviye titreşimi yaydı. Johnny-Boy'dan geriye kalanları alıp odadan dışarı taşıırken bize bakmadı bile.

Kokunun gelmesi yavaş oldu.

Roth, "Ben biraz oda spreyi alacağım," diye homurdanarak odadan çıktı. "Ve dezenfektan."

"Size verdiği isimlerden herhangi birinin Gabriel ya da Bael'in nerede olduğunu bileceğini düşünüyor musunuz?"

Lucifer bunu düşünmüş gibi görünüyordu. "Hepinize karşı dürüst olacağım. Her zaman yaptığım gibi," dedi Lucifer ve ben gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. "Onların yerini bulma konusunda kendime olan güvenimi biraz abartmış olabilirim. O ikisinin nerede olduğunu bilen biri olduğuna dair ciddi şüphelerim var. O yüzden onu ortaya çıkarmak için ne plan yaparsan yap işe yarasa iyi olur."

Ve bununla birlikte Lucifer odadan dışarı çıktı.

"Planın neydi?" Cayman sordu.

Zayne, "Egosuna meydan okuyarak onu dışarı çekin," diye açıkladı. "B planı var," diye hatırlattım ona.

"B Planı masada değil."

"Bu da söz konusu değil." Bakışlarımı adamın düştüğü yerden çekerek Jada'ya döndüm. "İyi misin?"

Başını salladı.

"Bunu yapacağını bilseydim seni getirmezdim," dedim ona.

Jada başını kaldırıp bana baktı. "Yani, beni Lucifer'a götürüyordun. Örgü örmesini beklemiyordum."

Cayman bizimle paylaşmaya karar verdi: "Bunu yapmayı seviyor ama insan derisiyle." "Bu arada, ben Cayman. Arkadaşlarınız tanışma konusunda berbatlar."

"Jada," dedi.

Roth elinde oda spreyi ile döndü. Layla da yanındaydı, bir WetJet ve bir küvet dezenfektan mendil taşıyordu.

Layla yerleri fırçalamaya başlarken Zayne ona, "Dikkat et," dedi. "Şu melek bıçakları var ya? Onlar kayıp."

Roth spreyin ortasında durdu. "Ne?"

Zayne ve Roth bıçakları bir Gardiyan'ın alıp almayacağı konusunu tartışırken Jada nihayet ayağa kalktı ve pencerelerden birine doğru yürüdü. Konuşmayı dinlediğini bile fark etmemiştim, ta ki "Biliyor musun, bıçakları bir Gardiyan aldıysa hiç şaşırmam. onları."

Herkes ona döndü.

"Seni tanımıyorum," dedi Roth. "Ama senden hoşlanıyorum."

Biraz rahatsız görünüyordu. "Düşündüğüm şey, eğer bir Gardiyan onları alıp sakladıysa hiç şaşırmam. Demek istediğim, çoğu Gardiyan iblislerle... dostça davranmaz ve bu durum burada farklı gibi görünse de... Yargılamıyorum," diye eklemekte gecikmedi. "Ama sanırım buradaki her Gardiyan bu konuda hemfikir değil."

Layla Zayne'e bakarak, "Öyle değil," diye onayladı. "Bunu sen de biliyorsun."

Ağır bir nefes verdi ve başını salladı. "İçlerinden birinin bıçakları Gideon ya da Nic'in nerede olduklarını bilmeyecekleri bir yere saklamanın daha güvenli olduğunu düşündüğünü görebiliyorum."

"Ya da onları bizden birine karşı kullanmak istiyorlar," dedi Roth. "O bıçakların bulunması gerekiyor."

Zayne, "Bunu sürekli büyüyen yapılması gerekenler listemize ekleyeceğiz," diye yorum yaptı.

Roth kaşlarını çatarak odanın etrafına bakındı. "Lucifer nerede?" "Sanırım oturma odasında." Esnedim. "İzlemeye devam

Doğüstü sanırım."

Roth, "Gerçekten sinir bozucu bir çocuğa ebeveynlik yapmak gibi bir şey sanırım," diye cevap verdi.

Layla gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. "Bugünün daha da garipleşebileceğini sanmıyorum."

"Çocuklar?" Jada pencereden dışarı bakıyordu. "Sanırım burada gerçek iblislerden oluşan bir lejyon var, badminton mu oynuyorlar? Bir şeyle..." Pencereden bir adım geri çekildi. "O adamın kafasıyla oynuyorlar. Lucifer'in derisini yüzdüğü adamın." Yüzünü bize döndü. "Aslında badminton oynuyorlar, o adamın kafasını raket olarak kullanıyorlar."

Hepimiz Layla'ya döndük.

"Üzgünüm," dedi gözlerini açarak. "Bir daha asla konuşmayacağım."

* * *

Lucifer'in yaptıklarını gördükten sonra oturup şehirdeki restoranlardan birinde erken bir akşam yemeği yiyebilmemiz garipti.

Bunun üçümüz hakkında ne söylediğini bilmiyordum ama Jada ile daha fazla zaman geçirebildiğim için mutluydum. Harbinger ile ilgili olmayan şeyler hakkında sohbet ettik ve onu Zayne ile etkileşim halinde görmek güzeldi.

Çok normal hissettirdi.

Zayne'in ve benim geleceğim, tüm bu yaşlanma meselesi göz önüne alındığında kolay olmayacak olsa da, kendimi iyi hissetmemi sağladı. Jada'yı yerleşkeye geri getirdikten sonra ve Zayne ile ben Gabriel'in fedailerinden birini ortaya çıkarmayı umarak şehirde yürürken bu duyguya tutundum.

"Kahvaltıda ne isteyeceğini düşünüyordun?" Gece için kapalı olan birkaç dükkânın önünden geçerken Zayne sordu.

Jada ve Ty ile kahvaltıda buluşmak için plan yapmıştım. Tabii hâlâ kavga etmiyorlarsa. Öyle olacaklarından şüpheliydim. Önümüzdeki bir iki gün içinde topluluğa dönmek zorunda kalacaklarını biliyordum. Hâlâ Thierry ya da Matthew'un gelmesini bekliyordum.

"Bilmiyorum." Karanlık ağaçları taradım, tek bir iblis bile hissetmedim. Hepsi ya Lucifer ya da Lucifer'in etrafında toplanmış olmalıydı.

Gabriel. "Seçici olmadıklarını biliyorum. Ben de öyle, eğer aklınıza iyi bir yer gelirse, eminim sorun olmayacaktır."

"Ya sadece yumurta beyazı ve ıspanak yapan bir yer seçseydim?"

"Seninle konuşmayı keserdim."

"Ama beni sevmeye devam edeceksin."

"İsteksizce," diye takıldım.

Zayne gülerek yanağımdan öptü. "Bize yiyebileceğin kadar kızarmış domuz pastırması olan bir yer bulacağım."

"Ve waffle."

"Peki ya krep?" "Ew."

Hayır."

"Ne?" Bana baktı. "Nasıl oluyor da waffle seviyorsun da krep sevmiyorsun?"

"Bilmiyorum işte."

"Tuhafsın."

"Yumurta akını isteyerek yiyen ben değilim."

"Bunun neresi garip? Bu sağlıklı-"

"Demek istediğimi kanıtlamak için söylemen gereken tek şey bu." Bir kavşağa yaklaşmıştık. "Damar tıkanıklığından ölmeyeceksin, o yüzden biraz yaşa ve yumurta sarısını ye."

Zayne elini belime koyarken güldü ve birlikte karşıya geçtik. sokakta. Konuşmamızı duyabilecek herhangi biriyle aramızda birkaç metre kalana kadar bekledi. "Gabriel'i nasıl ortaya çıkaracağımı düşünüyordum. Onu son gördüğünde o okuldaydı. Belli ki bu bir tuzaktı, ama ya tuzak iki yönlü çalışıyorsa?"

Ne dediğini hemen anladım. "Gabriel'in dikkatini çekmek için o okula, portala gitmeyi mi düşünüyorsun?"

"Burayı görmesi gerekiyor."

"Eminim öyledir. Ben de bunu düşünüyordum." Kolumdan tutup beni durdurunca durakladım, tam önümden biri geçip bir markete girerken. "Ama okul hâlâ hayaletlerle dolu, Wraithler ve Gölge İnsanlar. Aslında, şu anda orada muhtemelen eskisinden daha fazla var."

"Ama bu sefer fark şu ki, onları görebiliyorum. Onlara göz kulak olmak zorunda olan sadece sen olmayacaksın" dedi.

Adımlarımız yavaşladıkça ve bir sanat eseri olduğunu tahmin ettiğim birkaç taş, soyut şekle yaklaştıkça bunu düşündüm.

bir şehir parkının girişinde. "O okul ziyaret etmek isteyeceğim son yer. Benim bile tüylerimi ürpertiyor," diye itiraf ettim. "Ama böyle bir şey yaparak sokaklarda amaçsızca dolaşmaktan daha fazla şansımız olabilir." Bir parkın yakınında durduk.

Oval bir çöreğe benzeyen taş, Zayne'e baktım. "Özellikle de Gabriel senin ölmediğini bilmek zorundayken."

"Ve şimdi yeni ve geliştirilmiş bir versiyon" diye ekledi.

Sırıttım. "Ve eğer Roth'un yerindeki iblisler Lucifer'i hissettiyse, o zaman Gabriel'le birlikte çalışanların da onun gelişini hissettiklerini tahmin ediyorum."

"Dün geceki ateş gösterisinden bahsetmiyorum bile."

Başımı salladım, bunun dün gece olmasına şaşırmıştım. Sanki bir hafta önceydi. "Muhtemelen daha dikkatli olacaktır."

"Bu bir plan." Zayne kollarını kavuşturdu. "Yem olup yakalanmana izin vermenden daha iyi."

"Bu kötü bir fikir değil ve hâlâ masadan kalkmış değil," diye cevap verdim, sokak lambasının ışığında Zayne'in çenesinin sertleşmesini izlerken. "Hoşuna gitmediğini biliyorum ama eğer onu ya da Bael'i okula giderek ikna edemiyorsak, bunu denemeliyiz. Onu durdurmak için Başkalaşım'a günler kalana kadar beklemek istemiyorum. Bu çok yakın bir zaman ve bu-" Küçük bir grup insan kavşaktan geçerken durdum. Çok uzaktaydılar ve yüz hatlarını görebilmem için yeterli ışık yoktu ama Onları izlerken tüylerim diken diken oldu.

Üçü kendi aralarında konuşup gülüşüyorlardı, ama arkalarında biri vardı - gölgesi bana doğru görünmeyen biri.

Zayne bakışlarımı takip etti. Grup parktan yayılan ışığın altından geçti. Üçü devam etti. Biri devam etmedi.

Arkalarında yürüyen kişi durup bize bakınca gözlerimi kısıtım.

"Vay anasını," diye fısıldadı Zayne.

Bir adım öne çıktım, sonra daha iyi görebilmek için bir adım daha attım. Ve hemen yapmamış olmayı diledim.

Adamın kafasının sadece yarısı düzgün görünüyordu. Diğer tarafı şekilsizdi, çökmüştü ve görebildiğim kadarıyla kan içindeydi.

Onu tanıdım.

Senatör Fisher.

Zayne, "Gördüğüm şeyi doğrulamanızı mı yoksa yalanlamanızı mı istediğimi bilmiyorum," dedi.

"Onunla gerçekten görüşüyorsun," diye fısıldadım, bunu yapabilmesine hâlâ biraz şaşırmıştım. "Her zaman böyle mi görünürler?"

"Ne yazık ki bazıları öyle." Zayne'in etrafından dolaştım. "Senatör Fisher."

Hayalet kıpırdamadı ama eski bir televizyondaki o kötü çekim şeyini yaptı, içeri girip çıktı. "Seni bulmaya çalışıyordum," dedi, sesi sanki uzun bir tünelin içindeymiş ve diğer ucunda duruyormuş gibi geliyordu. "Ama sürekli buraya geliyorum, tekrar tekrar."

Zayne belini büktü ve kısık bir ıslık çaldı. "Otel caddenin tam karşısında. Fark etmemiştim bile."

"Tesadüf mü?" Senatöre odaklanırken kollarımı kavuşturarak düşündüm. "Buraya gelip duruyorsun çünkü öldüğün yer burası."

Hayalet öne doğru sürüklendi. "Aynı zamanda onunla ilk tanıştığım yer." "Bael mi?"

Hayalet başını salladı ve bu manzara midemi bulandırdı. "Hayır. O. The Harbinger."

"Sadece Bael ile konuştuğunu söylediğini sanıyordum," dedi Zayne. "Ona geldiğini söyledi," diye hatırlattım Zayne'ye.

Senatör daha da yaklaşarak, "Haberciyi sadece bir kez gördüm, sonra da Bael'i," dedi. Yaklaşmamasını diledim. "Onun dualarıma cevap veren bir melek olduğunu düşündüm. O bir melek. Bana yardım edeceğini düşünmüştüm. Natashya'yı geri getireceğini."

Daha önce adama acımıştım ama çoğunlukla öfke duymuştum. Ama şimdi? Şimdi nasıl hissettiğini bildiğime göre? Her şeyden çok acıma duygusu vardı. "Özür dilerim," dedim. "Sana yalan söylediği için üzgünüm. "Sana yalan söylediği için üzgünüm. onu."

Bir gözü bana odaklanmıştı. Diğer göz... şey, onun nereye gittiğini bilmek bile istemiyordum. "O benim her şeyimdi; gücüm, cesaretim. Omurgam ve mantığımın sesiydi. O beni seçmeseydi asla bu noktaya gelemezdim-"

Genç bir adam senatorün içinden geçerek hayaletin dağılmasına neden oldu. Senatör yeniden ortaya çıkana kadar nefesimi tutarak gerildim.

Zayne genç adamın sırtına bakıyordu. "İçinden geçtiğinin farkında bile değildi." Bana doğru baktı. "Kaç kere hayaletlerin içinden geçtim ben?"

"Muhtemelen buna cevap vermemi istemezsin," dedim ve Fisher'a yeniden odaklandım.

"Onu bir daha asla göremeyeceğim, değil mi?" diye sordu titreyerek. "Hepiniz gittiğinizde bunu fark ettim. Elimde hiçbir şey kalmamıştı."

Kalbim sıkışmıştı. "Sen-?"

"Senin gibi biriydi. Sulien. İzliyordu. O her zaman izliyor." Sesi kayboldu ve geri geldi. "Sizi bulacaktım, ikinizi de bulup bildiklerimi anlatacaktım ama Sulien oradaydı... ve şimdi de beni takip eden bir şey var. Bu bir ışık."

"Ve sen de oraya gitmek istemiyorsun," diye tahmin ettim, otelin penceresinden atıldığını öğrenince rahatlayıp rahatlamadığımdan emin değildim. Yine de ışıktan kaçtığı için onu suçlayamazdım. Senatör artık onu neyin beklediğini bilecek kadar çok şey biliyordu ve büyük olasılıkla bu hiç de hoş olmayacaktı. Yalan söylemek istedim, sadece daha önce sakladığı yararlı bilgileri bize verme olasılığını artıracığı için değil, Fisher en kötü şekilde oyuna getirildiği için. Belki de avlanmasaydı, verdiği zararı verecek konumda olmayacaktı. Ama bu yine de onun yaptığı bir seçimdi ve onun için üzülme yaptığı şeyin doğru olduğu anlamına gelmiyordu.

Ve söz konusu bu olduğunda yalan söylemedim. "Karını göreceğini sanmıyorum," dedim ona, derin bir nefes vererek. "Haberci kederinden faydalandı ve onu sana karşı kullandı, ama sen bu seçimleri yaptın, hatta bir şeylerin doğru olmadığını hissettim. Bunun hesabını vermek zorundasın çünkü burada kalamazsın. Eğer kalırsan, şu anda olduğundan daha kötü bir duruma düşersin."

"Ama... Tanrı bağışlayıcı mıdır?" Fisher yarı biçimsiz ellerini kaldırdı. "Her zaman öyle olduğuna inandım. Bana öğretilen buydu ama..."

Ama cinayete meyilli bir baş meleklerle karşılaşmıştı, bu yüzden muhtemelen Tanrı ve diğer şeyler hakkında bildiği her şeyi sorguluyordu. Nasıl cevap vereceğimden emin olamadan Zayne'e baktım.

"Bilmiyoruz," diye konuştu Zayne. "Ve kimsenin neyin affedilip neyin affedilemeyeceğini gerçekten bildiğini sanmıyorum. Yine de bundan kaçınmak?"

Muhtemelen sana bir iyilik yapmayacaktır."

Senatör sessizleşirken bakışları caddenin karşısındaki otele kaydı.

Derin bir nefes aldım. "Beni arıyordun, bizi mi? Söyleyecek bir şeyin mi vardı? Eğer öyleyse, muhtemelen bunu yapmak istersin. Tutukluluğunu kaybedene kadar fazla zamanın olmadığını biliyorum."

"Ve yüzerim," dedi. "Bazen öylece süzülüyorum." "Bu kulağa... rahatsız edici geliyor," diye mırıldandı Zayne.

"Yalan söyledim. Temsil ettiğim insanlara, ailelerine, yakınlarına defalarca yalan söyledim.

O çocuklar çok umutluydu," diye devam etti Fisher ve ben sabrımı zorladım. "Natashya'ya yalan söyledim. Ona devam edeceğimi, kendimi ya da inancımı kaybetmeyeceğimi söyledim. İkinize de yalan söyledim." Sokağın karşısına bakmaya devam etti. "İşte orada. Işık."

Zayne döndü ve Tanrı'ya yemin ettim, eğer bunu görebilseydi aklımı kaçırabilirdim. Neyse ki öyle olduğunu düşünmedim çünkü geri döndüğünde kaşlarını çatmıştı.

"Neden bizi arıyordunuz? Sulien ortaya çıkmadan önce bize geleceğini söylemiştin." Onu tekrar yola getirmeye çalıştım. "Eğer Haberci'yi durdurmamıza yardım edebilecek bir şey biliyorsan-"

"Yaptığım her şeyi geri almayacak. İşleri yoluna koymayacak."

"Hayır," dedim usulca. "Olacağını sanmıyorum ama bu senden daha büyük bir şey, hepimizden daha büyük bir şey. Haberci'nin planladığı şey bu dünyayı ve Cennet'in bir kısmını yok edecek. Bu her şeyin sonu olacak. Bunu durdurmamız gerek."

"Birlikteler." Senatör Fisher'ın formu karıştı. "Haberci ve Bael. Nerede olduğunu bilmediğimi söylerken yalan söyledim. Korkuyordum. Bir korkaktım. Artık korkamam."

Sanırım Zayne ve ben nefes almayı bıraktık.

"Gaithersburg'da bir çiftlikte kalıyormuş." Bilmediği bir adres verdi. "Onları orada bulmalısın." Tekrar ürperdi, bu sefer daha katı bir hal aldı. "Yaptığım her şey için üzgünüm ve ektiğimi biçme zamanı geldi."

Senatör Fisher bir adım daha attı ve ben daha teşekkür edemeden ortadan kayboldu.

"Gitmiş." Zayne yavaş bir daire çizerek döndü. "O...?"

"İşığa doğru gitti." Boğazım düğümlendi, yutkundum. "Yargıya gitti."

* * *

İnsanoğlunun bildiği en garip konferans görüşmesindeydik. Bir tarafta Roth, Layla ve Lucifer, diğer tarafta Nicolai ve diğer birkaç Gardiyan.

Görüntülü arama olmadığı için şükrediyordum.

"Buradan yaklaşık bir saat uzaklıkta, trafiğe bağlı olarak," dedi Zayne, Senatör Fisher ışığa girdikten hemen sonra telefonundan adrese bakmıştı. Biz kanepede otururken o da dizüstü bilgisayarını açmış kucagında dinleniyordu. İkisini de aynı anda aramanın en iyisi olacağını düşündük. Şimdiye kadar herkes iyi davranmıştı.

Muhtemelen Lucifer *Supernatural* izlediği içindir. Şok edici.

Zayne, "Meğer ev yakın zamanda satılığa çıkarılmış," dedi. "İlan hâlâ şu emlak sitelerinden birinde duruyor."

"Şu anda kimsenin satın almak istediğini sanmıyorum," diye atıldı Roth.

Zayne, "Kahretsin, ben de senin bir üst model aradığını sanıyordum," diye karşılık verdi,

Gözlüklerimi burnuma doğru iterken sırttım. "Bu konuyu açmamın nedeni, mülk detayları altında son teknoloji video gözetiminin listelenmiş olması. Gabriel'in haberi olmadan mülke girmek yeterince zor olacak, ancak ahır da dahil olmak üzere her yerde kamera olduğunu belirtmek gerekir."

"Gabriel'in orada olduğundan ne kadar eminiz?" Nicolai sordu.

"Olabilirdi kendimizden eminiz," diye konuştum. "Senatör Fisher'ın doğruyu söylediğine inanıyorum. Elimizdeki en iyi ipucu bu."

Telefondan Müdür tarafından mırıltılar geliyordu ve sonra Nicolai'nin "Peki oyun planı nedir?" diye sorduğunu duydum.

Zayne bana baktı.

Ne? Ağzımı açtım.

Kaşlarını kaldırdı ve çenesini telefona doğru sallayarak bunun aslında benim şovum olduğunu söyledi.

Ki bunu takdir ettim.

Ama bu kadar büyük bir şeyin kontrolünün bende olmasına alışık olmadığım için biraz kıpırdandım. "Sanırım biz..." Telefona odaklanırken boğazımı temizledim. "Ona karşı hızlı hareket etmeliyiz. Elimizden geldiğince sürpriz yapmalıyız, özellikle de Zayne'e olanlardan ve Lucifer'in üst tarafta olduğundan haberdar olması gerektiğinden. Ne kadar uzun süre beklersek, güçlerini toplaması ve hazırlanması için ona o kadar çok zaman vermiş oluruz."

Kafamı kaldırdığımda Zayne'in bakışları benimkilerle buluştu. Başını sallayarak, "Katılıyorum. Üzerine hızlı ve sert bir şekilde gitmeliyiz."

"Kulağa edepsiz geliyor, Stony," diye mırıldandı Roth. Telefona bakarak başımı salladım.

"Yani, düşünüyorsun... ne? Bunu yarın mı yapacağız?" Nicolai sordu. Midem biraz bulandı. Yarın. Yirmi dört saatten az bir süre, Gabriel ile tekrar yüz yüze gelmeye hazırlanmak için yeterli bir zaman gibi görünmüyordu.

Ama gerçek şu ki, hayatım boyunca buna hazırlandım.

Midemle birlikte düşüncelerim de yatıştı. "Yarın," dedim başımı sallayarak. "Muhtemelen akşam karanlığına yakın. Gün ışığı yerine araziye yaklaşmamız daha kolay olur. Zayne'in bulduğu resimlere bakılırsa etrafta çok fazla ağaç var, bu da yardımcı olacaktır."

"Belli bir noktaya kadar," diye ekledi Zayne. "Eminim bölgeyi görüyordur, ama listeye bakılırsa, mülk özel bir şirkete aitmiş gibi görünüyor.

oldukça ormanlık bir alanda erişim yolu."

"Bu da bana en yakın ama en güvenli noktada buluşmamız gerektiğini düşündürüyor," dedim.

"Katılıyorum," dedi Nicolai. "Bu konuda tüm klan seni destekliyor."

Roth, "Ve buraya gelen tüm iblisler bizim elimizde," dedi. "Bu bir sorun olacak mı? Gardiyanlar ve iblisler birlikte mi çalışıyor?"

Nicolai'nin konuşmasını beklerken Zayne ve ben birbirimize baktık.

Nicolai, "Şu anda iblislerden daha büyük sorunlarımız var," dedi. "İyi oynadıkları sürece aynı amaç için çalışan hiçbir iblisle çatışmayacağız."

Roth, "Uslu duracaklar," diye güvence verdi. "Güzel," diye kestirip attı Nicolai.

Gülümsedim. İblisler ve Gardiyanlar, dünyanın sonunu getirmeye kararlı bir başmeleği durdurmak için birlikte çalışıyorlar. Bunu kim tahmin edebilirdi ki?

"Bence önce sadece beni görmesine izin vermeliyiz," dedim. "Bunu bilecek Diğerleri de benimle birlikte ama umarım hepsi bizim tarafımızda değildir. Sürpriz unsuruna ihtiyacımız var."

Zayne buna karşı çıkmayınca devam ettim. "Oradan sonra Gabriel'in icabına bakmak bize düşecek."

Konuşma bundan sonra biraz daha devam etti ve sonra saat seçildi ve herkesle görüşmeyi sonlandırdığımızda Zayne dizüstü bilgisayarını kapattı ve bana baktı.

"Bu konuda nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

Bunu düşündüm. "İyi, sanırım. Umutluyum. Yirmi dört saat içinde her şey bitebilir."

Başını sallarken bakışları yüzümde gezindi. "Bu iyi bir plan. Gabriel'i durduracağız."

"Yapacağız." Bakışlarım onunkilerle buluştu ve göğsümde bir sıkışma oldu.

Bu yarın gece sona erecekti. Ya başaracaktık ya da başaramayacaktık ama bitecekti çünkü bundan sonra ikinci bir şans olmayacaktı.

Zayne'e bakarken bunun gerçekliğini fark ettim. Eğer başarılı olamazsak, başka bir saldırı düzenleyemeyecektik çünkü bu saldırıda insanlar yaralanacaktı. Başarısızlık Gabriel'in beni yakalayacağı anlamına geliyordu ve buna izin veremezdim. Yani ya Gabriel ölecekti ya da...

Bu düşüncenin bitmesine izin vermedim, ama ağırlık hala buradaydı. Başarısız olursak yapmam gerekenlerin ağırlığı çoktan omuzlarıma çökmüştü.

Kalbim göğsümde tekmeler atarken gözlüğümü çıkardım ve kollarını dikkatlice katlayarak sehpanın üzerine koydum.

Dizüstü bilgisayar alıp yakındaki minderin üzerine fırlatarak yerine oturduğumda Zayne'in ne düşündüğünü bilmiyordum. Yine de gözlerinde bir ateş vardı. Göz bebeklerinin arkasında altın beyazı bir parıltı yanıyordu.

Parmaklarının ucu elmacık kemiğimin üzerinde gezindi ve Parmaklarımı alt dudağının üzerinde gezdirirken çenemin kıvrımını okşadı. "Seni seviyorum," diye fısıldadı.

Başımı eğdim, dudaklarım parmaklarımın yerini aldı. Bu öpücük yavaş ve nazik bir şekilde başladı ve sanki dudaklarımızın şeklini hafızamıza kazıyormuşuz gibi acele etmedik. Öpücük şiddetlendi, ruhu yakan bir özlem ve bir parça çaresizlikle doldu, ikimizi de tüketti. Bir şekilde yatak odasına ulaştık ve kıyafetlerimiz oldukça etkileyici bir hızla çıktı ve sonra... sonra vücutlarımız birbirine karıştı.

Her dokunuşun ve her öpücüğün ardında hayat vermek istemediğim bir bilgi vardı. Bu yüzden Zayne'e söyleyemediklerimi söylemek için ağzımı, ellerimi ve bedenimi kullandım.

Gabriel'i durdurmasaydık, Zayne ile eve gelemeyecektim. Bu birlikte son zamanımız olacaktı.

* * *

Ertesi gün normal, güzel bir gün gibi başladı.

Zayne ve ben Jada ve Ty ile öğle yemeğine kadar süren bir kahvaltı yaptık. Bu gece orada olmak istediler ama Ty ne kadar eğitilmiş olsa da ve Jada kendini savunabilse de ikisi de buna hazır değildi. Mutlu değillerdi ama anlıyorlardı.

Yollarımız ayrılırken Jada'ya sarılıp vedalaşmak zordu, çünkü bir gece önce hayat vermek istemediğim o sözler aklımdan çıkmıyordu. Bu onu son görüşüm olabilirdi.

Zayne ve ben zamanın geri kalanını yalnız geçirdik. *Fresh Prince*'in birkaç bölümünü izledik. Bir kase süper meyveli İtalyan buzunu paylaşırken Zayne'e bir kutu soda içirdim ve sonra birbirimizle kendimizi paylaştık.

Herkesle buluşmamız gereken saatten bir saat önce giyinirken, Fıstık'ı aramaya devam ettim. Hançerlerimi takıp saçlarımı örerken, ondan bir iz duymak için kulak kabarttım. Kapıdan çıkarken durup onu bir kez daha aradım... her ihtimale karşı.

Orada değildi.

* * *

Çiftlik evine gidişimiz de, diğerleriyle buluşacağımız yere yürüyüşümüz de sessizdi. Impala'dan iner inmez el ele tutuştuk, ikimiz de aynı anda birbirimize uzandık. Gruba yaklaştığımızda Zayne bizi durdurdu.

Beni öptü.

Ve birbirimiz için hissettiğimiz her şeyi içinde barındıran bir öpücüktü. Derin, sahiplenici ve bir parça çaresizlik taşıyan bir öpücüktü. Daha fazlasını vaat eden, daha fazlasını *talep* eden bir öpücüktü. Ağzını benimkinden ayırdığında biraz sarsıldım ve ikimiz de uzun bir süre kıpırdamadık. Sanırım ikimiz de orada, tam orada kalmak istiyorduk ama yapamazdık. Bunu biliyorduk ve tekrar yürümeye başladık.

Zayne ve ben onlara yaklaştığımızda sadece Dez ve Nic'in orada olduğunu ve diğer üçünden olabildiğince uzakta durduklarını gördüm. İçlerinden biri Lucifer olduğu için onları gerçekten suçlayamazdım. Gözlerimi kısıtım. Belli ki iPad'de bir şeyler izliyordu.

"Sizler buradasınız." Nicolai bize döndü ve sesindeki rahatlama hiç de yanlış anlaşılmıyordu.

"Diğer herkes nerede?" Ben sordum.

"Diğerlerinin geride kalmasının daha iyi olacağını düşündük," diye açıkladı Nicolai, Lucifer'in üzerine tünediği devrilmiş ağaca doğru bakarak. "İşlerin kötüye gitme ihtimali daha az."

"Bu iyi bir karar," dedi Layla. "İstenmeyen misafirlerden oluşan lejyonu da geride kalıyor."

Roth, "Bunların hiçbirinin gerçekten gerekli olduğunu sanmıyorum," dedi. "Sanki Lucifer şu anda neler olduğunu farkında bile."

Lucifer bizi duymuş gibi bile görünmedi.

"Kulaklıkları takılı," diye açıkladı Zayne. "Dur *tahmin* edeyim, doğaüstü mü?" Layla başını salladı.

"Lucifer'in orada elinde iPad'le oturduğuna inanamıyorum," diye mırıldandı Dez. "Bu bana berrak bir rüya gibi geliyor."

Layla, "Hayatımın son birkaç günü bana berrak bir rüya gibi geldi," diye cevap verdi.

Ona sırtarak bakan Roth sonra bana döndü. "Bunu yapmaya hazır mısın?" Kalbim küt küt atmaya başladı. "Evet. O hazır mı?"

"Öyle. Planı biliyor. Destek burada. Neredeyse tüm destek burada."

Roth bir elini göğsünün ortasında gezdirdi. "Oyun zamanı."

Roth'un gömleğinin altından çıkan siyah duman, yanı başındaki havaya yayıldı. Gölgeler, mini siklonlar gibi havada dönen binlerce küçük siyah noktaya dönüştü.

Bambi derisinden ilk çıkan ve şekil alan oldu. Dev yılan hemen sürünerek Zayne ve benim yanıma geldi.

Dönen boncuklardan üç gölge oluştu ve yere düştü -Siyah, beyaz ve her ikisinin karışımı. Üstlerinde, yanardöner mavi ve altın rengi... ejderhanın karnı ve sırtı boyunca görünen pullar gördüm.

Vay anasını, bu duyduğum ejderhaydı. İçimi heyecan kapladı, çünkü *ejderha*.

Koyu kırmızı kanatları, uzun, mağrur burnu ve pençeli arka ayaklarıyla birlikte filizlenirken gözlerim büyüdü. Gözleri Roth'unkilere benziyordu, parlak sarı.

Ama küçük bir köpek büyüklüğündeydi.

Aşağıya baktım. Biri tamamen beyaz, biri tamamen siyah ve üçüncüsü de siyah beyaz olan üç yavru kedi etrafta dolaşıyordu. Beyaz olan siyah-beyaz yavru kedinin üzerine atladı, onu devirdi ve bu sırada sırt üstü düştü. Siyah olan zıplayarak yavru ejderhanın kuyruğunu süpürdü.

Yavaşça başımı Roth'a doğru kaldırdım. Hayatımda hiç bu kadar hayal kırıklığına uğramamıştım.

"Pek dışarı çıkmıyorlar," dedi omuz silkerek.

"Yavru kediler mi?" Fısıldadım. "Ve bebek bir ejderha? Ciddi misin? Yedek olarak kedi yavruları ve yavru bir ejderha mı getirdin? Bambi için atıştırma mı onlar?"

Siyah kedi yavrusu bana tısladı.

Bambi ayağımın üzerinden kayarak elmas şeklindeki başını kaldırırken Layla, "Bekle," dedi. Bambi elimi dürttüğünde neyi beklemem gerektiğinden emin değildim, belli ki evcil hayvan istiyordu. Başını okşadım, beyaz kedi yavrusu minicik patilerini uzatıp esnediğinde elim dondu.

Aslında esnedi.

Dez ve Nicolai bakarken, "Nitro daha yeni ısınıyor," dedi. "Sence bunu hızlandırabilirler mi?" Zayne nefesinin altından konuştu. "Çünkü bu iş garipleşmeye başladı."

Küçük tüy yumağı, sırtının ortasındaki tüyler dikilirken miyavladı. Ağzını tekrar açtı ve Tanrı'ya yemin ettim, bir kez daha esnerse Roth'u tekmeleyecektim.

Yüzüne.

Sonra da küçük adamları yakalayıp ezilerek ölmeden önce saklayın.

Ancak içinden yükselen ve derinleşen bir miyavlama, vücudumdaki tüyleri diken diken eden gırtlaktan gelen bir hırlamaya dönüştü. Siyah olan, vücuduna uymayan bir hırıltı çıkardı ve siyah-beyaz olan çok büyük, çok kızgın bir yırtıcı gibi tısladı.

Ve sonra *değiştiler*.

Beyaz kürk yumağı büyüdü ve genişledi, bacaklar uzadı ve omuzlar genişledi. Şık kaslar ortaya çıktı ve kırılğan pençeler kalın, keskin olanlara dönüştü. O sevimli miyavlama Nitro'nun burnu uzayıp ağzı köpekbalığı büyüklüğünde dişler çıkaracak şekilde açıldığında bir kükremeye dönüştü.

Dört ayaklı kedi yavruları belime kadar uzanıyordu. Beni yiyebilecek kadar büyüklerdi.

"Vay anasını," diye fısıldadım.

Roth bir eliyle siyah-beyaz olanın ortasını okşarken, ejderha Layla'nın omzunda otururken küçük boyutunu koruyordu. "Bu Fury. Siyah olan Thor," dedi Roth. "Ve normalde yememeleri gereken şeyleri yemeyi seviyorlar, değil mi? Gardiyanlar gibi mi?"

"Roth," diye uyardı Layla Gardiyanlara dönmeden önce. "Sadece şaka yapıyor."

Fury adlı kişinin iki Gardiyan'a bakışları bana bu konuda o kadar da emin olmamamı söyledi.

Dikkati başka yöne çekme zamanı. "Peki ya Robin?" Ben sordum. "O da büyüyor mu?" Dev bir tilkinin görüntüsü beni ürkütüyordu.

"Büyüdüğünde o da büyüyecek," dedi Layla, örtülü koluna dokunarak. "Yine de o hâlâ bir bebek. Eğer onu bırakırsam tek yapacağı kuyruğunu kovalamak olur."

Güldüm.

"Hepiniz dikkat etmediğimi düşünerek etrafta dikilip durmayı bıraktınız mı?" Lucifer her birimizi şaşırtarak sordu. iPad'ini göğsüne bastırmış, bize bakıyordu. "Güneş batıyor. Vakit geldi."

Gölgeler ormanın içinde büyümeye devam ederken aldığım bir sonraki nefes göğsümde takıldı. Lucifer haklıydı.

Zamanı gelmişti.

Yemyeşil çimenliğin inişli çıkışlı tepeleri alacakaranlıkta bir kartpostal kadar güzel görünüyordu, ama sık ağaçların arasından dışarı adımımı attığım anda şeytani örümcek hislerim her yerde harekete geçti.

Ve bunun Lucifer'ın şaşırtıcı bir şekilde birkaç adım arkamda duruyor olmasıyla hiçbir ilgisi yoktu.

İlerlerken Zayne'in bakışlarını üzerimde hissederek önümdeki bulanık evi taradım. Hiçbir hareket görmedim ama tüylerim diken diken oldu. kollarımın arasında. Kolonyal tarzdaki geniş çiftlik evinden bir futbol sahası uzunluğunun yarısından daha az bir mesafede durdum. Güneşin son ışıkları da kaybolup giderken ve gölgeler evin ön verandası boyunca hızla büyüüp beyaz sütunlara ve birinci katın duvarlarına baskı yaparken gözlerimi kısıtım.

Ama normal gölgeler değillerdi. Çok hızlı hareket ediyor, pinpon topu gibi bir sütundan diğerine atlıyorlardı.

Gölge İnsanlar.

"Hey," diye seslendim, boynumun dibindeki sıcak karıncalanma artıyordu. Gölgeler duruldu.

Bu biraz sinir bozucuydu. "Aşırı Uzun Monologların Habercisi evde mi?"

Esintiyle taşınan fısıltılar bana ulaştı, SP'nin sesleri benim anlayamayacağım kadar kısıktı. "Eğer öyleyse," diye bağırdım. "Sürpriz bile olsa ziyaretçileri bekletmenin kabalık olduğunu söyle ona."

"Sürpriz mi?" Gabriel'in sesi etrafta yankılandı ama ben onu görmedim. "Aptal nefilim."

Gerildim, bakışlarım evden araba yolunu kaplayan ince ağaçlara kaydı. Her yerde olabilirdi ve benim görüşümle bunu asla bilemezdim ama beni destekleyen çok daha iyi görüşe sahip başka gözlerim vardı.

Hiçbir uyarı olmaksızın, evdeki ve yan bahçelerdeki düzinelerce projektör ışıldadı. Parlak beyaz ışık, toplanmakta olan karanlığın içinden süzüldü. Kör olmuştum, gözlerimi siper etme isteğime karşı koyamadım. Yoğun ışıktan gözlerim sulanırken ve yanarken bir elimi kaldırdım. *Zarafetim* tenimi gererken görüşümde bulutlu lekeler toplandı. Gözlerim uyum sağlayacaktı - umarım

-Ama birkaç dakika sürer.

Evin arkasında bir şekil belirdi, havaya doğru süzülüyordu. Kanatlarının genişliğini seçebiliyordum. Kalbim küt küt atmaya başladı. İşte oradaydı. Derin bir nefes aldım ve *çürümenin* hastalıklı tatlı kokusuyla neredeyse boğuluyordum.

Bu ses nereden geliyordu? Hızla etrafıma bakındım ve görebildiğim kadarıyla yakınlarda hiçbir şey yoktu. Eğer olsaydı ve ben farkında olmasaydım, Zayne bir nanosaniye içinde burada olurdu. Bu koku Gabriel'den geliyor olabilir miydi?

Elimi indirdim, keşke onu görebilseydim. Tek söyleyebildiğim, evin üzerinde çılgın bir koruyucu melek gibi gezindiğiydi.

Kollarımı iki yanımda gevşetirken hakareti görmezden geldim. "Beni arıyormuşsun, ben de sana gelmeye karar verdim."

"Buna minnettarım." Gabriel'in kanatları havada sessizce hareket etti. "Hayatımı çok daha kolaylaştırıyor."

"Bundan emin misin?"

Kahkahası bana ulaştı ve içime bir buzlanma dalgası gönderdi. "Oh, ben Elbette." Eve doğru ilerledi ve verandanın önünde durdu. "Tıpkı yalnız gelmediğinden emin olduğum gibi."

Bildiğine şaşırmamış olsam da uyarı derimi diken diken etti. "Buraya yalnız gelmem aptallık olurdu ve ben aptal değilim."

"Bu konuda aynı fikirde olmadığımızı kabul etmek zorundayız, Michael'ın çocuğu."

Gözlerim kısıldı. "Kurşun yaraları seni nasıl tedavi ediyor, Gabriel?"

Kanatları durdu. "Sana daha sonra ayrıntılı olarak göstereceğimden emin olabilirsin."

"Sanırım pas geçeceğim," dedim ona. "Ama sana bir hediye getirdim. Spoiler uyarısı, ben değilim."

"Spoiler uyarısı mı?" Başmeleğin ses tonunu şaşkınlık doldurdu.

İçimi çektim. "Spoiler uyarısının ne olduğunu bile bilmiyor musun? Yani, hadi ama, bu iş saçma olmaya başladı."

Gabriel aniden ileri doğru uçtu ve bir sonraki kalp atışında Zayne'in sıcaklığını sırtımda hissettim. Kanatlarının altın beyazı ışıltısı üzerime vurdu.

Gabriel durdu, hâlâ birkaç adım uzaktaydı. "Bana getirdiğin kişi bu mu?" diye sordu. "Kanatlarının ve *zarafetinin* soyulmasına ihtiyacı olan bir Düşmüş mü? Onu öldürmekten mutluluk duyarım." Durakladı. "Tekrar."

Öfke sistemimi harekete geçirdi ama ona boyun eğmemem gerektiğini biliyordum. Bunu zor yoldan öğrenmiştim. "O bir hediye," dedim sesimi düz tutarak. "Ama senin için değil."

Zayne yanıma geldiğinde sağ kanadı sırtıma sürtündü. "Pek iyi görünmüyorsun, Gabriel," dedi Zayne, sesine iğrenme karışmıştı. Haklıydı. Başmelek, kanatlarında ve teninde parlak bir ışıltıdan çok yağlı bir parlaklık olduğunu görebileceğim kadar yakındı. "Peki çürüme gibi kokan sen misin?"

"Sen de kokuyu alıyor musun?" diye sordum. "Çünkü Gabriel altına falan mı kaçırdı diye merak ediyordum."

"Kardeşim altına sıçmadı," dedi Lucifer ve ellerim yumruk oldu. Tabii ki beni dinlemedi. Solumda durmak için geldi. "Henüz."

"Bu senin sürprizin," dedim, artık her şeyin çok anlamsız olduğunu hissederek. "Sürpriz," diye haykırdım ve bu sırada jazz ellerini havaya kaldırdım.

"Bu hediye kabul etmiyorum," diye hırladı Gabriel. "Çok kötü," dedim. "İade ya da değişim yok."

Gabriel kardeşine odaklandı. "Senin varlığının lekesini hissettiğimi biliyordum."

"Varlığımın lekesi mi? Son zamanlarda kendini kokladın mı?" Lucifer başını kaldırıp Gabriel'e baktı. "Özün-Şan'ın çürüyor."

Başmelek, "Benim Şanım çürümüyor," diye tersledi.

"Um." Kelimeyi çektim. "Üzerinde kesinlikle çürüyen bir şeyler var."

"Benimki bile hiç bu kadar kötü kokmamıştı." Lucifer'ın yüzünde bir huşu ifadesi belirdi.

ses tonuyla Gabriel'e bakmaya devam etti. "Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun." "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok," diye karşılık verdi Gabriel.

"Bu ne anlama geliyor?" Lucifer'a bakarak sordum.

Şeytan gülümsedi. "Bunu öğreneceğimize dair içimde bir his var."

Gabriel daha da geriye çekildi. "Ne planladığımı biliyorsun kardeşim. Hepiniz yapılması gerekeni kutluyor olmalısınız. Buna bir son vereceğim."

bu yozlaşma bu diyar haline geldi. Yapılması gerekeni yapacağım. Yine de arkamda durmak yerine önümde mi duruyorsun?"

"Evet, planladığınız şey benim tarzımda bir parti," dedi Lucifer. "Ama bu benim partim değil. Beni anlıyor musun?"

"Muhtemelen senin benzetmeni anlamamıştır," dedim ona.

"Gayet iyi anlıyorum," diye tersledi Gabriel. "Sana bu tek şans veriyorum Lucifer. Babamızın sana verdiğinden çok daha fazlasını. Bana katıl ve birlikte buna bir son verelim."

Lucifer başını yana eğdi. "Babamın bana o kadar çok şans verdiğini çok

iyi biliyorsun ki bu çok saçmaydı. Bunu ben bile kabul edebilirim ama ya sen? Oh, Gabe, kendine ne yaptın sen?"

Lucifer'in sesindeki gerçek hüznü dikkatimi çekti.

Başını sallıyordu. "Senin sadece Tanrı'nın sesi olman gerekiyordu. Daha fazlası değil. Daha azı değil. Ama yine de bu yeterli olmadı. Acımasız oldun. Kışkırdın. Gururla doluydun."

"Bana daha fazlası için çabalamaktan mı bahsediyorsun? Gururdan mı?" Gabriel gürlledi, yani şaşkına dönmek için bir nedeni vardı. "Sen mi? Tanrı'nın yanında hüküm sürmek isteyen sen mi?"

"Yani? Bunda hala yanlış bir şey görmüyorum. İstedğim şey bana gereken güçtü ve bunun için Dünya'ya atıldım." Bir parıltı sızmaya başladı

derisini. "Ama ben hiçbir zaman Cennetlerden men edilmedim. Söyle bana kardeşim, en son ne zaman Cennetlere girebildin? En son ne zaman Tanrı ile konuştun? İlahi Sesi duydun mu? Ben şimdi duyuyorum. Sen duyuyor musun?"

Bekle. Ne?

"Yalan," diye tısladı Gabriel. "İlahi Sesi duymuyorsun."

"Neye inanırsan inan, ama bu gece seni öldürecekim." Lucifer'in gözleri kısa süreliğine kapandı. "Şunu bil ki, birkaç günlüğüne de olsa senin için derin bir yas tutacağım. anlar."

Kaşları kalktı. Anlar mı? *Birkaç dakikalığına* onun yasını mı tutacaktı?

Ahh. Gabriel tokat yemiş gibi geri çekildi. "Öyle olsun, Şeytan."

Lucifer'in gözleri kıpkırmızı kesildi. "Oh, hayır, bana öyle demedin."

Başmelek kollarını kaldırarak geri döndü. "Bana geleceğini biliyordum, Mikail'in çocuğu, tam da bu gece."

Kaslarındaki gerginlik artarken başını ona doğru çevirdim. "Bu yüzden senin için kendi hediyemi hazırladım," diye devam etti.

"Utancı verici,

Yine de, değer verdiğiniz pek çok kişinin yok oluşuna tanıklık etmek zorunda kalacaksınız." Yerdeki hareketlilik bakışlarımı evin yanındaki alanlara çekti.

Bu mesafeden bakıldığında farklı renk ve şekillerdeki lekelerden başka bir şey değillerdi ama iblis olduklarını ve çok sayıda olduklarını anlayacak kadar gördüm.

"Kaç kişi?" Zayne'e sordum.

"Yüzlerce," diye yanıtladı Lucifer'e bakarak. "Bu sana kızgın bir sürü iblis demek."

"Kurallardan memnun olmayan iblisler her zaman olacaktır," diye yanıtladı. Gittikçe büyüyen kitle evden dışarı çıkmaya devam etti.

"Gabriel öğrenirseniz hazırlanmak için zamanınız olacağını biliyordu,"

diye cevap verdi Lucifer. "Bu gece geleceğimizi gerçekten biliyordu. Biri sana ihanet etti."

Göğsümde bir baskı oluştu. Kesinlikle biri yaptı.

Zayne, "O melek kılıçlarını düşünmeden edemiyorum," diye yorum yaptı. "Aynı," diye fısıldadım, derin bir nefes alıp yavaşça verdim. "Lejyonunuzdan kaç tanesiyle mücadele edebildiniz?"

"Yeter," diye yanıtladı Lucifer.

"Peki buraya ne zaman gelecekler?" Zayne sordu. "Umarım yakında."

"Düşmüşleri öldürün," diye emretti Gabriel. "Nefilim hayatta olmalı." "Biraz hayal kırıklığına uğradım." Lucifer suratını astı.

"Peki ya ben?"

Çoğu yerde ama bazıları havada olan bir iblis dalgası ileriye doğru fırladığında cevap gelmedi. Birkaçı cin gibi görünüyordu ama diğerleri... Kanatları ay ışığında bembeyaz parlıyordu.

"Peki ya biz?" Roth, ağaçların arasından çıktığını duyurdu.

Layla onun yanındaydı, siyah tüylü kanatlarını görmek her zaman şok ediciydi ama omzuna tünemiş yavru ejderha kadar dikkat dağıtıcı değildi. Dev kedi yavrularını görmedim.

Umarım Gardiyanları yemiyorlardır.

"Çok fazla iblis var," dedi Layla, elinde demir hançerlerle. "Biz hallederiz," dedi Zayne bana bakarak. "Değil mi?"

Kalbim küt küt atmaya başlarken bile başımı salladım. "Var."

İblislerin hattı ilerledi ve Thumper Roth'un omzundan uçarak bir uyarı gıcirtısı çıkardığında *zarafetimi* kullanmaya başladım; bu gıcirtı öyle bir kükremeye dönüştü ki kemiklerim zangırdadı.

Thumper'ın büyümesini, ağaç gövdesi büyüklüğünde bacaklarının ve ellerimden daha büyük pençelerinin filizlenmesini izlerken nefesim kesildi.

Zayne beni yakaladı ve o kıpkırmızı kanatlar açılıp Zayne'inkinin üç katı kadar uzarken beni yolumdan çekti. Kuyruğu yere çarptı, çimenlerin ve toprağın üst tabakasını çatlatarak yarıldı.

Gözlerimi dört açarak iki tank büyüklüğündeki ejderhanın boynunu uzatışını ve ağzını açarak kükreyişini izledim. Kükürt kokusu havayı doldururken burun deliklerinden kıvılcımlar uçuşuyordu.

Hellionlar ve Nightcrawlerlar üzerimize saldırdı. Thumper'ı gördüklerinde yavaşlamadılar. Bunun yerine, iki yöne saparak ayrıldılar.

Roth'un ailesinin hiçbiri buna izin vermiyordu.

Thumper'ın kafası sağa doğru savruldu, ağzı şak diye açıldı. Ateş püskürdü ve iblis grubuna çarparak onları yaktı.

Tökezleyerek geri döndüm ve Zayne'e çarptım. "Bu bir ejderha."

Roth kıkırdarken Zayne beni sabitledi. Thumper başka bir iblisi ağzından yakaladı. Kemikler çatırdadı. Zayne, "Ve acıkmış," diye yorum yaptı.

"Çok," diye kabul etti Roth.

"Dikkat." Layla'nın kanatları havalandı. "Geliyor."

Artık küçük bir at büyüklüğünde olan beyaz kedi yavrusu ormandan fırlayarak havaya sıçradı. Bir Hellion'un üzerine inen Nitro, dişlerini iblisin boynuna geçirerek Hellion'u yere serdi. Thumper havaya kalktı ve bir iblisi kendisiyle birlikte yakaladı.

"İmpler," diye seslendi Roth ileriye doğru yürürken, derisi incelirken Sırtından kanatlar fişkırdı ve başının tepesinden boynuzlar çıktı. "Lezzetli impsleri ye, Thumper."

Bunu düşünecek zamanım bile olmadı. Altın beyazı Zayne'in kollarından aşağı döküldü ve bir iblis kitlesi bize ulaşırken iki orak bıçağı belirdi.

"Planı hatırla," dedi Lucifer. "Gabriel'i zayıflatmamız gerekiyor." Ben başımı sallarken Zayne, "Anlaşıldı," dedi.

Hançerimi çıkarıp *zarafetimi* çağırdım. Zayne bir Raver'ın kafasını koparıırken Michael'ın Kılıcı'nın ağırlığı avucumda şekillendi.

Bir Hellion yavru kedilerin ve ejderhanın yanından hızla geçip beni yakalamaya çalıştı ama ben kolunun altına girip döndüm ve ateşli kılıcı sırtına sapladım. Lucifer elini Nightcrawler'ın göğsüne doğru iterken döndüm.

"Her şeyi berbat ettin," diye homurdandı Lucifer ve onun kalbini söktü. Önce avucundan sonra da Nightcrawler'dan alevler fişkırdı.

Bambi otların arasında biriken sisin içinden fırladı, bir şeytanı yakaladı ve onu yere sürükledi.

İleri atılarak tekme attım ve bir Raver'ı orta yerinden yakaladım. Tökezleyerek geri çekildi, ağzı açıktı ve dişleri havayı parçalıyordu. İleri atılıp hançeri kılız göğsüne sapladım. Hançeri çekip çıkarırken yüzüme sıcak kan sıçradı. İlerlemeye devam ettim, dövüşün ve pompalanan adrenalinin içinde biraz kayboldum. Thumper gökyüzünü yırtarcasına ilerlerken etrafımıza iblisler düşüyor, sağdan soldan iblisler kapıyordu.

"Karnı ağrıyacak," dedim.

Roth bir Nightcrawler'ın boynunu parçaladı. "Pepto bunun için var."

Homurdandım. "Büyük bir şişeye ihtiyacın olacak-"

Parmaklarım örgüme dolanıp başımı geriye doğru çekerken Roth bana doğru hamle yaptı. Birden bir tür kanatlı iblisin genç yüzüne bakarken nefesim kesildi.

"Yakaladım seni," diye homurdandı, o havaya kalkarken kanatları aşağıya indi-

Hiçbir uyarı olmadan iblisin kafası düştü. İblis düşerken saçımdaki tutuş gevşedi.

"Yakaladım seni," diye homurdandı Zayne yukarıdan.

Roth kolumdan tutup beni yere çarpan iblisin önünden çekerken, "Bu çok ateşliydi," diye fısıldadım. "Teşekkürler."

Zayne yanıma indi. "Bana sonra teşekkür edersin." Gülümsedim. "Planlıyorum."

"İğrenç, çocuklar." Roth havaya fırlayarak Layla'ya katıldı.

Yüzlerce kuş uçuyormuş gibi arkamızdaki ağaçlar takırdadı. Döndüm ve Lucifer'in lejyonu ağaçların arasından fırlayıp ileriye doğru koşarken Muhafızların karanlık şekillerinin havaya yayıldığını gördüm.

Zayne sırtıttı, bakışları benimkilerle buluştu. Bir Gardiyan yere düştüğünde gülümsemem bir kademe daha arttı.

Arkamda bir alev duvarı yükseldi, o kadar yükseğe uzanıyordu ki önümü göremiyordum.

arkasındaki ağaçlar. Isı geri üfledi, tenimizi yaktı. Önce Lucifer olduğunu sandım ama o önümüzdeydi.

Sonra bağırışları, çığlıkları duydum ve kalbim sıkıştı. Gardiyanlar.

Dez. Nic. Jordan

Bu düşüncelerin beni ele geçirmesine izin vermeden önce onları kestim. Şu anda o yola giremezdim.

"Bael!" Lucifer arkasına dönerek bağırdı. "Neredesin, seni işbirlikçi, hain-?"

Bir alev topu köşeden dönerek neredeyse siyah kedinin arka bacaklarını yakalıyordu. Bir başka alev topu gökyüzünde dalgalandı. Thumper daldı ama yeterince hızlı değildi. Alevler kanatlarını yakarken ejderha çığlık attı.

Roth etrafında döndü. "Familiar'lar!" diye bağırdı. "Bana dönün. Şimdi!"

Ünlüler Roth'a doğru uçarken gölgelere dönüştüler ve Boncuklar çıplak tenine düşerken. Roth kükreyerek döndü ve ellerini yakındaki bir iblisin göğsüne doğru itti.

Zayne arkasını dönerek bahçeyi taradı. "Teller nerede?"

"Bu o muydu?" Daldım ve bir Raver'ın arkasından fırladım. Kafasını kopardım.

"Az önce buradaydı." Zayne aramaya devam etti. "Onu göremiyorum."
"Alevler onu yakaladı mı?" Hançeri bir şeytanın göğsüne saplayarak sordum.

Başını sallayan Zayne bana döndü. "*Zarafetini* içeri çek," diye emretti. "Zayıflamaya başlıyorsun." Bana doğru yaklaşıp parmaklarını burnumun altına sildi. "İçeri çek, Trin."

Yüzüme vurduğum ama Zayne kanı almıştı. İnkâr etmek istedim ama o haklıydı. *Zarafeti* çekmek beni zayıflatıyordu. Michael'ın Kılıcı ateşten korlara dönüşürken lanet okuyarak onu bıraktım.

Layla yere çömeldi ve yavaşça ayağa kalktı. "Yüce Tanrım," diye nefes nefese kaldı. Yüzünde ve saçlarında yağlı kan lekeleri vardı. "Sanki daha bir çentik açtı." Omzunun üzerinden baktı. "Onlara ihtiyacımız vardı." Lucifer'ın durduğu yere döndü. "Desteginize ihtiyacımız var."

Hırslanarak yakaladığı bir şeytanın kanatlarını kopardı. "Geçemezler."

Kalbim hızla çarparak sisin ve parlak ışığın içine baktım ve ileride daha kalın, daha karanlık şekiller seçtim.

Bu kötüydü.

Çok kötü.

Ama bu yapmamız gerekeni değiştirmede.

Sertçe yutkunarak Zayne'e döndüm ve bir elimi boynunun arkasına sıkıştırarak uzandım. Başını kendime doğru çektim ve onu öptüm. Ve bu iffetli bir öpücük değildi. Ya da şefkatli. Dudaklarımız birbirine değdi. Vücutlarımız birbirine karıştı. O öpücükte onu içime çektim, tıpkı onun beni çektiği gibi.

Dudaklarımız ayrıldığında, alnını alnıma bastırırken düzensiz bir şekilde nefes alıyordu. "Sadece Gabriel'e ulaşmamız gerekiyor." Aşağı uzandı ve diğer hançerimi çıkardı. "Hepsi bu kadar. Ona ulaşırsak bu işi bitiririz."

Başımı salladım. "Hadi yapalım şunu."

"Sana destek olacağız," dedi Layla uzaklaşırken. "Onları senden uzak tutacağız."

"Teşekkür ederim." Zayne'in bana uzattığı hançeri aldım.

Layla'ya döndü ve usulca yanağına dokundu. "Dikkatli ol."

"Sen de." Gökyüzüne doğru süzüldü.

İblislerin arasından geçerek Lucifer'a yetiştik.

Bize dönüp bakarken derisi kıpkırmızı kesilmişti. "Sadece bir atışa ihtiyacımız var, ama geçmemiz gereken bir sürü iblis var." Kanatları açıldı, geriye doğru kıvrılmış ve vücuduna yakın duruyordu. "Ne olursa olsun, Bael benim."

"Onu alabilirsin." Zayne bir bıçağı havada savurarak bir Nightcrawler'ı parçaladı.

Hançerimi bir cehennem zebanisinin göğsüne sapladım ve hançerim bir diğerinin boynunu keserken öfkemin beni ele geçirip güç vermesine izin verdim. Pençelerin uçları kollarımdan aşağı kayarak içime bir acı dalgası gönderdiğinde tereddüt etmedim ya da geri çekilmedim. Roth'un ağız dolusu küfürler savurduğunu duyduğumda durmadım ya da arkama bakmadım. Üçümüz ilerlemeye devam ettik. Yerden tekme atarak hançerimi kanatlı bir iblisin bacağına sapladım.

Zayne'i yakalamak için aşağı inerken. Sırt üstü düştü ve Lucifer'ın çizmesinin altında kaldı. Hızımı artırdım, parçalanmış bir bedenin üzerinden atladım ve Raver'ın kürkünden bir avuç kaptım. Hançeri sırtının ortasına saplarken kafasını geriye doğru çektim. Ben bıraktığımda Raver çığlık attı, vücudu alev aldı.

Bir alev duvarı daha yükseldi, Zayne'e rahat edemeyeceği kadar yakındı. Alev Lucifer'a çarptı ve o böğürürken kalbimin durmasına neden oldu.

Ateş vücudunu sararak kas ve dokularını açığa çıkarınca sendeleyerek geri çekildi. "İşte bu beni gerçekten kızdırıyor," diye bağırdı. Vücudu çoktan kendini onarmış gibi görünüyordu ama kanatları...

Yarısı gitmişti.

Panik boğazımda fokurdadı ve ateş duvarı devam ederken onunla savaştım. Ne göreceğimi bilerek yolunu takip ettim.

Layla ve Roth artık kapalıydı ve sadece üçümüz vardık.

"Pes et," diye seslendi Gabriel. "Kazanamayacaksın. İnsanoğlunun günah işlediği ilk gün kaybettiniz. Artık çok geç. Her zaman çok geç oldu."

Bundan nefret ediyordum, çok nefret ediyordum, çünkü Gabriel... haklı olabilirdi. Dışarı baktım, yer sis ve dumanla boğulmuştu ve bir yığın insan görebiliyordum.

İblisler geliyordu. Pratik bir ordu gitti ve sadece üçümüz kaldık.

Zayne yanıma indiğinde korkunç, batıcı bir farkındalık beni vurdu. Hançerime baktım, midem bulanıyordu. Ona döndüm, bakışlarım o güzel mavi gözleri aradı.

Zayne'in bakışları düştü ve sonra tekrar benimkine döndü. Yüzünde anlayışlı bir ifade belirdi. "Hayır."

"Yapmak zorundayım." Boğazımın arkası yandı. "Hayır, Trin. Kesinlikle olmaz-"

Gözlerim yandı. "Geçidi açmak için beni kullanamaz, Zayne. Kullanamaz. Buna bir son vermeliyim ve verebilirim. Geçidi açmak için beni kullanamazsa-"

"Geçit umurumda bile değil." Bileklerimi yakalayarak ileri atıldı. "Bunu yapmana izin vermeyeceğim."

Göğsümde bir çatırtı başladı. "İstemiyorum ama tek yolu bu."

"Eğer şimdi gidersek -eğer kaçarsak- ikinci raundu kazanamayız," diye uyardı Lucifer. "Ya şimdi ya da asla. Öyle ya da böyle."

"Kapa çeneni," diye tersledi Zayne ve Lucifer'ın karşılık vermemesine şaşırdım. "Unut bunu. Her şeyi unut. Kaçıyoruz. Tüm lanet dünya parçalanana kadar kaçmaya ve saklanmaya devam edeceğiz."

"Ne önerdiğini duyuyor musun?" Gözlerim büyüdü.

"Umurumda değil," diye yemin etti. "Bunların hiçbiri umurumda değil. Tek umursadığım sensin."

"Bunu kastetmiyorsun-"

Zayne, "Kesinlikle bilmiyorum," diye homurdandı.

Zayne bileklerimi tuttuğu için çok uzağa gidemeden döndüm. Bakışlarım bir kez daha Lucifer'inkilerle çarpıştı ve yüzündeki ifade her şeyi anlatıyordu. Şimdi olmalıydı. Sonrası olamazdı. Gabriel beni yakalayacaktı. Zayne'i öldürecek. Roth'u, Layla'yı ve hâlâ hayatta olan herkesi öldürecek. Bunun olmasına izin veremezdim.

"Seni seviyorum, Zayne. Seni varlığımın her zerresiyle seviyorum," dedim ve sonra Lucifer'e başımı salladım.

İleri atıldı ve ben tüm gücümle çekip tutuşunu kırarken Zayne'in yanına çarptı. Zayne ve Lucifer yere düştü ve...

Gerçeküstü bir şeydi, beden dışı bir deneyim gibiydi. Sanki orada duran ben değildim, Zayne bağırırken sağ elim sabitti, Lucifer onu tutarken, Şeytan'dan beklemeyeceğim bir hareketle başını yana, durduğum yerden uzağa çevirdi. Hançeri kaldırırken hiçbir şey hissetmiyordum. Ya da belki de her şeyi hissediyordum ve bu çok fazlaydı, duyularımı geçersiz kılıyordu. Hiçbir şey görmek istemediğim için gözlerimi kaldırdım ama tek gördüğüm gri bir dumandı.

Bir trompet çaldı, ses ani ve yüksekti, etrafımızdan geliyor gibiydi. Yer ve etrafımızdaki hava sarsıldı ve Lucifer yana savruldu. Zayne ayağa fırladı ve bir saniye içinde kollarını bana dolayarak yanlarıma kenetledi ama gökyüzüne bakarken ona karşı koymadım.

Yıldızlarda.

"Birinin başı dertte," diye şarkı söyledi Lucifer yerde oturduğu yerden. "Ve bu ben değilim."

Başını geriye atıp gülerken Zayne ve ben ona baktık.

Gabriel havaya uçtu ve yer değiştiren iblis ve melek sürüsünün üzerinde belirdi. "Hayır! Hayır!" diye bağırdı. "Benimle dalga geçiyor olmalısınız."

Trompet üçüncü kez çaldı ve ben tekrar yukarı baktım. Gökyüzündeki parlak ışıkların parıltıları hızla yaklaşıyordu.

"Bunu görüyor musun?" Nefes aldım.

"İstiyorum." Zayne bana sıkıca sarıldı.

Gökyüzünden yıldızlar birbiri ardına düştü.

Dünya'ya doğru hızla ilerlerken öyle görünüyorlardı. Düzinelerce ve düzinelerce. Melekler. Gerçek savaş melekleri.

Gördüklerime inanamıyordum.

Kanatları *zarafetle* parlıyordu ve silahları ateşli, altın alevler saçıyordu. İblisler dönmeye, kaçmaya başladılar ama Gabriel'le aramızdaki sürüyü süpürdüklerinde artık çok geçti.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın!" diye bağırdı Gabriel bir kez daha, havaya yükselerek. "Şimdi mi? Şimdi mi bir şeyler yapmaya karar verdin?"

"Birileri kriz geçirmek üzere," dedi Zayne. Gabriel birkaç ağaç çıkardı.

"Yapmak üzere misin?" Ben sordum.

Bir ağaç evin çatısına devrildi ve ilerideki zemin ilahi bir ışıltıyla aydınlandı.

"Henüz bitmedi," dedi Lucifer. "Henüz değil." Haklıydı.

"Hızlı hareket etmeliyiz," diye devam etti Lucifer. "Savaş meleklerinin buralarda takılacağından şüpheliyim. Gabriel de öyle."

Melekleri çevreleyen parlak ışık zerrecikleri gökyüzüne geri dönerek çoktan kaybolmuştu.

"Bunu bitirmeye hazır mısınız?" Zayne başını benimkine doğru eğdi.

"Doğru şekilde mi?"

"O anda yapacağım şey doğrudu," dedim kalbim kaburgalarımın çarparak. "Şimdi değil."

"Bunu sonra konuşuruz," diye söz verdiğinde gözlerimi devirdim. "Bunu gördüm."

"Hayır, yapmadın."

"Gözlerini devirdin." Kollarımı bıraktı.

"Yuvarlamadım." Kesinlikle yaptım.

"Yalan söyleme alışkanlığın hakkında daha sonra da konuşacağız."

Lucifer yavaş yavaş kendini onaran kanadını sallayarak, "Ön sevişmeniz bittiğinde bana haber verin," dedi.

İlerlemeye başladığımızda buna cevap verme zahmetine bile girmedim, tarlada yarışırken hızlandık.

Lucifer havaya fırlayıp dar bir karaağacın yanına inene kadar iblisi görmemiştim bile. Uzun boylu bir iblisi arkasından çekip çıkardı.

"Merhaba Bael." Lucifer elini onun-

Adımlarım tökezledi. Lucifer'in eli Bael'in elini delip geçmişti.

Kafası. Gerçek kafası. Yüzü. Kafatası. Aman Tanrım.

Lucifer Bael'i yere bırakırken alev duvarı yıkıldı. "Hoşça kal, Bael."

Zayne elini uzattı ve Gabriel elinde ateşli bir bıçakla çığlık atarak dumanın içinden fırlarken beni yakaladı.

"Tanrım." Durmak için kaydım, *zarafetimi* topladım. Kekeledi ve sonra sıcak bir şekilde alevlendi. *Zarafet* içimde titreşti. Michael'ın Kılıcı elimde patladı.

"İnanılmaz!" Gabriel bağırarak saf bir öfkeyle Zayne'e doğru savruldu. Darbesi Zayne'in orakları tarafından engellendi. "Beni öldürürsen gerçekten kazanacağını mı sanıyorsun? İnsanlığın sonu geldi zaten-"

"Çeneni kapatamaz mısın?" Dedim.

Gabriel geri çekildi, başını bana doğru çevirdi. Bir an sonra, bir Gardiyan arkasından yere düştü. Kim olduğunu anlamam bir anımı aldı.

Teller.

Ve elinde bir melek bıçağı vardı.

"Öldürün onları," diye emretti Gabriel. "Onları öldürün ama nefilimi canlı bırakın." Aynı anda iki şey dikkatimi çekti.

Teller onun isteğine cevap veriyordu. O kadar hızlı ileri atıldı ki, tek bir melek bıçağıyla savruldu, hiçbirimiz hemen karşılık veremedik.

Ve lisedeki o günü hatırladım - Gölge Kişi'nin Teller'a çarpıp onu bayılttığı günü. Onun içine girmişti ve bir daha asla çıkmamıştı.

Önce kendime geldim ve hançeri elimde çevirmeye başladım. Kolumu geri çekerek hançeri olabildiğince sert fırlattım. Tam kafatasının ortasına isabet etti. Teller, Zayne'e ulaşmadan yere düştü.

Bunu kutlayacak ya da sisle kaplı zeminde o lanet bıçağı bulacak zaman yoktu. Gabriel üzerime geldi.

Ateşli bıçağı havayı yararken eğildim. İleri atılarak eğildim ve büküldüm, tekme attım ve onu diz kapağından yakaladım. Tökezledi, ben ayağa fırlarken yumruğunu savurdu. Yeterince yoktu Darbeden tamamen kaçmam için zaman kalmamıştı. Geri sıçramaya çalıştım ama karnımda bir acı parlaması belirdi. Dişlerimi sıkarak keskin bir nefes aldım. "Sanırım bundan vazgeçmenin zamanı geldi. Bitti artık."

"Öyle mi?" Lucifer başmeleğin arkasında belirirken Gabriel güldü. Gabriel alay etti. "Sen zaten ölüsün."

"Bir çürük," dedim, karnımdan yukarı ve sırtım boyunca ilerleyen yanmayı görmezden gelerek. "Ama senin için aynı şeyi söyleyemem."

Lucifer açığının gördüğünde kaşları çatıldı. Ve onu aldı.

Gabriel tam dönerken Lucifer ileri atıldı. Çarpışmayı gördüm ve Lucifer kanlı elini geri çektiğinde rahatlayarak neredeyse dizlerimin üzerine çökecektim. Yumruğunun içindeki etli kütleyi ben bile görebiliyordum.

"Şimdi!" Lucifer bağırdı.

Zayne yukarıdan çullanıp yere indi, ben ileri atılırken orak şeklindeki ikiz kılıçlar alev alev yanıyordu. Michael'ın Kılıcı'nı kaldırdığımda eskisinden daha ağır olduğunu hissettim, ağırlığı hoş karşılanmıyordu. Kabzasını iki elimle kavrayarak, Zayne kılıçlarını havada savururken bir çılgılık attım.

Mikail'in Kılıcı Gabriell'in sırtını deldi ve doğruca kesti.

Başmelek kasıldı, kolları dışarı fırladı. Kılıcı düştü ve hançerini bıraktı. Bir kalp atışı sonra, Zayne'in hilal kılıçları Gabriel'in boynunu keserek kafasını kopardı.

Aman Tanrım.

Başmeleğin kafasının düşüşünü izlerken bir sonraki nefesim ciğerlerimden fırladı.

Gabriel'in boynu olan kütükten yoğun bir ışık fışkırıyordu, o kadar parlaktı ki bir elimle gözlerimi siper edene kadar kör olmuştum. O zaman bile, ışık hunisinin yukarı doğru akışını izlerken sulandılar. Işık... içinde siyah parçalar dönüyordu. Bu gerçekten doğru görünmüyordu. *Zarafetim* geri çekildi ve Mikail'in Kılıcı buharlaştı. Gabriel'in bedeni

alevler içinde patladı, ışık gökyüzünü parçalayarak Zayne'in bile görebileceğinden daha uzağa, yukarı ve yukarı uzanırken geride hiçbir şey bırakmadı. Gece yarısı yağının çizgileri ışık akımı içinde büküldü ve titreşti.

Bu Gabriel'in *lütufuydu*, kaynağa geri dönüyordu. Aldığım bir sonraki nefes çok ince geldi.

Göksel ateş hiçbirimizin göremediğini düşündüğüm bir şeye çarptı. Görünmez bir güç alanı gibiydi. Kulağa aptalca geliyor ama bir şeye çarptı. Beyazımsı altın rengi ateş, yankılanan bir gök gürültüsüyle patladı. *Zarafet* dışa doğru dalgalandı.

İşte oradaydı.

Kıpırdayamadan, bir adım geriye sendeledim. Bunu Tanrı yapıyordu. Tanrı o melekleri iblis sürüsüyle savaşmaları için aşağıya göndermiş olsa da, Tanrı bunu yapmıştı. Lekeli *lütufu* Dünya'ya geri gönderdi. Dehşetten başım dönmüş bir halde, görebildiğim kadarıyla sonsuz bir dalga halinde gökyüzünde ilerleyişini izledim.

Bu manzarayı kim nasıl açıklayabilir ki?

Histerik bir kıkırdama yükseldi ve bükülmüş kütle yayılırken sadece büyük bir güçle onu durdurabildim. Başardık. Gabriel'i durdurduk. Cenneti kurtardık.

Ve şimdi Dünya'da farklı bir tür Cehennem hüküm sürecekti.

Zayne'e dönmeye başladım, bedenim inanılmaz derecede yorgundu. Diğerlerinin bize yaklaştığının hayal meyal farkında olan Zayne'in keskin bir şekilde nefes aldığını duydum.

"Tanrım," diye fısıldadı gökyüzüne bakarak.

Başım yukarı doğru sarsıldı ve gözlerimi kırptım çünkü gördüğümü sandığım şeyi mi gördüğümünden yoksa bunun bir tür hayal gücü oyunu mu olduğundan emin değildim.

Zarafet hareket etmeyi bırakmıştı.

"Görebiliyor musun?" Zayne yanıma yaklaşarak sordu. "Sanki... donmuş gibi."

"Onu görebiliyorum." Gözlerimi ondan ayırmaya cesaret edemedim.

"Nedir bu Lucifer?" Cevap vermedi.

Ya da belki de duydu ve yanıtı boğuldu. Ses bana gökyüzüne fırlatılan havai fişeklerin cızırtılarını ve çatırtılarını hatırlattı - eğer varsa Bu tür havai fişeklerden binlercesi aynı anda patlıyordu. Birkaç dakika boyunca duyabildiğim tek şey buydu ve sonra lekelenmiş *lütuf* kütlesi milyonlarca ışık kıvılcımına parçalandı.

Sarsıldım, uzandım ve Zayne'in kolunu yakaladım. Parmaklarım koluna girdiğinde teni elimin altında sabit ve sıcaktı.

"Trin?" Zayne söyledi.

Bu muydu? Bildiğimiz dünyanın sonu güzel bir altın ışık gösterisiyle mi geldi? "Ne?" Kıvılcımlar aşağı doğru sürüklenmeye başladığında sordum.

"Elin." Zayne bana döndü, kanatlarından biri koluma değdi. Ellerini benimkilerin etrafında kavuşturdu. "Buz parçası gibi hissediyorum."

Elimin nasıl hissettirdiği şu anda çok büyük bir öncelik gibi görünmüyordu. Parmaklarımı onun parmaklarının arasına sürttüğünün hayal meyal farkındayken, izlediğimiz şeyin ağırlığı altında ayakta kalmaya çalışıyordum. Parlayan iplikçikler güzeldi, bana ateşböceklerini hatırlatıyordu ama yere düştükleri anda -bir insana dokundukları anda- Gabriel'in içindeki şey tarafından bozulacaklardı.

"Elin ısınmıyor." Zayne avucunu kolumun üzerinde kaydırды. "Kolum -"

"Bunu Tanrı yaptı," dedi Lucifer, sesi şokla çınlıyordu. "Bunu gerçekten Tanrı yaptı.

Bak." Lucifer, artık çoğu beyaz olan tanelerden biri bize doğru sürüklenirken elini uzattı. "Bu... bu kar mı?"

Ona karın neye benzediğini nasıl bilmediğini sormaya başladım, ama sonra fark ettim ki... ne zamandır cehennemdeydi? Binlerce yıldır mı? Cehennemde kar yağdığından şüpheliydim. Ya da karın neye benzediğini hatırlayabileceğinden.

"Bu... kar." Zayne'in elleri hâlâ kolumdaydı. "Bak, Trin. Bu kar."

Bakışlarımı telaştan çekerek koluma, onun ellerine baktım. Cildine küçük beyaz pullar düşmüş, dokununca buharlaşıyor ve geride parlayan bir leke bırakıyordu. "Kirlenmiş mi?"

"Kötü hissettirmiyor." O son derece parlak gözler benimkilerle buluştu. "Sana kötü hissettiriyor mu?"

Kar kollarıma inmeye devam ederken başımı salladım. "Kar yağıyormuş gibi hissediyorum."

"Bu kötülük değil," dedi Lucifer ve sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. "Kötülüğü bilirim. Bu kar ve bu..." Tiksintiyle inledi. "Ah, kahretsin."

"Ne?" Ona doğru bakarken kalbim küt küt atmaya başladı.

Elleri kalçalarında duruyordu. "Kirlenmemiş." "Neden bu kötü bir şeymiş gibi konuşuyorsun?" Zayne talep etti.

Daha da iyisi, Zayne yanımda durmasına rağmen neden aniden bir tünelde duruyormuş gibi ses çıkardı? Ona doğru baktım. Yüz hatları bulanıktı, yani normalden daha bulanıktı ve ben...

"İyilikle dolu," diye tükürdü Lucifer. "*Saf* ve her tarafıma bulaşıyor. Bu pisliği duşla temizlemem gerekecek."

Bu iyiydi... Bu iynin de ötesindeydi ve hepimizin umut etmekten korktuğu şeyin de ötesindeydi. Tanrı öne çıktı. O ya da Kadın ya da Her Neyse *devreye girdi*. Gözlerim yaşlarla doldu, ama ben...

"Bahse girerim yukarıda gülüyorsundur, değil mi?" Lucifer bağırdı. "Cennetteki sim bombasına eşdeğer bir şeyle tozumu mu alıyorsun? Gerçekten mi?"

Kolumda biriken kara baktım. Erimemişti. "Senin için yaptığım onca şeyden sonra, bana böyle mi karşılık veriyorsun?" Lucifer öfkelenmeye devam etti. "Beş kez duş almam gerekecek ve biliyorum ki insanlığın ve iyiliğin kokusunu üzerimden atamayacağım."

Zayne bana doğru döndü, "Başardık, Trin" derken sesinde bir kahkaha vardı.

Vardı, ama...

Yutkunmaya çalıştım ama boğazım daralıyormuş gibi garip bir his verdi. "Kendimi iyi hissetmiyorum."

Zayne'in kanatlarının geri çekilme sesi bağırışıyla son buldu. Neden adımları haykırdığını bilmiyordum ama sonra birden kollarımdaydım ve o da üzerimdeydi, yüzü bir odaklanıp bir kayboluyordu.

"Trin! Ne oldu?" Zayne cevabımı beklemiyordu. Eli göğsümde ve karnımda gezindi. Durdu ve küfrederek gömleğimi yukarı çekti. "Yaralanmışsın."

"Bu sadece... bir yumruk."

Zayne başını çevirirken eli karnıma doğru titriyordu. "Lucifer! Sızlanmayı kes ve buraya gel!"

"Ne?" diye sordum. Diye sordum ya da öyle sandım. Elimi aşağı bakacak kadar kaldırmaya çabalarken emin değildim. Karnımı gördüm ama tuhaf görünüyordu.

Sanki deri... sanki griye dönüyor ve yayılıyordu. "Nedir bu?"

Zayne sordu. "Neler oluyor?"

Lucifer'in bulanık yüzü Zayne'in kanatlarından birinin üzerinde belirdi. Başını yana eğdi ve sonra dönerek gözden kayboldu.

Ve başım... başım çok ağırlaştı. Başım geriye düştü ve Zayne'in ve güzel kanatlarının uçlarının ötesine, yağmaya devam eden kara bakıyordum. İçime bir uyuşukluk yerleşti. Kemiklerime kadar işleyen bir bilgi.

"Ne yapıyorsun sen?" Zayne beni hafifçe yana çevirirken ona bağırdı. "Lucifer!"

"Onları arıyorum, buldum." Bir duraklama oldu. "Kahretsin."

"Kahretsin mi? Neye lanet olsun?" Zayne'in sesine panik karıştı. Lucifer'in sesi daha yakındı. "Bununla mı bıçaklandın? Bu melek bıçaklarından biriyle mi?" diye sordu.

Elinde tuttuğu çividen belli belirsiz bir altın parıltısı yansıyor. "Teller'da vardı," diye zorladım. "Ve Gabriel... o sadece bana yumruk attı."

"O Müdür Gabriel'e bir tane vermiş olmalı ya da her zaman bir tane vardı," dedi Lucifer. "Sana yumruk atmadı. Sana bunlardan biriyle vurdu."

"Bu..." Zayne sözlerini yarıda kesti ve sonra kanatları açıldı. "*Hayır.* Hayır." Bana doğru döndü, etrafımdaki kolu sıkılaştı. "Trin. İyi olacaksın."

"Ne oldu?" Layla nefes nefese kaldı.

"O iyi. Bundan emin olacağım," dedi Zayne. "Sen de iyisin. Sadece bulmam gerek-"

"Bulunacak bir şey yok," diye Lucifer onun sözünü kesti. "Yapılacak hiçbir şey yok."

"Olmak zorunda," diye tersledi Roth ve aptal iblis prens ile Layla'nın iyi olduğunu duyduğuma sevindim.

"O bir melek bıçağı," diye karşı çıktı Lucifer. "Bu-"

"Sakin söyleme," diye homurdandı Zayne. "Sakin söyleme."

Lucifer sustu ama benim zaten bildiğim, kalbimin durgun atışlarında hissettiğim şeyi söylemesine gerek yoktu. Roth ne demişti? Melek kılıçları ölümcüldü. Başka bir melek de dahil olmak üzere her şeyi öldürebilirlerdi.

Bir Trueborn da dahil.

Bunu biliyorduk.

"İyi olacaksın." Zayne yanağımı avuçladı. Elinin orada olduğunun farkındaydım ama hissedemiyordum. "İyi olmak zorundasın. Tamam mı? Sadece dayanmana ihtiyacım var. Benim için. Beni duyuyor musun, Trin? Sadece dayanmanı istiyorum ve ben de bir yolunu bulacağım."

Sen zaten ölüsün.

Gabriel bana yumruk attıktan sonra böyle demişti. Ama bu bir yumruk değildi. O biliyordu. O zaman kaybedeceğini biliyordu ve o...

Ve beni de yanında götürdü.

Piç kurusu.

Onu durdurmak için ölmeye hazırdım. Melekler gelmeden önce planladığım şey buydu, ama şimdi, kazandıktan sonra? Hazır değildim.

Ama artık çok geç olduğunu biliyordum. İçimdeki her şey pes ediyormuş, kepenk indiriyormuş ve dükkânı kapatıyormuş gibi hissediyordum.

Ölüyordum ve her zaman ölmenin acı verici olacağını düşünmüştüm ama bu... uykuya dalmak gibiydi. Gözlerim dalgalandı.

"Hayır!" Zayne beni sarsarak ırkiltti. "Gözlerini kapatma. Sakın uyuma. Bana bak. Trinity, lütfen. Bana bak. Gözlerini açık tut. Trin, bana bak."

Ona baktım. Yüz hatları acı verici bir şekilde netleşene kadar gözlerimi kırpıttım ve yüzünün her çizgisini, her düzlemini ve açısını içime çektim. Onu görebilecek miydim

Yine mi? Panik bir saçma gibi patladı ama artık çok geçti. "Ben... Ben seni seviyorum." Kelimeleri zorla çıkardım, her biri bir emektir. "Seni seviyorum."

"Biliyorum. Biliyorum Trin ve seni sevdiğimi de biliyorsun. Sonsuza kadar sana bunu söyleyeceğim. Bunu duymaktan yorulacaksın." Sesi çatladı. "Sana söz veriyorum. Beni terk etmeyeceksin. Bunun olmasına izin vermeyi reddediyorum."

Ama öyleydin ve kollarını etrafımda hissedemiyordum. Bir kalp atışı sonra, onu *göremedim*. Panik yerini dehşete bıraktı. "Neredesin?"

"Ben buradayım, Trin. Yanındayım. Buradayım. Sana sahibim."

Aldı. Bana sahipti. Yalnız değildim. Korkunun bir kısmı hafifledi.

"Bırakma beni... bırakma."

"Asla," diye yemin

etti. "Lütfen."

"Her zaman." Sesi çok uzaklardan geliyordu.

Göğsümün yükseldiğini hissettim ama hava yoktu. Ses yoktu. Işık yoktu.

Hiçbir şey yoktu. Ve ben

içine düştüm.

Gitti.

"Trinnie, uyan."

Başımı sestem çevirip rüyaya dönmek istedim. Ya da en azından rüya gördüğümü sanıyordum, çünkü Zayne'in kollarındaydım ve beni kendine yakın tutarken çok sıcaktı. Ve bu bir rüya olmalıydı, Çünkü Gabriel'le savaşıyorduk. Lucifer onu öldürmüştü ve Tanrı. Tanrı görkemli bir şey yapmıştı ve ben...

"Trinnie," diye bir ses geldi yine. Tanıdığımı fark ettiğim bir ses. "Sana bakıyorum. Seni izliyorum."

Fıstık.

Ben uyurken beni izlemesi konusunda ona ne demiştim?

Ama bu mantıklı değildi. Peanut orada değildi ve ben de uyuyor olamazdım. Teknik olarak değil. Belki mecazi olarak. Şu anda anlamın bir önemi yoktu.

Ben öldüm.

Öldüm resmen.

Öfke bedenimi dövüyordu. O piç, psikopat baş melek beni gerçekten öldürmeyi başarmıştı. Ben ölmüştüm ve Zayne yaşıyordu, aman Tanrım, Zayne. Göğsümdeki baskı beni boğuyordu. O oradaydı, yalnız kalmayayım diye beni tutuyordu ve şimdi o oradaydı ve ben... şey, her neredeysem oradaydım. Ölmüştüm.

"Trinity!" Peanut bağırdı.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve içimden boğuk bir nefes çıktı. Peanut'ın korkunç şeffaf yüzü tam *karşımdaydı*, benimkinden sadece birkaç santim ötede idi.

"Bu da ne böyle?" Doğrulamaya başlayarak haykırdım. Ellerimi aşağı doğru ittim, yumuşak ve kuru bir şeyin içine soktum. Nemli çimenlere değil.

Peanut görüş alanımdan çıkarken birkaç kez göz kırptım. Zayne Takımyıldızı'nın sönük ışıltısına baktığımı fark ettiğimde şaşkınlık içimde dönüp durdu.

Yatağımızda yatıyordum.

Dudaklarımın kenarları aşağı doğru döndü. "Fıstık?" Kısık sesle söyledim. "Evet," diye cevap verdi olduğu yerden.

"Dairemizde miyim?"

"Evdesin."

Neyin içinde ne var?

Doğrulup yatak odamıza baktım. Peanut solda, bacak bacak üstüne atmış, havada asılı duruyordu. Sağ tarafımda başucu lambası yanıyordu. Annemin en sevdiği kitabın yıpranmış, yırtık pırtık bir kopyası komodinin üzerinde duruyordu. Uzandım ve parmaklarımı yumuşak kapağın üzerinde gezdirdim. Ben... ben bir hayalet miydim? Bu yüzden mi buradaydım? Bu mantıklı geliyordu. Hayatıma devam etmeye hazır olmadığımından emindim ve yakın zamanda... ayrılanlar genellikle rahat ettikleri yerlere geri dönerlerdi. Kalbim göğsümde çarpıyordu-

Bekle.

Aynı elimi göğsüme bastırdım ve kalbimin dengesiz bir şekilde attığını hissettim. Eğer ölseydim ve şimdi bir hayalet olsaydım, kalp atışlarımı hisseder miydim? Herhangi bir şey hissedebilir miydim?

Başım Peanut'a doğru döndü.

Bana el salladı.

"Yatağı hissedebiliyorum. Kitabı hissettim," dedim ve sonra elimi göğsüme vurdum. İrkildim. Bu göğsümü acıtmıştı - gerçekten acıtmıştı. Hayaletler acı mı hissediyordu? Tanrım, eğer öyleyse, Peanut nasıl oldu da tavan vantilatörlerinden falan geçebildi? "Kalbimi hissedebiliyorum."

Kaşları kalktı. "Umarım öyledir."

Ona baktım. "Kalbini hissedebiliyor musun?" "Bu aptalca bir soru."

"Bu nasıl aptalca bir soru olabilir?" diye sordum. "Ben öldüm. Ben öldüm, Peanut."

Ben süper ölüyüm ve eğer bir hayaletsem, kendimi nasıl hissedebilirim-" "Sen hayalet değilsin," diye sözümü kesti. "Sen ölü değilsin." Ona bakakaldım.

O da bana baktı.

Ona biraz daha baktım. Muhtemelen tam bir dakika boyunca ne dediğini anlayamadım ve o zaman bile anlamamıştım. Hem de hiç. "Nasıl?" Fısıldadım. "Nasıl ölmedim?" Odanın hâlâ yatak odası olduğundan emin olmak için tekrar etrafıma bakındım. Öyleydi. "Nasıl buradayım?"

"Bu biraz karışık bir hikaye," dedi.

Dizlerimin üzerine çöktüm. "O zaman hikâyeyi anlamlandırmaya çalış." Zayne'in yüzü aniden zihnimi doldurdu ve yatağın kenarına doğru ilerledim. "Sen

Ne olduğunu biliyorum. Önemli değil. Zayne'i bulmam gerek.

Kendinde olmalı-" "Kendinde mi?" Peanut önerdi. "Kalbi o kadar kırık ki

Lucifer'in seni geri getirmesini mi talep ettin?"

Gözlerim onun süzıldığı yere kayınca donakaldım.

"Ve Lucifer ona hayat vermenin kendisini aştığını, ruhların koruyucusu olmadığını açıkladığında, Azreal'in kendisine hesap vermesini istedi," diye devam etti Peanut, ama... sesinde çok yanlış bir şeyler vardı, sadece Grim'den melek ismiyle bahsetmesi değil, ki bu bile başlı başına tuhaftı. Sesi... güçlenmiş, daha az *havadar* olmuştu. Normalde konuştuğu o şarkı söyler gibi konuşma şekli gitmişti.

"Azreal cevap vermedi, çünkü cevap vermesi için bir neden olmadığını biliyordu. Yapabileceği hiçbir şey yoktu. Sen onun ötesindeydin."

Vücudumun her yerindeki minik tüyler yükseldi. "Beni ürkütmeye başlıyorsun, Peanut."

Başını yana eğdi. "Bence bu konuşma bittiğinde çok daha fazla ürkümüş olacaksın."

Derim yüzülürken, yatak bizi ayıracak şekilde ayağa kalktım. "Neler oluyor?"

Sadece benim kaçık gözlerimden kaynaklanıyor olabilir, ama arkasındaki pencere kafasının içinden daha az görünür gibiydi. "İnsanların neyi yanlış anladığını biliyor musun?"

Tanrı mı? *O'nun* ilgisiz bir baba olduğunu. Çocuklarıyla ilgilenmediğini, onları her gün titizlikle izlemediğini mi? Küçük yollarla -genellikle ve kolayca gözden kaçan yollarla- müdahale etmediğini mi? İşe giderken sağa dönmek yerine sola dönmek gibi rastgele bir seçim mi? Evde kalmak ya da geç saate kadar dışarıda kalmak için verilen beklenmedik karar? Planlanmamış bir yolculuk ya da telefon görüşmesi, satın alma ya da Hediye mi? Bunların hiçbirisi rastgele ya da bilinmez değildir. Bu, iyi bir ebeveynin yaptığını yapan Tanrı'dır. Yapabilecekleri zaman devreye girer ve yapabilecekleri bir şey olmadığında da bunu bilir. Tanrı'nın tüm bunları nasıl yapabildiğini hiçbir zaman gerçekten anlayamadım - çocuklarının yanında olmak için her şeyi ve her şeyi yapmaya istekli olmak ve yine de yürüyüp gidebilmek." Omuzları bir iç çekişle kalkmış gibiydi. "Orada Her zaman çok fazla kural, Trinity, çok fazla beklenti, Tanrı için bile ve kesinlikle bir baş prens için."

Derimin üzerinde bir ürperti dolaştı. Hayır. Hiçbir yolu yoktu-

Peanut bana baktı ve evet, yüzü kesinlikle daha *sağlamdı*. "Haklıydın, biliyor musun? Gabriel'de bir şeylerin fena halde ters gittiğine dair işaretler olması gerektiğini söylediğinde. "Gabriel'de bir şeylerin işaretler."

Geri adım attım, duvara çarptım.

"Ve vardı. Bir boşluk olduğunu söylediğinde de haklıydın. Kimseye zarar vermemeye yemin ederek gizlice sokulabilecek bir silah. En azından başlangıçta öyleydin, ama sonra nasıl olduğunu öğrendim ve

Tanrı'nın çocukları için neden her şeyi yapabileceğini ve yapacağını." Bir gülümseme oluştu. "Bazen Tanrı bile kuralları esnetebilir."

Tamamen duvara yaslanmışım, kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki hayatta olduğuma dair hiçbir şüphe yoktu.

"Bir başmelek Dünya'da ve ruhlar arasında gerçek bir süre kalamaz. Çok fazla sorumluluk ve çok fazla sonuç var. Birinin varlığı her türlü şeyin dikkatini çok fazla çeker," dedi ve Dünya'nın içinde en ufak beyaz parıltı belirmeye başladı.

göğsünün ortasında. "Ama tıpkı Tanrı gibi ben de kendi yarattığımdan vazgeçemedim. Etimden ve kanımdan."

Göğsünün ortasından çıkan parıltı vücudunun geri kalanına yayıldı. İlahi ışık yoğun bir beyazla titreşiyordu - ruhların ölmeden önce gördüklerini bildiğim türden bir ışık. Bakması, tanık olması sıcak ve katlanılabilir bir şeydi.

Fıstık *değişti*.

Vücudu uzadı ve omuzları genişledi. Kahverengi saçlarının rengi açılmış, güneşin rengine dönmüştü. Yüz hatları sertleşti, aşına olduğum gençlik dolgunluğundan sıyrıldı. Eski Whitesnake tişörtü beyaz kolsuz bir tuniğe, yırtık kot pantolonu keten, inci renginde bir pantolona dönüştü. Ve teni... Arada bir yere yerleşmeden önce sürekli olarak insan teninin tonları arasında gidip geliyordu.

"Yani," dedi Fıstık'a ait olmayan o sesle. "Sana göz kulak olmak için elimden geleni yaptım."

Babam, baş melek Mikail, önümde duruyordu.

"Vay anasını," diye fısıldadım.

Güldü - gerçekten güldü ve bu garip bir sestti, tanıdık ama yine de bilinmeyen bir ses. Bana Peanut'ın kahkahasını hatırlattı, eğer o kahkaha büyümüş olsaydı.

"Bu yanıt beni şaşırtmadı."

Gözlerim yuvalarından fırlayacakmış gibi oldu. "Sen... Var..." Başımı salladım. "Bu gerçek mi?"

Başını salladı.

"Ama Peanut nerede?"

O bembeyaz gözler ısındı. Bunun nasıl mümkün olduğunu bilmiyordum ama öyleydi, çünkü ısınmışlardı. "Ben Peanut'ım."

"Bu imkansız. Peanut ergenlik çağındaydı. O bir genç ve 80'lerde öldü-"

"Bir Whitesnake konserinde, hoparlör kulesinin tepesine tırmandıktan sonra düşüp ölmesi mi?" diye bitirdi. "Daha saçma bir şey duydun mu hiç?"
Şey, hayır.

"Size şunu söyleyeyim, insanlar ölmek için inanılmaz tuhaf yollar buldular ve bu şekilde ölen biri vardı. Ama o daha yaşlıydı ve ölüm hikâyesi beni çok eğlendirdi. Yıllarca aklımdan çıkmadı."

"Onun ölüm hikayesi... sizi eğlendirdi mi?"

"Öyle oldu, ben de onun ölümünü ödünç aldım." Başını eğdi - Tanrım, Peanut bana baktığında sık sık yaptığı gibi eğdi. "Oturmalısın."

Hareket edemiyordum. "Peanut gerçek değil miydi?"

"Peanut gerçek," diye düzeltti. "O benim bir hayal ürünü. Daha gençken, her türlü şeye eğilimli, çok daha sinir bozucu bir melekken benim bir tezahürüm ya da projeksiyonum."

"Zayne duş alırken banyoya girmek gibi mi?" Tam gelişmiş bir pterodaktil gibi çığlık attım.

"Bu şekilde söyledığınızde kulağa sapkınca geliyor."

"Çünkü sapkınlıktır." Aman Tanrım, bırakın bir *başmeleği*, bunu neden birine açıklamak zorunda kalayım ki?

"Kızımın kalbine sahip olacağını bildiğim adamı merak ediyordum. Bakmamam gereken bir yere bakmadım." Omuz silkti. "Ayrıca, bu dünyada daha önce milyonlarca kez görmediğimiz hiçbir şey yok."

"Nedense bu her şeyi daha da kötüleştiriyor," diye mırıldandım.

Dudaklarının bir tarafı kıvrıldı. "Her şeyin arkasında cinsel bir motivasyon olduğunu ima etmen çok insani. Flaş haber, Trinnie," dedi ve vücudumdaki her kas kasıldı. Sesi Peanut'a çok benziyordu. "Öyle değil."

"Sanırım oturmam
gerekiyor." "Oturmalısın."

Uyumadım. "Beni uyurken izlerdin! Nasıl konuşurdun? Ağzından çıkan şeyler."

"Dediğim gibi, Peanut benim gençliğimin bir ürünü," diye açıkladı. "Genç bir melekken oldukça iğrenç biriydim. Lucifer'e sorun. O bunu doğrulayabilir."

"Ama 80'lerdeki tüm o şeyler-"

"80'ler beni hep eğlendirmiştir. Müzik. Saçlar." Durakladı. "Mayolar. Gördüğünüzü sandığınız her şeyi görmediğinizi kanıtlayan çok ilginç bir on yıl."

Aman Tanrım.
Peanut benim
babamdı. Benim
babam Peanut'tı.

O zaman oturdum, tam orada, yerde. "Felç geçirmiş olabilir miyim, bilmiyorum, ve bu tüm bunları açıklıyor olabilir mi?"

"Bu hiç mantıklı değil." Bir an geçti ve *babam* yatağın etrafından baktı. "Beni Fıstık olarak görmen senin için daha mı kolay olur? Yapabilirim ona dönüşmek. Sadece projeksiyonu çok uzun süre sürdüremiyorum."

Anlayış başıma vurdu. "Bu yüzden sürekli ortadan kayboluyordun! Topluluğa geri döndüğünde bile. Ben sadece senin hayalet işleriyle uğraştığını sanıyordum."

"Projeksiyon dikkatimi gerektiriyor. Çok değil ama dikkatimi dağıtmaya yetecek kadar. Ona dönüşmemi ister misin?"

"Hayır. Bu... bu daha da garip olurdu ve bununla başa çıkabileceğimi sanmıyorum."

Başını salladı ve sonra yatağın ayak ucuna oturdu. Sessizdi.

Ben değildim. "Peki ya şu Araf olayı? İçine çekildiğini söylediğin zaman?"

"Zayne düştüğünde bu oldu. Bana değil ama hayatına devam etmemiş olanlara." Ellerini dizlerinin üzerine koydu. "Geçici de olsa onun düşüşünün etkisini bilmenin senin için önemli olacağını düşündüm."

Tamam. Etki biliniyor. Bunun neyi değiştirdiğinden emin değilim ve nedense bu, bir ebeveynin çocuğuna öğretmeye çalışacağı rastgele, saçma bir şey gibi geldi.

"Düştükten sonra Zayne'den kaçtınız, çünkü o bunu bilirdi, değil mi?"

"Ben olduğumu bilemezdi ama bir şeylerin görüldüğü gibi olmadığını hissedirdi. Bu gereksiz bir şey olurdu. komplikasyon."

"Ya Gena? O bir hayalet değil. Bu sadece senin neden etrafta olamadığına dair bir bahaneydi." Durum netleşti. "Gabriel etrafta olduğu için mi? Bu yüzden mi... burada olduğundan daha fazla yoktun?"

Başını salladı.

Bir şey daha dikkatimi çekti. "Annem-"

"Huzur içinde," diye cevap verdi hemen. "Mutlu ve rahat."

Kalbim yeniden çarpmaya başlamıştı ve yavaşladığından bile emin değildim. "Onu görüyor musun?"

"Seviyorum," dedi, beni şaşırtarak. "Ondan hoşlanıyorum. Rastgele seçilmedi."

"Öyle değil miydi?"

Michael başını salladı. "Hayır."

Bu konuda daha fazla soru sormaya başladım ve sonra o anda annemle babamın aşk ilişkisini duymayı kaldıramayacağıma karar verdim.

Sadece bu kadarıyla başa çıkabilirdim.

Sormam gereken bir şey vardı. "Neden beni hiç ziyaret etmedi?"

"Zayne'nin babasının onu hastanedeysen görmemesinin nedeni de buydu. Gökler," dedi ve ben sarsıldım. "Çünkü o senin olmayacağını biliyordu. gitmesine izin veremezdin. Sıkışıp kaldırdınız ve o acı, o keder, o sevgi ve istek onu tuzağa düşürürdü. O sana bunu yapmazdı."

Boğazımda bir düğüm oluştu. "Ne kadar üzgün olduğunu biliyor mu?"

"Ona olanlar senin suçun değildi. O asla böyle düşünmedi. Bir an bile... Buna inandığınızı bilseydi çok öfkelenirdi."

Gözyaşlarım gözlerimi bulanıklaştırdı. Kesinlikle çok kızacaktı.

"Başkalarının eylemleri onun ölümüne neden oldu. Sen de tıpkı onun gibi o zincirdeki bir halkaydın. Hatalı olanlar o zinciri kullananlardı. İçten içe bunu biliyorsun." Sesi yumuşadı. "Ama bazen sonuçlara sahip çıkmamak, sebep olmanın suçluluğundan daha kötüdür."

Ugh.

Sesi çok... çok bilge geliyordu ve bu garip ve harikaydı, ama daha çok garipti.

Gözyaşlarımı sildim. "Neden?"

Ne sorduğumu biliyor gibiydi. "Çünkü seninle ilişki kurabilmemin tek yolu buydu. Seni tanımamın tek yolu buydu."

Boğazımda bir düğüm oluştu. "Ya Zayne?" Kısık sesle sordum.

"Benimle birlikte olabilmesi için düşmesini sağladın."

"Sağlayabileceğim küçük bir hediyeydi."

Küçük bir hediye mi? Islak bir kahkaha beni terk etti. "Peki ya yıldızlar? O sendin." Başını salladı.

"Ve sen... şu anda hayatta olmamın sebebi sensin."

"Kısmen."

Gözlerimi kırptım. "Kısmen mi?"

"Hayatta yeni bir sayfa açan bir insandan yardım aldım."

"Kocakarı," diye fark ettim.

Michael başını eğdi. "Sana verdiği iksir sadece Zayne'i sana getirmedi. Seni ona bağladı. Koruyucu bağına benzer ama daha güçlü. Onun özünün bir parçasını içinde taşıyorsun. O yaşadığı sürece, sen de yaşayacaksın. Sen işaretlisin."

Karıncalanan parmaklarımı göğsüme, garip yara izinin şekillendiği yere, tam da Zayne'den gelen ışığın bana çarptığı yere bastırdım. Birden Tony'nin bana kendi kanımı almam gerektiğini söylediğinde Crone'a attığı bakışı hatırladım.

Kocaman gözlerim Michael'ın oturduğu yere kaydı. "Ben... Ben ölmedim o zaman?"

Başını iki yana salladı. "Zayıf düştün ve bağın verdiği hasarı onarırken bilincini kaybettin."

"Ama ben bir melek kılıcının her şeyi öldürebileceğini sanıyordum?"

"Zayne ile aranızdaki bağ her şeyin üstündedir." Durakladı. "Yani, neredeyse her şeyin. Eğer başın kesildiyse, o zaman..."

Yavaşça göz kırptım.

"Onun ömrüne sahipsin, Trinity." O bembeyaz gözler benimkilere dikilmişti. "Bunun ne anlama geldiğini anlıyor musun?"

Kalbim küt küt atmaya başladı. "Ben... Ben ölümsüz müyüm?"

O zaman gülümsedi ve göğsümde bir sıkışma oldu. Dudaklarının kıvrımında ailevi bir sevgi vardı. "Herhangi bir melek kadar ölümsüzsün."

"Ben... yaşlanmayacağım?"

Tekrar başını salladı. "Çoğu melek belli bir olgunluğa eriştiğinde yaşlanmayı durdurur" dedi ve bu da neden bu kadar çok meleğin sanki yirmili yaşlarının sonlarındaymışlar gibi. "Ama bağ kurulduğu anda yaşlanmayı bıraktınız."

Tek yapabildiğim ona bakmaktı ve bunu muhtemelen birkaç saat boyunca yaptım.

Zayne genç ve görkemli bir şekilde kırık kemiksiz kalırken benim yaşlanmayacağım ve kalçalarımı kırmayacağım gerçeğini beynime yerleştirmeye çalıştığım dakikalar. On dokuz yaşından sonra yaşlanmamak, muhtemelen sonsuza kadar kartlı olacağım anlamına geliyordu.

Aman Tanrım, gerçek bir *sonsuzluk* gibi. Ya da kafam kesilene kadar, *Highlander tarzı*, ya da Zayne'e kadar... Oraya hiç girmeyecektim bile. Şu an olduğumdan daha yaşlı görünmemekten çok daha kötü şeyler vardı.

Zayne'in kollarında şimdi ya da yaşlılıktan ölmek gibi- "Bekle," diye bağırdım, bacaklarımı göğsüme doğru çekerek ayağa kalktım. "Şimdi iki bedenim mi var? O tarladaki bedenim ve şimdiki bedenim?"

Michael'ın yüzüne şaşkın bir ifade yerleşti. "Çok garip bir zihnin var. İki bedenin yok."

"O zaman Zayne burada olduğumu biliyor mu?" diye sordum. "Çünkü öldüm ya da bayıldım. Her neyse işte. Zayne ile birlikteydim."

"Öyleydin, ama ben sadece seni burada istedim."

"Beni buraya öylece vasiyet mi ettin?" Aptalca tekrarladım. "Bir anda yok mu oldum?" Bir kaşım kalktı. "Evet."

"Aman Tanrım, Zayne gerçekten çıldırmış olmalı!"

"Muhtemelen." Bunu sanki önemli bir şey değilmiş gibi söyledi. İnsanların kollarından fırlaması her gün olan bir şeydi.

Ve beni bir yerden başka bir yere gönderebilmesi de akıllara durgunluk veren bir başka gerçektir. "Bu tüm baş meleklerin yapabildiği bir şey mi?" Eğer durum buysa, Gabriel'in neden beni kendi bulunduğu yere götürmediğini düşünerek sordum.

"Sen benim etimden ve kanımdansın," dedi ve bu şekilde söylemeyi bırakmasını diledim. "İşte bu yüzden."

Bütün bunlar ne kadar mantıklıysa o kadar mantıklıydı. Bir elimi yüzüme, gözlerime sürdüm. *Gözlerimin*. Elimi indirdiğimde midem bulandı. Neredeyse sormaya korkuyordum ama bilmem gerekiyordu. "Gözlerim daha da kötüleşmeye devam edecek mi? Daha mı kötü?"

"Öyle olsaydı bir şey değişir miydi?" diye sordu. "Bu bağın senin için sonsuza dek sürecek bir karanlık anlamına geldiğini bilseydin?"

"Hayır." Bunu düşünmeme bile gerek yoktu. "Kör olmak ölümden daha kötü değil. Zayne'le birlikte bu yaşam armağanına -benim bile kavrayabileceğimden çok daha uzun bir yaşama- sahip olmak görebilmekten çok daha fazlası. Görme yetim olmadan yaşamayı öğrenebilirim." Ve Zayne bana yardım etmek için orada olacaktı. "Ölümden nasıl geri döneceğimi öğrenemem."

"Senin aklın." Başını salladı ve hafifçe güldü. "Bağ yaşlanmanı durdurdu. Daha önce hiç yapılmadığı için yüzde yüz emin olamıyorum ama gözlerinizin bozulmasını da durdurmuş olabilir."

"Gerçekten mi?" Fısıldadım, içimi dikenli bir şok dalgası kapladı.

"Bu sihirli bir tedavi değil. Görüşün düzelmeyecek ve gördüğüm kadarıyla

Sizin özel genetik bozukluğunuzu anlıyorum, tam körlük garantisi yok" dedi ve haklıydı. Öyle bir şey yoktu. RP genellikle her birey için farklı şekilde ilerliyordu. Bunu bilmesine biraz şaşırmıştım.

Sonra onun bildiğini fark ettim çünkü Peanut hastalığımla ilgili her şeyi biliyordu.

Ve o Peanut'tı.

Bayılabilirim.

"Ya da daha da kötüleşebilir Trinity. Yaşlanman durdu ve bunun genetik olarak ne anlama geldiği beni bile aşılıyor. Gebe kalma yeteneğiniz gibi diğer şeyler gibi bu da bilinmiyor-"

"Bu konu hakkında konuşmayalım."

Kaşlarını çattı. "Gebe kalmak basit bir yaşam meselesidir Trinity. Utanılacak bir şey değil. Yakın zamanda yaşadığın korkunun farkında olmadığımı mı sanıyorsun?"

"Tamam. Vay be. Oraya hiç girmeyelim. Beynimin bunu yapabileceğini sanmıyorum.

işleyin." Ürperdim ama beynim çoktan oraya gitmişti. Grim, Zayne ve benimle konuştuğunda aramızdaki çocuğun bir Trueborn olacağını söylemişti ama bu *daha önceydi*. O zaman ne demek istediğini anlamamıştım ama şimdi anlıyordum.

Bu, Zayne'in özünün bir parçasını almadan önceydi - bağdan önce.

"Şimdi neyim ben?" diye sordum. "Hâlâ bir Trueborn muyum?"

"Öylesin," diye onayladı. "Ama aynı zamanda tamamen başka bir şeysin. Yeni ve etiketsiz bir şey. Daha önce de söylediğiniz gibi, siz çok eşsiz bir kar tanesisiniz."

Başımı duvara yasladığımda titrek bir kahkaha attım. Bunu Peanut'a defalarca söylemişim. Tüm bunlar çok fazlaydı - çok iyi şeylerdi ama yine de bir kamyon dolusu şeydi. Ona baktım, boğazım yeniden şişmişti.

"Teşekkür etmekten başka ne diyeceğimi bilmiyorum ve bu yetersiz görünüyor-"

"Teşekkür etmenize gerek yok. Bu görevinizi yerine getirdiğiniz için bir ödül değil. Bu sadece sana sadece bir silah olmadığını göstermenin bildiğim tek yoluydu. Sen Trinity Marrow'sun. Hem zihinsel hem de fiziksel olarak bir savaşçısın, yemek konusunda şüpheli zevklere sahipsın ama iş televizyona gelince nokta atışı yapıyorsun. *Supernatural* hariç. Beni tasvir edişlerini sevmiyorum. Ama sen pek çok şeysin, kızım da dahil."

Aman Tanrım.

Gözyaşlarım boğazıma dizildi, gözlerim doldu. "Böyle yapma, bir baba gibi."

"Anlamıyorum." Sesi kafa karışıklığıyla doluydu.

"Senin umursamadığını ya da genel olarak her şeyden hoşnut olmadığını düşünmek daha kolay," diye geveledim aceleyle. "Çünkü o zaman

Babam olamaman çok adaletsiz görünüyor. Ben bir şey kaçırmıyorum. Sen de kaçırmıyorsun, biliyor musun? Çünkü bundan sonra gideceksin, değil mi? Burada kalamazsın. Sana sahip olmayacağım."

"Hayır, burada kalamam."

Gözyaşları yanaklarımı ıslatarak içeri sızdı. "Peki ya Peanut?"

Sonra hareket etti, yanımda diz çöktü. Dikkatle uzandı ve gözyaşlarımı sildi. "Artık Peanut'a ihtiyacın olduğunu sanmıyorum."

Ama ben yaptım.

Onun gülünç kışını özleyecektim ve şu anda Peanut'ın Michael olmasının bir önemi yoktu.

"Şu anda bunu kabul etmek zor olabilir ama derinlerde bir yerde, veda etmek zorunda kalacağın bir günün geleceğini hep biliyordun. Onun ışığa gitmesini istedin, değil mi?"

Başımı salladım.

"Bu gerçekten farklı değil. Peanut'ın varlığı sona ermedi. O her zaman orada olacak. Ben de her zaman burada olacağım," dedi ve nefesim kesildi. "Bu beni son görüşün olmayacak. Sana bunun sözünü verebilirim."

Kalın kalın yutkunarak tekrar başımı salladım. Ne dediğini anlamıştım. Peanut ölmemişti. O Peanut'tı. Bunu anlamıştım. Artık hayatıma devam etme zamanım gelmişti.

"Ayrıca," dedi, sıcak eli yanağımda düzleşti. "Senin hâlâ bir amacın var. Hem senin hem de Zayne'in. Muhtemelen senden bile daha erken bekliyoruz."

Burnumu çekerek buna odaklandım. "Ne demek istiyorsun?"

Bir kaşı kalktı. "Kardeşim kısa süreli misafirliği sırasında çok ama çok kötüydü."

"Oh," diye fısıldadım ve sonra sertleştim. "Oh, hayır." Michael başını salladı.

"Deccal'in bebeğini avlayıp öldürmek zorunda mı kalacağız?"

Sustu. "Beyninizin A noktasını B noktasına nasıl bağladığını anlamıyorum."

"Ama-"

"Hiçbir çocuk, hatta Lucifer tarafından yaratılmış olan bile umutsuz değildir. O halkın çocuğudur. Ona ne olacağına onlar karar verecek."

O zaman bu pek hayra alamet değildi.

"Her zaman umut vardır," diye tekrarladı.

"İnsanlarla tanıştın mı?" diye sordum. "İnsanlar genelde berbattır."

Gölümsedi. "İnsanlar değışme yetenekleri bakımından inanılmazdır. Bazıları bunun ötesinde, evet ve yargılanırken hepsinin hesabını verecekler, ama çoğu... çoğu değışebilir. Çoğu zaten iyi, ama bu çocuk babasının kaderini yerine getirirse, o zaman büyük ve son savaş gelecek."

"Güzel," diye mırıldandım.

"Her iki durumda da, bundan bir süre sonra. Çocuğun bir seçim yapmak zorunda kalması için onlarca yıl geçmesi gerekecek. O zamana kadar, hayatını şimdiye kadar olduğu gibi cesurca ve inatla yaşa. Hayatını bir amaç uğruna yaşa, kızım."

Göz açıp kapayıncaya kadar yatak odasından dışarı fırladım ama babam Lucifer'i yanına çağırmadan önce değil. Lucifer kaybolduğu zaman bu gerçekten çok iyi bir yetenek olurdu.

Ama şu anda bunun için kızgın olmayacaktım.

Babamın Lucifer'i hak ettiği yere döndürmekle meşgul olduğundan oldukça emindim. Lucifer'in ağzından çıkan ilk kelimelerin "Demek Cennetleri kurtardığım için bana şahsen teşekkür etmeye geldin." olduğunu düşünürsek, bunun olağanüstü iyi gittiğinden de emindim. Onur duydum."

Lucifer beni canlı gördüğüne o kadar da şaşırmış görünmüyordu. "N'aber?" der gibiydi ve sonra tekrar Michael'a odaklandı.

Ve şimdi ben de... "Bu da ne böyle?" Yavaşça arkamı dönerek fısıldadım.

Sahaya geri gönderilmedim ama apartmanın çatısına mı gönderildim?

Bakışlarım usulca parlayan ip ışıklarının, özenle dizilmiş plaj sandalyelerinin ve bistro masalarının üzerinden atladı. Beni neden buraya göndermişti? Zayne apartmanın çatısına yakın bir yerde değildi. Kükürt ve hastalıklı tatlı çürük kokan tarladaydı.

Tekrar giriş kapısına doğru dönerken ellerimi havaya kaldırdım. Bir araba çağırmam ve beni ıssız bir yere bırakmalarını sağlamam gerekecekti.

Ya da Zayne'i arayabilirim. Ne demezsin. Telefonuma uzandım ve sonra telefonumu kaçırdığımdan beri görmediğimi fark ettim.

"Kahretsin." Bir masanın yanından geçerken, onu alıp çatıdan aşağı atma isteğime zorlukla karşı koydum.

Bazılarını anlamakta zorlansam ve biraz ürkütücü olsa da babamın yaptığı her şey için çok minnettar ve müteşekkirdim.

Ciddi misin? Zayne'in olduğu yer yerine beni çatıya mı çıkardı?

İki seçeneğim vardı. Ya kıcımlı kaldırıp o tarlaya geri dönecektim ya da Zayne'i dairede bekleyecektim. Tamam. Gerçekten iki seçenek yoktu. O tarlaya geri dönmek için ciddi bir şekilde yürüyemezdim ve Zayne Eninde sonunda eve gelecekti. Onu beklerken aklımı kaçıracaktım.

İçinde dönüp durduğum onca şey yüzünden aklımı kaçıracaktım gibi hissederek çatıda sinsice ilerledim. Üzerinde çalışmam gereken çok şey vardı ama şu anda tek düşünebildiğim Zayne'di. Neler yaşadığını çok iyi biliyordum, çünkü ben de aynı şeyleri yaşamıştım ve onun bu tür bir acıyı gereğinden fazla yaşamasını istemiyordum. Ve en azından benim önümde ortadan kaybolmamıştı. Panik içinde olmalıydı ve-

"Trinity?"

Nefesim boğazımda düğümlenirken ayağım takıldı. Kendimi yakalayıp etrafımda döndüm.

Çatıda, Zayne geniş sütunlardan birinin üzerinde duruyordu, rüzgâr saçlarını ve o görkemli kanatların tüylerini yakalayıp kaldırıyor, titreşen, parıltıyan *zarafet* çizgilerini ortaya çıkarıyordu. O anda, bana Potomac Yaylaları'ndaki Büyük Salon'un tavanını süsleyen savaş meleklerini ne kadar çok hatırlattığını fark ettim. Neredeyse gerçek gibi görünmüyordu.

"Trinity," diye tekrarladı, sesi kısıktı ama yine de o güne kadar duyduğum en güzel seslerden biriydi.

Kalbim gümbür gümbür atarak öne doğru tökezledim. "Benim."

Zayne o kadar hızlıydı ki çıkıntıdan hareket ettiğini bile görmedim. Bir anda önümdeydi ve bir kalp atışı kadar sonra kolları etrafımı sardı. Beni göğsüne çekti, kanatları etrafımda katlanırken elini ve yüzünü saçlarıma gömdü.

"Bu gerçekten sensin. Gerçekten buradasın." Nane kokusunu içime çektiğimde bir ürperti onu sarstı. "Bu gerçek. Bir çeşit rüya değil. Sana gerçekten sarılıyorum. Yaşıyorsun."

"Öyleyim."

Zayne yüzümün kenarlarına saygıyla dokunduktan sonra parmaklarını boynumun kenarından aşağı kaydırды. Nabzımın çılgınca attığı yerde durdular ve sonra avucunu göğsümün ortasına, kalbimin üzerine bastırarak daha aşağıları aradı.

Onu bir titreme daha aldı ve önümde dizlerinin üzerine çöktü. Kalbim burkuldu. Belimi kavrayıp bana bakarken güzel kanatları fayans zeminde yayılıyordu.

"Ne istediğimi bilmeden önce bile tek istediğim sendin. O sendin. Her zaman sendin," diye fısıldadı, sesi çiğdi. "Ve ben seni kaybettim."

"Ama sen yapmadın." Önünde dizlerimin üzerine çöktüm ve yanaklarını avuçladım. Canlı mavi gözleri benimkilerle buluştuğunda parıltı ve gözlerindeki nemi gördüğümde tüm göğsüm sıkıştı - panik ve keder, umut kıvılcımı ve en zoru da korku. Bunların hepsini tanıyordum ve hepsini ondan almaktan başka bir şey istemiyordum. "Bu bir rüya değil. Kesinlikle bir rüya kadar çılgınca ama gerçek. Ben iyiyim. Yaşıyorum. Görünüşe göre gerçekten yaşıyorum ve seni seviyorum. Seni çok seviyorum. Bunu yeterince söylemiyorum. Söylemediğimi biliyorum, çünkü tuhaf ve beceriksizim, ama seni seviyorum-"

Zayne'in ağzı, öleceğime inandığım zamanlardaki tüm korku ve paniği silip süpüren bir öpücükle benimkinin üzerine kapandı. Kafa karışıklığını bir kenara itti ve

Düşünceler birbirine benziyor, dudaklarının benimkilere verdiği histen, onun tadından ve benim için hissettiklerinin derinliğinden başka hiçbir şeye yer bırakmıyordu. Hissettiği tüm korku ve keder, tüm sevgisi gibi o öpücüğü de besledi ve bu sevgi sadece çirkin olanı gölgelemekle kalmadı. Onu yok etti ve bir erkeğin ne kadar

öpüşme, birbirini seven iki insan arasında olduğunda ortaya çıkabilir.

Öpüştük, öpüştük, yanaklarımdaki gözyaşları onunkilere karıştı. Sonunda arkasına yaslandı ve bir şekilde ben onun kucağındaydım, göğsü benimkine bastırılmış ve kanatları etrafımda katlanmıştı. Öpüşmeyi bırakacağımızı hiç düşünmemiştim, çünkü içinde bir neşe vardı, ikimiz de bunu bir daha asla yaşayamayacak kadar çok yaklaştığımız için tatlı bir rahatlama. Sonsuza kadar öpüştük ve yine de yeterince uzun olmayacaktı.

"Sensin." Alnını benimkine yaslarken nefesinin sıcaklığı dudaklarıma değdi, göğsü ağır ağır inip kalkıyordu. "Hiç kimse birkaç saniye içinde senin kadar çok kelime çıkaramaz."

"Bu bir yetenek," dedim ona.

Gülüşü rahatlama doluydu. "Bu nasıl mümkün olabilir, Trin? Sen..." Sesi sertleşti. "Seni tutuyordum. Nefes aldığımı zar zor hissediyordum ve sen de beni duymuyor gibiydin. Sonra ortadan kayboldun." Elleri yanaklarımda gezindi. "Öylece gittin."

"Özür dilerim-"

"Tanrım, Trin. Özür dileme. Sen yanlış bir şey yapmadın."

"Biliyorum ama neler yaşadığını da biliyorum ve keşke yaşamasaydın." Başımı çevirdim ve avucunun ortasını öptüm. "Elimden gelse bunu değiştirirdim."

Burnunun köprüsü benimkine değdi. "Ne oldu?"

"Babam," dedim çenesinin kıvrımına dokunarak. "Bu, şey, gerçekten orada, ama sen haklıydın. Senin için ne yaptı? Bu onun yapabileceği bir

şeydi.

önemsediğini gösterdi, ve bu... neden ölmediysem onun sayesinde. Kocakarı'nın bana verdiği büyü mü? Seni bana getirmekten daha fazlasını yaptı. Bizi birbirimize bağladı. Göğsümdeki o işaret? O bir bağlanma işareti. Koruyucu bağı gibi ama tersi ve daha güçlü. Onun sayesinde melek bıçağı beni öldürmedi. Sadece yaraladı. Yaşlanmayacağım. Sana bir şey olmadığı sürece ölmeyeceğim." I bir parmağını alt dudağının ortasına bastırdı. "Yani sonsuza kadar benimle mi kalacaksın? Tebrikler."

Zayne gözlerimiz buluşabilecek kadar geri çekildi. "Sen... eğer sen -Böyle bir konuda yalan söylemezsin."

"Yapmazdım." Zayne'in daha önce hiç bu kadar telaşlandığını duymamıştım.

Gözleri kocaman açılmıştı. "Ben... Tanrım, Trin. Ne diyeceğimi bilemiyorum ama nasıl olur da sana takılıp kaldığımı düşünebilirsin?"

Güldüm ve kaslarımdaki sertlik azalmaya başladı. "Yaşlanmamın önemli bir şey olmadığını mı sanıyordun? Kırık kalçalarımla beni seveceğini mi sandın?"

"Seni kırık kalçalarınla da severdim," dedi yüzde yüz ciddiyetle. "Seni seksen yaşındayken sevdiğim kadar çok severdim.

Bunların hiçbirinin seninle geçirdiğim zamanın önüne geçmesine izin vermeyecektim, ama gün be gün, yıl be yıl beni yavaş yavaş terk etmeni izlemenin kolay bir yanı olmayacaktı. Ve o gün geldiğinde, ben sana giden yolu bulurdum. Takip ederdim. Hiçbir şey beni durduramazdı."

Boğazım duygularla tıkanı. "Biliyorum."

Bakışları benimkileri aradı. "Ama bunun için endişelenmek zorunda kalmamak? O günden korkmamak? Bundan elli yıl sonra yanımda olacağını bilmek? A

Yüz mü?"

Şu an muhtemelen Deccal meselesinden bahsetmek için iyi bir zaman değildi. Sonra konuşuruz.

"Bunun gerçek olduğuna neredeyse inanamıyorum. Bu kadar şanslı olduğumuza." Bakışları artık yüz hatlarımda geziniyordu. "Buna sahip olduğumuza. Seni kaybedeceğim günden korkmadığım ve senin de artık kırık kalçalarla ilgili bir takıntının olmadığı gerçek bir gelecek."

Tekrar güldüm ve daha fazla gerginlik beni terk etti.

Beni hızlı ve derin bir şekilde öptü. "Bu sesi seviyorum." "Anlayabiliyorum," diye nefes aldım.

Dudakları benimkilere karşı bir gülümsemeye dönüştü. "Ne diyeceğimi bile bilmiyorum."

"Sana her şeyi anlatmadım."

"Hiçbir şeyin beni daha fazla şok edebileceğini sanmıyorum."

Yanağımdan öptü. "Peanut Michael'dı. Ya da benim babam."

Zayne arkasına yaslandı.

"Babam Peanut," diye tekrarladım. "Bunca zamandır Peanut'tı. Gençlik yıllarının bir hayali ya da bir tezahürü. Bir şey son derece tuhaf ve kafa

karıştırıcı." "Ne?"

Başımı salladım. "Beni doğru duydun. Hayatımın bir parçası olabilmesinin tek yolu buydu," dedim ona, sertçe nefes vererek ve sonra babamın bana söylediği her şeyi anlattım.

Ağızımdan çıkanlar da bir o kadar saçma geliyordu.

"Tamam. Haklıydın," dedi Zayne sözümü bitirdiğimde. "Bu... Ne diyeceğimi bile bilmiyorum."

Homurdandım.

"Ama ben duş alırken sık sık yanıma gelmiyor muydu?" Zayne sordu.

Ürperdim. "Ürkütücü bir şey olmadığını ve söylediği zamanların yarısında yapmadığını iddia ediyor ama evet, bilmiyorum."

"Bunu düşünmeyeceğim." "Muhtemelen en iyisi bu."

Bir elini yanağımda gezdirerek saç tellerimi yakaladı. "Tüm bunlar hakkında ne düşünüyorsun?" Dudağımanın kenarına küçük bir öpücük kondurdu. "Nasıl hissediyorsun?"

"Ben... Tanrım, bilmiyorum. Hiçbirini hazmetmeye başladığımı bile sanmıyorum," diye itiraf ettim saçlarının kenarlarıyla oynayarak. "Özellikle de Michael'ın... babamın benim için ne kadar çok şey yaptığını. Hiç bilmediğim ne kadar çok şey yaptı ve ben burada ondan nefret ediyordum, Peanut'a karşı nefret ediyordum. Bu da beni birinci sınıf bir hödük gibi hissettiriyor."

"Kendini A sınıfı bir dangelak gibi hissetme," dedi ve bunu söylediğini duymak beni sırtıttırdı. "Bence o senin neden böyle hissettiğini anlıyor. O senin baban. Seni seviyor."

"Öyle," diye fısıldadım, bakışlarımı Zayne'e doğru kaldırırken derin bir nefes aldım. Kafamda bir sürü şey dönüyordu ama ben... Ben yapardım tüm bunları sindirmek için sonsuza kadar zamanları olacak. "Gabriel'i yendik."

"Yaptık." Burnumun ucunu öptü. "Cenneti kurtardık." "Ve Tanrı insanlığı kurtardı."

"Sanırım bunun için de biraz övgüyü hak ediyoruz." Dudakları kaşlarının üzerinde gezindi. "Lucifer yine ortadan kayboldu."

"Arayan Michael'dı," dedim, ona babam ya da babam diye hitap etmekten bir gün vazgeçecek miyim diye merak ederek. "Cehenneme geri götürülüyor. Bu arada, burada olduğumu nereden biliyordun?"

"Lucifer ortadan kaybolduktan sonra Grim ortaya çıktı." Dudaklarını şakağıma bastırdı. "Eve dönersem aradığım şeyi bulacağımı söyledi. Umut edemeyecek kadar korksam da senden bahsediyor olabileceğini biliyordum."

Alnımı onunkine yasladım. "Lucifer'dan beni geri getirmesini istediğini ve sonra da Grim'i çağırdığını duydum. Bunu yaşamak zorunda kalmandan nefret ediyorum."

"Ben öldüğümde senin yaşadıkların çok daha kötüydü. Evet, o dakikalar bana sonsuzluk gibi geldi ama senin günlerin vardı." Elini, ben öldüğümde enseme okşadı. "Ama bunun tekrar olması konusunda endişelenmemize gerek yok. Artık birlikteyiz."

"Sonsuza kadar."

"Sonsuza dek," diye tekrarladı ve beni usulca öptü.

Gülümsedim. "Diğerlerine iyi olduğumu haber vermeliyiz."

"Yapacağız." Kanatları açılırken eli omurgamdan aşağı kaydı. "Ama şu anda değil. Seni ve beni ilgilendiren farklı önceliklerim var ve bunun beni ne kadar bencil yapacağı umurumda değil."

Eli kalçamın üzerinden kayarken nefesim kesildi. "Sanırım bencil olman hoşuma gidiyor."

Zayne beni kollarının arasına aldı. "Seninle işim bittiğinde buna bayılacaksın."

Ve yanılmadı. Hem de hiç.

Yatak odamızda, Zayne Takımyıldızı'nın ışıltısı altında, birbirimizle sadece sevişmiyorduk. Soyunurken birbirimize gösterdik. Tenimizin her fırçasında ve her alaycı, kalıcı dokunuşta vardı. Aşk Her öpücükte ve yumuşak iç çekişte parlıyordu ve bedenlerimiz birleştiğinde, birlikte hareket ederken ıskalamamız mümkün değildi. Sevgi, kabul, saygı ve tutkuyla dolu bir ömrümüzün -birkaç ömrümüzün- olduğunu biliyorduk. Ve yine de, bir şekilde, bu bile yeterli bir zaman gibi gelmiyordu.

Daha sonra, ben göğsüne yayılmışken ve bir kanadım sırtımın üzerindeyken Zayne, "İmgelemine ne olacağını biliyor musun?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Sordum ama o da bilmiyordu. Bir olasılık var Hücrelerin ölümü durmuş olabilir ya da devam edecektir. Bu bir bekle ve gör oyunu."

"Eskisi gibi."

"Evet."

Üst kolum boyunca boş daireler çizmeye devam etti. "Her halükârda, bu iş sende."

Sırıttım. "Biz hallederiz."

"Var." Boynunu uzattı ve başımın üstünü öptü. Birkaç dakika sessizlik oldu. "Cennetin bana nasıl koktuğunu sana hiç anlatmış mıydım?"

Başımı kaldırdım ve loş ışıktaki yüz hatlarını bulmaya çalıştım. "Hayır, yapmadın."

"Yasemin," dedi. "Cennet yasemin gibi kokuyordu."

Bunu anlamam bir an sürdü -tamam, muhtemelen anlamam gerekenden daha uzun sürdü ama sonra anladım. "Benim vücut yıkamam yasemin."

"Biliyorum," diye onayladı. "Cennet senin gibi kokuyordu." Kalbim hopladı ve küçük bir jig dansı yaptı. "Seni seviyorum."

Öpüştük ve sonra o loş ışıklı saatlerin geri kalanını birbirimize birbirimizi ne kadar çok sevdiğimizi bir kez daha göstererek geçirdik.

* * *

Jada ertesi akşam yanımdaki piknik masasına çökerken, "İblislerle yemek yiyeceğim hiç aklıma gelmezdi," dedi. Başını iki yana salladı. "Ben de Gardiyanlarla iblislerin birlikte takılacağını hiç düşünmemiştim."

Roth ve Layla'nın evinde, arka bahçelerinde, şeytani bir prenze yakışan abartılı bir havuzun yanında toplanmıştık. Taştan bir şelalesi vardı! "Ve düşmüş meleği unutma." Bakışlarım Zayne'e kayarken omzumu onunkine vurdum. Havuzun yanındaki verandada durmuş, Ty ve Roth ile konuşuyordu.

Ty'in geldiğini gördüğümde şok oldum ve onlarla tanıştıktan sonra Roth'un ve ardından Cayman'ın elini sıktığında daha da şaşırdım. Nicolai, Danika ve karısını getiren Dez ile birlikte geldiğinde nefesim biraz kesilmiş olabilir. DC klanının başının gelip yanlarında iki kadın getirmesi hayret vericiydi. Evet, iki erkek Gardiyan

ayrım gözetmeksizin iblislerden nefret etmiyordu, ama bu onlarla takıldıkları anlamına da gelmiyordu.

Ve şimdi bunu yapıyorlardı, diğerleriyle birlikte ayakta duruyor, gerçekten konuşuyor ve gülüyorlardı. Jasmine ve Danika havuzun kenarında oturmuş, Cayman Stacey ile voleybol oynarken bacaklarını suya sarkıtmışlardı.

Belki de dünyanın sonu gelmiştir.

Ama kutlama yapmak için bir neden vardı. Gideon ley hatlarını bozmaya yetecek kadar değerli taşın izini sürmeyi başarmıştı. Hafta sonuna kadar elimizde olacaklardı.

"Bu yeni bir başlangıç gibi geliyor," dedi Jada. "Yeni bir dönem."

"Gerçekten öyle." Jada'ya baktım. Yapmam gereken her şeyi yapmıştı. onunla oldukça iyi paylaşıyorum. Peanut'ın babam olması kısmını bile. Sanırım tüm bunları benden daha iyi anladı ama Jada her zaman inanılmaz derecede pragmatik olmuştur. "Ty'ın resmi olarak ne zaman DC'ye atanacağını düşünüyorsun?"

Klan mı? Mesela bir sonraki Accolade'a kadar bekleyecekler mi?"

"Keşke yapmasalar ama babamın başka bir şey yapacağını gerçekten düşünüyor musun?"

Sırıttım. "Muhtemelen hayır."

"Bizi ziyarete geleceksin, değil mi?"

"Elbette. Zayne ve ben biraz dinlenmeyi hak ediyoruz ve portalın icabına bakar bakmaz bunu yapacağız." Zayne'in plaj topunu Cayman'a geri atmasını izledim.

Konuştüğümüz tüm yerleri görecektik. Roma. Edinburgh. Hollywood tabelası. Her yeri. Ve sonra buraya geri dönecektik. Şu an itibariyle bölgede kalmayı planlıyorduk, özellikle de Deccal buralarda bir yerlerde olduğu için, ama belki de giderdik. Henüz emin değildik ve geleceğin bu kadar plansız olmasının heyecan verici bir yanı vardı. Her zaman kolay olmayacaktı. Bunu biliyordum. O okula geri dönmeli ve geçidi bozmalıydık. Hayaletler ve Gölge İnsanlar vardı ve hâlâ onları orada tutan melek korumalarını nasıl kıracağımızı bulmamız gerekiyordu. Kurallara uymak istemeyen daha fazla iblis ve bir şekilde herhangi birinden daha kötüsünü yapacak daha fazla aptal insan olacaktı.

şeytani güçlerin yapabilecekleri. Bir de muhtemelen başa çıkmam gereken Deccal ve hâlâ kör olabileceğim gerçeği vardı. Her şey her zaman güvenli ya da eğlenceli olmayacaktı. Riskler ve geceler olacaktı.

Bunun gibi, ama birbirimize sahiptik. Arkadaşlarımız vardı.

Ve önemli olan tek şey buydu.

Bir süre sonra ateş çukurundan alevler yükseldi. Gerçek s'mores yapıyordu ve ben Zayne'in kollarındaydım, karanlık gökyüzüne bakarken başımın arkası göğsüne yaslanmıştı.

Görebildiğim hiç yıldız yoktu ama bu sorun değildi. Her gece bakabileceğim Zayne Takımyıldızı vardı. Göz kamaştırıcı, parıldayan ışıklar denizinin ne kadar güzel olduğunu her zaman hatırlayacaktım. Bu anı asla solmayacaktı. Gökyüzüne baktığımda hep orada olacaktı. Gökyüzüne baktığımda

ne olursa olsun, onun yüzünden.

Fıstık.

Benim

babam.

Teşekkür ederim, baba. Kelimeleri ağzımdan çıkardım, sesleri çıkmıyordu ama sanırım yine de duymuştu.

Teşekkür ederim.

* * * * *

Teşekkür

Bir serinin sonuna gelmek her zaman acı tatlı bir andır, özellikle de bu serinin. Trinity her zaman kalbimde özel bir yere sahip olacak ve umarım onun aracılığıyla retinitis pigmentosa (RP) ile yaşamının nasıl bir şey olduğu hakkında biraz daha fazla şey öğrenmişsinizdir.

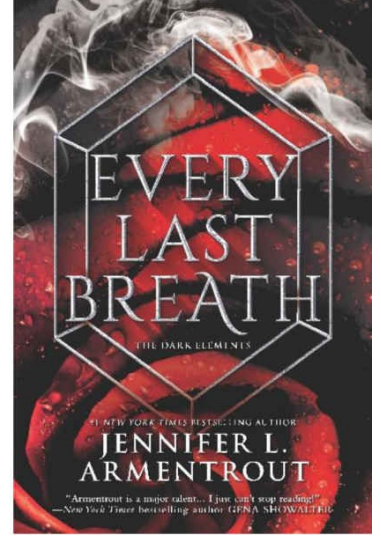
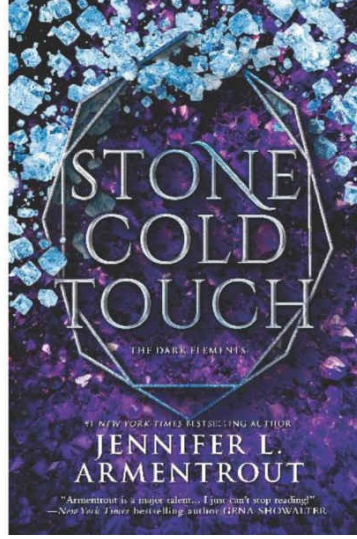
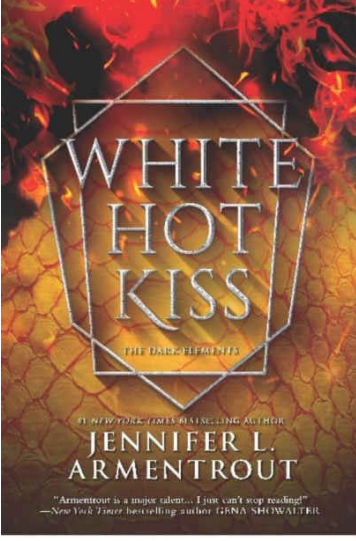
Menajerim Kevan Lyon'a, editörlerim Natashya Wilson ve Melissa Frain'e, Inkyard Press'teki muhteşem ekibe ve asistanım Stephanie Brown'a sıkı çalışmaları ve destekleri için teşekkür ederim. Jen'e büyük bir teşekkür

Fisher, Malissa Coy, Stacey Morgan, Lesa, Jillan Stein, Liz Berry, JR Ward, Laura Kaye, Andrea Joan, Sarah Maas, Brigid Kemmerer, KA Tucker, Tijan, Vonetta Young, Mona Awad, Kayleigh Gore, Krista ve Valerie (Zayne'e olan sonsuz sevgileri için) ve daha birçok kişi aklı başında ve gülerek. Desteğiniz ve dürüst eleştirileriniz için ARC ekibine ve bir yazarın sahip olabileceği en iyi okuyucu grubu oldukları için JLAnders'a çok teşekkür ederim.

Siz okuyucular olmadan bunların hiçbiri mümkün olmazdı. Teşekkür ederim.

DAHA FAZLA JLA İÇİN CAN ATIYOR MUSUNUZ?

Haberci'den önceki dünyaya dalın: Karanlık Elementler

Anında *New York Times* çok satan bir seri!

Karanlık Elementler Serisi

[Beyaz Sıcak](#)

[Öpücük Taş Soğuk](#)

[Dokunuş Her Son](#)

[Nefes](#)

Jennifer L. Armentrout ve diğer Inkyard yazarları ve kitaplarından haberdar olmak için bizi sosyal medyada takip edin!

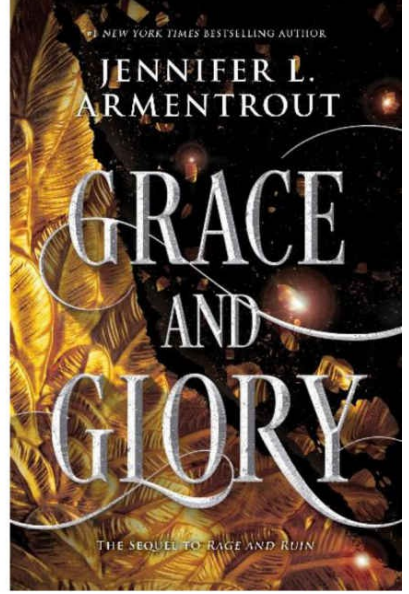
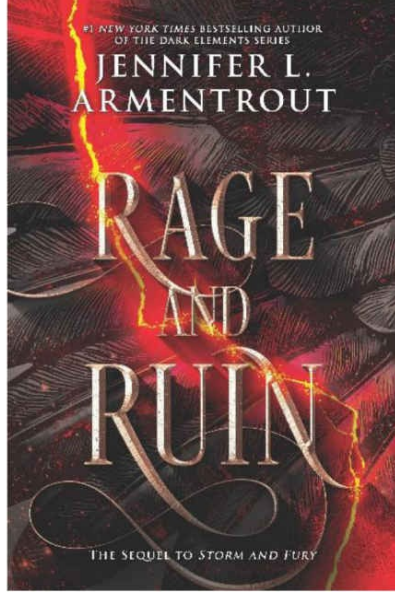
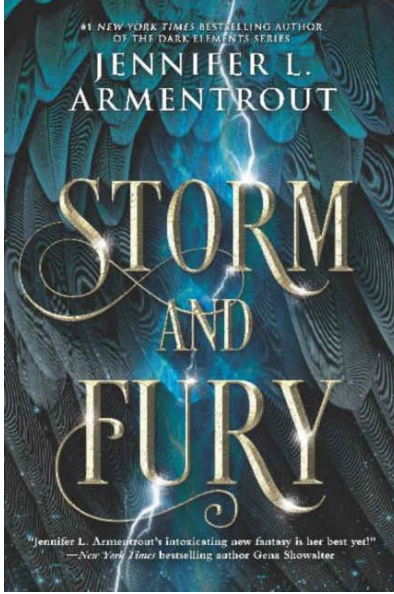

@inkyardpress

HIKAYE BITMEDİ.

Karanlık Elementler Serisi'nin spin-off üçlemesini okumaya başlayın.

"Her sayfa beni daha fazlasını istemeye itti."

-Brigid Kemmerer,

The Cursebreaker Serisi'nin *New York Times* çoksatan yazarı

Haberci Üçlemesi

[Fırtına ve Öfke](#)

[Öfke ve Yıkım](#)

[Zarafet ve Zafer](#)

Jennifer L. Armentrout ve diğer Inkyard yazarları ve kitaplarından haberdar olmak için bizi sosyal medyada takip edin!

@inkyardpress

ISBN-13: 9780369700155

Grace ve Glory

Telif Hakkı © 2021 Jennifer L. Armentrout

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, eleştirel makale ve incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, yazılı izin alınmaksızın hiçbir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Herhangi bir Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, işletmelerle, şirketlerle, olaylarla veya yerlerle benzerlik tamamen tesadüfidir.

Bu baskı Harlequin Books S.A. ile yapılan anlaşmayla yayımlanmıştır.

Bu kitabın kalitesiyle ilgili sorularınız ve yorumlarınız için lütfen CustomerService@Harlequin.com adresinden bizimle iletişime geçin.

Inkyard Yayınları
22 Adelaide St. West, 40. Kat Toronto,
Ontario M5H 4E3, Kanada
www.InkyardPress.com

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.se

singlelogin.re

go-to-zlibrary.se

single-login.ru

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.